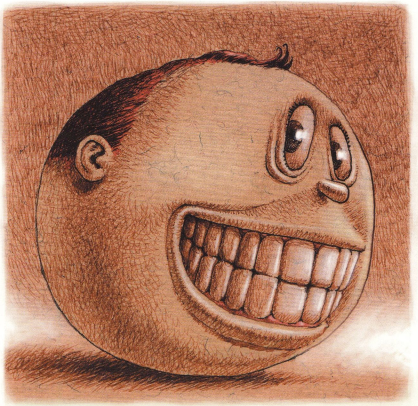
HAFTALIK MİZAH DERGİSİ

UYKUSUZ

32

CİLT 32 • MAYIS'15-AĞUSTOS'15 • SAYI 404-416

Akşamsefası

UYKUSUZ
CİLT 32 • MAYIS'15-AĞUSTOS'15 • SAYI 404-416
32

ISSN 1307-7619
28 MAYIS PERŞEMBE
SAYI: 2015/22 No: 404
3 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 3.50 TL.

UYKUSUZ

Ortalıkta zırhlı mırhlı lüks arabalar alınıp verilirken Maliye Bakanı Mehmet Şimşek'e göre biz abartıyor ve konuyu istismar ediyormuşuz. Çünkü devletin makam araçlarına ayrılan bütçe **çerez parası** bile değilmiş.

Cumartesi Annelerinin eylemi, 21. yılında.

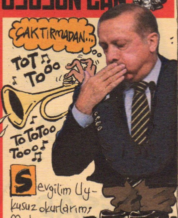
Ergenekon davasının gizli tanığına "yalan beyan, iftira ve hakaret" suçlarından dava açıldı.

Mısır medyasında Bilal Erdoğan'ın Mısır vatandaşlığı aldığı ve 17-25 Aralık operasyonları sırasında Mısır pasaportuyla Gürcistan'a kaçtığı iddia edildi.

UYUYUN LAN

Sevgilim Uykusuz okurlarım;
Maliye bakanı makam araçları için "Türkiye bütçesinde çerez parası bile değil" dedi.. Hemen telefonla aradım "Böyle söyleme" dedim Çünkü "çerez" sinsinin aynasıdır... Arkadaşları birbirine düşürür çerez.. İki bira içip haftanın yorgunluğunu atmaya gelmişken, çerez tabağında hızla azalan çam fıstıklarının telaşıyla eski dostlara kin beslerken buluverirsin kendini.. Vatandaş leblebi yemekten yoruldu.. Kabız eder..

Milli aşımızı ürettik" diye seçim afişimiz var.. İsim vermemişler yalnız... Gripin..

Danışmanım yiğit coştu.. "İki silahım, yüzlerce mermim var, ben ölmeden cumhurbaşkanına kimse dokunamaz" demiş... Seçim afişimizi görmüşsünüzdür "Milli silahımızı ürettik" diye... Yiğit..

Eski bakan egemen'i Avrupa ve dış politika danışmanı yapacam. Yabancı dili kuvvetli... Mesela Bakara'nın ingilizcesinin "makara" olduğunu kime sorsan bilmez...

Milletin aklı hala benim sarayda.. "Isıtma sistemi 30 milyon lira" diye eleştiriliyo bu seferde... Yavru Kutup ayısının fıkrasını bilirsiniz: "Baba senin baban kutup ayısı mıydı, Peki Onun babası kutup ayısı mıydı" diye sorarken, en sonunda "üşüyorum anına koyiim" diyo.. Çok açık net...

Niyork Tayms gazetesi "Türkiye'nin üzerinde kara bulutlar" diye yazı yayınlamış.. önce danışmanım yiğit bulut'u diyolar zannettim, sonra baktım beni ve partimi hedef alıyo.. Kimsiniz ulan! Sarayın ısıtma sistemini satarım, o parayla satın alırım lan sizi! Bi sabah uyandığınız da, gregor Samsa gibi, kendinizi yandaşa dönüşmüş bulursunuz.. Kimdir la bu Niyork Taymsın sahibi.. Doğan mı?..

Savunma bakanı "Diyanete araba az bile, uçak tahsis etmek lazım" demiş... Yani laf ola beri gele... Adamcağızı eve paraşütle mi bırakacaklar...

Yüksek seçim kurulu, adıma yazılmış dombra parçasını yasakladı.. İyi ettiler.. Yiğit'i hep bu parçalar bu hale getirdi... Yüzlerce mermisi var.. Buzdolabında saklıyo.. "Bunları niye buraya koydun" diye sordum "Bozulmasın diye" dedi.. "Silahlar da difrizde" dedi.. Pantolona yerleştirirken, sıcak namlu yakmış bi kere bunu.. "Sütten ağzı yanan, yoğurdu üfleyerek yer" dedim... "Ben ölmeden kimse yoğurda üfleyemez" dedi.. Kovucam kovamıyorum... Napacağı belli olmaz...

Vatandaşa Sorduk: Seçim

Ülbiyar HÖRBIRT (28): Koltuklar heriflerin g*tünün şeklini aldı lan.. Kaç senedir onlar var... Bu saatten sonra gidip başkası otursa da önceki g*tün kalıbını tutturamaz, bel ağrısı yapar... O kalıbın g*tünü seçmeniz lazım ilkin... Var mı o g*t?.. Soruyorum..

Kaldıray ATBAŞ (50): Seçmen ronaldo mu ki lan bacaği açırsın da golü taksın kaleye... Seçmen dediğin taraftar gibi.. Hadi diyelim seçmen ronaldo peki selahattin meşin yuvarlak mı?.. Değil.. Selahattin dediğin köşeli gibi.. Hadi diyelim meşin yuvarlak... Diyelim..

Kamil YORKŞAYROĞLU (24): Ben seçimlerde oy vermiyorum. Çünkü kim gelse aynı, bi farkı yok.. Sonra dediler ki "olm zaten aynı parti 0, 13 senedir aynı" dediler.. "öyleyse kullanayım oyu" diye niyetlendiysem de "cezayir ehliyetim" yokmuş, kullanamıyomuşum... Arap baharı yüzünden

Yiğit Bulut, "İki silahım ve yüzlerce mermim var," diyerek Tayyip Erdoğan'ı ölümüne savunacağını söyledi.

Aksaray'ın altı aylık ısınma maliyeti 10 milyon lira.

Ekonomi Bakanı Nihat Zeybekçi, 200 kişilik kız yurdu için 5 metrekarelik alana göstermelik temel attı.

Çöplükten bulduğu yemekleri yiyen Suriyeli kadın haberi yalan çıktı.

Cumhurbaşkanı Erdoğan, bütün yurtta irili ufaklı açılış törenlerine devam ediyor.

KAÇ YIL OLDU?

FIRAT BUDACI

MİTİNG

Tekirdağ mitingi sırasında bayılan bir kadın Tayyip Erdoğan'ın kendisine seslenmesiyle ayılalı **1 yıl,**

Devlet Bahçeli, mitinglerde MHP için **"Yavru muhalefet"** diyen Tayyip Erdoğan'a **"Cücük!"** diye karşılık vererek atışmanın boyutlarını iyice küçülteli **6 yıl,**

Tayyip Erdoğan, miting coşkusuyla, **"Diyarbakır... Diyarbakır... Diyarbakııır... Cevap vermiyorsunuz Diyarbakır..."** diye seslendiği Bingöllülerden cevap alamayalı **4 yıl,**

AKP Manisa İl Başkanlığı, düşük katılımlı Manisa mitinginin fotoğraflarını **'aynı kişiye 3 farklı noktadan miting izlettirecek'** bir dizaynla fotoşoplayarak büyük miting havası yakalayalı **5 yıl,**

Tayyip Erdoğan, Kayseri mitinginde, **"Kemal Kılıçdaroğlu diye biri yoktur,"** diyerek rakibi küçük görmenin dozunu iyice kaçıralı **4 yıl,**

Hak ve Hakikat Partisi Genel Başkanı Dursun Güneş, 5 bin kişilik miting alanında 34 kişiye, **"Halk henüz dirilememiş, korkuyor. Bizimle olmaktan korkuyor!"** diye kükreyeli **4 yıl,**

Tayyip Erdoğan, Tokat mitinginde kitleye yönelttiği, "Kılıçdaroğlu'nun türban sorununu çözeceğine inanıyor musunuz?" sorusuna "Evet!" karşılığını alınca, soruyu **"İnanmıyorsunuz değil mi?"**ye çevirerek durumu ayarlayalı **5 yıl,**

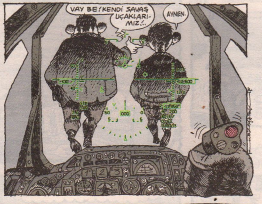

Tayyip Erdoğan'ın Türkiye'nin ekonomisini 3 kat büyüttüklerini, milli geliri artırdıklarını, "Türkiye'nin itibarına itibar kattık"larını söylediği Rize mitingi sonrası, bazı vatandaşlar Erdoğan'ın konuşma yaptığı platformu kaplayan halıyı falçatayla keserek bölüşeli **4 yıl,**

Adıyaman mitinginde sahneye çıkan Tayyip Erdoğan güneş gözlüklerini takınca alandaki kadınlar çığlık atmaya başlayalı **11 yıl** olmuş.

Akp, uçakların yanlışlıkla 34 kişiyi öldürdüğü Roboski'de "Kendi savaş uçağımızı yapıyoruz," yazılı afiş astı.

Maliye Bakanı Mehmet Şimşek pahalı makam otomobillerine yönelik eleştirileri, "Bunlar çerez parası bile değil," diyerek yanıtladı.

Barış UYGUR

N.Ş.A
NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Normal şartlar altında bir gazetenin kendisini tehdit eden ve halka hedef gösteren bir siyasetçiye tepki göstermesi kadar olağan bir şey olamaz. Ama **Yeni Türkiye'de** aynı durumdaki bir gazetenin bırakın tepki göstermesini "Ama niçin böyle yapıyorsunuz, lütfen ama..." tonunda yayınladığı bir mektup bile tokat gibi bir cevap şeklinde algılanır. **Yeni Türkiye** hâlinden sızlanmanın bile cesur muhalefet sayıldığı bir ülkedir artık.

Normal şartlar altında beğenirsiniz, beğenmezsiniz; mantıklıdır ya da pek mantıklı değildir ama ülkeyle ilgili geniş kapsamlı bir proje ortaya atıldığında öncelikli olarak sorgulanması gereken projenin yapılabilirliği, gerçekten faydalı olup olmayacağı ve yaratacağı muhtemel dezavantajlardır. Ama **Yeni Türkiye'nin** gazetecilerinin; büyük bir muhalefet projesiyle ilgili öncelikli olarak merak ettikleri, projede bir de kerhane olup olmayacağıdır. **Yeni Türkiye'nin** gazetecileri en ufak bir hükümet değişikliğinde içine düşmeleri muhtemelen işsizlik sorununu gözlerinde fazlaca büyütmektedirler.

Normal şartlar altında bir kuruma bir kaç içinde yapılan 120 saldırıdan hiçbirinin failini tespit edemeyen, 120 saldırı ve linç girişiminin tek bir sorumlusunu dahi bulamayan bir iç güvenlik teşkilatının, aynı kuruma yönelik sansasyonel bir saldırının failini, ayrıntılı özgeçmişiyle birlikte bir gün içerisinde bulması pek de mümkün değildir. Ama neyse ki **Yeni Türkiye'de** böyle şeyler olmaz, başarılı içgüvenlik teşkilatımız hayatı birbirine zıt fikirdeki muhtelif yasa dışı organizasyonların her birine girip çıkarak geçmiş faili, "eliyle koymuş gibi" buluverir. Burası annelerimizin bize çocukluğumuzdan beri "Nereye koyduysan oradadır," dediği bir ülkedir.

Normal şartlar altında aşk şartsız, çıkarsızdır; aşık olan, olduğunu söyleyen kişi aşkından çıkar beklentisi içine girmez. **Yeni Türkiye'nin** yeni aşkları ise karşılığında akrabalara yüksek yargı makamlarından, ithal ettiği kıytırık bir ürünün yasayla zorunlu hâle getirilmesine, balı ihâlelerden bilâbedel özelleştirmelere kadar sayısız faydalar sağlayarak gerçekten de ancak yüzlerce yılda bir görülebilecek garip aşklardır.

Normal şartlar altında amirlerinin; emirleri altındaki memurları ya da belediye çalışanlarını bazı siyasi liderlerin düzenlediği mitinglere katılmaya zorlaması ve katılmamaları hâlinde yasal işlem yapılacağını bildirmesi, açık bir şekilde şantaj ve tehdittir. Ama **Yeni Türkiye'de** tescilli Kabataş yalancıları, bazı bölgelerde iktidar partisi taraftarlarının sözde nasıl tehdit edildiğini, alışılmış Kabataş diliyle özene bezene anlatırken, resmi yazılarla iktidar partisinin mitinglerine katılmaya zorlanan binlerce insanın maruz kaldığı şantajdan bir cümle olsun bahsetmeyecektir.

BEN

ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Geçenlerde otobüse bindim öyle. Arkalarda bir yerlerde oturuyorum. Boştu aslında otobüs, bir anda doldu. Sonra otobüsün içinde telaşla uçuşan bir kelebek gördüm. Bir şekilde girmiş. Çıkamıyor bir türlü. O an içimden öyle dev bir istekte bulundum ki, **n'olur** dedim **n'olur bana gelsin bu kelebek, bir şekilde, zarar görmeden salabileyim onu**. O şaşkın kelebek uzaklardan, Bursa Oynar Güvercini gibi uça uça gelmeye başladı bana. Tereddüt etmeden yüzüme, sol yanağıma kondu. Avcuma aldım. Avcumun içinde direnmedi hiç. Hafif açıktı cam, kalktım ayağa, biraz daha açtım, kelebeği saldım. Olağanüstü bir andı.

æ Afyon'dan özür dileyen bir arkadaşım var.

æ Tuzlu fıstık tabağındaki tek antep fıstığı. Üstelik de az çatlatılmış. **Sana laflarım var**. Çatlatmaya çalışsak çatlatamıyoruz da biz çünkü seni. Sonra tuzlu fıstık tabağının içine tekrar atıyoruz. Bir süre sonra seni yeniden görüyoruz ve yeniden çatlatmaya çalışıyoruz. Yine çatlatamıyoruz. Senden çektiğimizi biz hiçbir şeyden çekmiyoruz. Hiç çatlatılmamış olsan biz yine hiç ümitlenmeyeceğiz, hiç de böyle mutsuz olmayacağız tamam mı. Senin derdin ne arkadaşım. Olmasan yokluğunu aramayacağız, ama bir lütuf gibi varsın ve yoksun. Şahit olduğum en büyük kahırbelasın. Ben sana daha ne diyeyim bilmiyorum ki. A deyyus seni ya. A illet seni. **Nalet**.

æ **DUR** ile **D&R** aynı şey.

æ Çıktı yola yaz berelisi.

æ Bir keresinde de bir arkadaşımla buluşacağım. Kendisine pide ısmarlayacağım. Süper bir pideci biliyorum. Gittim pideciye. Arkadaşım henüz yolda. Oturdum masaya. Dört kişilik masa, dört sandalye. Aslında iki kişilik iki masa birleştirilmiş, o öyle dört kişilik masa olmuş. Oturuyorum öyle. Arkadaşımı aradım. Dedim söylüyorum pidelerimizi. On dakikaya oradayım dedi. E dedim öyleyse ben bir çorba söyleyeyim kendime seni beklerken madem dedim. Öyle olsun madem dedim. Tabii tabii madem dedim. Takılınca da takılıyorum. Oturdum öyle. Pide siparişlerimizi verdim. Çorba söyledim. Geldi çorba. İçiyorum öyle. Ben öyle çorba içerken, bir anda doldu içerisi. Ayağım da öyle uğurlu ki, bastığım yer çayır çimen oluyor. Öyle dolunca içerisi müşteriye sandalye lazım oldu zaar. **Yanımdaki ve yanımdakinin karşısındaki sandalye alınıverdi yanımdan**. Bir şey demedim, zaten ihtiyaç duymadığım sandalyelerdi. Sonra yanımdan bitişmiş masa alındı. O ana kadar olan bitenden pek rahatsız olmamıştım fakat masam küçülünce, ne bileyim, kendimi korunaksız, savunmasız, ürkek, çaresiz, ne bileyim, böyle şeyler hissettim hep. Bir yandan da çorba içiyorum. Çorba içen bir insanın bu kadar üzerine gelinmez. Resmen çok kısa bir süre içerisinde dünyam küçüldü. Derken garson geldi. Ağabey bu sandalyeyi de alabilir miyim diye sordu. Güzel kardeşim şimdi arkadaşım gelecek ama oraya dedim. Ağabey almamız lazım ama dedi. Senin arkadaşın gelince biz ona bir sandalye buluruz dedi. Dedim bak ben çorba içiyorum, ona göre. Afiyet olsun dedi. Sandalyeyi aldı gitti. Çorba içmeyeydim iyiydi ama çorbalı çorbalı kaldım bir de orada öyle tek başıma. O çorbayı söyleyen dilim lal olaydı. Off yaa. Tam böyle, ya ben şimdi ne yapacağım, kuş gibi kaldım, bir de şimdi arkadaşım gelirse ben bu durumu nasıl izah edeceğim diye düşünürken arkadaşım geldi. Size şu kadarını söylemek istiyorum, yerimden kalkıp da davranamadım. Davranamadım. O öyle tepemde, ben ona öyle aşağıdan aşağıdan bakıyorum, çorba içiyorum. Bu arada ne çorbaymış ki bitemedi. Çorba benim çilem oldu. Keşke az çorba söyleseydim. Keşke. Hayatta keşke demeyi sevmeyen bir insanım ama keşke. Keşke. Dedim valla arkadaşım, durumlar böyleyken böyle. Ben buraya geldiğimde çok başkaydı ortam, şimdi çok başka, açıkçası fena sarsıldım, istikrarlı bir şekilde azaldım, gel otur yerime ayakta kaldın dedim. İyiyim ben böyle, iç çorbanı sen dedi. İçiyorum madem dedim. Bitsin madem dedim. O ara çook başka bir dükkandan arkadaşım için sandalye geldi. Farklı bir sandalye. Gerek rengi olsun, gerek şekli olsun, "farklı". Arkadaşım adına ben utandım öyle söyleyeyim. Şimal yıldızı gibi parlıyor pidecide arkadaşım. Neyse, çorba bitti, pidelerimiz geldi. Pidelerimiz şahaneydi, yedik öyle. Sonra oradan çıktık öyle. Çay içmeye doğru gittik öyle. Bir yerde oturduk çay içtik öyle. Öyle.

æ Bir keresinde de arkadaşlarcanak Ankara'da bir akşam bir barda oturmuşuz laflıyoruz. Ciğer, salata falan da yenilen bir yer burası. Ciğer tadıyoruz, salata öğütüyoruz. İçeriye zabıta görevlileri girdi. Kimlikler istendi. Paşa paşa verdik kimlikleri. Daha sonra teker teker bizleri yanlarına çağırdılar, kendilerine bir asayiş masası kurdular çünkü, adreslerimizi istediler. Paşa paşa adres de verdik. Sonra masamıza dönerken arkadaşım, **şimdi durduk yere 90 lira sigara içme cezası gelecek eve** dedi. **Ulan** dedim **bu sigara cezası için miydi**, **ben sigara içmedim ki**, **neyin cezası lan bu** dedim. Hemen koşa koşa koştum gerisin geri. Dedim böyleyken böyle, ben dedim hayatta sigara içmedim. Ki, içiyorum zaman zaman tek tük, ama aslında içmiyorum. O yüzden inanarak söyledim. İçmiyorum çünkü sigara. Velhasılıkelam, son anda uyanmasaydım mevzuya, içmediğim sigaranın cezası gelecekti eve. Bu da böyle bir anımdır.

æ Sevgilerimle.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

"komedyen"

30 Mayıs Cumartesi / **BKM Mutfak Sahne** / Saat: 22.00 / bilgi: 0212 327 72 00
31 Mayıs Pazar / **Bursa** Ka Bar / Saat: 20.00 / bilgi: 0506 482 77 69
1 Haziran Pazartesi / **Eskişehir** Peyote / Saat: 21.00 / bilgi: 0222 231 30 60
2 Haziran Salı / **Ankara** If Performance Hall / Saat: 21.30 / bilgi: 0312 418 95 06
5 Haziran Cuma / **İzmir Alsancak** Bios / Saat: 21.30 / bilgi: 0530 575 23 96

ÇİZGİLİ TİŞÖRT

- 9. BÖLÜM -

ERSİN KARABULUT

İki Resim Arasındaki 7 Fark

Doktor-Veteriner

1
Doktor, dinler...
Veteriner, anlar...

2
Doktor, Hipokrat yemini eder...
Veteriner, kendi yeminini eder...

3
Doktor, hekim...
Veteriner, baytar...

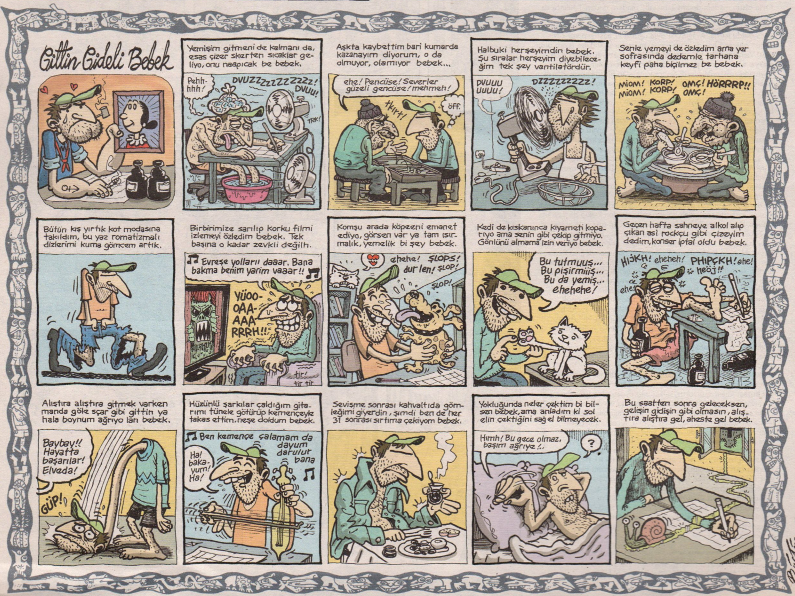
4
Doktor, zorunlu hizmeti var...
Veteriner, sorumlu hizmeti var...

5
Doktorlu türkü biliyorum...
Veterinerli türkü bilmezem...

6
Doktor, veterinere hayvan için gider...
Veteriner, doktora kendisi için gider...

7
Doktor, teşekkürü duyar...
Veteriner, teşekkürü hisseder...

Onda bir

Barış UYGUR

Dairede cuma mesaisi bitmek bilmiyordu. Önümdeki dosya yığınına bakıp, pazartesi vatandaşın yine kızacağını düşündüm. Elimden gelen bu kadar. Ama vatandaş daireye geldiğinde "On kişi bir işi bitiremediniz," der de, o on kişinin yirmi kişilik işi yaptığını bilmez. Hâlbuki emekliliğe gün sayan Fevzi Abi bile canla başla çalışır. Hatta en çok da o çalışır.

Tam bunu düşünürken müdür muavini içeri girdi, Fevzi Abi hariç hepimiz sandalyemizde hafifçe kaykıldık.

"Hayırdır Müdürüm," dedim müdür muavinin girişteki panoya bir yazı raptiyelediğini görünce.

"Duyuru," dedi yazıyı panoya raptiyeledikten sonra bize dönüp, "Bu Pazar açılış var, beyefendi geliyor."

Kalkıp yazıyı okudum. Gerçekten de beyefendi bizim ilçeye geliyordu ve bütün personelin eşleriyle beraber katılması gerekiyordu. "Ne açılışı bu müdürüm?" diye sordum.

"İlçe girişindeki köprülü kavşağın açılışı," dedi müdür muavini.

Fevzi Abi yerinden kalkmadan "Yahu orası açılalı kaç yıl oldu, üç kere de açılış töreni yaptık. Kavşak eskidi be," dedi.

"Orasını bilemem," dedi müdür muavini, "Pazar günü herkes eşleriyle birlikte açılış töreninde olacak."

"Ben bacanakla pikniğe gidecektim…" deyiverdim.

"Valla gelmeyenler hakkında soruşturma açılacak," dedi müdür muavini. Sonra da ortamı yumuşatmak için "Sen bacanağını da al getir açılışa," dedi belli belirsiz gülümseyerek.

Ortam yumuşadı mı bilmiyorum ama Fevzi Abi yumuşamamıştı. "***Ben o açılışa nah gelirim, siz de o soruşturmayı nah açarsınız!***" diye seslendi. Herkes dona kaldı.

"Efendim?" dedi müdür muavini, bir umut, Fevzi Abi "Yok bir şey," der diye. Ben de lafı gargaraya getirmek için atıldım:

"Müdürüm saat kaçta tam olarak açılış? "

Müdür muavini akıllı adamdı, Fevzi Abi'yi duymazdan gelmek için attığım pası hemen aldı.

"Bilemiyorum Hasan Bey, beyefendi öğlen namazından sonra teşrif edecekler, ona göre artık."

"Eh ne yapalım," dedim. Müdür muavini de, Fevzi Abi'nin az önce söylediklerini duymamış gibi yapıp arkasını dönüp gidiyordu ki Fevzi Abi oturduğu yerden bir daha bağırdı:

"Nah götürürsünüz nah! Soruşturma açacakmış, açmayanın..."

Baktım ki iş fenaya gidiyor. O an yapacak başka bir şey de aklıma gelmedi, Fevzi Abi'nin sesini bastırmak için durup dururken "**Şen olasıııın Ürgüüüüüp, dumanıııın tüüütmeeez,**" diye bağıra çağıra türkü söylemeye başladım. ama ben bağırdıkça Fevzi Abi sesini daha da yükseltiyordu.

Fevzi Abi yükselttikçe ben daha da beter yükselttim sesimi. "**Al kanlar içindee kalmış Cemaalım,**" diye gırtlağımı parçalarcasına bağırırken müdür muavini de şaşkına dönmüş bir hâlde sanki bir yandan Fevzi Abi ana avrat sövmüyormuş gibi "Yahu Hasan bey, sizin de ne güzel sesiniz varmış," diyerek eliyle alkış tutmaya başladı. Bir ara bir baktım, Fevzi Abi masaya çıkıp masadan bağırmaya başladı, durur muyum, ben de fırladım masaya. Yahu adamcağız bir anlık sinirle emekliliğini yakmasın derdindeyim ama o hiç oralı değil.

"Oğluuun da pek küçüüüük..."

"Gelmiyorum ulan işte, gelmiyorum!"

"Yeriniiii tuutmaaaaaaz!"

Valla biri gelse tımarhaneye geldiğini zannedecek: Salonun girişinde ben bir masaya çıkmış bağıra çağıra türkü söylüyorum, önümde müdür muavini türküden mest olmuş el çırpıyor, salonun öte ucunda Fevzi Abi kendi masasına çıkmış "Ulan ben seni müdür muavini yapanın da, sana emir verenin de, o emri uygulayanın da…" diye bağırıyor. Diğer arkadaşlar baktılar ki benim sesim çatallaşmaya başladı, teker teker onlar da katıldı türkü söylemeye, dokuz kişi, masalara çıktık hep bir ağızdan türkü söylüyoruz, Fevzi Abi'nin küfürleri iyice duyulmaz oldu. Müdür muavini de dokuz memurun masalara çıkıp bağıra çağıra söylediği türküye ellerini şaklata şaklata eşlik ederek çıktı gitti odadan da bir rahat nefes aldık.

"Yahu Fevzi Abi," dedim artık kısılmış, fare vızıltısı gibi sesimle, "ne gerek var, durduk yere yakacaksın emekliliğini?"

"Bırak yahu Hasan," dedi, "Dokuzunuza karşı bir başıma kaldım. Eğer biriniz daha katılaydı, onda bir değil de daha fazla olaydık, o zaman o yalaka müdür muavini o duyuruyu asamaz, yırtar alırdı oradan. Ha benim için hava hoş, ben yine gelmem pazar günü, o korkak herifler de soruşturma falan açamazlar, otuz yıldır bu dairedeyim, gelen her müdürün yediği naneyi bilirim. Ama siz ben gittikten sonra ne yapacaksınız onu bilemem."

TUHAF KÖY HİKAYELERİ

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

● "Aşığın en büyük sermayesi gamdır."

-Şeyhülislam Yahya

● İstese uçabilecekken, yerlerde sürünmeyi tercih eden süpsüper kahraman: SEÇMEN!..

● **Milletçe alkışlamak yerine, milletçe 'önümüze gelene bin tekme' oynamak isterdim ve önümüze de madenci tekmeleyen zalim Yusuf Yerkel gelsin isterdim...**

● Bütün halklar, tüm siviller masum... Ama müessese olarak bakarsak, dünyamızın bir numaralı teröristi ne El Kaide ne IŞİD... Bir numaralı terörist, kesinlikle Amerika Birleşik Devletleri...

● **'Avrupai' olmanın neresi modern, iki kere dünya savaşı çıkarmış başka kıta var mı?!**

● 'İşçi' ve 'Vatan' kavramları devamlılık arz edince, Marx ile Engels'in yazdıkları Komünist Manifesto'daki cümleler geldi aklıma: "Komünistler, ayrıca, vatan ve milliyeti kaldırmayı istemekle de suçlanıyorlar. İşçilerin vatanı yoktur. Onlardan sahip olmadıkları bir şeyi alamayız."

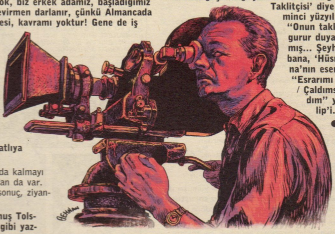
● **En başından beri bu böyle miydi? Küçük Havva da rengarenk saçlı ponilere tutkun muydu? Ve minik Adem, o da dinozorlara düşkün müydü?!**

● Ne Yiğit Bulut gibi danışmanım olsun, ne de sarayım...

● Leh yönetmen Andre Vajda. Sinema rejisörü olarak daha çok tanınır ama tiyatro yönetmenliği de yapmış. Bir oyunun provasında, oyuncudan, kalp krizi geçirip koltuğa yığılmasını istemiş. "Başla" deyince aktör oynamaya başlamış ve koltuğa yığılmış. Beğenmemiş Vajda, "Kes, rezalet!" demiş. Ancak aktör koltukta uzun süre kımıltısız kalınca, bi bakmışlar ki kalp krizinden hayatını kaybetmiş! Hadise devamında söyledikleri çok ilginç: "Bu bir film sahnesi olsaydı çok inandırıcı olurdu. Ama tiyatro yapmacıklar üzerine kurulmuştur. Sahnede hakiki kuş yerine kağıttan kuş, gerçek bulut yerine kartondan bulut daha etkili olur. Sinemada ise gerçeklik duygusunu kurmak esastır."

● **Toplum olarak çok fazla 'Komandante'ye sahibiz, tek eksiğimiz cengedecek bir ordu!..**

Yıllar önceden bir gerçek hikaye. Uluslararası bir iş, Alman-Türk ortaklı. Almanya'daki görüşmede, Alman ortak banka teminat mektubu ister, Türk ortak "Teminat mektubuna gerek yok, biz erkek adamız, başladığımız işi bitiririz" der. Çevirmen darlanır, çünkü Almancada 'erkek adam' kelimesi, kavramı yoktur! Gene de iş devam eder, Alman ortak İstanbul'a, Türk ortağın ofisine gelir. Bu sefer de "Bu ofiste takvim yok, ben bu şekilde çalışamam" diye maraza çıkarır. Bir ajanda satın alıp ofise koyarlar da iş tatlıya bağlanır!..

● İki aşk arasında kalmayı aşırı isteyip kalamayan da var. Sonuç, vakit kaybı, sonuç, ziyanlık...

● **Sekiz çocuğu olmuş Tolstoy'un. Yetmezmiş gibi yazdıklarını temize çeken de gene karısıymış. Okunması zor el yazısı, düzgün biçimde önüne gelince: Tolstoy, müsveddelerin üzerine iştahla oturur, sayfalar bir kez da ciğerci peşkirine dönermiş. Böylece yeni sayfalar gelir gider, kelimeler ve pasajlar girip çıkar, evdeki hummalı mesaiden sonra nihayet matbaaya yollanırmış kağıtlar. Bu sefer de defalarca gidip gelen Kont Tolstoy'dan mürettipler yaka silkerlermiş. Ve hatta, bazan Tolstoy, matbaa işçilerinin protesto sedaları ile mürettiphaneden uzaklaştırılırmış! Bu yeryüzünde kaleme alınan hiçbir yapıtın, onunkiler kadar tashihten geçmediği yani düzeltilmediği söylenir... 'Tolsto[y] Taklitçisi' diye eleştirmişler, yir[i]minci yüzyıl yazarı Solohov'u, "Onun taklitçisi olmakla gurur duyarım" diye cevapla[]mış... Şeyh Galip'i hatırlattı bana, 'Hüsn-ü Aşk', Mevlana'nın eserine benzetildiğin[de] "Esrarımı Mesnevi'den aldı[m] / Çaldımsa miri malım çal[]dım" yazan Şeyh Galip'i...**

● Pü[...] alkış[...] ke[...]

● 'Hertz' adamın adı, onu anladık... Peki 'Megahertz' n[e] o da dedesi midir?

● **Sanatçıya iki çeşit insanın öfke[si] mümkün, biri eğitimsiz, bilinçsiz, cahil; diğeri sağlam eğitim almış velakin sanattan**

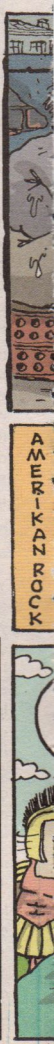
izinsiz gösteri

MURAT KARADAN

iltem Dilek

nasibini almamış sözde sanatsever...

● 'Nostalji' kelimesinin tam karşılığı, bildiğimiz 'gurbet' esasen. Zaten öz dilimizdeki karşılığı 'yurtsama' olarak imlenmiş! Fakat, günlük kullanımda 'gurbet'ten ziyade 'hasret' ya da gurbet artı hasret anlamında kullanıyoz biz bu nostaljiyi...

hayranlık yok, yan biraz da ni alkışlıyo

● "Tersi pis" ne acaip laf. Kimin tersi pis diil ki?! Terslikte var demek ki bi pislik...

● Seni öldürmek için ayağa kalkmam sivrisinek. Amma oturduğum alana gelirsen, katilin say beni. Bunu da böyle bil, sesi kısılasıca seni!..

● 'Sürgün' kelimesi, hem sürgünlük durumunu, hem de o durumu yaşayan kişiyi anlatıyo. Zorunlu gidilen yer de, zorla oraya giden insana sürgündür belki, ne biliyoruz?!

● Kaldığı pansiyonun yanındaki otelin güvenlik görevlisiyle uzun uzun konuşup, adeta hipnotize ederek, nihayet otelin internet şifresini alan da duydum.

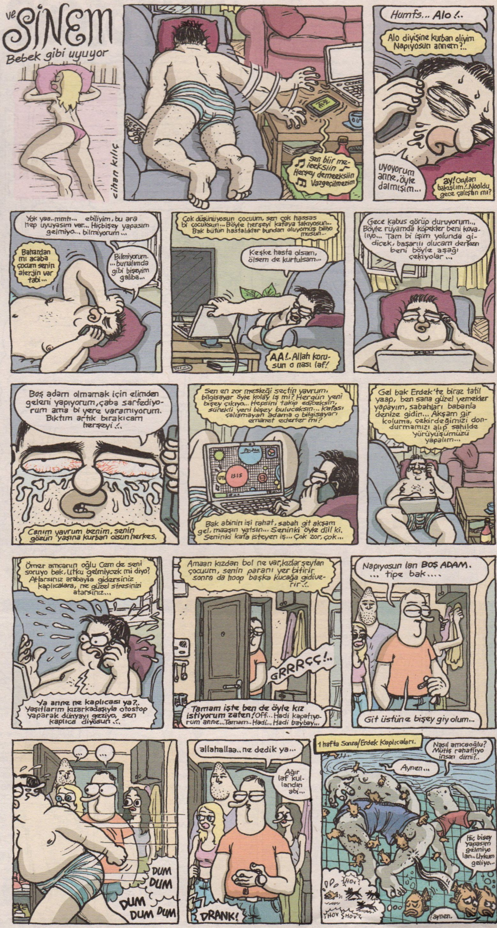
● Gündoğan'da belde merkezinde yürüyorum. Güzel açık hava kahvesi gördüm, girdim, çayımı söyledim. Bi baktım, üç yaşlı adam yerde, çok dikkatle bi şey arıyolar birbirlerine söylenerek. Sordum, domino taşı arıyolarmış. Kalktım, ben de aradım. Epey aradık, bulamadık. Taşı atan amcaya yükleniyolardı, ben onun tarafını tuttum. Bulamadık, "Bana eyvallah" deyip çıktım. Sonra bi amca arkamdan bağırdı, "Bulduk!" diye. "Çok güzel" dedim. "Gel çayımızı iç" dedi. Döndüm, gene çay içtim. Emekli Kaptan Ali Amca, yerel diliyle "Bu Fevzi Amceng emekli dalyancı, bu Mustafa Amceng emekli süngerci.." diye tanıttı arkadaşlarını. Yüklendikleri amca, az duyan Fevzi Amca'ydı...

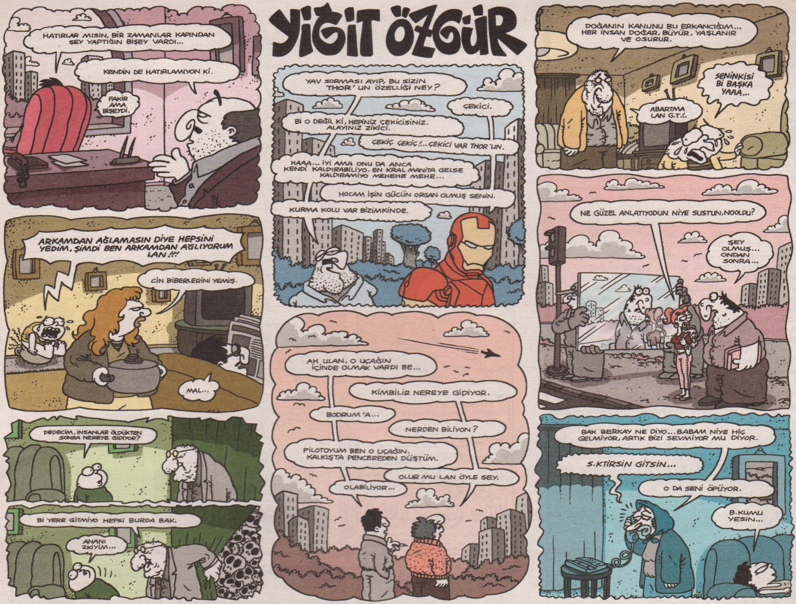
vedatozdemiro@gmail.com

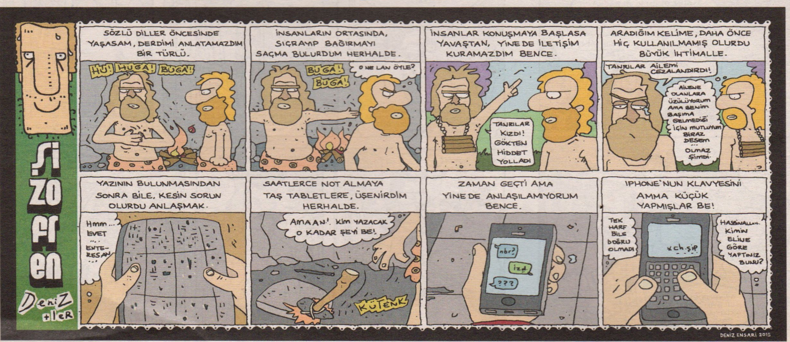

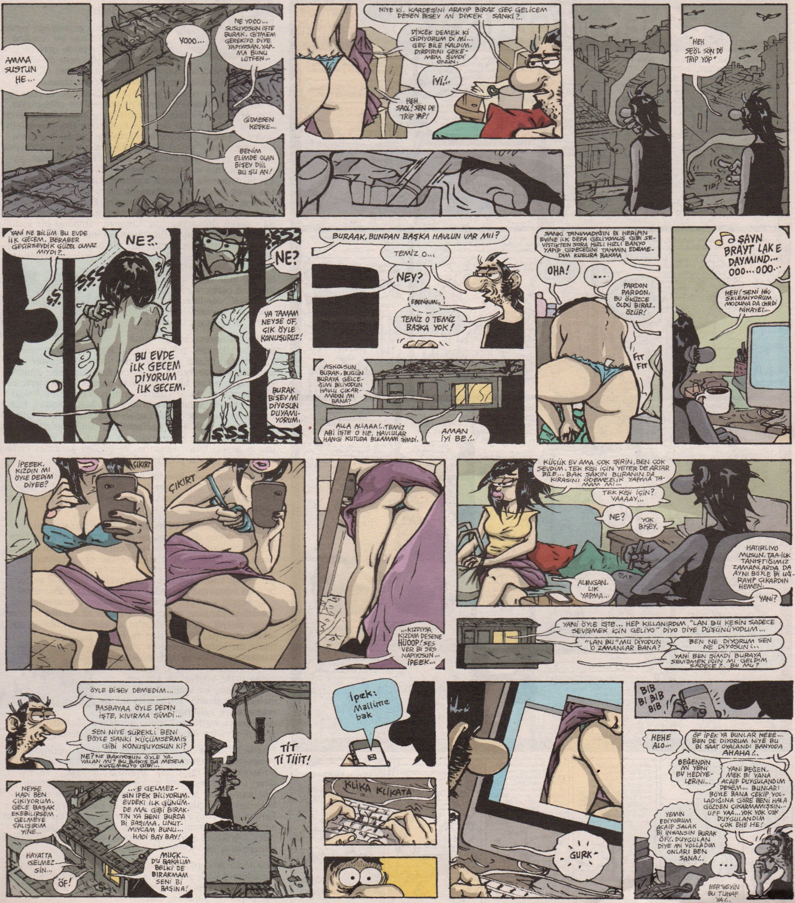

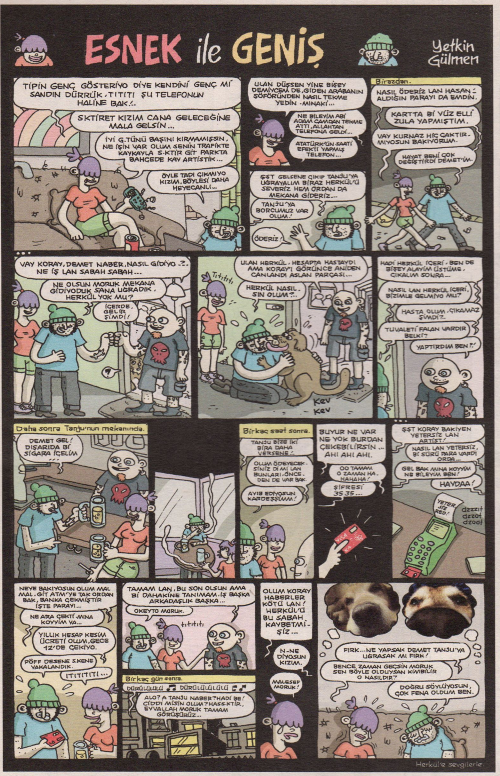

YİĞİT ÖZGÜR
HATIRLAR MISIN, BİR ZAMANLAR KAPINDAN ŞEY YAPTIĞIN BİŞEY VARDI...
KENDİN DE HATIRLAMIYON Kİ.
FAKİR AMA BİŞEYDİ.
ARKAMDAN AĞLAMASIN DİYE HEPSİNİ YEDİM, ŞİMDİ BEN ARKAMDAN AĞLIYORUM LAN!!!
CİN BİBERLERİNİ YEMİŞ.
MAL...
DEDECİM, İNSANLAR ÖLDÜKTEN SONRA NEREYE GİDİYOR?
Bİ YERE GİTMİYO HEPSİ BURDA BAK.
ANANI ZKİYİM...
YAV SORMASI AYIP, BU SİZİN THOR'UN ÖZELLİĞİ NEY?
ÇEKİCİ.
Bİ O DEĞİL Kİ, HEPİNİZ ÇEKİCİSİNİZ. ALAYINIZ ZİKİCİ.
ÇEKİÇ ÇEKİÇ!... ÇEKİCİ VAR THOR'UN.
HAAA... İYİ AMA ONU DA ANCA KENDİ KALDIRABİLİYO. EN KRAL MANİTA GELSE KALDIRAMIYO MEHEHE MEHE...
HOCAM İŞİN GÜCÜN ORGAN OLMUŞ SENİN.
KURMA KOLU VAR BİZİMKİNDE.
AH, ULAN, O UÇAĞIN İÇİNDE OLMAK VARDI BE...
KİMBİLİR NEREYE GİDİYOR.
BODRUM'A...
NERDEN BİLİYON?
PİLOTOYUM BEN O UÇAĞIN. KALKIŞTA PENCEREDEN DÜŞTÜM.
OLUR MU LAN ÖYLE ŞEY.
OLABİLİYOR...
DOĞANIN KANUNU BU ERKANCIĞIM... HER İNSAN DOĞAR, BÜYÜR, YAŞLANIR VE OSURUR.
SENİNKİSİ Bİ BAŞKA YAAA...
ABARTMA LAN G.T...
NE GÜZEL ANLATIYODUN NİYE SUSTUN, NOOLDU?
ŞEY OLMUŞ... ONDAN SONRA...
BAK BERKAY NE DİYO... BABAM NİYE HİÇ GELMİYOR, ARTIK BİZİ SEVMİYOR MU DİYOR.
S.KTİRSİN GİTSİN...
O DA SENİ ÖPÜYOR.
B.KUMU YESİN...

SİZOFREN
DENİZ +LER
SÖZLÜ DİLLER ÖNCESİNDE YAŞASAM, DERDİMİ ANLATAMAZDIM BİR TÜRLÜ.
HU! HUGA! BUGA!
İNSANLARIN ORTASINDA, SIÇRAYIP BAĞIRMAYI SAÇMA BULURDUM HERHALDE.
BUGA! BUGA!
O NE LAN ÖYLE?
İNSANLAR KONUŞMAYA BAŞLASA YAVAŞTAN, YİNE DE İLETİŞİM KURAMAZDIM BENCE.
TANRILAR KIZDI! GÖKTEN HİDDET YOLLADI
ARADIĞIM KELİME, DAHA ÖNCE HİÇ KULLANILMAMIŞ OLURDU BÜYÜK İHTİMALLE.
TANRILAR AİLEMİ CEZALANDIRDI!
AİLENE OLANLARA ÜZÜLÜYORUM AMA BENİM BAŞIMA GELMEDİĞİ İÇİN MUTLUYUM BİRAZ DESEM... OLMAZ ŞİMDİ.
YAZININ BULUNMASINDAN SONRA BİLE, KESİN SORUN OLURDU ANLAŞMAK.
Hmm... EVET ... ENTERESAN...
SAATLERCE NOT ALMAYA TAŞ TABLETLERE, ÜŞENİRDİM HERHALDE.
AMAAN! KİM YAZACAK O KADAR ŞEYİ BE!
KÜTENK
ZAMAN GEÇTİ AMA YİNE DE ANLAŞILAMIYORUM BENCE.
nbr?
izd
???
IPHONE'NUN KLAVYESİNİ AMMA KÜÇÜK YAPMIŞLAR BE!
TEK HARF BİLE DOĞRU OLMADI
xch.şip
HASBİNALLAH. KİMİN ELİNE GÖRE YAPTINIZ BUNU?
DENİZ ENSARİ 2015

Çatışma İpek & burak

Yazan çizen OKY

O SIRADA
ERMAN ÇAĞLAR

Aslan Dayının Vergi Borcu ve Diğer Fantastik Öyküler.

–Ferhan Serisi–

Ferhan az önce zeytinyağlı yemek yemiş insanlara has bir kendine güvenle oturduğu yerde gerindi. Hem karnı doymuştu, hem de vücuduna giren zeytinyağı sayesinde ömrü en az beş gün kadar uzamıştı. Kendisini yemek yerken izleyen annesinin de 15 dakikasının neşeyle geçmesini sağlamıştı. Zeytinyağlı yemek kaybedeni olmayan muhteşem bir anlaşmaydı ikisi arasında. Ferhan arada bir annesinin evine giderek kadının evdeki bütün her şeyi durmadan temizlemesinin önüne geçmeye çalışıyordu. Ferhan'ın babası hayatının bir noktasında "şu an Bulgaristan'da nakliye sektöründe yatırıma çok büyük bir açlık var" diyerek ülkeden çıkmış ve tahmin edileceği üzere bir daha geri dönmemişti. Evrak doldurma ve belge toplama konularındaki doğuştan gelen yeteneğini kullanarak bir şekilde cennet vatan Türkiye'mize tekrar giriş yapmadan Ferhan'ın annesini boşamayı ve kendisi de Bulgaristan vatandaşı olmamasına rağmen Bulgaristan'da Almanya vatandaşı bir kadınla evlenmeyi başarmıştı. Bu, biraz düşününce, diplomatik açıdan önemsiz ama inanılmaz bir başarıydı. Bazen futbol maçında zaten 5-0 önde olan takımın oyuncusu ceza sahası dışından gelişine inanılmaz bir gol atar da, "Allah allah? Aslında ne gerek vardı? Fakat yine de bravo" dersiniz. Ferhan da, babasının hareketlerini aynı hissiz takdir duygusuyla izliyordu.

Ferhan'ın annesi, babası gittikten sonra kendini çok bozmuştu. Hayatının kontrolünü kaybettiğini hissediyordu, eskiden sabit olan şeyler artık kestirilemez hareketler içindeydi. Kocasını sabit zannediyordu ama adam bir anda sıvıya dönüşmüş ve meriç nehrine karışarak Bulgaristan'a akmıştı. Ferhan da "aktif cinsel yaşam" kelimelerinin hiçbirini kullanmadan, bazı bahaneler sunarak yakın zaman önce kendi evine çıkmıştı. Geriye bir tek artık haftanın beş günü temizliğe gelen yardımcı kadın ve evin eşyaları kalmıştı. Bu yüzden Ferhan'ın annesi bütün iktidarını ve gücünü yardımcı kadına ve evin eşyalarına yöneltmişti.

"Tozlar gözle görülmezler / Ta ki gözle görülür hale gelene kadar / Mikroplar ise inanılmaz ufaktır / Unutma, bir şey temiz gözüküyorsa / Üzerinde ya toz, ya mikrop vardır."

Ferhan'ın annesinin beyninde sabahtan akşama bu tekerleme dönüp duruyordu ve bütün hayatı tekerlemenin manyakça ritmine kapılmıştı. Ferhan'ın gözünün önünde, masa örtülerinin saklı olduğu çekmeceği boşaltmışlar, çekmeceyi inanılmaz beyaz, Ferhan'ın daha önce hiç görmediği kadar beyaz bir toz beziyle silmişler ve toz bezinin inanılmaz beyazdan normal beyaza dönmesini çekmecenin kir içinde olduğu şeklinde yorumlamışlardı. Temizliğe yardıma gelen kadın da en az Ferhan'ın annesi kadar deliydi, ya da Ferhan'ın annesinin deliliğinin etkisi altına girmişti. Birbirlerine ve Ferhan'a toz bezini göstererek abartılı hareketlerle tozu ve kiri lanetliyorlardı. Çekmece kirliydi, dolayısıyla bütün masa örtüleri de kirliydi. Yıkanmaları, kurutulmaları, ütülenmeleri ve vakumlu torbalarda tekrar çekmecelere kaldırılmaları gerekiyordu. Ferhan yardımcı kadınla annesinin yüzündeki gülümsemeyi görünce ilk defa gerçekten endişelendi.

Ferhan'ın arada bir annesinin evine gidip zeytinyağlı yemesinin faydası oluyordu. Bir süre boyunca evin yakınlarındaki inşaatlardan, inşaatlardan kalkan ve eve giren tozdan, inşaattan moloz taşıyan kamyonlardan ve yine kamyonlar nedeniyle yerden havalanıp en ufak deliklerden evin içine doluşan tozdan bahsetmeyi bırakıyor, Ferhan'ın zeytinyağlı yemek yemesini izliyordu Ferhan'ın annesi. Evde terapi gibi bir şey. Ferhan gün geçtikçe daha sağlıklı ve gürbüz bir insana dönüşürken, annesi de yavaş yavaş akıl sağlığına kavuşuyordu.

İnanılmaz ama böyle böyle, bir sene sonunda Ferhan karaciğerle ilgili sıkıntılarını, annesi ise obsesif kompulsif davranış bozukluğunu yendi. Üstelik artık her Pazar parkta yürüyüşe çıkıyorlar.

groagh@gmail.com

Cihan Ceylan
UMUDUM KALMADI! HER ŞEYDEN VE HERKESTEN VAZGEÇİYORUM ÖLMEK İSTİYORUM AMA ÖLEMİYORUM!.. NEDEN TANRIM NEDEN YAŞIYORUM?
KIRÇ!
Ben de depresyonda olsam ben de onu keserdim!..
BU ÖNLÜKLER TELEFONA FİLAN RAHAT BAKILABİLSİN DİYE YAPILDI GERÇİ, AMA EN ÇOK SANA YARADI TABİİ!..
-MINA KOYIM VAR YA OKUL TRAŞI YAPTIN RESMEN.. KUŞ YAPTIN KUŞ!..
SİYASİ BİR SİMGE OLMADIKÇA GÖMLEK-TİŞÖRT VS. O ŞEKİLDE BAĞLANABİLİR... HİÇ BENCE SIKINTI YOK!..
BÖYLE DÜŞÜNMEN ÇOK HOŞ!.. DEMEK BAZI ŞEYLERİ AŞMIŞIZ!..
ALİŞAN BANDIMI SİRKELİ SUYA BASTIM YAKINDA ATEŞİN DÜŞECEK, İYİLEŞECEKSİN!..
ALİŞAN
İLK ALBÜMÜ GÜZELDİ...
BEN SENİ SEVDUĞUMİ DA DÜNYALARAA BİLDİRDUM...
ŞİMDİ SİZDE!
Ulan en şiveli yerini de bize bıraktı işte şimdi yandık, kavrulduk...
ELDİRDUN KAŞLARINUUU BOBANİİİİ?
BOBANİ Mİ ELDİRDİUM?
EÖLDÜRDUM?
BOBİ...
BAYRAĞIMIZI RENKLİLERLE Mİ YIKIYACAĞIM YOKSA BEYAZLARLA MI ?..
HASSAS KONULAR BUNLAR, ELDE YIKA!..
Herkesin yanlış yere baktığı fotoğrafta doğru yere bakan tek kişiyim ve oylarınıza talibim!..
Bağımsız Aday : Hüseyin Çebi...
SAL HAZIR! KAÇSAK KAÇARIZ AMA BEN BİR SENE BEKLEYELİM DİYORUM. SAÇLAR İYİCE UZASIN, SAKALLAR FALAN... DA FULL KARİZMA DÖNELİM MORİ KANTE NE DERSİN?
BENİM DÖKÜLME PROBLEMİM VAR ABİ BİR SENEYE TEPEDE HİÇ SAÇ KALMAZ BENDE! VER SALI BEN GİDEYİM KARIMIN, ÇOCUKLARIMIN KARŞISINA SAÇSIZ ÇIKMAYİM NOLUR...
O ZAMAN BENİM BURDA SAÇ UZATTIĞIMI KİMSEYE SÖYLEME TAMAM? O ÖLDÜ DE!..
İNSANLA UĞRAŞIYOSUN YA! BÜTÜN GÜN İNSANLA UĞRAŞIYOSUN BÖYLE BİŞEY OLABİLİR Mİ?.. DÜNYANIN EN ZOR İŞİ VALLA İNSANLA UĞRAŞMAK!.. ASLANLA UĞRAŞMAK ZOR SANIYORSUN Dİ Mİ?.. SEN VAR YA BİZİM ŞUBEDE BİR GÜN GEÇİR KAFAYI YERSİN!..
BEN KALKAYIM, ASLANI BESLEMEM LAZIM... BU GÜZEL SOHBET İÇİN TEŞEKKÜRLER...

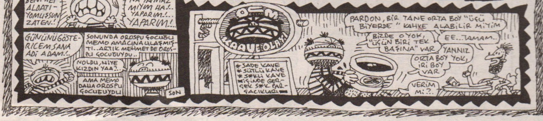

BİRAZ DA YİĞRENELİM

Dün peynir yemiş olsa böyle olmazdı. Her zamanki gibi ısıra ısıra bir kalıp kaşar ve üzerine bolca yoğurt yemiş olsa boku belki zor, ama temiz, sessiz ve kokusuz çıkardı. Oysa ki şu eğreti yapılmış daracık yazlık ev tuvaletinde dün yediği biber ve domates kızartmalarından sonra şimdi g•tünü yakarak çıkan yapışkan bokun kesif kokusunun hacı amca ve hacı teyzenin burunlarına ulaşmaması için küçücük vasistasın daracık aralığından giren azıcık temiz havadan medet ummak ve değil sıçış carıltısı, ıkınma iniltisinin bile dışarıdan duyulmaması için ıkınmadan önce salondaki televizyonun arada bir yükselen sesini beklemek dışında çaresi yoktu. "Şöyle güzel denizi var, böyle güzel kumsalı var" diye kafasının etini yiyip sonunda onu ikna eden arkadaşının ailesinin yazlık evine misafirliğe gelmiş, birazdan denize gitmeden önce salonda nezaketen hacı teyze ve hacı amcayla birlikte televizyon seyrediyorken aniden bastıran kızartma kakası yüzünden, dandik bir mimari plan üzerine inşa edilmiş dandik yazlık evin, kapısı direkt salona açılan dandik tuvaletine girmek zorunda kalmıştı. Yapışkan kakaların sonunun gelip gelmediğini tam hissedemiyordu, sıçış bitmiş gibiydi ama aynı zamanda biraz daha ıkınsa biraz daha çıkacak gibiydi de. Şu can sıkıcı salonun ortasında sıçma hissini kısa kesebilmek için bitmemişse de bitirmeye karar verdi ve bir yandan kalanları geri yollamak için g•tünü sıkıştırırken bir yandan sağ taraftan kafasına değen minik lavaboya tutunup olduğu yerde dönerek tuvalet kağıdı bakındı. Rulosunun üzerinde ancak bir kaç kat kalmış bitik tuvalet kağıdı, arkasındaki duvarın tavana yakın bir yüksekliğine çakılmış tahta bir rafın üzerinde duruyordu. Lavaboya tutunarak doğruldu. Otururken dizlerinde duran pantolonu ayaklarına düşüp yere sürünmesin diye dizlerini hafif kırık ve dışa doğru açık tutarak ve ayaklarını koyduğu yerden kaldırmadan, belinden geriye doğru dönüp yukarı uzandı. Birazcık daha uzanabilmek için diğer eliyle lavaboya hafiften abandı. Tam tuvalet kağıdını tuttuğu anda lavaboya abanan eli birden kayıverince pozisyonu ve bütün dengesi bozuldu, refleksle savrularak geriye doğru bir kaç adım attı ve sırtını duvara vurarak düşmekten ancak kurtulabildi. Anlık heyecanı geçip kucağında yakaladığı kağıtla güvende olduğunu idrak ettikten sonra çevresine bakınırken, az önce maalesef dandik minik alaturka tuvaletin deliğine isabet kaydedememiş olduğunu gördü. Yapışkan bir bok topağı kuburun beş santim gerisinde beyaz alaturka seramiğine yapışmış halde duruyordu. İçi boş sifonun tangırdayan zincirini umutsuzca bir kaç kere çekiştirdi. Maşrapaya su doldurmak için taharet musluğunu açtı. Şebekesiz yazlığın ip gibi akan depo suyunun maşrapayı doldurmasını beklerken içeriden gelen televizyonu ve teyzeyle amcanın alçak sesli konuşmalarını dinledi. Maşrapa dolunca suyu mümkün olduğunca yüksekten döktü, bulamaç bok hiç yerinden kıpırdamadı. Bir maşrapa daha doldurmaya vakti yoktu, zaten bu iş de maşrapa suyuyla olacak gibi değildi, o boku oradan silmek gerekiyordu. Fakat elindeki kısıtlı tuvalet kağıdıyla tuvaleti silerse götünü silemeyecekti. Biraz düşündü, sonra rulo çıplak kalacak şekilde kağıdın hepsini açtı. Pantolon düşmesin diye dizleriyle gerdire gerdire kukla gibi adımlar ata ata olduğu yerde geriye döndü. Rulonun kenarıyla boku sıyırttırdı. Bok rulonun ağzına yapıştı, seramikte kahverengi bir sıyırtma izi kaldı. Alnından terler süzülmeye başlamıştı artık. Rulonun boklu ağzını dikkatle ezip birbirine yapıştırdı, diğer temiz ağzıyla seramikteki izleri sildi. Suratını ekşiterek karton ruloyu kubura attı. Ellerini çevirip avuçlarına bakınca suratı daha da ekşidi, parmaklarına bok bulaşmıştı. Fakat gözü parmaklarının arasından alaturka tuvaletin ayak basılan hela taşına kayınca suratındaki ekşime dehşete dönüştü. Az önce adım atarken bastığı yerlerde adım adım bok izleri vardı! Ayağı boklanmıştı! Herhalde az önce dengesini kaybettiğinde debelenirken ayağı deliğin yanındaki yapışık boka değmiş olmalıydı. Durumu anlayabilmek için telaşla ayağına baktı. Ve durumu anladı: Dengesini kaybettiğinde pantolonu biraz düşmüş, paçası inip ayağındaki terliğin topuğuna takılmış, arbede sırasında paçayla örtülü topuk boka girip çıkmış, sonra da boklu pantolon paçasıyla örtülü topuk hela taşına basmıştı. Hacı teyzenin, terliklerini tıkırdatarak tuvalet kapısının önünden geçtiğini duydu. Alnından akan terler tuvaletin betonuna damlıyordu. Kısa bir süre ne yapması gerektiğini düşündükten sonra harekete geçti. İlk önce kağıdın bir kısmıyla elindeki bokları sildi. Sonra hiç yerinden kıpırdamadan kağıdın kalanıyla yerdeki bütün bok izlerini sildi. Sonra temiz ayağının üzerinde durup boklu paçayı hiç bir yere değdirmeden pantolonu çıkardı. Taharet musluğundan daha da ince akan lavabo musluğunda paçadaki bokları parmaklarıyla sıvazlaya sıvazlaya yıkadı. Kadın kapının önünden bir iki kere daha geçti. Dizine kadar ıslanmış pantolonu tekrar giydi. Terden ıslanan yüzünü zaten terden sırılsıklam olmuş tişörtüne sildi. Kağıtları kubura attı. Saçlarının içinden akıp kaşlarından damlayan terleri hissederek suyun maşrapayı doldurmasını bekledi. Maşrapayı tuvalete boşalttı. Küçük aynada saçını başını düzeltti, derin bir nefes alıp tuvaletten çıktı. Kanepeye yürürken terli yüzünde oluşan rüzgar, biraz olsun ferahlamasını sağladı. Hacı teyze sehpaya tabakların içinde kurabiyeler getirmişti. Kanepeye otururken, az önceki telaş içinde g•tünü silmeyi unuttuğunu farketti. Bir tane kurabiye alıp ağzına attı. Hacı teyzenin tepside getirdiği çaya uzanırken az önceki telaş içinde ellerini yıkamayı da unuttuğunu farketti.

SON

CENGİZ ÜSTÜN

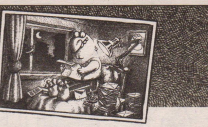
Tribal enfeksiyon

info@cengizustun.com

gelen kutusu

Servet TURAN

Murat ARAS

Emir SAĞLAM

UYKUSUZ

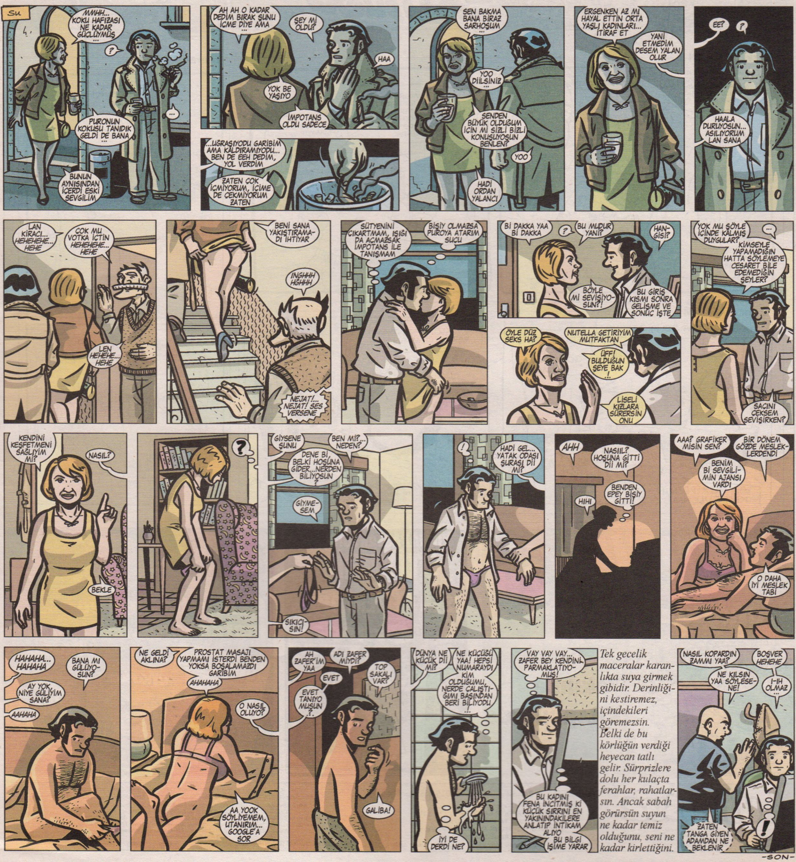
Haftalık Mizah Dergisi | 28 Mayıs 2015 | Sayı: 404

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar **MÜESSESE MÜDÜRÜ:** Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin - Murat Cengiz **Kaligrafi:** Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler **Halkla İlişkiler:** Songül Yoldaş **Ofis Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: A4 Grafik Matbaacılık Yayıncılık Reklam ve Bilgisayar Hizmetleri Ltd. Şti. - 0(212) 452 40 99
Mahmutbey Cad. Meriç Sok. No: 26 Şirinevler - İstanbul **Genel Dağıtım:** DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: **Yurtiçi:** 160 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 **USD:** TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 **EUR:** TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

OTİSABİ®

YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com

4 HAZİRAN PERŞEMBE
SAYI: 2015/23 No: 405
3 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 3.50 TL.
9 771307 761000

UYKUSUZ

Tayyip Erdoğan, MİT tırlarının silah taşıdığını ortaya çıkartan Can Dündar için "Bedelini ağır ödeyecek, öyle bırakmam onu," dedi.

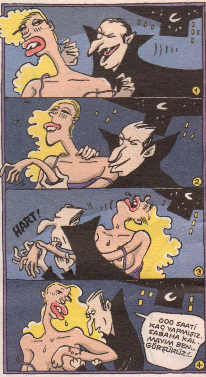

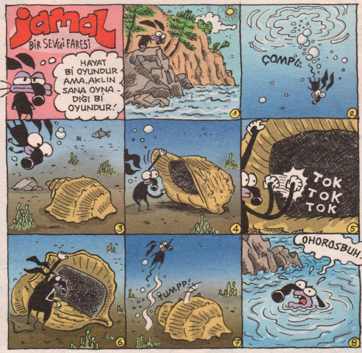

UYUYUN LAN

Sevgilim Uykusuz okurlarımı ben anladım ki böyle işlere girdiğin zaman mit'le çalışmayacan. Silahları ilaç kutularının altına zulalamak ney lan?. Bu mudur yani gizli yerin? Aspirinin altı... Elalemin ülkesinde millet g*tüyle taşıya taşıya koca Kolombiya ekonomisini düzeltti... Örnek olarak söylüyorum.. Sakın, öyle filan yaparsınız, ilaç kutularını sürmeyin oraya..

HDP başkanı iyice komedyene bağladı... Sırrı yönetsin, sen oyna.. Seçimlerde de Cem Yılmaz'a rakip olursunuz...

Eski Cumhurbaşkanı Abdullah tivitırda beni takip etmeyi bıraktı.. Ben rica ettim.. "olm sen bakarken yapamıyorum" dedim... Bıraktı... Zaten istemeye istemeye girdim tivirita.. Önce bi ülkede tivitıra erişimi engelleyip, tek başıma boş tiribirda takılıp alıştırma yaptım, sonra girdim.. Tanıdık bakınca yapamıyorum... Düğünde oynamak gibi...

Kılıçdar sarayın tuvaletlerine taktı bu sefer de.. "Şöyle altın kaplama, böyle gümüş işleme"... Mecliste sıkışınca koşa koşa gelip buraya mı edi-yosun tuvaleti? Nereden gördün?. Biz-de kaplama işi altınla olmaz.. İlaç kutusuyla kaplardık kaplasak.. Bok görükmesin diye... Veya ayakkabı kutusuna koyardık boku..

Örtülü ödenekte bir yılda %70 artış oldu diye tepkiler geldi.. E, dolar hayvan gibi arttı abi son bi senede... Bizim örtülülerimize de yansıdı tabi... Örtülü ödeneği ilaç kutusuyla örtüyoruz.. O yüzden bi şey olunca hemen anlaşılıyo.. Bu kutulu mevzulardan vazgeçmek lazım... Kolombiyadan uzman çağıracam...

Tayyip Erdoğan, MİT Tırlarının silah taşıdığını ortaya çıkaran haberleri yapan Can Dündar'ı "Bunun bedelini ağır ödeyecek, öyle bırakmam onu," diyerek tehdit etti.

Ahmet Davutoğlu MİT Tır'larıyla ilgili konuştu: "İçinde ne olduğu kimseyi ilgilendirmez."

Urfa'da, içki içip kendisini döven kocasından boşanmak isteyen bir kadının açtığı davada mahkeme "Hacca gitmiş biri içki içmez," diyerek kadının boşanma talebini reddetti.

Adana'da Tayyip Erdoğan mitingine götürülen Suriyeli sığınmacılar, mitingten dönüşte yolda kaldı.

TMSF, Bank Asya'nın tamamına el koydu.

Bilal Erdoğan kaftan giyip ok attı.

Sağlık personeline yönelik şiddet devam ediyor: Samsun'da bir doktor silahlı saldırı sonucu öldü.

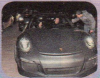
Usta karikatürist Bedri Koraman'ı kaybettik. Ailesine, sevenlerine ve tüm mizah camiasına baş sağlığı dileriz.

KAÇ YIL OLDU?

FIRAT BUDACI

PARDON!

Bir restoran çıkışında yeni aldığı Porsche'unu bir türlü kaldıramadığı için trafiği kilitleyen Emre Belözoğlu, valenin, **"Abi indir el frenini gidersin"** uyarısıyla arzuladığı hızla uzaklaşma görkemine kavuşalı **2 yıl,**

TRT'de yayınlanan bir programda Ziynet Sali'nin göğüs dekoltesinin mozaiklenmesi üzerine programın yapımcısı Sinan Üstünel, **"... Otelin yazısını blurlarken görüntü kaymış"** savunmasını yapalı **5 yıl,**

16 yıl devam eden Sümela Manastırı restorasyon çalışmalarına 'kaçak kat' çıkıldığının tespiti üzerine baştan başlanalı **6 yıl,**

Nazlı Ilıcak'ın "Mevlana'dan" başlığıyla köşesinde yayınladığı sözler, Esquire dergisinin "Hayattan ne öğrendiniz?" sorusuna maddeler halinde cevap veren Can Dündar'a ait çıkalı **5 yıl,**

Üzerinde bulunan poşetteki kekik ve karbonat uyuşturucu madde sanılan Bahri Zafer Özdemir 118 gün cezaevinde yatalı **7 yıl,**

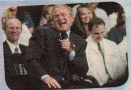
TRT'de yayınlanan 'Sen Türkülerini Söyle' programında vatan coşkusuna kapılan Orhan Hakalmaz, **"Lanet olsun içimdeki Anadolu sevgisine!"** diye haykırınca programa tepki telefonları yağalı **7 yıl,**

19 Mayıs konserini 2.5 saat boyunca sessiz yayınlayan TRT, **"Düğmeyi kapalı unutmuşuz"** açıklamasını yapalı **7 yıl,**

Finike ilçesindeki 10 Kasım törenlerine AKP ilçe teşkilatının katılmaması gelen tepkiler üzerine, AKP İlçe Başkanı Adem Gökyer, **"Uyuyakalmışız. Kesinlikle Atatürk'e karşı bir tavrımız yok"** açıklamasını yaparak tüm teşkilat aynı evde kalıyormuş izlenimi yaratalı **11 yıl,**

Bush, **"Kitle imha silahlarını bulduk... Yasaklanmış silahları ve üretim tesislerini bulmadığımızı söyleyenler yanılıyor, bulduk,"** açıklamasını yaptıktan bir yıl sonra, **"Bu kitle imha silahları bir yerlerde olmalı,"** diyeli **11 yıl,**

Mehmetçik Vakfı'na bağış yapmak için elini attığı cebinden sadece dolar çıkan Bakan Enis Öksüz, **"Memleketi bu hale getiren biz değiliz ki..."** diyerek dolarlarını savunalı **14 yıl,**

Tansu Çiller, **"Kriz bitti, bir daha tekrarlanmaz,"** dedikten iki ay sonra kriz çıkalı **21 yıl** olmuş.

Barış UYGUR

N.Ş.A
NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Normal şartlar altında henüz dolandırmış bir insanın, kendisini dolandıran ve üstelik yakalanmayan suçlular hakkında verip veriştirmesinden daha doğal bir şey olamaz. Ama **Yeni Türkiye'de** evinize giren hırsızları, cebinizi çarpan yankesicileri ya da otomobilinizi satın akıp parasını vermeden kaçanları, uluorta eleştirmeniz hâlinde hakkınızda beyefendiye hakaretten işlem yapılabilir. Ağzınızla kuş tutsanız da kastettiğiniz hırsızın başka birisi olduğunu kimseye dinletemezsiniz zira hırsızlık marka liginde, hırsız denilince akla sadece onun adı gelen özel biri vardır.

Normal şartlar altında gazeteler yayınladıkları haberleri haber olduğu için yayınlarlar ve gazetecilik öğrencileri için derste kullanılmak üzere hazırlamıyorlarsa, her haberleri için ayrı ayrı "Biz bunu şu yüzden yayınladık," diye açıklama yazısı yazmalarına gerek yoktur. Ama **Yeni Türkiye** artık hemen her ciddi haberin yanında "Efendim bakın biz bu haberi gerçekten başka bir maksatla yayınlamış değiliz," diye not düşülen, habercinin yaptığı haberi neden yaptığını daha yayınlarken savunmaya başladığı bir ülkedir.

Ve yine **Normal şartlar altında** bir hükümetin aylardır gizlediği, hakkında yedi düvele yalan söylediği, üzerini örtmeye çalıştığı bir konuyu aydınlığa kavuşturmak ödüllendirilmesi gereken bir gazetecilik başarısıdır. **Yeni Türkiye'deyse** tüm dünyayı ilgilendiren bir konuyu aydınlığa kavuşturan gazete adeta yalanı ortaya çıkarmakla suçlanır, hakkında soruşturmalar açılır. Ve üstelik **normal şartlar altında** kötü niyetli haber dahi yapsa bir insanı soruşturması gereken kişi savcı, hakkında hüküm vermesi gereken kişi de hâkimdir ama **Yeni Türkiye'de** soruşturmalar beyefendi tarafından itinayla tamamlanır, hükümler verilir, açıklanır ve uygulanması için gerekli sinyaller verilir.

Normal şartlar altında bir siyasetçi, yaptığı yolsuzluklar, söyledikleri yalanlar ya da işlediği suçlar ortaya çıkarsa istifa eder. **Yeni Türkiye'deyse** istifa koşulları siyasetçinin tuvaletindeki klozetlerin altın kaplama mı krom kaplama mı olmasına bağlıdır.

Normal şartlar altında bütün bir kariyeri çiğ bir ırkçılık, darbe kışkırtıcılığı ve profesyonel provokatörlükle geçen bir adamın yıllarca elini kolunu sallaya sallaya dolaşması mucize kabilindendir. Ama **Yeni Türkiye'de** yıllardır provakörlük yapan aynı adam hakkında işlem yapılması için beyefendiye hakaret etmesini beklemeniz gerekir. Anlaşılan o ki **Yeni Türkiye'nin** ceza kanunu, sadece ve sadece beyefendiye karşı işlenen suçları kapsamaktadır.

BEN

ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Size biraz Elmalı elması'ndan bahsedeceğim. 51. Cumhurbaşkanlığı Türkiye Bisiklet Turu'nun Kemer-Elmalı etabında girdi hayatıma. Bir aşk gibiydi. Bir kavuşamama hikayesi. Turun Kemer-Elmalı etabınının ilk birincisi olan Davide Rebellin'e kürsüde elma verildiği haberini almamla başladı her şey. Ben o sıra sevenlerimle bitiş noktası civarında selfie çekiniyordum. Selfie çekinmeseydim kürsüyü mutlaka takip ederdim. Selfie bitti, haber geldi. "**Davide'ye elma verdiler, git sana da versinler**" diye. Kürsü alanına nasıl koştuğumu hatırlamıyorum. Kürsü alanındaki son insanlar da dağılayazarken oradaki insanlara "**elma kaldı mı**" diye sordum, "**kalmadı**" dediler. Başım döner gibi oldu. Kulaklarımın arkasından sıcak hava vurmaya başladı. Kalbim sıkıştı. Ciğerimden hırıltılı ses gelmeye başladı. Dedim "**ben ölüyorum**". Yana yatmaya başladım. Elmalı'dan Elmalı elmasız ayrılmak fikri, naçiz bedenimin kaldırabileceği bir fikir kesinlikle değildi. "**Elveda hayat**" dedim, "**güzeldi her şey**". Tam son nefesimi vermeye karar vermiştim ki Burtay elinde elmayla geldi. Burtay benim kankam. "**Alpay'ım ben bu elmayı kendime almıştım ama al senin olsun**" dedi. Hemen ayağa kalktım. Bu arada Burtay iki elma kapmış kendine, birini yemiş kütür kütür, eğer ben ölmeseydim bana lütfeder gibi verdiği o elmayı da yiyecekmiş. Vay arkadaş diyorum. Tam elmamı aldım, arabaya doğru gidiyorum, bir ağabey çıktı önüme. "**Burada Elmalı elması dağıtıyorlarmış ama kalmamış galiba**" dedi bana, elimdeki elmaya bakarak. Elmayı ağabeye verdim. Çünkü gani gönüllü olmak bunu gerektirir. O akşam Fethiye'de otele yerleştim. Odamda ağladım. Sonra lobiye indim. Lobide arkadaşlarla bir elma muhabbeti açıldı. Muhabbet açılınca yaşadıklarımı anlattım. Gençten bir çocuk var, adı Batuhan, "**ağabey bende Elmalı elması var, ben fazla fazla kapmıştım, bir tane kaldı, ben sana yarın vereyim onu madem, kütür kütür yersin**" dedi. Ciddiye almadım.

Arkadaş, herkesler de benimle kafa buluyor diye geçirdim içimden. Ertesi sabah otel önünde öyle oturuyorum öyle, baktım Batuhan, çantasından elma çıkardı, resmen bana verdi. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmadım, elmayı öptüm. Batuhan'ı kalbimde çok ayrı bir yere koydum. Elmayı hemen o gün yemedim, biraz bekletip ertesi gün yemeye karar verdim, demini aldı öyle yedim. Ben böyle bir lezzet yaşamadım, bilmedim.

æ **Ergün Penbe** kilo alınca **kemik surat**'lığı gitti.

æ **Nörüyon** ile **ne örüyon** aynı şey.

æ "Bir kuşum vardı, Narino. Çok seviyordum Narino'yu. Bir gün pencere açık kal, Narino uç git. Terasa kafesini koyduk, belki döner diye. Annemle çok ağladık. Dönmedi. Başkasına gitmiştir diye umduk. Aradan bir sene geçti. Annem mutfakta yemek yapıyor, içeriden bir ses. Sırtına bir kuş konmuş, Narino'm gibi mavi, daha da mavi. Aldık içeri, omzuma omzuma konuyor. Yaz günü pencere açamıyoruz tipsizin yüzünden. Kavruluyoruz resmen." **–Emircan Melek-**

æ Bir başkası için **detay**, benim için **hikaye**.

æ Gördüm gördüm de kedi kadar ruh hastası bir hayvan görmedim. Kedimiz Venüs'ün tam iki senedir kuyruk tüyleri çıkmıyor mesela. İki sene önce tüylerini bir tıraş ettirelim dedik, o gün bu gündür tripte. Her yerinin tüyleri ayı gibi uzadı yine, kuyruk tüyleri öyle kaldı. Yine de şekilli trip atıyor ama. Ucunda var tüyler, dibinde de var, ortası yok. Götürmediğimiz veteriner hekim kalmadı. En ufak sağlık problemi yok. Tamamen trip. Arkadaşım iki sene oldu iki sene. Ayıptır artık. Havan kime. Pis ya. Öbürü de fena. Çiko da fena. Altı aylık ya var ya yok, sevişmek istiyorum diye yıkmaya başladı ortalığı. Arkadaşım senin yaşın kaç başın kaç ya. Yemin ediyorum ruh hastası olacağım iyice sizin yüzünüzden. Milletin kedisini de duyuyorum. Makul bir yaşa kadar hiç seks aramayan kedileri de duyuyorum. Kafayı yiyeceğim o olacak.

æ **Karaca** ile **kar aracı** aynı şey.

æ Geçenlerde alkolik çocukları olan bir annenin dramını izledim. Çok komikti. Belgesel bu tamam mı. Annenin üç çocuğu var, üçü de alkolik. Çocuklar 18'inde bile değil henüz. Ama nasıl içiyorlar. Ayı gibi. Sabahtan bir başlıyorlar, bayılana kadar içiyorlar. Anne de bir karar alıyor. Diyor ki ben bunların bu rezil hallerini kameraya alayım, kendilerini izlesinler, tiksinsinler diyor. Yemin ediyorum bunaldım gayrı diyor. Bu işin başka yolu yok, ben öyle yapayım madem diyor. Çocuklar hiçbir şeyden habersiz ertesi gün uyanıyorlar. Kahvaltıda içmeye başlıyorlar, sonra bara gidiyorlar, içmeye devam ediyorlar. Akşam oradan striptiz bara gidiyorlar, içiyorlar. Sonra oradan başka bir yere gidiyorlar, içiyorlar. Gece eve geliyorlar ama artık insanlıktan çıkmışlar. Kapı önüne kusan mı istersin, ortalık yere sıçan mı istersin, çükünü çıkarıp kapı kollarına sürten mi istersin, rezillik. Anne de bunları tüm detaylarıyla çekiyor kameraya bu arada. Ertesi sabah çocuklar uyanıyor, anne diyor ki size bir şey izleteceğim. Çocuklara kendilerini izletiyor. Çocuklar utanacağı yerde, lan çok komikmiş diye gülmeye başlıyorlar, sonra kendilerine bir şişe viski açıp motorize içiyorlar. Sonra da oradan daha çok içmek için bara gidiyorlar.

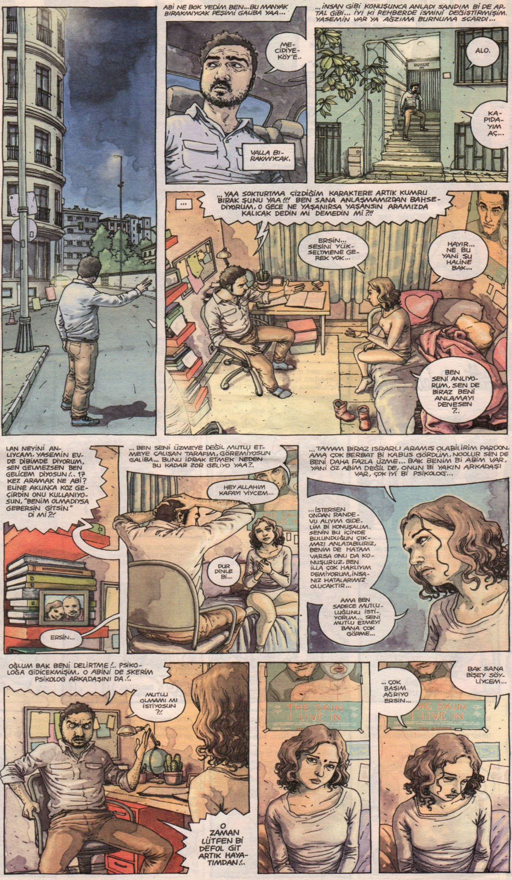
æ Sevgilerimle.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

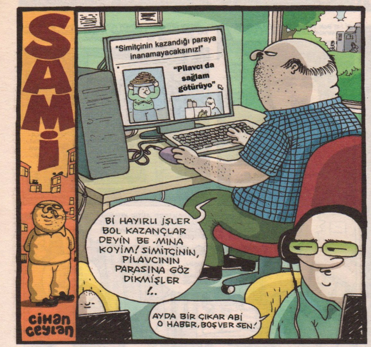
ÇİZGİLİ TİŞÖRT

- 10. BÖLÜM -

ERSİN KARABULUT

Devamı arka sayfada...

V.Ö **İKİ RESİM ARASINDAKİ 7 FARK**

Jean Paul Sartre & Albert Camus

1
Sartre pipo
Camus sigara

2
Sartre akıl
Camus ilke

3
Sartre özgürlük yolu
Camus kaçma imkanı

4
Sartre gece çapkını
Camus gündüz romantiği

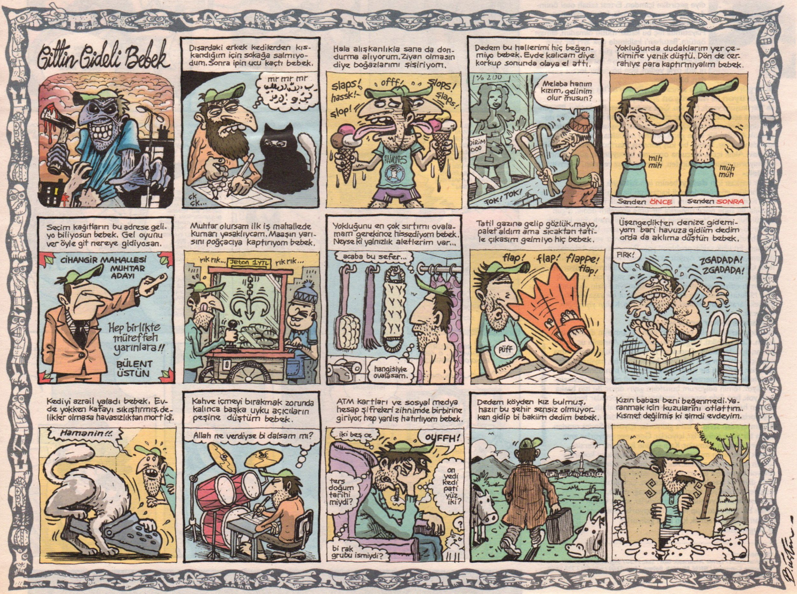
5
Sartre doktrin
Camus dava

6
Sartre sahte sosyallik
Camus gerçek yalnızlık

7
Sartre insanlığın cehennemi
Camus insanın cehennemi

teşekkürler Onur Aslan

akıl fikir ofisi
Barış UYGUR
barisuygur@gmail.com

■ Arkadaş yıllardır sağda solda duyuyorum "öldükten sonra eserlerimle anılmak isterim," diye bir laf var. Kusura bakmayın da yani, öldükten sonra arkamdan iyi konuşsanız ne çıkar, kötü konuşsanız hatta hiç konuşmasanız ne çıkar? Neticede ölmüşüm, sizi hiç duymayacağıma aşağı yukarı eminim ki duyacak olsam da, benimle ilgili her konuştuğunuzda içten içe düzeltmek, "Ya yok orası öyle değil," demek isteyeceğim ve şimdiye kadar müşahade ettiğim kadarıyla bunu yapmak pek de mümkün olmuyor. Yani ne bileyim gün içerisinde yakın zamanlarda ya da daha uzak geçmişte ölmüş gitmiş onlarca insan hakkında konuşan, kimine demedik laf bırakmayan kimini öve öve yere göğe sığdıramayan bir kişiyim ve üstelik tarih okuduğum için tahmin edersiniz ki bunu bir çoğunuzdan daha fazla yapıyorum ve şimdiye kadar bir kişi bile "Arkadaş ayıp olmuyor mu?" diye hakkında söylediklerime itiraz etmedi. Ha iyi ki de etmedi, zira düşünüyorum da, örneğin rahmetli Edward Said kendisi hakkında dediklerimi duysa ve tabii bir de ciddiye alsa, gerçekten çok üzülürdü. Hayır, ne zaman adamdan bahis açılsa, adam hakkında kavgada söylenmeyecek lafları arka arkaya sıralıyorum. Gerçekten çok bozulurdu. Hatta şimdi düşündüm, resmen adama da ayıp ediyormuşum.

■ Tabii bir yandan da ölünün arkasından iyi kötü konuşmayacaksak tarih disiplini varlığını nasıl sürdürecek o da ayrı bir muamma. Hepten iyi konuşalım desen işin içinde Hitler var, Pol Pot var. Yani şimdi tarihteki bazı figürlerin yaptıklarına ettiklerine şöyle bir baktığımızda resmen iyi olarak anılmaktan rahatsızlık duyacak tipler olduğunu, bu bazı tiplerin bütün bir hayatlarını "Gelecek nesiller bana sövsün, şu yerkürede benden tiksinmeyen hiç kimse kalmasın," diye geçirdiğini, bırakın yaralı parmağa işemeyi, akılları fikirleri kuntizliğe çalışıp James Bond filmi kötüsü gibi "Nıhahaha," diye güldüğünü görüyoruz. Yani evet biraz yüzeysel oldu ama siz de Journal of World History değil mizah dergisi okuyorsunuz, çok üzerime gelmeyin.

■ Yukarıdaki satırları yazarken "Yanlış olmasın acaba gerçekten Journal of World History diye bir dergi var mı," diye merak ettim araştırdım, hakikaten Hawai Üniversitesi'nin böyle bir yayını varmış. Şimdi bilen biliyor, ben öyle bilime öğrenmeye karşı bir insan değilim ama doğruya doğru, renkli gömlekler pasifik dalgalar diyarı Hawai'de ne üniversitesi allahaşkına? Git sahile sörf yap, aloha diye neşeni bul, sabah gün doğumuna karşı kahvaltı yap, akşam adanın öbür tarafına geç, gün batımına karşı tropik kokteylini yudumla. Hadi üniversite açtın, tarih bölümü şart mıdır? Hadi tarih bölümü de açtın, dünya tarihi niye arkadaş? Yani şimdi coğrafi olarak dünyadaki diğer her yerleşim birimine uzaksın ve inan bizim dünyanın geri kalanı olarak senden böyle bir beklentimiz de yok. Gereksiz yere sıkıntıya sokuyorsun kendini bence. Hayır, ele aldığın konulara baktım, Avrupa'nın orta çağda İslam'la karşılaşması, Çin'in maddi kültürü falan. Valla sevgili Hawaili akademisyen kardeşim, bu konuları çalışmak için en doğru, en güzel yer Avrupa, Ortadoğu; arşivler de hakkında yazacağın yerler burada. İstersen yer değiştirelim, sen gel çalıştığın konuya yakınlaş, ben de artık orada renkli gömlek giyer aloha diye dans ederim. Biliyorum bunu bize gıcıklığına yapıyorsun zaten. Kütüphanede falan bir kaç saat geçirdikten sonra kesin sahile inip iki aloha yapıyorsundur, o da neyse artık. Biz de oturup Journal of World History okurken sayfaların arasına burnumuzu sokup deniz ve kum kokusu almaya çalışırız artık. Ya neyse sen bana bakma, dönem ödevini yetiştirmeye çalışıyorum, çok geciktim, o yüzden biraz sinirliyim. Zaten senin de kendine göre dertlerin vardır, yok yanardağ patlar, yok kasırga gelir.

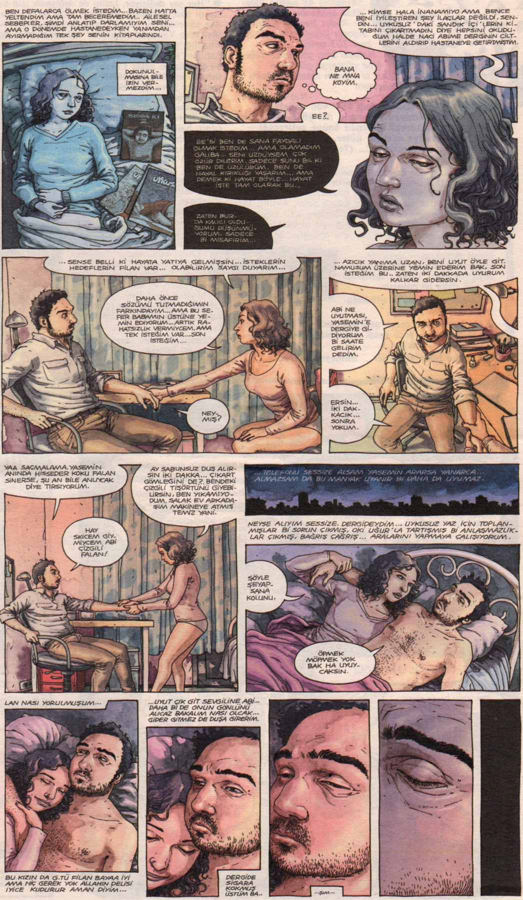

"18. yy Moğol mahkemelerinde yabancıların yargılanması" konusunda çalışmak için mükemmel bir ortam.

■ Hawaili akademisyenlere de seslenerek yazıda "Bak Obama," diye konuşan Flash TV spikeri, "İran cumhurbaşkanıyla bu konuyu konuştum," diyen sahte mehdi kıvamı da yakaladığıma göre bu haftalık bitirelim arkadaşlar. Haftaya zaten görüşebilir miyiz o da belli değil şimdilik, ama dur bakalım, hadi hayırlısı.

ÇİZGİLİ TİŞÖRT

Bir önceki sayfadan devam

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Ayağıma 45 numro Amerikan ayakkabısı geçirmiş bir Rodos Heykeli gibiyim
Sigorta şirketleri sigortalıyor beni 101 seneye
Halbuki ben, gözlerinin bebeğine sığmayan gövdemin kof bi alçıdan ibaret olduğunu biliyorum"

-Nazım Hikmet

● **Babam dedi ki, "400 milletvekili için kimseye veremem, dörtyüze karışmam fakat isteyene sürekli gözünün önüne getireceği dört surat tavsiye ederim: Güler, Çağlayan, Bayraktar ve Bağış'ın suratlarını!.. (Teşekkürler E. Ruhi Özdemiroğlu)**

● Çoğulculuk, göz önünde olmakla birlikte, felsefede yerini almıştır. Değişik ideolojilerden eklektik model kurma içeren parametrik akım çoğulculuk (plüralizm), her şeyden biraz içeren ordövr tabağı değil. Aksine, her ideolojiye 'oluruna bakıp' yaklaştığından, hızlı montaj ister. Mesela, marksizmin başlangıcıyla birlikte sosyal demokrasi hurafe kalmasa da, lüks olmuştur. Marksizm, kapsayan küme olarak, sosyal demokrasiyi içerir ve fazlasını da sunar. Dönüşmeden değiştiremeyiz. Yalnız, 'demokratik sol' daha iyi pakettir.

Neşe toplumu hedeflenmeden, şiddet toplumundan kurtulamayız...

● **Dönülmez Afgan'ın ufkundayız, vakit çok yavaş...**

● Maskeli baloya çocuk getirilmemesi rica olunur. Ama illa ki gelecekse, önce kendi maskenizi, sonra çocuğunuzun maskesini takın!..

● **Kendini bilen şükreder... Bilmeyen küfreder...**

● "Her şey değişiyor, bizim de değişmek için başarısızlığı göze almamız gerekiyor, belki de başarısızlığı ilke edinmeliyiz!" diyor Usta yönetmen Erden Kıral 'Aynadan Yansıyan Hatıralar' adlı kitabında. Agora Kitaplığı'ndan çıkan kitap 'Benim Güzel Günlüğüm' alt başlığını taşıyor. Birbirinden ilginç anılar içinde, beni en çok efsane aktör Erkan Yücel'li anı çarptı... 1979. Orhan Kemal'in 'Bereketli Topraklar Üzerinde' adlı romanını filme çekmektedir Kıral. Oyuncular Erkan Yücel, Yaman Olcay, Tuncel Kurtiz ve ilk filminde oynayan Nur Sürer. Bin türlü zorlukla çekim sürerken; yöre sağcıları, halka yararlı işlerde hep yaptıkları gibi, engellemek için dedikodu çıkarıyorlar: "Film ekibi suyumuzu zehirledi!" Kaymakam, jandarmalar eşliğinde, Karataş'ta, su deposundaki sete geliyor, "Kasabalı galeyana geldi, üstünüze yürüyor" diyor. Yapılması gereken sudan örnek alıp Ankara'ya tahlile göndermek. Bu da en az bir haftalık iş, film için yıkım demek. O esnada, Erkan Yücel çıkıyor ortaya, "En iyi tahlil budur!" diyerek su deposundan bir bardak su içiyor. Bu hareket ikna ediyor yetkilileri ve askerleri, çekim böylece sürebiliyor. Adı geçen rahmetli sanatçılar nur içinde yatsın, yaşayanlara gönülden selamlar...

● **SophieMerceau sinema tarihine geçer mi bilmem ama 'elbisesinin azizliğine uğrayanlar' tarihine kesinlikle geçecek...**

● Rüzgar biriminin 'kuvvet' olması, bi kolpa tadı veriyo bana. "3 kuvvet esecek, 5 kuvvet esecek" derken bilimden nasipsiz, sallıyo gibi oluyo. Çocuğa "Ooo, ne güçlü!" der gibi...

● **"Suçluyu kazıyınız, altından insan çıkar" epigrafıyla başlar Prof. Dr. Faruk Erem'in 'Bir Ceza Avukatının Anıları' adlı minicik ve muhteşem kitabı... Cinayet suçundan mahkum olmuş üç arkadaş vardır orada, en başta her biri dostlarını korumak için cinayeti tek başına üstlenir, üçü de "Ben işledim!" der... Böylec üçü de cinayet suçuyla hapse atılır... Gel gör ki zaman geçtikçe ya da geçmek bilmedikçe delikanlılık raconunda bariz bi dingildeme hissedilir, akabinde üç arkadaşın üçü de birbirlerini suçlamaya başlar. "Ben işlemedim, bu işledi!" diye... Yine netleşmez durum, üçü de kalır cezaevinde... Okumayanların ill ki bulup okumalarını istediğim kitapta, bir sanıkla hakim arasındaki diyalog da unutulmazdır. Sanığın mesleğini sorar hakim, "Affedersiniz, hayat kadınıyım" der sanık, "Sen bizi affet kızım" der hakim...**

Başkom... Kalan...

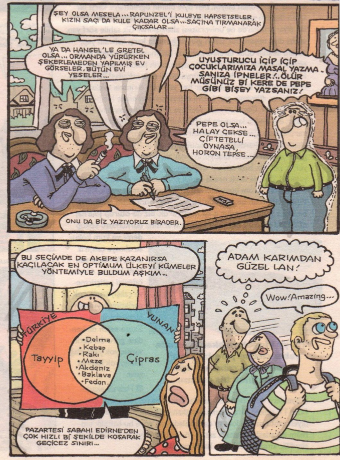
● Puşkin düelloda ölünce, despot yönetimi lanetleyen bir şiir okuduğu için Kaf kasya'ya, sürgüne yollanan Lermontov'un

İZİNSİZ GÖSTERİ

MURAT KARADAN

İLTEM DİLEK

da birkaç yıl sonra düelloda ölmesi...

● **Merkez Esnaf Lokantası var Galata'da, tam da ruhuma uygun bi yer. Sadece yemeklerde değil, eşyada ve konuşmada da fazla hiç yok. Gerektiği kadar. Geçen gün arka masadan "Pardon, kepekli ekmek var mı?" diye ses geldi, cevap ani, kısa ve netti: "Yok!"**

değil o, başsavcı... iz de potansiyel...

● Hiç "Esriğin Okyanusya'ya ünlemesi" ile "Sarhoşun Avustralya'ya seslenmesi" bir olur mu?!

● **Barış Mutlu'nun, kadim dostumun, 'torba teorisi'ni anlatma vakti geldi. Mutlu'ya göre, iki arkadaş market veya büfeden alışveriş yaptıklarında, parayı kim öderse, alışverişte edinilen torba, poşet vesaireyi diğeri taşır! Tamamen paşa gönül kriterine dayanmakla birlikte, minik sapmalar dışında doğruluğu handiyse saptanmıştır. Siz de deneyin. Boş iş gerçi...**

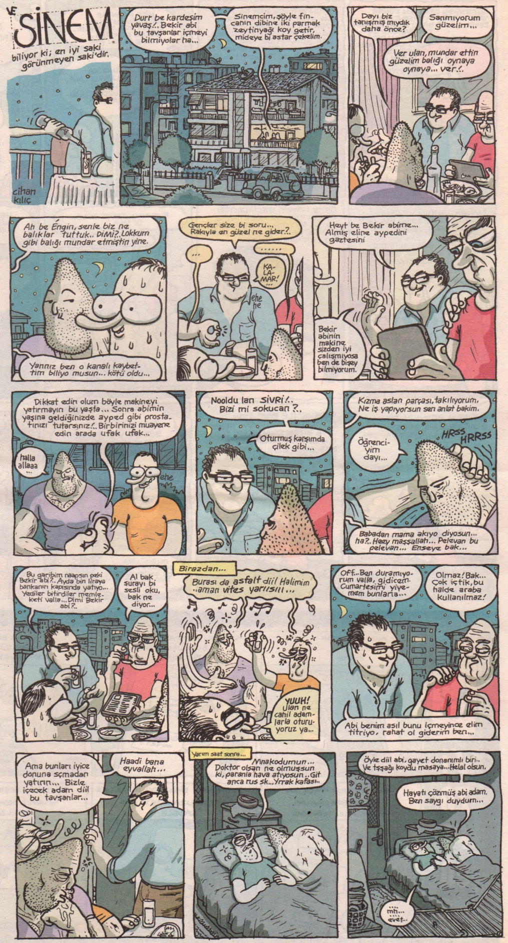
● "Başarısız intihar girişimi" nedir, nasıl bir aklın tasarısı?

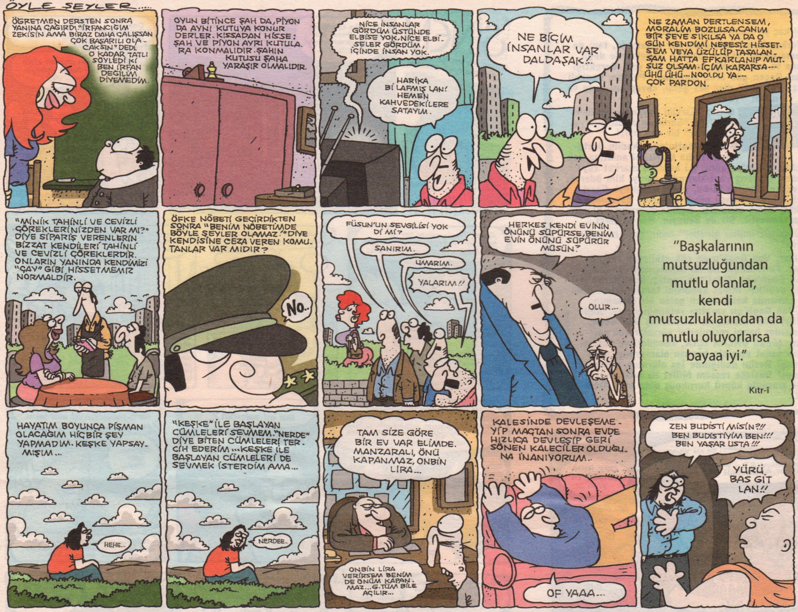
● **Millet, Van Gogh'u en çok etkileyen ressamlardan. Ferit Edgü, bu iki sanatçıdan bahsediyor: "(Van Gogh'un) Millet'ten yaptığı kopyalarda -ki kopya değiller- Millet kendisini tanıyabilirdi. Ama aynı zamanda kendisinden gelen bir ressamın, yani Van Gogh'un yaratıcı yeteneğini de." Neuen Köyü'nün insanlarını resimlemiş Van Gogh, bu insanlar hangi resimlerini görseler çok şaşırırmış, çünkü ONLAR İÇİN, kendileri ve yaşamları bir sanat eserinin konusu olamazmış, nasıl olurmuş? Resim dediğinde İsa olurmuş, çarmıh olurmuş! Böylece ressam Millet ile bildiğimiz millet arasında köprü kurulmuş oldu mu? Artık oldu!..**

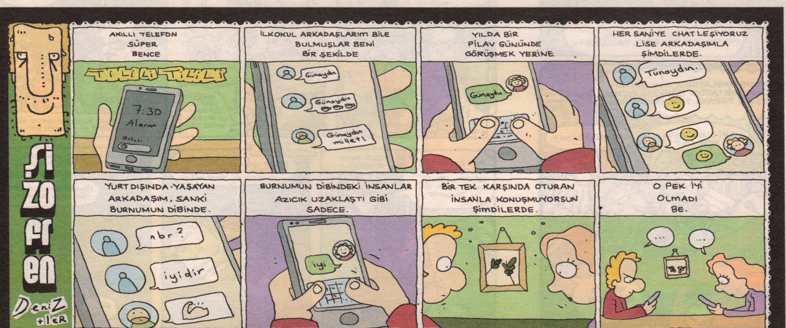
vedatozdemiro@gmail.com

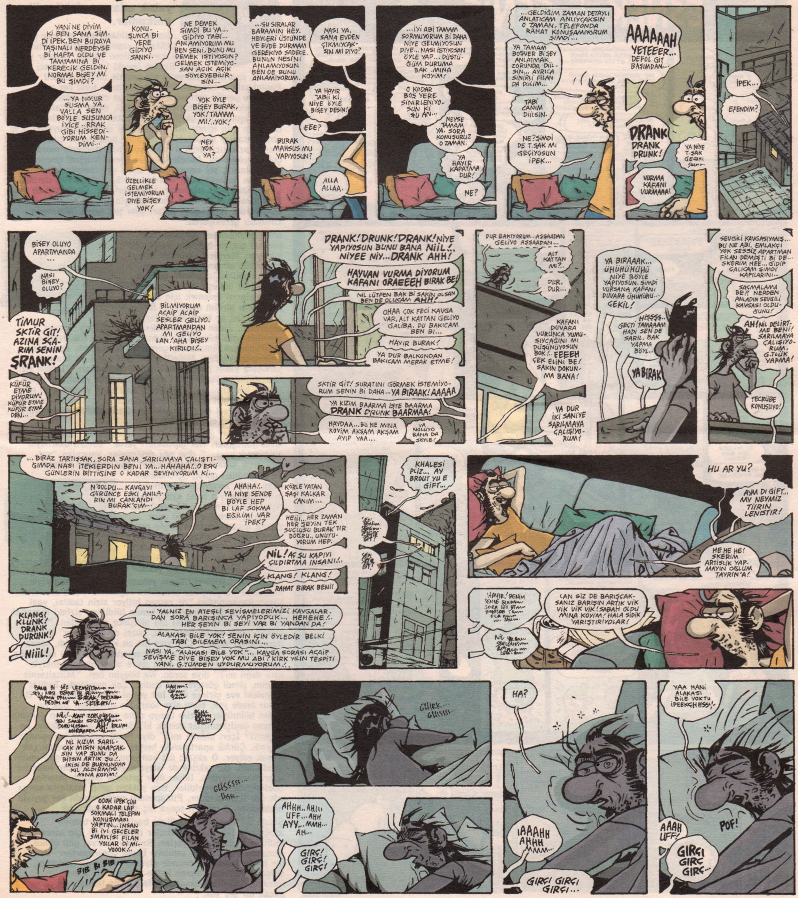

ÖYLE ŞEYLER.....
ÖĞRETMEN DERSTEN SONRA YANINA ÇAĞIRDI. "İRFANCIĞIM ZEKİSİN AMA BİRAZ DAHA ÇALIŞSAN ÇOK BAŞARILI OLACAKSIN" DEDI. O KADAR TATLI SÖYLEDİ Kİ BEN İRFAN DEĞİLİM DİYEMEDİM.
OYUN BİTİNCE ŞAH DA, PİYON DA AYNI KUTUYA KONUR DERLER. KISSADAN HİSSE: ŞAH VE PİYON AYRI KUTULARA KONMALIDIR. ŞAHIN KUTUSU ŞAHA YARAŞIR OLMALIDIR.
NİCE İNSANLAR GÖRDÜM ÜSTÜNDE ELBİSE YOK, NİCE ELBİSELER GÖRDÜM, İÇİNDE İNSAN YOK.
HARİKA Bİ LAFMIŞ LAN! HEMEN KAHVEDEKİLERE SATAYIM.
NE BİÇİM İNSANLAR VAR DALDAŞAK!..
NE ZAMAN DERTLENSEM, MORALİM BOZULSA, CANIM BİR ŞEYE SIKILSA YA DA O GÜN KENDİMİ NEŞESİZ HİSSETSEM VEYA ÜZÜLÜP TASALANSAM HATTA EFKARLANIP MUTSUZ OLSAM. İÇİM KARARSA... ÜHÜ ÜHÜ... NOOLDU YA... ÇOK PARDON.
"MİNİK TAHİNLİ VE CEVİZLİ ÇÖREKLERİNİZDEN VAR MI?" DİYE SİPARİŞ VERENLERİN BİZZAT KENDİLERİ TAHİNLİ VE CEVİZLİ ÇÖREKLERDİR. ONLARIN YANINDA KENDİMİZİ "ÇAY" GİBİ HİSSETMEMİZ NORMALDİR.
ÖFKE NÖBETİ GEÇİRDİKTEN SONRA "BENİM NÖBETİMDE BÖYLE ŞEYLER OLAMAZ!" DİYE KENDİSİNE CEZA VEREN KOMUTANLAR VAR MIDIR?
No..
FÜSUN'UN SEVGİLİSİ YOK DI MI?
SANIRIM.
UMARIM.
YALARIM!!
HERKES KENDİ EVİNİN ÖNÜNÜ SÜPÜRSE, BENİM EVİN ÖNÜNÜ SÜPÜRÜR MÜSÜN?
OLUR...
"Başkalarının mutsuzluğundan mutlu olanlar, kendi mutsuzluklarından da mutlu oluyorlarsa bayaa iyi."
Kıtr-î
HAYATIM BOYUNCA PİŞMAN OLACAĞIM HİÇBİR ŞEY YAPMADIM. KEŞKE YAPSAYMIŞIM...
HEHE...
"KEŞKE" İLE BAŞLAYAN CÜMLELERİ SEVMEM. "NERDE" DİYE BİTEN CÜMLELERİ TERCİH EDERİM... KEŞKE İLE BAŞLAYAN CÜMLELERİ DE SEVMEK İSTERDİM AMA...
NERDEE..
TAM SİZE GÖRE BİR EV VAR ELİMDE. MANZARALI, ÖNÜ KAPANMAZ, ONBİN LİRA...
ONBİN LİRA VERİRSEM BENİM DE ÖNÜM KAPANMAZ... G.TÜM BİLE AÇILIR...
KALESİNDE DEVLEŞEMEYİP MAÇTAN SONRA EVDE HIZLICA DEVLEŞİP GERİ SÖNEN KALECİLER OLDUĞUNA İNANIYORUM..
OF YAAA...
ZEN BUDİSTİ MİSİN?!! BEN BUDİSTİYİM BEN!!! BEN YAŞAR USTA!!!
YÜRÜ BAS GİT LAN!!

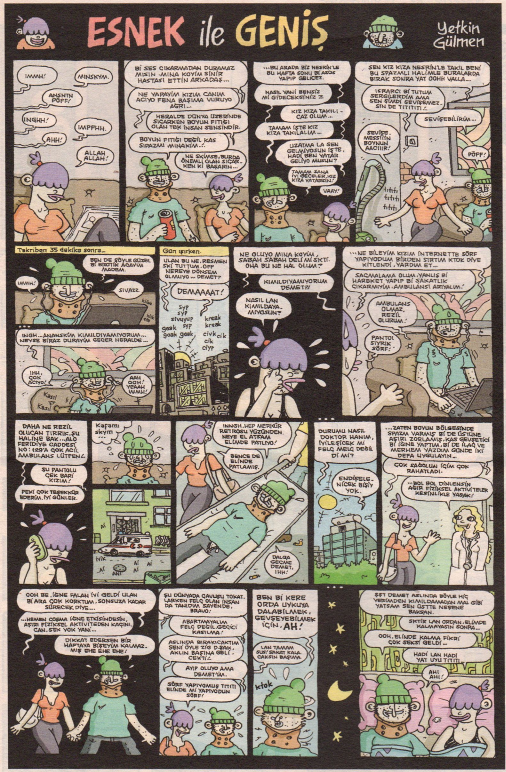

ŞİZOFREN
DENİZ +LER
AKILLI TELEFON SÜPER BENCE
7:30
Alarm
İLKOKUL ARKADAŞLARIM BİLE BULMUŞLAR BENİ BİR ŞEKİLDE
Günaydın
Günaydın
Günaydın millet!
YILDA BİR PİLAV GÜNÜNDE GÖRÜŞMEK YERİNE
Günaydın
HER SANİYE CHATLEŞİYORUZ LİSE ARKADAŞIMLA ŞİMDİLERDE.
Tünaydın.
YURT DIŞINDA YAŞAYAN ARKADAŞIM, SANKİ BURNUMUN DİBİNDE.
nbr?
iyidir
BURNUMUN DİBİNDEKİ İNSANLAR AZICIK UZAKLAŞTI GİBİ SADECE.
iyi
BİR TEK KARŞINDA OTURAN İNSANLA KONUŞMUYORSUN ŞİMDİLERDE.
O PEK İYİ OLMADI BE.
...
...

Çarpışma

İpek & burak

Yazan çizen OKY

O SIRADA — ERMAN ÇAĞLAR

Paralel evrenler ve yatak odasına dahil edilen balkonlar.

Bundan yaklaşık beş yıl önce evin tadilatını yapmıştırmışım. Bütün evi kırıp yeniden yaptık. Ustalar ve ben. Bizden önceki kiracılar yedinci kattaki apartman dairesini bir şekilde turizm cenneti Pamukkale'ye benzetmeyi başarmışlardı. Evin her yeri beyaz ve pembe mermerle kaplıydı ve evimiz apartman dairesinden çok doğanın bir mucizesi, ender rastlanan bir kaya oluşumu gibi gözüküyordu. Bazen dışarıda güneş batarken evin içinde inanılmaz güzel manzara oluyordu. Eve giren insanlar çocukluklarında anne babalarıyla çıktıkları inanılmaz sıkıcı tatilleri hatırlıyorlardı. Herkesin morali çok bozuluyordu. Annelerinin her yerde fotoğraf çektirmeye çalışmalarını, yol kenarındaki halıcı ve sepetçilerle bitmek bilmeyen pazarlıklarını hatırlıyorlardı. Babalarının durduk yere çıkardıkları sıkıntıları hatırlıyorlardı. Gerçekten de ev Pamukkale'nin yanısıra anne babayla çıkılan tatillere de benziyordu. İkisi aşağı yukarı aynı şey zaten. Mermerin kırılması gerekiyordu.

Göztepe

Mermer maalesef dünyanın her yerinde çekiçle balyozla vurularak kırılıyor. Mermeri yerinden emerek söküp almanın bir yolu yok. Apartmandaki insanların gürültü karşısında götleşip sıkıntı çıkartmaya çalışmalarını önlemek için saçma sapan işlere girdim o dönem. Baklava alıp alt, üst ve karşı komşularıma götürdüm. Zaten daha önceden bana baklava siparişi vermişler gibi bir tavırla aldılar ve yediler baklavaları. Apartmandaki insanlara, gerçekten hissederek, inanılmaz mektuplar yazdım. Metallica'nın Nothing Else Matters şarkısına yakın duygularla yazdım mektupları. "İnanın sizin hissettiğiniz sıkıntının iki mislini her gece yatağa girerken içimde hissediyorum / Maalesef apartman yaşantısının gerçeklerinden biri tadilat / Hoşgörünüz ve sağduyulu tavrınızla bu zorlu süreci en güzel şekilde atlatacağımızı düşünüyorum / And nothing else matters..."

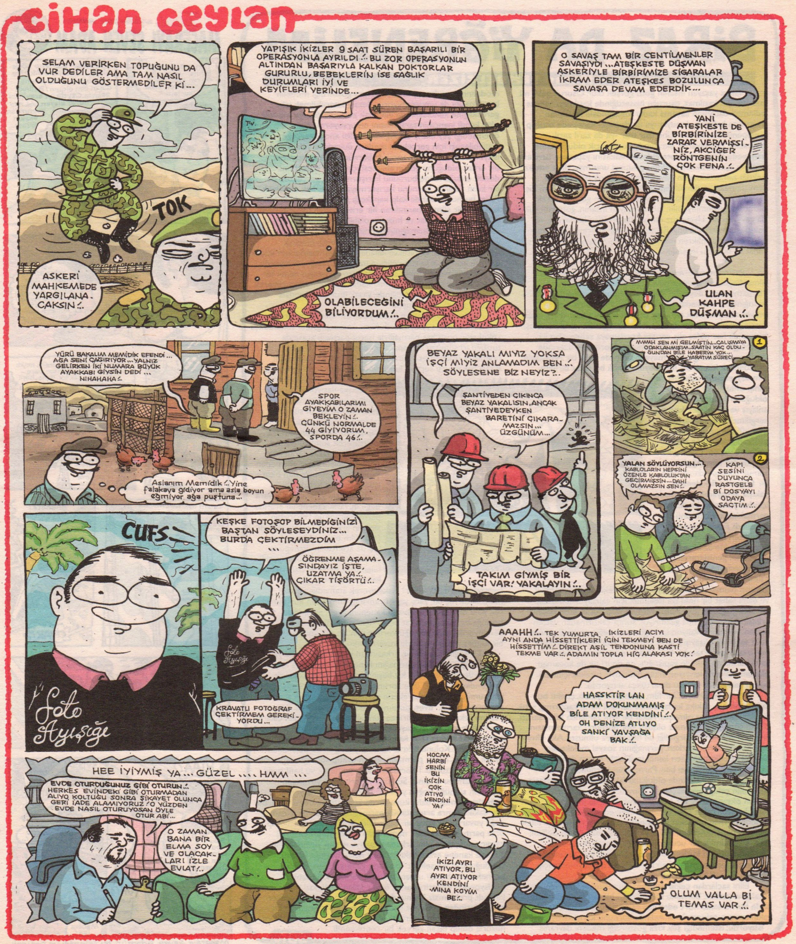
Tabii ki hiçbir şey işe yaramadı ve apartman sakinleri hızla götleştiler. Her gördükleri yerde "kusura bakmayın ama artık yani..." diye göz devirmeler, yalandan "vallahi artık kafayı yiyeceğiz evde" diye mağdur olmalar. Televizyondan görüp öğrendikleri haklı insan serzenişlerini olmayan oyunculuklarıyla bana oynuyorlardı. Aşk-ı Memnu'nun büyük yürüdüğü senelerdi, herkes oradaki aşırı zengin insanların tavırlarıyla gelip bana tadilattan şikayet ediyordu. Benim Aşk-ı Memnu'yu evde dört adet ustayla birlikte çay aralarında takip ettiğimden haberleri yoktu.

Nothing Else Matters.

Apartmanı sakinleştirmenin yolunu bir gün üst komşuyla asansörde karşılaşınca tesadüfen keşfettim. Daha asansörün kapısı kapanmadan "ne zaman bitiyor sizin tadilat, yani onun normal bir süresi olur benim bildiğim, sizinki maşallah bir aydır..." diye serbest stil girişince panikledim. "Bitti sayılır, gelin görün isterseniz, güzel de oluyor ev" demek durumunda kaldım. Çok kısa bir an kararsız kaldı, sonra gözle görülür bir biçimde heyecanlandı, hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladı. "Sizin tabii daire planı bizim evinkiyle aynı değil mi?" diye sordu. Ne bileyim ben. "Müsaitseniz buyrun, şimdi göstereyim" dedim. Çok neşelendi. Tadilat halindeki eve girince evin her yerini ellemeye başladı. "Bu duvar bizde yok, bunu size sonradan örmüşler. Bak buradan bölmüşler. Bizim banyo daha geniş ama sizin çalışma odasını genişletmişler demek ki? Siz peki arka balkonu ne yaptınız? İçeri aldınız mı?" diye kendi kendine konuşmaya başladı. Çünkü apartmanda herkes birbirinin dairesini çok merak ediyor. O akşam üst komşuyu evine çocuk gibi mutlu gönderdim. Bir şekilde de isteyene evi gezdirdiğim haberini apartmana yaydım. İkişer üçer gelmeye başladı insanlar. Sözleşip birlikte geldiler. Ben yokken gelip ustalarla kavga ede ede içeri girdiler. Pimapenden parkeye evin her şeyiyle ilgilendiler. O günden sonra hiç sıkıntı yaşamadık.

Şimdi üst komşumuz tadilata başladı. Apartmanın aşağısında her akşam kadınlar bahçede çay içip sonra tadilata bakmaya çıkıyorlar. Resmen festival gibi olmuş. Kurabiye yiyorlar, ev sahibine börek götürüyorlar. Ufak bir jestle insanların önünde diyalog kapılarını araladım, sevginin rahatça kalpten kalbe akacağı bir kanal kazdım. Sabahtan akşama kafa s.kiyor tadilat, ama yapacak bir şey yok.

groagh@gmail.com

cihan ceylan
SELAM VERİRKEN TOPUĞUNU DA VUR DEDİLER AMA TAM NASIL OLDUĞUNU GÖSTERMEDİLER Kİ...
TOK
ASKERİ MAHKEMEDE YARGILANAÇAKSIN!..
YAPIŞIK İKİZLER 9 SAAT SÜREN BAŞARILI BİR OPERASYONLA AYRILDI!.. BU ZOR OPERASYONUN ALTINDAN BAŞARIYLA KALKAN DOKTORLAR GURURLU, BEBEKLERİN İSE SAĞLIK DURUMLARI İYİ VE KEYİFLERİ YERİNDE...
OLABİLECEĞİNİ BİLİYORDUM!..
O SAVAŞ TAM BİR CENTİLMENLER SAVAŞIYDI... ATEŞKESTE DÜŞMAN ASKERİYLE BİRBİRİMİZE SİGARALAR İKRAM EDER ATEŞKES BOZULUNCA SAVAŞA DEVAM EDERDİK...
YANİ ATEŞKESTE DE BİRBİRİNİZE ZARAR VERMİŞSİNİZ, AKCİĞER RÖNTGENİN ÇOK FENA!..
ULAN KAHPE DÜŞMAN!..
YÜRÜ BAKALIM MEMİDİK EFENDİ... AĞA SENİ ÇAĞIRIYOR... YALNIZ GELİRKEN İKİ NUMARA BÜYÜK AYAKKABI GİYSİN DEDİ... NIHAHAHA!..
SPOR AYAKKABILARIMI GİYEYİM O ZAMAN BEKLEYİN!.. ÇÜNKÜ NORMALDE 44 GİYİYORUM, SPORDA 46!..
Aslanım Memidik!.. Yine falakaya gidiyor ama asla boyun eğmiyor ağa puştuna!..
BEYAZ YAKALI MIYIZ YOKSA İŞÇİ MİYİZ ANLAMADIM BEN!.. SÖYLESENE BİZ NEYİZ?..
ŞANTİYEDEN ÇIKINCA BEYAZ YAKALISIN, ANCAK ŞANTİYEDEYKEN BARETİNİ ÇIKARAMAZSIN... ÜZGÜNÜM...
TAKIM GİYMİŞ BİR İŞÇİ VAR! YAKALAYIN!..
1
MMMAH SEN Mİ GELMİŞTİN... ÇALIŞMAYA ODAKLANMIŞIM. SAATİN KAÇ OLDUĞUNDAN BİLE HABERİM YOK... YARATIM SÜRECİ
2
YALAN SÖYLÜYORSUN... KABLOLARIN HEPSİNİ ÖZENLE KABLOLUKTAN GEÇİRMİŞSİN... DAHİ OLAMAZSIN SEN!..
KAPI SESİNİ DUYUNCA RASTGELE Bİ DOSYAYI ODAYA SAÇTIM!..
CUFS
Foto Ayışığı
KEŞKE FOTOŞOP BİLMEDİĞİNİZİ BAŞTAN SÖYLESEYDİNİZ... BURDA ÇEKTİRMEZDİM...
ÖĞRENME AŞAMASINDAYIZ İŞTE, UZATMA YA!.. ÇIKAR TİŞÖRTÜ!..
KRAVATLI FOTOĞRAF ÇEKTİRMEM GEREKİYORDU...
HEE İYİYMİŞ YA... GÜZEL.... HMM...
EVDE OTURDUĞUNUZ GİBİ OTURUN!.. HERKES EVİNDEKİ GİBİ OTURMADAN ALIYO KOLTUĞU SONRA ŞİKAYET OLUNCA GERİ İADE ALAMIYORUZ! O YÜZDEN EVDE NASIL OTURUYOSAN ÖYLE OTUR ABİ...
O ZAMAN BANA BİR ELMA SOY VE OLACAKLARI İZLE EVLAT!..
AAAHH!.. TEK YUMURTA İKİZLERİ ACIYI AYNI ANDA HİSSETTİKLERİ İÇİN TEKMEYİ BEN DE HİSSETTİM!.. DİREKT AŞİL TENDONUNA KASTİ TEKME VAR!.. ADAMIN TOPLA HİÇ ALAKASI YOK!
HASSKTİR LAN ADAM DOKUNMAMIŞ BİLE ATIYOR KENDİNİ!.. OH DENİZE ATLIYO SANKİ YAVŞAĞA BAK!..
HOCAM HARBİ SENİN BU İKİZİN ÇOK ATIYO KENDİNİ YA!
İKİZİ AYRI ATIYOR, BU AYRI ATIYOR KENDİNİ AMINA KOYİM BE!..
OLUM VALLA Bİ TEMAS VAR!..

BİRAZ DA YİĞRENELİM

Memo TEMBELÇİZER

Yalnız yaşayan insanın götü gevşek olur. Osuruk geldi mi tutmak için kasılmaz, osuruğu hissettiğinde kasılmayı refleks edinmez. Sabahtan akşama kadar kucağındaki laptoptan internete bakarak donuyla -ya da donsuz- kanepede oturup kanepenin minderinin içine tısır tısır -ya da zarıl zarıl- osurabilir. Bilgisayarını, ekranında porno açık olduğu halde kanepede bırakıp tuvalete gidebilir, kakasını yaparken tuvaletin kapısını açık bırakabilir. Sifonu çekmeyi unutmayı dert etmez, çektiği zaman klozetin beyazında kalan bok izini fırçayla temizlemek için dürtülenmez. Bok izini -sırf eğlence için- çiş tazziğiyle silme çalışmaları yapabilir, günden güne azalarak bitmesini gözlemleyebilir. Yalnız yaşayan insanın, götü gibi ruhu da gevşek olur. Uygunsuz durumları ortadan kaldırmak ve yakışıksız eylemleri engellemek için her an içinde bulunması gereken tedirginlikten mahrumdur. Yalnız yaşayan insan gevşek, rahat ve huzurlu insandır.

* * *

Parmağının burnunun içinde olduğunu farkettiğinde filmin heyecanlı aksiyon sahnelerinden biri oynuyordu. "Başlatıyorum" deyip DVD playerin kumandasının düğmesine bastığında o ana kadar süren hararetli muhabbet aniden bitivermişti; karanlık ekranda beliren küçük yazılardan oluşan sessiz jenerik başlayınca ister istemez algısı kendine dönmüş, burnunda her nefes alış verişte fısırdamaya sebep olan iri bir tatağın varlığını hisseder olmuştu. Normalde üzerinde düşünmesini bile gerektirmeyecek ölçüde anlık bir refleksele halledilecek küçük bir meseleydi aslında bu, fakat birlikte film seyretmeye çağırdığı ve sahip olduğu -ya da sahip olduğunu farzettiği- tüm neşe, anlayış ve de yüksek kavrayışı sergilimek için saatlerden beri yüksek performans gösterdiği kız şu an başını göğsüne yaslamış haldeyken burnundan parmağıyla sümük çıkarıp odanın uzak bir köşesine fiskelemesi yakışık almayacaktı. O yüzden içinden yükselen burnunu parmaklama dürtüsünü engelledi. Fakat aklını da sümükten alamıyordu; sümük burnunda fısırdadıkça burun deliklerini genişleterek girip çıkan havayı rahatlatmaya çalışıyor, ağzını yüzünü kastırıp tikimsi mimikler yaparak içerideki tatağı oynatmak ve daha rahat bir noktaya itelemek için çabalıyordu. Arada bir elini göğsüyle koltukaltı arasında yaslı duran kızın başının arkasındaki saçlarına gezdiriyor, sonra çaktırmadan üstten üstten burnunu ovalıyor, sümüğün yeri değişmeyince tekrar kızın saçlarını okşayıp tekrar burnunu ovalıyordu. Burnunu her ovalayışında tatağın burnundaki pozisyonunu, burun içi duvarına ne şekilde yapıştığını, ne de iri ne de kocaman oluğunu daha iyi kavrıyor, artan dikkatiyle birlikte içindeki burun karıştırma arzusu da arttıkça artıyordu.

Filmin sürükleyici bir film olması bir şanstı, çünkü bu sayede on beş dakika kadar sonra kendini filme kaptırmış, artık sümüğü düşünmez olmuştu. Fakat bu aynı zamanda kötü şanstı, çünkü sümüğü düşünmez olduğu gibi, burnunu karıştırmasını engelleyen sosyal tedirginliği de hissetmez olmuştu. Aklı filmin heyecanıyla sürüklenirken, parmağının sosyal melekeden kendini azledip tamamen kendi iradesiyle burun deliğine girdiğini fark etmemişti bile. Parmağının burnunun içinde sümüğe ulaşma çabasında olduğunu farkettiğinde elini telaşla burundan çekip kızın saçlarına gömdü. Heyecanlı sahnede saçının okşanmasına kız, koltuk altına daha da sokularak karşılık verdi. Fakat olan olmuştu. Evet, en nihayetinde iri tatak yerinden oynamıştı, fakat gereğinden çok fazla oynamıştı. Tatak artık burun iç duvarının doğal bir kalınlığından ibaret değildi; artık o iri sümük, bir ucundan duvara yapışık dururken geri kalan tüm iri kütlesiyle burun kanalının tam ortasında titreşerek salınan, girip çıkan her nefeste nefes yolunu açıp kapatan bir valf kapakçığıydı.

Elini saçlardan çekip yanağına, dirseğini de kanepenin arkalığına yasladı. Burnunu karıştırmayı hiç istemiyordu, ama eliyle burnu sanki flört eder gibi çaktırmadan birbirlerine yakınlaşmaya çalışıyorlardı. Aslında burnunu karıştırmayı çok istiyordu; istemediği şey, kıza gösterdiği medeni davranış modelinin bozulmasıydı. Aslında kıza gösterdiği modelin bozulmasını da umursamıyordu, kıza gösterebilmek için gerçekliğine kendisinin de inanmak zorunda olduğu modele olan kendi inancının sarsılmasını umursuyordu. Aslında önemsediği şey inanç da değildi, kendisi ancak gerçeğe inanabileceği için gerçekten medeni, duyarlı ve yalansız olmak istiyordu. Kıza bir kızın yanında burnunu karıştırmayacak bir erkek olduğunu gösterebilmesi için, kızın ensesi ona dönük olduğu halde burnunu karıştırmamalı, gerçekten de bir kızın yanında burnunu karıştırmayan bir erkek olmalıydı. Fakat burnunun içinde kalp kapakçığı gibi ritmik şekilde açılıp kapanan bir sümük barındıran bir erkeğin hem medeni, hem dürüst hem de rahat ve huzurlu olabilmesi mümkün değildi. O da işte, burnuyla parmağının flörtüne alttan alta göz yumuyor, işaret parmağının arka boğumuyla başparmağı elmacık kemiğine yaslanarak bir kafanın ağırlığını taşırlarken küçük parmak arada bir burun deliğine uzanarak tatağı yokluyordu. Bu yoklamalardan birinin sonunda parmak tatağın nemli bir bölgesine yapışarıp onu yarısına kadar delikten dışarı çekerek burun kıllarına asılı bıraktığında, yasak ilişkinin skandala dönüşmesi tehlikesi oluştu.

Başroldeki adam ve kadın yakınlaşmışar, birbirlerine dramatik sözler söylüyorlardı. Kızın kafası göğsüne sokuldukça sokuluyor, o ise baş parmağıyla işaret parmağı arasında tuttuğu iri sümüğü ne yapacağını düşünüyordu. Uzak noktalara fiskelemesi mümkün değildi çünkü iri sümüğün dışarı bakan ucu sert ve kuru da olsa derinlerden gelen ucu sıvıya varacak derecede ıslak ve yapışkanlaşıyordu; sümüğü panikle burnundan tutup çekerken yapışkan sümük ucu işaret parmağına olduğu gibi yapışmıştı. Parmağını duvara sürttürerek sümüğü duvara aktarabilirdi fakat karanlıkta nereye yapıştırdığını görmeden yapıştıracağı sümük, film bitip ışıklar açılınca kabak gibi görünür hale gelebilirdi. Duvara değil duvarla kanepenin arasına parmağını sokup kanepenin sırtının arkasına yapıştırabilirdi, fakat film bitip ışıklar açılınca -ya da açılmadan- kanepede oluşacak hareketlilik seviyesini bilemezdi; belki de parmaklar kanepenin sırtını sıkı sıkı kavrayacaklardı, kim bilir? Fiskeleyerek atamadığı ve kol menzilinde hiç bir yere yapıştıramadığı sümükten kurtulmanın tek yolu onu sakince duvarla kanepenin sırtı arasındaki boşluğa bırakmaktı. Fakat bunun için sümüğün kuru olması gerekiyordu. Islak sümüğü kurutmanın ise tek yolu onu emici bir kumaş yüzey üzerinde yuvarlamaktı.

Dirseğini kanepenin arkasından kaldırmadan elini yan tarafa doğru uzatarak parmağını kanepenin kumaşına koydu. Hareketlenme hisseden kız başını döndürüp ona bakarak "beğendin mi filmi?" diye sorunca sanki kız görecekmiş gibi gibi sümüğü hızlı bir hareketle parmak ucuyla tırnağı arasına sıkıştırıp sakladı, "Evet, güzelmiş" dedi gülümseyerek. Kız yüzünü tekrar filme çevirince sümüğü tırnak arasından çıkarıp parmağıyla kanepe kumaşı arasında ufak ufak yuvarlamaya çalıştı fakat kumaş fazla kalın bir dokumaydı, umduğu kadar emici değildi. Kolunu tekrar kaldırıp yanağına bu defa elinin sırtını yasladı, işaret parmağını alttan uzatıp sümüğü tişörtünün omuzuna sürttürdü. Tişörtün sık ama yumuşak ve hafif tüylü dokusu tam bu iş içindi. Sümüğü yuvarladıkça yuvarladı. Tişörtün sümüğe değen yeri ıslandıkça yuvarlama yerini değiştirip sümüğü daha kuru yerde kurulamaya devam etti. Bir kaç dakika sonra artık sümük parmağına yapışan bir bulamaç değil yuvarlak ve kuru bir haptı. Dirseğini koltuktan kaldırıp orta parmağıyla kafasını numaradan kaşıdı, sonra ensesini kaşıyormuşçasına elini arkadan aşağıya uzatıp yuvarlak hapı duvarla kanepe arasındaki karanlık derin boşluğa bıraktı. Umduğundan yüksek bir "pıt" sesi geldi kulağına, derin bir nefes alıp bacağı uyuşmuşçasına yerinde kıpırdanarak pozisyonunu değiştirdi, artık özgür kalan eliyle kızı omuzundan kavradı, problemsiz burnundan derin derin kokusunu çeker kızı saçlarından öptü. Kız iyice ona sokuldu. Tedirginliğe hiç gerek yoktu; o, ruhu -dürüstlükte olmasa da- medeniyetle ve huzurla dolup taşan gerçek bir centilmendi.

SON

BÖYLE DUDAK GÖRÜLMEDİ

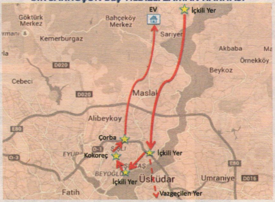
Yakın arkadaşıyla birlikte akşamüstü dört civarında oturmuştu içki masasına. Yoğun iş yaşamı yüzünden bu saatlerde kurulan masalara pek alışık olmadığından büyük bir coşku yaşıyordu Hakan. Hayat böyle güzeldi işte! Yaşadığı coşkudan olacak, hiç adeti olmadığı halde, Sarıyer'i, Boğaz'ı, balıkçıları, oturdukları mekânda çalan müzikleri, havada sinsi birer esnafa dönüşmüş martıları ve hatta etrafta başıboş dolanan köpekleri bile övüyordu arkadaşına.

Böyledir Hakan, coşkuyu buldu mu zamanı geçmiş, yaşlı bir şair gibi kaliteyi düşürmekten çekinmez. Plana göre, insan gibi oturup akşam sekiz civarı insan gibi kalkacak, erken gitmenin gururuyla eve varacaktı. Fakat vakit hızla ilerlerken mekândan aldığı keyif artınca, kalkma saatini birazcık esnetmenin (bir kere gelinen şu dünyada) çok da önemli olmadığıyla ilgili güzel düşüncelere ulaştı. Böylelikle, saat sekize doğru eşinden gelen ilk telefonun baskı unsurları içermemesinden de güç alarak bir süre daha oturma karar verdi. Evi zaten Sarıyer'deydi ve tehdit dozu yüklenmiş ikinci bir telefon alması halinde eve ulaşması yarım saatini bile almazdı. İkinci telefon geldiğinde hemen kalkarsa, eve vardığında büyümeye meyilli sıkıntıdan ufak bir hareketle sıyrılması ve yara almadan evlilik dünyasına devam etmesi mümkün olacaktı.

Saat dokuza doğru geldi ikinci telefon, ama evden değil; Taksim'de "gece daha yeni başlıyor" fikrine ulaşmış bazı arkadaşlardan. Karşısında oturan arkadaşı Fırat'a baktı Hakan. Kaygan bir ses tonuyla, "Valla ben giderim, ama senin eve gitmen gerekiyorsa git yani, bana hiç bakma, sen bilirsin..." dedi Hakan. Böyledir Fırat, karşısındakini mantığa davet eder gibi yapan, ama bir yandan da alttan kısık ateşler yakan değişik bir ses tonuna sahiptir. O an için yaşadığı gerçeklikle (ev), arzuladığı (Taksim) arasında iki üç saniye kadar gidip geldi Hakan. Alkolün mantığını iyice gevşettiği o iki üç saniyenin sonunda, sanki dillendirmeye korkuyormuş gibi, "hadi yürü gidelim" anlamında bir el hareketi yaptı. Ardından kendi el hareketinden cesaretlenmiş gibi, "Yürü gidelim abi, ayda yılda bir çıkıyoruz zaten..." dediğinde, Boğaz'dan geçen bir geminin korna sesi duyuldu. Balıkçılar sanki bir fırtına yaklaşıyormuş gibi gökyüzüne baktı. Martılar çığlık çığlığa havalandı. Balıkçıların, gemicilerin ve tabiatın uyarılarını duymayan Hakan, verdiği kararın coşkusundaydı: "Nolcak ya iki bira içer kaçarım." Başıboş köpekler birbiri ardına havlamaya başladı.

Saat ona doğru geldi üçüncü telefon, ama karısından değil; "Baba eve ne zaman geleceksin?" diye soran oğlu Tuna'dan. Telefonu açarken karısı için hazırda beklettiği yuvarlak kelimeler, karşısında oğlunu bulunca boğazında düğümlendi Hakan'ın. Belirgin bir cevabı olmadığından soruya soruyla karşılık verdi: "Napıyosun oğlum, hâlâ uyumadın mı sen?" Tuna, yetişkin dünyasına ait bu garip oyalama taktiğini anlamadığından ya da belki babasının dünyadaki bütün soruların cevabını bildiğine inandığından kendi sorusunda ısrar etti: "Baba eve ne zaman geleceksin?" Evden 20 kilometre uzakta olan Hakan, *"Yarım saat sonra kalksam + direkt taksiye atlasam = Bir saatte evde olurum"* formülüne güvenerek nihayet bir cevaba ulaştı. "Bir saat sonra gelirim oğlum, yat sen, ben gelince seni öperim." Zamanı henüz bira cinsinden hesaplamasını bilmeyen Tuna babasına hemen inandı.

BİR SARHOŞUN BEŞ YILDIZLI ZAMAN HARİTASI

Hakan'ın sonradan karısından öğreneceği üzere 6 yaşındaki Tuna antrede oturup kapıya gözünü dikerek beklemiş babasını. Bekleme süresi uzadıkça başlarda sevimli duran bu eylem yavaş yavaş trajik bir hal almış. Babanın bir türlü açmadığı o kapı, annenin gözünde evladı için travmaya açılan başka bir kapıya dönüşmüş. Kahraman baba bir türlü gelmeyince ağlamaya başlamış Tuna. Ah Hakan! Bu trajedi yaşanırken Taksim'de yeni formüllerin peşinde hâlâ bira yuvarlayan Hakan! İşte bu olmadı Hakan! Bir çocuk babasını beklerken ağladığında insanlık tarihini büyüten bütün kahramanlar ölür. 60'lardan Fred Çakmaktaş ve Jetgiller, 70'lerden Vikingler ve Arı Maya, 80'lerden Casper ve Tsubasa, 90'lardan Hugo ve Power Rangers, 2000'lerden Fineas ve Förb devrime yürür.

Saat onbir civarı eve dönme kararlılığı yaşayan Hakan, mekân değiştiren arkadaşlarının, "Lan çoktan uyumuştur Tuna, kalkarız bir saat sonra" telkinlerine yenildi. Sarıyer'de rakıyla başlayıp Taksim'de birayla devam eden günü yaşama arzusu, "çoktan uyumuş" bir evladın yanaklarını çok uzaklardan öptü. Alkol tarihinde bu kadar uzayabilen (20 kilometre) bir dudak daha yoktur. Sonrasında biralara, ardından kokoreçe ve zaman kavramının kaybolduğu bir boşlukta çorbaya kadar uzanan çok yetenekli dudaklardı bunlar.

Gün sabaha devriliyor. "Çoktan uyumuş" olan Tuna dört saat sonra servise binip bu ülkenin aydınlık geleceği için okula gidecek. Hakan nihayet taksiye bindi. İstikamet bu travmatik gecenin başlangıcı olan Sarıyer. Yolculuğun sonunda yaklaşık 50 liraya ulaşacak taksimetre henüz 5.20'yi gösterirken sızdı Hakan. Adresi sadece "Sarıyer" olarak alabilen Taksici, tam adres için uyandırdığı bu sarhoş adamdan net bir cevap alamadı. Bulundukları yeri bir türlü çıkaramıyordu Hakan. Yanlış yollara girildikçe dara düşen bir navigasyon cihazı gibi rota hesaplamaya çalışıyor ama başaramıyordu. "Nerdeyiz abi şu an?" diye sorduğunda, karşısında yükselen gökdelenler kadar net bir cevap geldi: "Maslak."

Eve varıncaya kadar uyanık kalmaya gayret etti. Maslak'ı tanıyamayan bir insan olarak, ayık bir ses tonuyla "buyrun" diyerek parayı düzgünce uzatmayı, sızmasının ayıbını kapatmak için "üstü kalsın" anlamında "teşekkürler" demeyi ve kapıyı yavaşça kapatmayı başardı. Aferin Hakan, iyi bir çocuksun sen. Sabahın dördünde "iyi akşamlar" dileyecek kadar da nazik.

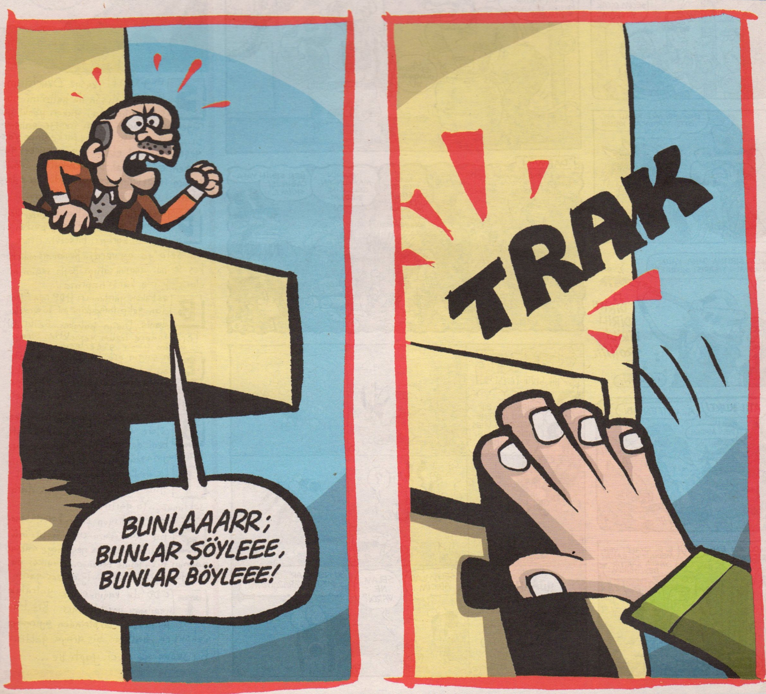
Dudaklarından saatler sonra eve ulaşan Hakan, sessizce eve girip yatağa süzülerek karısını uyandırmamayı ve böylelikle "kaçta geldin?" sorusuna vereceği cevabı iki saat kadar öne çekebilmeyi planlıyordu. Başardı da. Arada bir yaşanan bu sessiz süzülmeler sonrası, Taksim-Sarıyer arası yerel saat farkından (GMT-2) daha önce de yararlanmıştı. Tuna'nın kapı önünde yarattığı trajediden henüz haberi olmadığından en az taksideki kadar rahat sızdı. Fakat ne yazık ki bir gecede beş mekân dolaşmanın finali her zaman yatakta son bulmuyor. Sabah altıya doğru bulantıyla uyandı. Geceyi bilinç düzeyinde kapatmıştı ama Sarıyer-Taksim hattında yaşadığı coşku midesinde tüm görkemiyle devam ediyordu. Kötü finalin bütün emareleriyle banyoya gitti. Klozete oturup belki geçer diye bekledi ama maalesef belirtiler boğum boğum yukarı yürüyordu. Ah be Hakan! Bak ne hallere düştün! Her sabah oturduğun bu klozet şimdi sana diz çöktürüyor. Biralara, kokoreçlere, çorbalara uzattığın dudaklarını şimdi klozete uzatıyorsun. Sessiz olmaya gayret etti Hakan, ama ne yazık ki beceremedi. Karısı yattığı yerden gözlerini açarken, Tuna yatağında huzursuzca kıpırdandı. Uyu sen Tuna, gelen seslere aldırma. Babacık mideyi bozmuş. Toparlar yarına.

UYKUSUZ
Haftalık Mizah Dergisi | 4 Haziran 2015 | Sayı: 405
Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar MÜESSESE MÜDÜRÜ: Cüneyt Aydın
Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin - Murat Cengiz Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş Ofis Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: A4 Grafik Matbaacılık Yayıncılık Reklam ve Bilgisayar Hizmetleri Ltd. Şti. - 0(212) 452 40 99
Mahmutbey Cad. Meriç Sok. No: 26 Şirinevler - İstanbul Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 160 TL Amerika: 120$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 USD: TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 EUR: TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

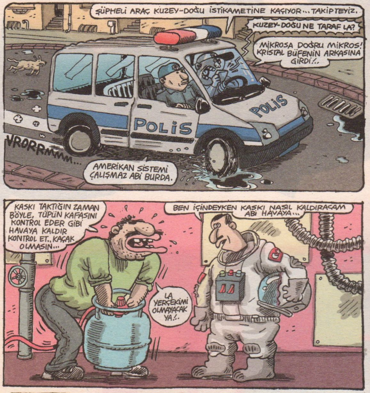

OTİSABİ®
YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com
Elma
OTİSABİ, BU AKŞAM VAR YA ACAYİP ENERJİ HİSSEDİYORUM
LAN DOMBİLİ OTUZBİR PERHİZİ Mİ YAPIYON?
YOK BE NEJAT AMCA BU BİLDİĞİN GİBİ DEĞİL...
BEN BİLDİĞİMİ DE UNUTTUM
HAYIRSIZ G.TLER! GENÇLERE KİRAYA VERDİM DAİRELERİ AMA Bİ FAYDANIZI GÖREMEDİM...
NERDE O ESKİ KOMŞULUKLAR
KOMŞU KOMŞUNUN NESİNE MUHTAÇ NEJAT AMCA? EHEHEHE
KAAN, AZDIRMA ŞUNU...HADİ
HADİ EYVALLA... DUA ET BİZİM İÇİN
KUŞUN ÖTEMESİİİN!.. YATAKTA BACAĞINA KRAMP GİRSİN!
NİJATT!.. NİJAT HAVLAMA APARTMANIN İÇİNDE, GİR İÇERİ!
BÖBREK TAŞI DÜŞÜRESİN!..
NE PİS BEDDUA ETTİ YAA!
ONUN DUASI TUTSAYDI SENİN DAİRENDE BEREN SAAT BENİMKİNDE HADİSE OTURUYODU
HEHEHE Dİİ Mİ?
HE
İŞTE BU YAA...KADIN DOLU HER YER, BUNLARDAN BİRİYLE EVE DÖNMEZSEK YAZIK BİZE
NE KADINI LAN, BEN KAPRİ PANTOLON GİYMİŞ ARAP TURİSTLERDEN BAŞKA BİR ŞEY GÖRMÜYORUM
BİR DE ONLARIN ÇOCUKLARI
HEPSİ BU TARAFA GİDİYO, BİZ YANLIŞ YÖNDE MİYİZ?
ONLAR DA SENİN İÇİN AYNISINI DÜŞÜNÜYODUR
DALGA GEÇİYOSUN BENİMLE
EVET
GELENE BAK GELENE
DÜRTME KAAN! GÖZÜM KOLUMDA DİİL...
BACAKLARI GÖRÜYO MUSUN?
EVET, İKİ TANE NOOLMUŞ? BİZDE DE VAR
BİZDE OLMAYANI GÖSTERMEZLER
?
AHA BAKTI... VALLAHA BANA BAKTI
SEN DE GÖRDÜN Dİİ Mİ?
GÖZÜ KAYMIŞTIR
YOK BE, BAYAA DERİN BAKTI
ŞEHLADIR
BEN GİDİCEM YANINA
HAFTASONU ESENLER'DEN, BAĞCILAR'DAN GELEN ERGENLER GİBİ CADDEDEKİ KIZA SARKIYO YAA
AMMA UZUN KONUŞTULAR...
KİŞİSEL GELİŞİM KİTABI MI OKUDU? BU NE KENDİNE GÜVEN BÖYLE
HASKTİR! KAAN'IN KOLUNA GİRDİ...
GİDİYOLAR
LAN!
BEN Mİ GÜN GEÇTİKÇE DAHA KORKAK OLMAYA BAŞLADIM YOKSA...?
YOK BE, SECİCİ OLDUM
AA? KAAN NOOLDU LAN?
BİŞİY OLMADI ..!
ARKADAN BAKINCA BİRBİRİNİZE ÇOK YAKIŞIYODUNUZ...
TOPUKLU AYAKKABIYLA YÜRÜYEMİYOMUŞ ONUN İÇİN KOLUMA GİRDİ
ÇİÇEK PASAJI'NA BIRAKMAMI İSTEDİ
SEN DE BIRAKTIN?
...
SEVİNMİŞ GİBİSİN ?!
YOO GALİBA KISKANDIM SENİ
DOĞRU MU DİYOSUN?
YOO
...
GİTTİ
KIZIN ÇANTASINDA AĞIR BİŞİY OLMASA BARİ
İLK YARDIM HASTANESİNİ DE YIKTILAR TAA ŞİŞLİ ETFAL'E GÖTÜR...
YOK ARTIK
EVET ASILICAM...
AMA BU ÇOK GÜZEL
BEN ÇİRKİNLERE LAYIĞIM ÖYLE Mİ?
SEN DE HİÇ STAJ YAPMADAN DİREKT CEO OLMAK İSTİYOSUN
KAFASINDAN KAN AKAN BİRİNİ HİÇBİR TAKSİCİ DE ALMAZ! OOF!
HAALA KONUŞUYOLAR
TELEFON NUMARASINI ALIYO
AMA KAAN'IN SURATI ASIK
NİYE Kİ?
...
ANLATMICAK MISIN?
...
ANLATICAK BİŞİY YOK!
NERDE ŞU TAKILDIĞIN BAR?
BİŞİY İÇMEM LAZIM...
?
İki üç saat sonra
YETER LAN, NE ÇOK İÇTİN!
BAK SÖYLİYİM KALKMAZ HA, ZEHİRLENMİŞ HAMSTER GİBİ KALIR ELİNDE
...
GELME ÜSTÜME YAA GELME!
BENİ DİİL, SENİ BEĞENMİŞ! RAHATLADIN MI?!
NEE?...SAHİ Mİ? ŞİMDİ SÖYLÜYOSUN?! ÇOK G.TMÜSSÜN KAAN!
ASMALI'DA BİRAZ SARHOŞ OLUNCA ARIYCAKMIŞ ÇÜNKÜ...
DIVVH... DIVVH
HAH OLMUŞ!
ALO?
ARKADAŞINA VERSENE
O BENİM ZATEN HEH HEH HEH
HANİ ŞU PARDÖSÜLÜ OLAN Dİ Mİ?
YESS
IHIHI NAABER?
BİŞİY DİYCEM, O DİKEN SAÇLI VAR YA
KAAN?
EVET, SENİN HAKKINDA İĞRENÇ ŞEYLER SÖYLEMİŞTİ BANA
CİDDİ Mİ YAA?
Elma yemenin birçok yolu vardır. Ağaç sahibi olmak en iyisi tabi. Yoksa, bir yere düşenleri toplayanlar, iki gözüne kestirdiğini koparmak için ağaca çıkanlar. Üçüncüsü ise ağacın altında bekleyip yukarıdakinin yere düşürdüğünü yiyenler. Hem zahmetsiz hem de en kırmızısı, en tatlısı elinde.
KUSURA BAKMA, ÇOK TATLISIN AMA BEN...
TATLI SEVMEZ MİSİN? HEHEH
BEN YANINDAKİ ARKADAŞINA GÜLÜMSEMİŞTİM... YANLIŞ ANLADIN
İYİYMİŞ
O KİMSEYİ SEVMEZ, HEP TEK GECELİK İLİŞKİ PEŞİNDEDİR
SEN BİR ÖMÜR AYNI ŞİŞEDEN Mİ İÇERSİN BİRAYI?
?..
-SON-

UYKUSUZ

11 HAZİRAN PERŞEMBE
SAYI: 2015/24 No: 406
3 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 3.50 TL.
ISSN 1307-7619

UYUYUN LAN

Sevgilim Uykusuz Okurlarım; Kemal Kılıç'ın ilk hallerini hatırlıyorum da, yukarı yönlü yürüyen merdivenden aşağı inmeye çalışmıştı... Başkası olsa durumu farkedince vazgeçer... Bu inat etti... O gün herkes gülerken, O'nun inadı beni korkuttu.. Şimdi seçim sonuçlarına bakıyorum da, herif ders çıkarmış o merdivenden kendine la...

Davutoğlu davut balkonda zafer konuşması yaptı.. Yapar tabi, "başkan" olsaydım kariyeri bitecekti.. Bence O da Selo'ya oy verdi.. Benim dışımda herkes sevindi anasını satiim.. Böyle seçim mi olur?.. Bir'e karşı hepiniz...

Başbakan yardımcısı HDP için "Dağdan gelip bağdakini mi kovacaklar" demiş.. Durun bakalım.. Belki dertleri sadece üzüm yemektir.. Biraz üzüm yiyip giderler..

En çılgın projem "başkanlık sistemi"ydi, olmadı.. Olmadı çünkü biz yapmaya çalıştık.. Koreliye japona verseydim ihaleyi, beni 50 kere başkan yapmışlardı..

Bakara makara bakanı egemen, gezicilere güzellemeler yapmış.. İşte beni de aynı böyle çalıyodu bu.. Kanmayın... Nuri Alço, Coşkun, egemen..

İlk defa ordusu olan bi parti girdi meclise... Şemsiyeyi dara soktunuz... Ya açılırsa..

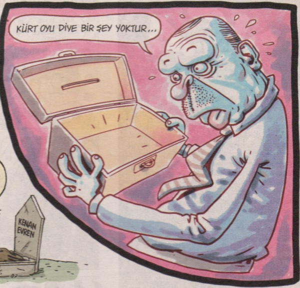
Şimdi koalisyon filan konuşuluyo.. Bu "Kurt-Kuzu-Ot" üçlüsünü kayıkla karşıya geçirmeye çalışan adamın hikayesine benziyo... Kayıkçı da kuzuyu yiyebilir ama.. İyice zor yani..

TCDD'de kadın-erkek yolculuk yapılması yasaklanmış... Biz kadın erkeği birbirinden ayırmaya çalışırken, halklar bir araya geldi...

Bu seçim ne orcî yaptı be...

UYKUSUZ

Tayyip Erdoğan'ın "Kürt sorunu yoktur," açıklaması Ak Partiye oy kaybettirirken HDP'nin barajı geçmesinde de etkili oldu.

HDP %10 barajını geçti.

Seçim sonuçlarına göre ufukta koalisyon görünüyor.

HDP Diyarbakır mitinginde bombalı provokasyon başarısız oldu.

Tek başına iktidara gelemezse istifa edeceğini söyleyen Davutoğlu, Türkiye'deki siyaset geleneğine uyarak parti başkanlığına devam ediyor.

Bülent Arınç seçimden sonra yapacağını söylediği Melih Gökçek'in yolsuzlukları konusundaki açıklamasını erteledi.

Ak Parti mecliste azınlığa düştü: Diğer partiler anlaşırsa dört eski bakan yüce divana gönderilebilir.

Ankara'da mahkeme, karısını döven kocayı yargılarken; dayak esnasında sert vurduğu için eli şişen kocanın da zarar gördüğünü iddia ederek, dayak mağduru kadını da cezalandırdı.

Emirgan'da Sütiş'in bulunduğu tarihi binada çıkan yangın sonrası yapılan tadilatta binaya kaçak teras katı eklendi.

Barış UYGUR

N.Ş.A
NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Normal şartlar altında dayak yiyen bir insanın mahkemeye çıktığında beklediği şey mağduriyetinin giderilmesi, kendisine şiddet uygulayanın cezalandırılmasıdır. Ama **Yeni Türkiye'de** bir kadının, kocasından dayak yedikten sonra başvurduğu mahkeme tarafından, yediği dayak sırasında kendisine vuran kocanın eli incindiği için ceza aldığını görebilirsiniz. **Yeni Türkiye** kadınların kocalarından dayak yerken bir yandan da kocalarının eli zarar görmesin diye gerekli önlemleri alması, mümkünse dayakçı kocanın yumruklarının vücudunun daha yumuşak bölgelerine gelmesini sağlaması ve dayakçı koca çok sert vurduğu için elini falan incitirse en azından derhal bandaj falan yapması gereken bir ülkedir.

Normal şartlar altında evinizde, ofisinizde, binanızda karafatma çıkarsa şeltoks sıkarsınız, etrafa böcek yemi koyarsınız. Eğer sorun daha da büyükse bir böcek ilaçlama şirketi çağırır ilaçlama yaptırırsınız. Ama **Yeni Türkiye'de** başbakanlık konutunda karafatma çıkınca ilaçlamak yerine yüzlerce milyon dolara, 1150 odalı dev gibi bir saray yapılır. Üstelik işin saçma tarafı bu yeni başbakanlık konutu ansızın cumhurbaşkanlığı konutuna dönüştürüldüğü için başbakanlık konutunun hâlâ karafatmalı kalması kimsenin aklında soru işareti oluşturmamasıdır. Ama böyle şeyler zaten siyasetçilere soru soran gazetecilerin aklında soru işareti oluşturur, soru işaretini kullanımdan kaldırıp "smiley" ile değiştirmiş pseudogazeteciler için böyle gariplikler yine bir smiley ile karşılanır.

Normal şartlar altında bir hükümet, bütün ülkeyi ilgilendiren bir çözüm sürecini, ülkenin kazanması için yürütür. Ama **Yeni Türkiye'de** çözüm sürecinin sadece iktidar partisine oy devşirmek için yapıldığını ve istenilen oy kazanılmayınca "bana ne bana ne oynamıyorum," diyerek sürecin bitirildiğini görebilirsiniz.

Normal şartlar altında bütün bir siyasi söylemi milletin iradesi, sandığın iradesi, sandık ne derse o olur, milletin kararı her şeyden üstündür ve milli iradeden ibaret olan bir siyasi partinin seçim sonuçlarına da saygı duyması beklenir. **Yeni Türkiye'deyse** iktidar partisinin sırf daha önce bedavadan konduğu milletvekillerini kazanamadığı için iradesini ortaya koyan milleti nankörlükle suçladığını görebilirsiniz.

Normal şartlar altında herhangi bir ülkede yapılan seçim sonucu ortaya çıkan tablo siyasetçiler tarafından değerlendirilir ve eğer hiçbir parti tek başına hükümet kuramıyorsa, partiler arasında koalisyon pazarlıkları başlar ki zaten siyaset de aslında en çok budur. Her parti kendi taleplerinin bir kısmından taviz vererek birbirine yaklaşır ve uzlaşır. Ama **Yeni Türkiye'de** siyasi partilerin hepsi adeta manasızca kutuplaşan rakip liseler ya da birbirini çekemeyen ergenler gibi olduğundan ortak noktalar aramak, uzlaşma için çaba göstermek yerine "Hiç de bile, sen git onunla koalisyon yap, hayır ben seninle yapmam, ben bununla yapmam," türünden çocuksu tepkiler verebilir. Türkiye'nin siyasi partileri, siyasetin en zır kutuptakiyle dahi bir noktada uzlaşma sanatı olduğunu unutmuş görünmektedir. Tabii bu eli kulağında bir krizin muhatabı olmamak için yan çizme çabaları da olabilir, orası ayrı.

TUHAF KÖY HİKAYELERİ II

BEN

ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

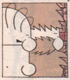
æ "Bana balık verme, bana balık tutmayı öğret" kadar da kolpa bir laf ömrümde duymadım. Balık tutmayı öğrenmenin nesi var a be deyyus seni ya. At'la deve sanki. Bir olta bir misina. Ucuna ekmek takmayı mı öğretecek bu adam sana. Gördüm gördüm de senin kadar da beleşe balık getirmenin yolunu yapan bir insan daha görmedim. "Bana balık verme, balık tutmayı öğret" yüce gönüllüğü kisvesi altında "bana balık ver" demiyorsa bu adam, ben de hiçbir şey bilmiyorum şu hayatta. Balık tutmayı öğretecekmişim. Oltan var mı, yok. Misinan var mı, yok. İnancın, var mı, yok. Çaban var mı, yok. Kolpan var mı, var. N'apacağım arkadaşım ben sana, ben sana balık tutmayı nasıl öğreteceğim. "Oltayı aha böyle sallıyon" mu diyeceğim. İzle öğren şuursuz. Ne diyeceğim arkadaşım ben sana, ben sana ne yapabilirim. Sigigit lan sigigit olm git bak.

æ Bir yaştan sonra insanın ağzı açılıyor, ve o insan dayı oluyor. Kaçınılmaz bir şekilde. Ağız açılmaya başladığı andan itibaren sen dayısın arkadaşım. Bana hiiç bunun aksini savunma. Sen dayısın. Ağzı açık dayısın. Sen öyle yol kenarlarında ağzın açık bakıyorsun bir yerlere ama nereye o da belli değil. Bir şeyleri anlamak ister gibi bir halin var ama anlayamıyorsun da. Ellerin arkanda, hafif göbekli ve yapılısın, montun krem rengi. Kusura bakma ama sen dayısın.

æ Önce ağzıyla kaşığı temizleyen, sonra o kaşığı yoğurda daldıran bir adam gördüm.

æ Alman Başbakanı.

æ Bir de eniştelik diye bir müessese var ki, ara ara değinmeden olmaz. Bir insan nasıl enişte olur, bunu kendisine nasıl yedirir, anlamak mümkün değil. Çünkü eniştelik fiziksel bir durum da değil, bir ruh hali. Bir yaşam tarzı. Eniştenin kitlesi belli. Çocuk akrabalar. Hangimiz gülmedik çocukken eniştemize. Hangimiz. Hayatta en çok güldüğümüz insan, çukur gözlü, aşırı zayıf, koyu tenli, kömür karası siyahlığında bıyıklı eniştemiz değil miydi. Allah'ım ne komik adamdı. Karnımız çatlayasıya gülmedik mi biz bu adama. Gülmedik mi. Gülmedim diyen yalan söyler. Nasıl gülmedin. O iğrenç, o yerlerde şakalara deli gibi güldün ben biliyorum. Çünkü sen de denyoydun. Bir insan düşün ki, hedef kitlesini denyolar olarak belirlesin. Onları

güldürünce mutlu olsun. Denyolar akıllanınca yeni jenerasyon denyolar bulsun kendine. Bu yüzden bir sülalede ne zaman bir çocuk doğsa buna en çok enişteler sevinir. Ayı gibi güldüreceği bir insan daha doğdu işte. Bir zaman gelecek, "**enişte değil yokuşta**" diyecek o çocuğa, o çocuğun gülmekten gözünden yaşlar gelecek. Gerçi bir yandan da enişte olmak güzel. Matıklı. Risk almamak bir yerde. Ya da ne bileyim, bilemedim ya. Allah cezasını versin eniştelik müessesesinin. Çünkü bir yerde de enişteye maruz kalan bireyler olarak, gün geliyor kendimizden utanıyoruz. Biz bu adama nasıl güldük arkadaşım yıllar yılı diye resmen kendimizden **tiskiniyoruz**. En güzel yıllarımızı hafızamızdan silmek istiyoruz. Enişteye maruz kalan her çocuk eksik bir çocuktur. Çocukluğumuzu bize yaşatmayan eniştelerimize çok kızgınım. Sonra bu halk neden ruh hastası. Arkadaşım ben çocukluğumu yaşayamamışım ki, ben elbet sorunlu bir insan olacağım. Ben elbet kızgın, mutsuz, kindar, savurgan, ne bileyim, itin teki olacağım. Ben enişte görmüşüm. Ben enişte yaşamışım ya. Benim yaşadığım travmanın ölçüsü yok ölçüsü. O kadar sinirliyim enişte olayına. Hiç unutmam bir keresinde, kedimiz kuşumuzu kapmış. Güzeelce de yemiş kuşu tamam mı. Bir tek başını bırakmış. Eniştem kuşun başını yerden aldı, sonra, "**yingee, kuşbaşı yap da yiyek bunu, ehihi ehi**" diye şaka yaptı yine. İşte eniştelik bir de böyle bir şey. Şaka yapılacak yer vaar, yapılmayacak yer var. Kuşumuz ölmüş olm bizim. Enişte sana şu kadarını söylemek istiyorum, bir gün tavayla vuracağım kafana, o olacak. Hiç beklemediğin bir anda. Ben senin yüzünden sanatçı oldum, düşün, bunun vebalini asla ödeyemezsin. Asla.

æ Bir keresinde de limonu kabuğuyla yemiştim, çünkü bir ağabeyimiz "limonu kabuğuyla yersen güzel olur" demişti, öyle yedim yani, **niyeyse**, net söylüyorum, ölüyordum. Alttan üstten gitmeli. Birkaç gün sonra kendime geldim ve limonu yine kabuğuyla yedim ve yine aynı şey oldu. Demek ki limonu kabuğuyla yememek gerekiyor.

æ Sen de bambaşka bir huzurlu ortamsın bacanak ortamı.

æ O değil de resmen twitter hesabım hack'lendi. Şifremi ele geçirmiş işte. Bir an n'oluyor dedim ama sonra sakinleşip Amerikan Başbakanı dahil herkesi devreye soktum ama dur bakalım bir geri dönüş bekliyoruz bakalım. Fena bir şey. Gerçi sabote etmiyor, yirmi dört saattir bir şey yazmadı, ama özelden yapıyorsa bir şeyler bilemem. Off yaa. Twitter'ı aradım, "babam zevkine hack'liyorlar, o kadar çok kişiyi hack'liyor ki, yemin ediyorum o kadar çok kişiyi hack'liyorlar, işi gücü bıraktık hack temizliyoruz" dediler. "Bir yerde de hack'lemek ile hak yemek aynı şey" diyerek yazılarıma da gönderme yaptılar. Bekliyorum bakalım. Neler olacak bekliyorum. Bir yerde de resmen ünlü olduğuma inanabilirim artık ama yani şimdi şöhretin bedeli de bu mu olmalıydı.

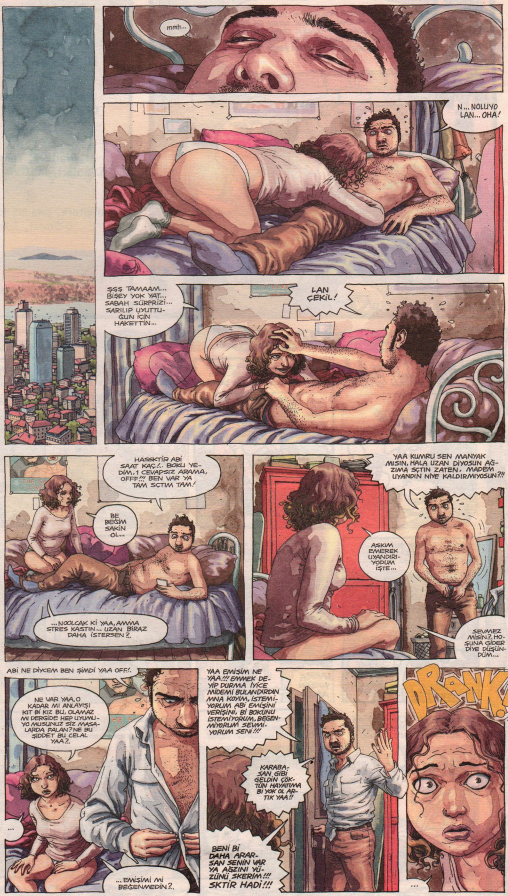
æ Sevgilerimle.

benalpayerdem@gmail.com • **twitter.com/benalpayerdem**

ÇIZGILI TIŞORT

- 11. BÖLÜM -

ERSİN KARABULUT

İki Resim Arasındaki 7 Fark

V.Ö

Digiturk - D-Smart

1
Digiturk, Şansal Büyüka...
D-Smart, Erman Toroğlu...

2
Digiturk, Tarkan...
D-Smart, Mustafa Sandal...

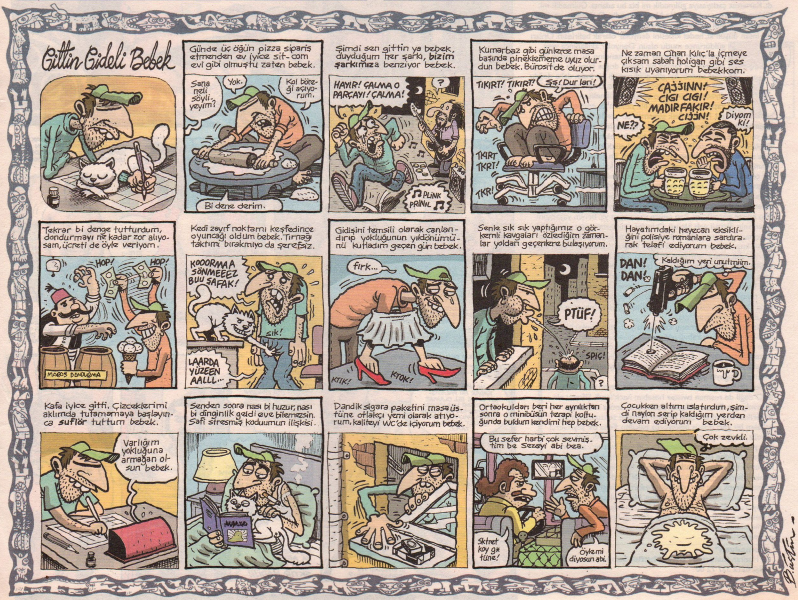
3
Digiturk, Candan Erçetin...
D-Smart, Sıla...

4
Digiturk, Muazzez Abacı...
D-Smart, Muazzez Ersoy...

5
Digiturk, Mustafa Denizli...
D-Smart, Hikmet Karaman...

6
Digiturk, Mahsun Kırmızıgül...
D-Smart, Özcan Deniz...

7
Digiturk, Tümer Metin...
D-Smart, Hasan Şaş...

akıl fikir ofisi

Barış UYGUR
baris.uygur@gmail.com

■ Eminim ki birçoğunuz hâlâ seçim konuşuyorsunuz ama yavaş yavaş siyasetten de siyasi partilere ezeli ve ebedi bağlılıktan da kurtulmak lâzım: Dergiye gelirken bakkalın önünde iki arkadaşın "En çok kim koydu," "En son kim koydu," diye birbirlerine sardığını gördüm. Bundan bir kurtulsak bence her şey daha güzel olacak. Partiye oy veriyorsunuz, nikah kıymıyorsunuz neticede.

■ Bu arada pazar günü farkettim ki, şu yaşadığımız dünya üzerinde; gayet güzel, güneşli bir pazar gününü sabahtan gece yarısına kadar seçim sandığının başında geçiren tek gençlik herhâlde bizde. Sandık başlarındaki gencecik arkadaşları gördükçe batılı akranlarının muhtemelen hiç yaşayamayacakları bir tecrübeyi, çoğunun şu son bir buçuk yılda üç kere yaşadığını düşündüm. Gençlere, zaten gençliklerini borçluyduk, üste bir kaç pazar günü daha borçlandık.

■ Ha bir de anarşistler var. Elalemin anarşisti bina işgal eder, komün kurar, oy vermez; bizim anarşistlerimiz oy vermek bir yana dursun, ıslak imzalı sandık tutanağı peşinde koştu. Bu işte bir yanlışlık yoksa ben de hiçbir şey bilmiyorum. Bir anarşistten sandık müşahidi yaratan karanlığı sorgulamadan hiçbir şey yapılmaz kardeşlerim.

■ Bilen bilir, benim favorim muhtar seçimleridir. Bizim mahallede muhtar öldüğü için, genel seçimle birleştirmişler, muhtar seçimi de vardı. Fırıncı üç kere kibar bir şekilde eve gelip oy istediği için dayanamadım fırıncıya verdim oyumu ama elbette kazanamadı. E kardeşim, sen hayatı boyunca kazanana oy vermemiş/oy verdiği kazanamamış adamdan ısrarla oy istersen olacağı bu. Resmen üzüldüm adama, keşke eski muhtarın yancısına (aza da deniyor, ihtiyar heyeti üyesi de) vereydim de fırıncı kazanaydı diye hayıflandım. Benimki de nasıl bir şartlanmaysa artık. Yahu ilkokulda bile sınıf başkanlığı seçiminde oy verdiğim aday seçilemezdi.

■ Neyse seçim bitti ama açılan sandık sayısı izleme zevkimiz kursağımızda kaldı, eve bir döndüm sandıkların hemen hepsi açılmış, yorumcular "Halk bunu dedi, halk şunu dedi," diye konuşmaya başlamış bile. Arkadaş bunlar bizi seçimden önce gizlice bir araya gelip "Ahmet, Zeynep siz şu partiye verin, biz Ayşe'yle bu partiye vereceğiz, Murat da bu partiye versin," diye mesaj hazırladığımızı mı zannediyor nedir? Ha tamam, genel kanaati yorumlarsın da "Halk x'e bu gidişin gidiş değil, ama bak böyle yaparsan sana bir şans daha veririz, dedi;" "Halk y'ye sen biraz otur kenarda sıranı bekle ama Z'ile bir araya gelirsen seni tekrar değerlendiririz, dedi" diye uzun boylu yorumlarda kafam karışıyor doğrusu. Benim bildiğim bir mühür basıp çıkıyoruz ki zaten oturup oy pusulasındaki partilerin yanına "Sen şöyle yap," falan diye öğretmenin öğrenci hakkındaki görüşleri tadında şeyler yazarsak oyumuz geçersiz sayılıyor diye biliyorum ben.

■ Bir de kafadan gördüğünü değil görmek istediği sonucu çıkaranlar var. Aslında bu seçim sonuçlarına bakıp misal durup dururken "Halk başkanlık istedi, tabii canım besbelli başkanlık istedi," sonucuna varan kafayı az çok anlayabiliyorum. Sizin de anlamanız lâzım. Bütün bir ergenliğimiz beğendimiz kızların / oğlanların selam vermesine, gülümsemesine bakıp "O da beni seviyor canım. Tabii tabii, besbelli o da aşık bana," demekle geçti. Ben bir de üstüne karne notlarıma bakıp "Aslında hiç fena değil, yok yok bayağı iyi canım," dedim durdum. Ne var ki ben en azından bütünlemede düzeltebileceğimi biliyordum.

■ Bu arada geçen haftalarda televizyonda; sürekli kakası gelmiş gibi sıkıntılı, stüdyoda bir o yana bir bu yana yürüyen, elini kolunu nereye koyacağını bilemeyen bir arkadaşın sunduğu, dünyanın en sıkıcı sabah programını seyrettim. Seyrettim dediysem hepi topu beş dakika. Arkadaş "Ee şimdi bir haber var, önce izleyelim, sonra yorumumuzu yapacağız," diyor; arkasından haber videosu yayınlanıyor, arkadaş da "Ya bakın ne ilginç şeyler oluyor, değil mi? Enteresan bir durum," gibi kahvede yapsan kimsenin ilgisini çekmeyecek manasız laflar mırıldanıyordu. Biraz izledikten sonra pavyonda uvertür takdim edemeyecek adama sırf iktidar yalakası diye program yaptırdıklarına hayıflanıp Yumurcak TV'de Kaptan Tsubasa var mı diye baktım ama ne yazık ki Çufçuflar Diyarı vardı. Her neyse, seçimin hemen ardından bu arkadaşa hâliyle yol vermişler, beyzadem de hiç utanmamış, sırf iktidara yalakalık yaptığı için orada olduğunu itiraf ederek "Seçim böyle sonuçlanınca beni kovdular," diye eziklenmiş. Yavrum sen başarılı olsan seni niye kovsunlar? Senin başarın iktidarın başarısına bağlıysa ve üstelik sen de bunu biliyorsan bu saatten sonra herif sana izlenmeyen programın için niye para versin? E ama hayır, sen reytingi Mini Mini Huttoşlar programından düşük bir insansın aslanım, havan kime?

■ Tabii bir de aklı sıra köprüden önce son çıkışa sapıp "Ama ben objektif bir gazeteciyim," diye çark etmeye çalışan tayfa da var ama farkına varmadıkları şey, o çıkışın köprüden önce son çıkış değil, "Geniş Araç" için ayrılmış gişe yolu olduğu.

ÇIZGILI TIŞORT

Bir önceki sayfadan devam

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Hepinizi harcamak isteyen birine birbirinizi şikayet etmeyin." *-Kemal Ateş*

● **TIR'ları durduracak bir sevgi: NATO...**

● Mutsuz huzur da var, mutlu huzursuzluk da... Zaten önemli olan, öyle veya böyle bir şeylerin var olması...

● **O eski günlerin anıldığı o günü anarak ve böyle zincirleme bir hayat geçirerek... Zamanın kendi belirli mi ki, bir cümledeki zaman belirsiz olsun... Hiç olmadı, şu an var... Aha, gitti!..**

● Taksi kaportasında bayrakların olduğu metal şerit, bi tek beni mi hipnotize ediyodur?!

● **"Neşeli insanlar beni yanıltır, onlara hiç tahammülüm yok" diyor Tarkovski, sadece hiçbir pürüzü olmayan ruhların neşeli olabileceğine inanıyor, onlar da çocuklar ve çok yaşlılar! Ne diyeyim kardeşlik, şaşırdım kaldım. E hani neşeli olacağıdık da genç kalacağıdık. Neşeli insanları, ruhen pürüzlü addeden Tarkovski, son darbeyi indiriyor: "Kanımca neşe, insanın ancak çevresini, içinde yaşadığımız koşulları kavrayamamasından geliyor." Galiba ilk kez, yorumu size bırakıyorum. Bilemedim...**

"Beyoğlu'nda yürünmüyo" diyolar... Beyoğlu'nda yürünmez ki... Gezilir!..

● Ruhsuz tiplerden ekip yapanlar ile çok sık ekip ruhunun öneminden bahsedenler, genelde aynı adamlar...

● **Görevimiz Tehlike: Bu kaset, kendini beş saniye içinde yok edecektir...**

● Vazifemiz Yenge: Bu haset kendini beş saniye içinde yiyip bitirecektir...

● **Coptagon ile Pentagon arasına sıkışmış bir hissiyat var mı bilmem, varsa ilk biz yaşarız. (İlacın adı kafadan Coptagon, kafasını düşünemiyorum...)**

● Ateş anlamına gelen 'od' eski bir şiir diline ait gibiyken, ondan türeyen 'odun' ne kadar sokak ağzı...

● **El Zaman, Allah'ın 99 adından biri... Ruh, mistik varlık... Her ikisini de zerre umursamayıp, Alman filozofuna çırak olmuş gibi, ikide bir zamanın ruhundan bahsedenler, ah bi yok mu? Var...**

● Sele kapılan kütük... İstediğin kadar uzaklaş, dilediğince ıslan... Nihayet yanacaksın...

● **Beşiktaş bir kez daha gönüllerin şampiyonu, çok şükür. Oldu olacak, Gönüllerin Şampiyonlar Ligi'ni düzenleyelim yeni stadyumda. Livorno gelsin, St. Pauli gelsin, Adana Demirspor buyursun gelsin. Türki kardeşler gelsin, Kıbrıs karma kadroyla gelsin, ayarlayın bunları. Maradona adına yapılsın. O gelirse, Kustirica da gelir...**

● Günler günleri kovaladı ve bir kez bile, gölgesi daha hızlı davranıp Red Kit'i vuramadı, yıllar yılı Red Kit gölgeyi mıhladı. Çünkü *Red Kit'i vurmak* tüm zaman boyunca anlaşılamayabilir fakat *gölgeyi vurmak* her zaman, her yerde anlaşılır...

● **Kuleden pilota iniş izni: Onu yavaşça yere bırak...**

● Aziz dostum Levent Ülgen aradı, 'Bir Ceza Avukatının Anıları' kitabını oyunlaştırıp AST'ta sahneledikleri günlerden bahsetti. Prof. Dr. Faruk Erem, kitabının oyun halinden zerre kuruş istemediği gibi, kendi kitabının oyununa bilet alıp girermiş her seferinde. Oyuncular ve gişeciler, rica minnet almazlarmış bile parası. Bunun üzerine Faruk Bey, başkalarını gönderip bilet aldırmış ve gene parasını ödeyip izlemiş. Kalpten anıyorum sevgili profesörü...

● **Ya bi kere de Kennedy erken davransın, çeksin makinayı, indirsin çatıdan Oswald'ı. Şu siyah beyaz suikast görüntüleri, bi kere de böyle bitsin, Bi seferinde de Kennedy vuruversin. Adam vurmak neymiş düşünsün Oswald, çatıdan aşağı düşer iken...**

● Sanki Dünya'da bi sevgi fazlası var da, uzaylıları bekliyo bi kısmımız, büyük merakla. Evvela birbirimizi bi iyiden iyiye sevelim, sonra bakarız boşluğa. Uzaylılar da birbirlerini seviyo olurlar belki o sıra! Uzaylıya çok takmak, insandan çalıyo; adeta sevgiyi esirgemek için başkayı bekleyen var, insan da uzaylı sev dur işte! O kadar seversek uzaylıları beklemeğe lüzum kalmaz, biz onlara gidiveririz, nerden biliyosun!!

...zuk sistem, ... sistemlerini ...zar...

● **TAVERNALAR SENSİZ BENSİZ: 'lar' dediğine göre, en az iki taverna var. E biri onsuz, biri de bunsuzsa, hesap tamam. Zaten kime neyi niye anlatıyom ben?**

● En baştaki Sevgili..'nîn S'si aşırı büyük mektup, göz göre göre tarih oldu gitti. Şimdi bütün S'ler standart...

● **Çubukluspor'un formasının çubuksuz olması...**

● Bakkal "Peynir tam mı, yarım mı?" diye sorunca, "Tam olsun, ben yarım adam mıyım?!" diyenler, son olarak, sisli bir sabah şilebe binerken GÖZÜKTÜLER.

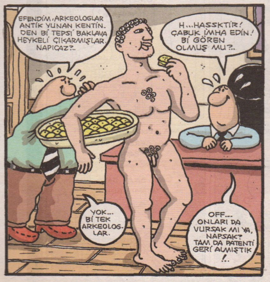
● **Yüzbaşı'nın Kızı'nı gene bi solukta okudum, film oynadı sanki gözümün önünde. Okumayan nerdeyse şanslı! Tek bir detaya giricem, karda pusta ilk karşılaşmanın gecesi kolpacıyla hancının, yabancılar yanında bi tuhaf, şifreli, kafiyeli, tekerleme felan gibi bi konuşmaları oluyo. Orijinali nedir, tam manası nedir, orda nasıl öyle rahat, yılış yılış laubali iki kişi?..**

● İlk seyrettiğim filmin adı 'Evlat' idi, tabii ki sinemada. Başrol oyuncuları Fatma Girik, Ekrem Bora, Murat Soydan. Zihnimde en çok Ekrem Bey kaldıydı...

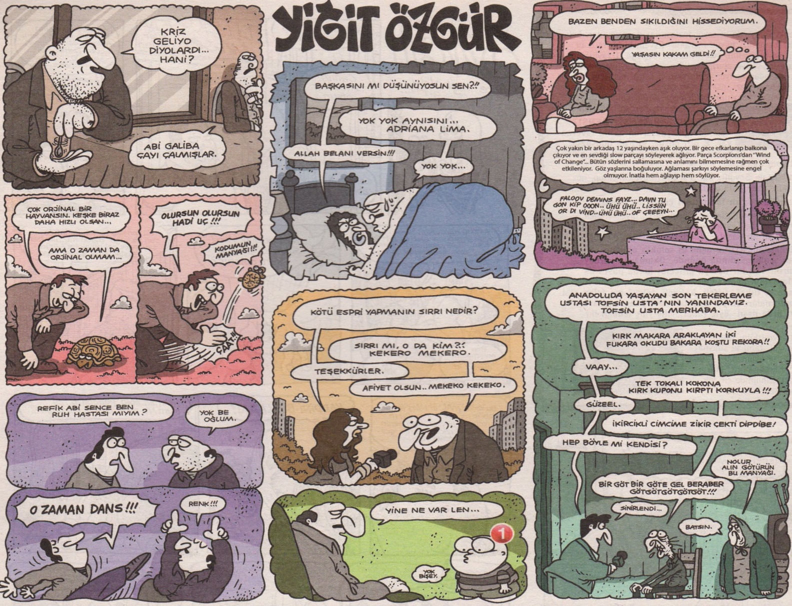

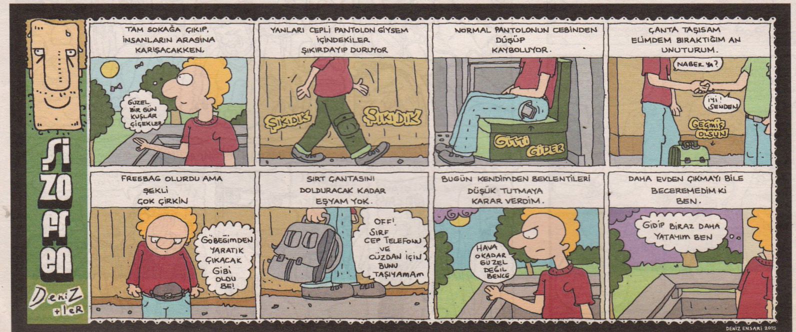
vedatozdemiro@gmail.com

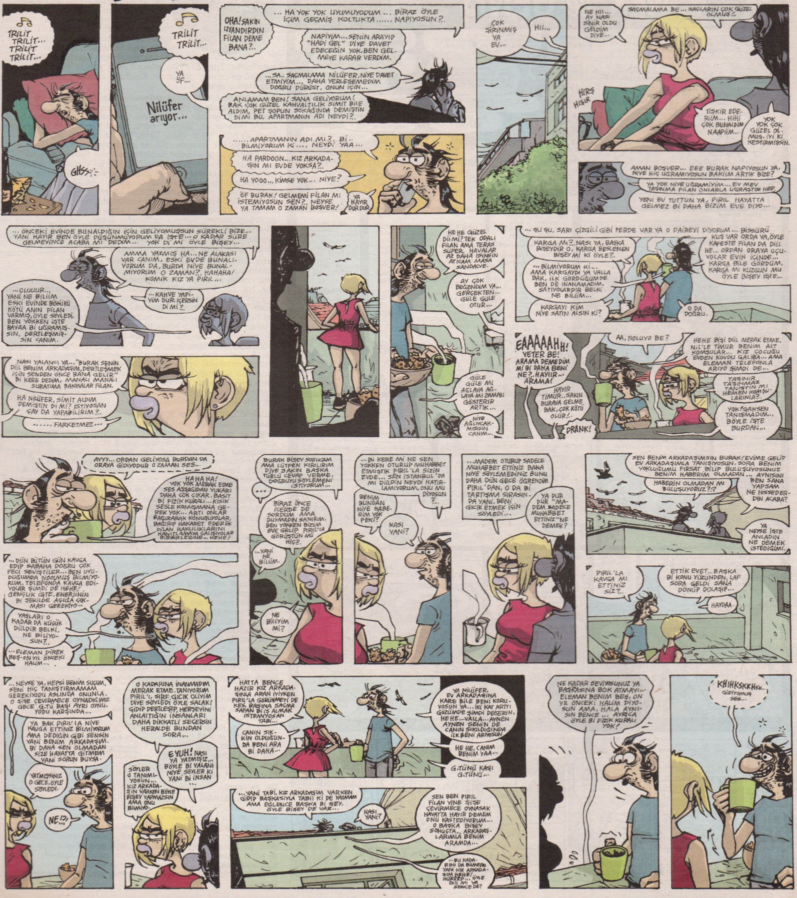

YİGİT ÖZGÜR
KRİZ GELİYO DİYOLARDI... HANİ?
ABİ GALİBA ÇAYI ÇALMIŞLAR.
ÇOK ORJİNAL BİR HAYVANSIN. KEŞKE BİRAZ DAHA HIZLI OLSAN...
AMA O ZAMAN DA ORJİNAL OLMAM...
OLURSUN OLURSUN HADİ UÇ!!!
KODUMUN MANYASI!!!
ÇAAT!!
REFİK ABİ SENCE BEN RUH HASTASI MIYIM?
YOK BE OĞLUM.
O ZAMAN DANS!!!
RENK!!!
BAŞKASINI MI DÜŞÜNÜYOSUN SEN?!!
YOK YOK AYNISINI... ADRİANA LİMA.
ALLAH BELANI VERSİN!!!
YOK YOK...
KÖTÜ ESPRİ YAPMANIN SIRRI NEDİR?
SIRRI MI, O DA KİM?! KEKERO MEKERO.
TEŞEKKÜRLER.
AFİYET OLSUN.. MEKEKO KEKEKO.
YİNE NE VAR LEN...
YOK BİŞEY.
BAZEN BENDEN SIKILDIĞINI HİSSEDİYORUM.
YAŞASIN KAKAM GELDİ!!
Çok yakın bir arkadaş 12 yaşındayken aşık oluyor. Bir gece efkarlanıp balkona çıkıyor ve en sevdiği slow parçayı söyleyerek ağlıyor. Parça Scorpions'dan "Wind of Change"... Bütün sözlerini sallamasına ve anlamını bilmemesine rağmen çok etkileniyor. Göz yaşlarına boğuluyor. Ağlaması şarkıyı söylemesine engel olmuyor. İnatla hem ağlayıp hem söylüyor.
FALOOV DEMINS FAYZ... DAVN TU GON KİP OOON.. ÜHÜ ÜHÜ.. LİSSİİN OR DI VİND.. ÜHÜ ÜHÜ.. OF ÇEEEYN...
ANADOLUDA YAŞAYAN SON TEKERLEME USTASI TOFSİN USTA'NIN YANINDAYIZ. TOFSİN USTA MERHABA.
KIRK MAKARA ARAKLAYAN İKİ FUKARA OKUDU BAKARA KOŞTU REKORA!!
VAAY...
TEK TOKALI KOKONA KIRK KUPONU KIRPTI KORKUYLA!!!
GÜZEEL.
İKİRCİKLİ CİMCİME ZİKİR ÇEKTİ DİPDİBE!
HEP BÖYLE Mİ KENDİSİ?
BİR GÖT BİR GÖTE GEL BERABER GÖTGÖTGÖTGÖTGÖT!!!
NOLUR, ALIN GÖTÜRÜN BU MANYAĞI.
SİNİRLENDİ...
BATSIN.

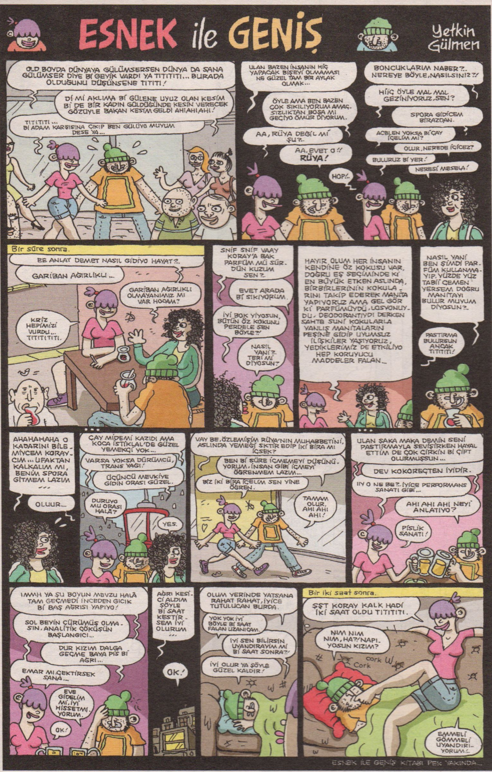

Şİ ZO FR EN
DeniZ +leR
TAM SOKAĞA ÇIKIP, İNSANLARIN ARASINA KARIŞACAKKEN.
GÜZEL BİR GÜN KUŞLAR ÇİÇEKLER
YANLARI CEPLİ PANTOLON GİYSEM İÇİNDEKİLER ŞIKIRDAYIP DURUYOR
ŞIKIDIK
ŞIKIDIK
NORMAL PANTOLONUN CEBİNDEN DÜŞÜP KAYBOLUYOR.
GİTTİ
GİDER
ÇANTA TAŞISAM ELİMDEM BIRAKTIĞIM AN UNUTURUM.
NABER YA?
İYİ! SENDEN
GEÇMİŞ OLSUN
FREEBAG OLURDU AMA ŞEKLİ ÇOK ÇİRKİN
GÖBEĞİMDEN YARATIK ÇIKACAK GİBİ OLDU BE!
SIRT ÇANTASINI DOLDURACAK KADAR EŞYAM YOK.
OFF! SIRF CEP TELEFONU VE CÜZDAN İÇİN BUNU TAŞIYAMAM
BUGÜN KENDİMDEN BEKLENTİLERİ DÜŞÜK TUTMAYA KARAR VERDİM.
HAVA O KADAR GÜZEL DEĞİL BENCE
DAHA EVDEN ÇIKMAYI BİLE BECEREMEDİM Kİ BEN.
GİDİP BİRAZ DAHA YATAYIM BEN
DENİZ ENSARİ 2015

Çarpışma

ipek & burak

Yazan çizen OKY

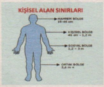

O SIRADA
ERMAN ÇAĞLAR

İnsan evrende bir zerre, sonsuz boşlukta adeta bir moleküldür. Sen o molekülü yaz sıcağında seksen kişiyle birlikte havalandırması çalışmayan belediye otobüsüne bindirirsen sıkıntı olur. Ortaokul fen bilgisi derslerini hatırlayınız. Hava geçirmez cam bir kaba hapsedilen moleküllerin nasıl huzursuzlandıklarını, birbirlerinden uzaklaşmak için nasıl çabaladıklarını hatırlayınız. İşte, Zincirlikuyu'dan Levent yönüne giden belediye otobüsü de camdan bir kaptır. Kalabalık otobüse binmek doğa kanunlarına aykırıdır.

Son ana kadar birbirimize değmekten kaçınıyoruz, bir - iki santim de olsa aramıza bir mesafe koymaya çalışıyoruz. Bu bir medeniyet kavgasıdır. Eğer otobüs tam dolmadan yanlışlıkla bir insana dokunursak "pardon" deriz, bunun karşılığında karşımızdaki insan da bize "biraz dikkat lütfen" ya da "önemli değil" der. Bu bir uygarlık savaşıdır. Bir iki durak sonra, artık kaçacak yer kalmadığında vücutlar birbirine değmeye başladığında bu kez kimse kimseden özür dilemez. Çünkü bu yüzyılın en önemli kazanımlarından olan "kişisel alan" kavramı otobüse binen son yolcuyla birlikte bir serçeye dönüşmüş ve "çok afedersiniz ama şu güzel ortamın .mına koydunuz" diye öterek otobüsün tek açık penceresinden kendini dışarı atmıştır. "Kişisel alan", medeniyet tacının en değerli taşıdır, alamet-i farikasıdır. O taş düşerse medeniyet tacını at gitsin, soba borusu alıp karşılığında mandal veren eskiciler bile almaz, anca saçını toplarsın artık onunla.

Artık birbirimize teması içselleştirdiğimiz bir noktadayız. Otobüste herkes birbirine saygı çerçevesinde ve görgü kuralları içerisinde dokunmaya çalışıyor. Zor, zor, zor. İnsanın bilinçli olarak "götüm şu an nerede ve neye değiyor" diye düşünmek zorunda kaldığı ender anlardan biri. Kimse evden "bugün götüm kime değecek?" diye düşünerek çıkmaz. Herkes başarmak için doğduğuna inandığı şeyi başarmak için ya da o yolda ama ufak ama büyük bir adım atmak için çıkar evden. Bir kısmımızın kaderinde muhteşem şeyler başarmak, büyük bir çoğunluğumuzun kaderinde ise SGK'dan emekli olup emekli maaşı almak vardır. Ben de açıkçası o gün hem çalıştığım gün sayısı artsın, emekliliğim erken gelsin diye; hem de iş yerinde bir çocuk var, masa tenisinde kendine çok güveniyor, onu biraz yıpratmak, masa tenisinde eline vermek için çıktım evden. İnsanlar şişmanım diye masa tenisi oynayamam zannediyorlar, rahat oynuyorlar, ilk seti öyle alıyorum. Servislerim fenadır.

Otobüsün camları yarım açık, hareket ettiğimizde hava o noktalardan otobüse giriyor . Durduğumuz zaman hava da duruyor. Yaşamak, oksijen almak için devamlı hareket etmek zorundayız. Zaten birbirlerine değdikleri için gergin olan insanlar, oksijen alamayınca iyice huysuzlaşıyorlar. Devamlı bir havalandırma lafı geçiyor insanlar arasında. Aslında havalandırma açılırsa çok iyi olur. Genel kanı o yönde. Havalandırma bozuk, daha ilk durakta bir kadınla kavga etti zaten şoför "bozuk ablacım, yok işte, olmayan şeyi nasıl açayım" diye. Ama tabi her durakta havalandırmanın bozuk olduğunu bilen birileri iniyor, onlar yerine havalandırmanın durumunu bilmeyen yeni insanlar biniyor. Beş dakika sonra onlar da "havalandırma" diye bağırmaya başlıyorlar. Beş dakikada bir havalandırmanın kavgası yaptığı için şoförün beyni pelteye döndü. Dikkat süresi azaldı, refleksleri köreldi. En sonunda bir durakta tam hareket edecekken otobüsün arkasından dolaşmak yerine cahilce bir kararla "otobüsün önünden dolaşayım, benim için en hayırlısı o olur" diye düşünen 50 yaşlarında bir dayıya çarptı. Benim arka tarafa sadece "dupup" diye bir ses geldi. İnsan ezdiğimiz için tabii ki durmak zorunda kaldık. İnsan ezdiğimizin farkında olmayan kulaklıklı bazı insanlar yine "havalandırma neden açılmıyor" diye söylenmeye başladılar. Kendi coşkulu hareketleri yüzünden otobüs tarafından ezilen şahıs gülerek çıktı otobüsün altından. "Bişey yok, bişey yok" diye gülerek gitti bir taraflara doğru. Büyük ihtimalle yüz metre ötede bir yerlerde devrilip kalmıştır kedi gibi. Şoför ağlayarak küfretti adama (haklı olarak). Tüm bu yaşananların üzerine birisi yine "kaptan havalandırmayı açacak mısın?" diye bağırınca şoför tamamen delirdi ve havalandırmayı açtı. Havalandırma maalesef gerçekten bozuk olduğu için içeri aşırı sıcak hava ve ayak kokusu üflemeye başladı.

O an; çok terli, götüm başka insanların götüne değer halde ve suratıma tozlu sıcak hava yerken çok hızlı bir şekilde sahip olduğum bütün parayı hesapladım. Kenara biraz dolar koymuştum, onu da kattım; kredi kartında biraz limit var, onu da ekledim. Sonuç: evet, belki götümü sıkarsam bir ay sonra İsveç'e gidebilirdim.

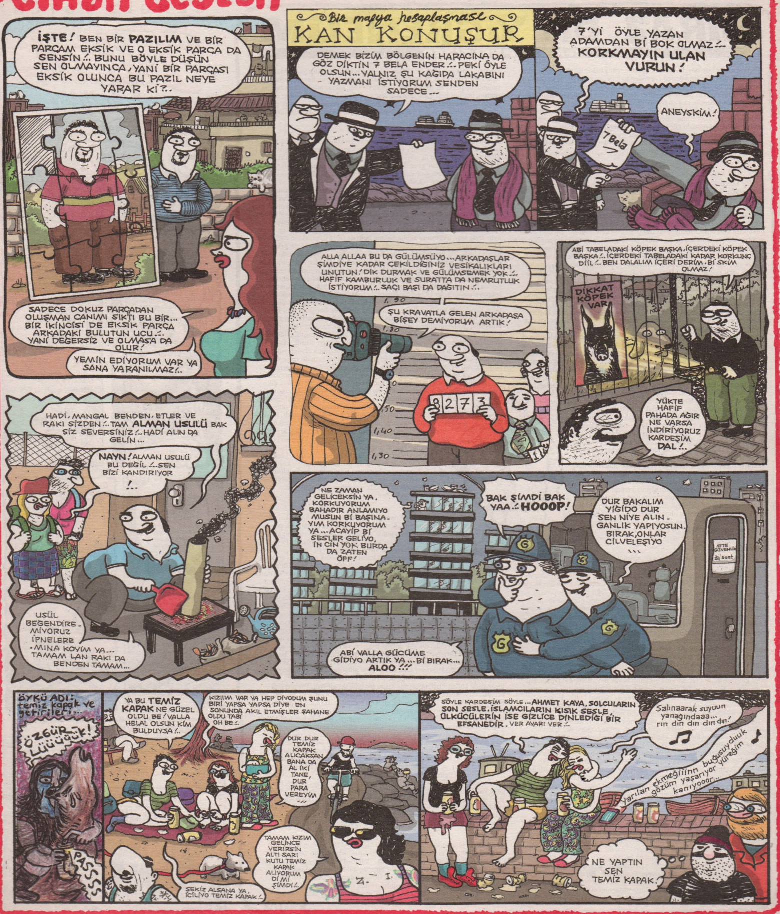

Bir ay sonra...

İsveç'in balıkçılıkla geçinen ve hiçbir numarası olmayan yirmi nüfuslu adası Vrangö'den tüm okurlarıma ve akrabalarıma selam ediyorum. Bir tane market var, genelde kapalı ama market sahibi markette yaşıyor, zil var zili çalarsanız eşofmanlarıyla kalkıp kapıyı açıyor. İlk geldiğimde sinirlendi, "neden geldin" falan dedi, yabancı düşmanlığı yapmaya çalıştı ama düzenli bira ve köfte alışverişimle yüzünü güldürdüm esnafın. Köfteleri bizimkine benziyor, bira zaten Türkiye'ye buradan gidiyor. Düşününce bir hafta göztepede yatsaydım aynı şey. Sevgiler, Erman.

groaghi@gmail.com

cihan ceylan

BİRAZ DA YİĞRENELİM

Memo TEMBELÇİZER

Tencereler boy boy. Genellikle iç içe geçmiş halde tezgahın altındaki dolapta duruyorlar. En küçüğü cezveden hallice, en büyüğü ise kazan yavrusu. En büyüğünü tam doldurarak yapılan bir yemek ortalama iştah sahibi bir insanı dört gün doyurabilir. Karısı da dört günlüğüne ailesinin yanına tatile giderken ona en büyük tencereyi dolduran bir bezelye yemeği bırakmıştı. Minik minik doğranmış patates küpçükleri ve havuç üçgencikleriyle zenginleştirilmiş salçalı bezelye yemeği. Bir gurme için en fazla geçiştirmelik bir öğünde küçük bir tabak yenebilecek, fakat ince lezzetlerin değil de ağzından mütemadiyen malzeme girmesinin peşinde koşan onun gibi bir obur için dört gün boyunca afiyetle gövdeye indirilebilecek, bir tencere dolusu mükemmel bezelye yemeği.

* * *

1.GÜN

Bir saat önce uyanmış, yapacağı net bir iş olmadığı için bir saatten beri yatakta duruyordu. “Acaba bugün ne yapsam?” diye düşünerek bir saat daha yatakta durdu. Evde yalnız kalması büyük bir fırsattı; haftalardır toplamadığı odasını toplayabilir, aylardır dokunmadığı kitaplığını düzenleyebilir, hatta masasının yıllardır açmadığı çekmecelerini bile elden geçirebilirdi. Çekmecelerin derinliklerinden çıkması muhtemel taa eski sevgilisinden beri dokunmadığı eski fotoğraflarını ayıklayabilir, taa eski evinden beri dosyalanmamış resmi evrakı dosyalayabilir, taa eski işyerinden kalma işleri ayıklayıp çöpe atabilirdi. Kendi dünyasını birazcık olsun sahiplenebilmek, kendi varoluşunu birazcık hatırlayabilmek düşüncesinin içinde yarattığı minicik heyecan sayesinde yatakta doğruldu. Karşısındaki aynada yatakta otururken yağları kat kat olmuş atletli şişkoyu farkedince bu dayanılmaz görüntüden kurtulmak için hemen ayağa kalkıp yatak odasından çıktı. Kaşlarını kaldırmış öfleye püfleye koridorda ilerlerken aklını atletli şişkodan alıp odasındaki gizli güzelliklere vermeye uğraştığı için ne yaptığının pek farkında değildi. Bilinçsizce mutfağa girdi, bilinçsizce buzdolabını açtı, bilinçsizce dev tencereyi çıkarıp tezgaha koydu. Tencerenin kapağını açtığında artık ne atletli şişko vardı ne de toplanacak odası, artık bilinci tamamen açık şekilde bezelyelere bakıyordu. Aslında normalde sabahları acıkmazdı ama yatakta saatlerini geçirmiş olduğundan artık sabah değildi ve nefis bezelyeler ona bakıyorlardı. Kendisiyle baş başa güzel bir yemek yiyebilirdi. Adeta sevgiliye yemek hazırlar gibi cezvemsi küçük tencerede kendisine biraz yemek ısıtabilir, o yemeği tabağa koyup tabakla birlikte bir kaşık, bir kaç dilim ekmek ve bir kase yoğurdu masaya götürebilir, enfes bezelyesini yudumlarken hayattan keyif alabilirdi. Keyifli bir hayatın hayaliyle gülümseyerek çekmeceden kaşık çıkarttı. Dolaptan küçük tencereyi çıkartmak için arkasını dönecekken gözü bezelyede kaldı. Isıtmadan önce bir kaşıkçık tadına baksa fena olmayacaktı. Bir kaşık bezelye… Mmmm… Bir kaşık dolusu soğuk bezelye… Bir ağız dolusu lezzetli soğuk bezelye… Soğuk bezelye ne kadar da güzel bir yemek. Bir kaşık daha… Bir tepeleme kaşık dolusu soğuk lezzetli bezelye daha… Isıtmaya gerek var mı bilmiyorum. Bir kaç küçük kaşık daha, ve bir kaç dolu dolu dolu kaşık daha… Neyse son bir kaç kaşık vee son bir büyük kaşık, ve son bir büyük kaşık daha… Ve bir kaşık daha… Yaklaşık on beş dakika sonra salonda çıplak dizlerinin üzerindeki laptopla internete girerken yüzünü ekrandan bir hayli uzakta tutuyordu çünkü içi dev bir tencere dolusu bezelyeyle dolduğu için çatlıyacak gibi şişmiş karnını bükebilmesi mümkün değildi; ancak hamile gibi geriye kaykılarak ve sancıyan karnını sıvazlıyarak oturabiliyordu. Dört günlük yemeği bir hamlede yemiş olmasının dehşetiyle suratını ekşite ekşite uzunca bir süre ekrana baktı. Sancısı geçtikten sonra dehşetin yerini sonraki üç gün boyunca ne yiyeceğinin endişesi aldı.

2. GÜN

Kare şeklindeki bir dilim ekmeğin bütününü ağzına sokuşturdu, ekmekle dolu ağzına elindeki kutudan bir yudum süt aldı. Ağzında oluşan yumuşacık dev sütlü ekmeği voç voç voç diye çiğnedi ve lök diye yuttu. Sonra bir dilim daha, ve sonra bir dilim daha. Ne büyük şans ki tam da bir gün önce market alışverişini karısı değil kendisi yapmıştı. Normalde eve alınan o salataya soksan suyunu emmez, çorbaya atsan yumuşamaz, tahta sertliğindeki koyu renkli ekmekten bulamayıp bu yine onun gibi koyu renkli diyet görünümlü ve fakat gayet lezzetli, emici ve de yumuşacık, bol yediren ekmekten almış olmasaydı, şu şahane hareketi yapamazdı. Yataktan zorla kalktığı öğleden sonradan, artık odayı toplamaya girişmeden önce bir film seyretmeye karar verdiği akşam üzerine kadar, kucağındaki laptoptan internete girdiği süre boyunca dört beş kez mutfağa gidip gelerek gerçekleştirdiği ekmek üzeri süt seanslarından sonra ekmek tükendi, süt sadece yarım kutu kaldı. Filme başlamadan önce bir şeyler daha atıştırmak istediği için buzdolabını karıştırdı; mayonez ve salça kavanozlarının arkalarında bir kalıp beyaz peynir, bir kalıp da uzun zaman önce alınmış ve fakat paketi açıldığı halde tüketilmediği için yarısı taşlaşmış yarısı küflenmiş kaşarımsı bir fransız peyniri buldu. Beyaz peyniri kalan sütle birlikte ısıra ısıra yedi. Salona döndüğünde henüz nasıl bir film izliyeceğine karar verememişti. Bu nadide kendi kendisiyle film seyretme fırsatını ellişer kere izlemiş olduğu favori filmlerinden birini elli birinci defa izleyerek mi değerlendirmeliydi yoksa bugüne dek izleme fırsatı bulamamış olduğu eski klasiklerden birini izleyerek mi? Yoksa güncel filmlerden birin izleyerek mi? Eski klasiklerden ne izleyebileceğini araştırmak için tekrar kanepeye oturup internete bakmaya başladı. İnternete film araştırmak için bakmaya başladığını unuttuğunu farkettiğinde iki saat daha geçmişti. Kafasını toparlamak için ayağa kalkıp tekrar mutfağa gitti. Buzdolabındaki kaşarımsı peynirin taşlaşmış kısmını biraz kemirdi, geri kalanını çöpe attı. Sebzeliği yokladı, limon ve patatesten başka bir şey yoktu. Sebzeliğin üst katında köşeye sıkışıp gözden kaçmış ve yumuşamış bir havuç buldu. Parmaklarıyla sıkarak biraz yokladı, çok da fazla yumuşamamış olduğuna kanaat getirince muslukta yıkadı, yarısını ısırdı. Dişlerinin arasında gıyırdayan havucun aslında fazlasıyla yumuşamış olduğunu kabullenmek zorunda kaldı, kalan yarısını çöpe attı. Dolabı biraz daha karıştırdı, mayonez ve salça kavanozlarını farketti. Ekmeği bitirmiş olmasaydı çok güzel mayonezli ekmek yiyebilirdi ama salça için ekmeğe ihtiyacı yoktu çünkü küçüklüğünden beri domates salçasını kaşık kaşık yemeyi zaten çok seviyordu. Kavanozun kapağını açıp çorba kaşığıyla üstten üstten sıyırttıra sıyırttıra yemeye koyuldu. Salçanın tuzlu ekşimsi domatesimsi tadı bayana kadar da yemeyi sürdürdü. Bu defa ağzında kalan baymış salça tadını yok etmek için arandı, fakat ancak buzlukta içinde haşlanıp dondurulmuş kuru fasülse olduğunu tahmin ettiği bir torba, yumurtalıkta kuruyup sertleşmiş yarım bir limon bulabildi. Sonra birden aklına gelen bir fikirle sevindi; buzdolabını kapatıp yandaki dolabı açtı; evet, işte orada; bulgur, nohut, bezelye dolu büyük kavanozların önünde üç paket eti form vardı. Üçünü de aldı, tekrar bilgisayarın başına oturdu, hepsini kıtır kıtır yedi. Bir kaç saat sonra kucağında laptop olduğu halde kafası önüne düşmeye başladığında film seyretmek için artık çok geç olduğunu anladı, laptopu yavaşça yere bırakıp ayaklarını kanepenin üzerine alarak olduğu yerde sızdı.

3. GÜN

Sabah uyandığında üzerinde yatmış olduğu kolu ağrıyor, açıkta kalmış beli üşüyor, sabah günesinin vurduğu suratı yanıyor, yamulmuş ağzı gözü sızlıyordu. Yine de şöyle bir etrafa bakındığında saatin çok erken olduğunu anlamış, her gece daha geç yatıp her sabah daha geç kalkma kısır döngüsünü kırabileceğine dair içinde bir umut peydahladığı için az da olsa sevinmişti. Hatta saat o kadar erkendi ki kısır döngüyü kırmadan evvel biraz daha uyumasına bile vakit vardı. Kanepede öbür kolunun üzerine dönüp biraz daha uyudu. Tam da uyudu denemez, kanepe o kadar rahatsızdı ki bütün gece olduğu gibi şimdi de tam olarak uykuya dalamıyordu. Uyumak gibi olmakla birazdan uyunacak gibi olmak arasında gide gele kanepede döndü durdu. Zamanın hiç akmadığı bu çamur gibi aymazlık sonsuzluğunun arasında bir ara başını kaldırıp havanın kararmakta olduğunu farkettiğinde, aynı anda hem uykusunu alamamaktan hem de fazla uyumaktan zonklayan kafasına rağmen doğrulup kanepede oturdu. Şiş suratında nefret, öfke ve tiksinti birleşimi bir ifadeyle pencereden dışarı baktı. Dışarıda herkes bin bir türlü işlerini halledip koca bir günü tatminkarlıkla nihayetlendirmekle meşguldüler; fakat o, değil kendi odasını toparlamak, bir film seyretmeyi bile becerememişti. Mutfağa gidip ketıla su koydu, sallama çayı elinde salona hiç sapmadan odasına yöneldi. Çaydan bir yudum aldı, kupayı sehpaya koyup koltuğa oturdu. Kitaplığa baktı, yıllardır eline almadığı kitaplardan utanıp başını çevirdi. Kendiyle baş başa kalacağı için sevinmişti fakat kendisiyle kurduğu ilişki yıpratıcı bir ilişkiydi; barışmak için iyi niyetle bir araya gelip beş dakikada kavga etmeye başlayan iki sevgili gibiydiler. Kafasını eline yaslayıp hayıflanarak yere bakarken tekrar uyukladı. Uyandığında gece olmuş, sehpadaki çayı soğumuştu. Oflayarak mutfağa gitti, buzdolabını açtı. Kavanozda kalan salçayı bitirdi. Mayonez kavanozunu açıp hafifçe kokladı. Fena kokmuyordu, ama ekmek yoktu işte. Salona gidip bilgisayarı açtı. Hem günü harcamaktan hem de salçanın bayık tadı yüzünden canı sıkkındı. Mutfağa gidip gelip dolapları açıp karıştırdı, hep aynı nohut kavanozlarını, fırın poşetlerini, kağıt havluları, mumları, skoçbraytları itikleyip itikleyip bir paketçik bisküvi, bir tanecik çikolata aradı durdu, ama nafile; buzdolabındaki üçte bir kavanoz dolusu mayonez dışında yiyecek namına hiç bir şey kalmamıştı. Sabaha karşı, açlığının tavan yaptığı, prensiplerin duyulmaz hale geldiği o koyvermişlik anında, kavanozu açıverdi. Kaşığın ucuyla azıcık mayonez alıp dilinin üstüne koydu. Temkinli hareketlerle ekmeksiz mayonezi diliyle damağı arasında gezdirdi. Hiç fena değildi, hatta içini kaldıran bulamaç hissini gözardı ettiğinde gayet lezzetliydi. Kaşıkla biraz daha fazla alıp bu defa daha korkusuzca ağzında dolaştırdı. Bir kaşık daha, bir kaşık daha. Salona dönüp kanepeye büzüştüğünde, kendinden onca tiksinmesinin yanısıra, ekmeksiz yenilemeyen bir yiyeceği ekmeksiz yiyebilmenin küçük kıvancını da hissederek uykuya daldı.

4. GÜN

Yemek yok… Ekmek yok… Etiform yok… Süt yok… Peynir yok… Salça ve mayonez de yok… Yo yo, bir dakika, peynir mi?.. Buzdolabının önünde umutsuzca ayakta dururken aniden ortaya çıkan küçük bir umut ışığıyla heyecanlandı. Peynir… Öylesine çaresizdi ki artık zerre kadar öz saygısı yoktu. Yahut artık kendine o kadar saygısızlık etmişti ki artık tamamiyle çaresizdi. Peynir ha?.. Dört koca günü, dört kocaman cânım günü, sadece ve sadece kanepede oturup internette üç dört y.rak kürek sitenin sayfasını refreş ederek çar çur etmiş bir insan müsveddesi; kendiyle ilişkisini tazeleyerek tutarlılık denizinde kendisiyle kol kola yelken açabilme fırsatını g.tüyle tepmiş bir kendini bilmez; başında şunu yap bunu yap diyenlere nefret kusan ve fakat şunu yap bunu yap diyen olmadığında ne şunu ne de bunu yapabilen acz içinde bir zavallı, çöpe atılmış bir peyniri çıkarıp yese ne kaybederdi ki?!.. Olduğu yerde yavaşça dönerek delirmiş gözlerle musluğun altındaki, içinde çöp kutusu bulunan dolaba dik dik baktı. Bakışlarını dolaptan kaçırmadan yavaş yavaş dolaba yaklaştı. Bir süre daha dik dik dolaba baktıktan sonra hızla dolabı açtı, dört gün önce karısının bezelye pişirirken attığı patates kabukları, havuç kalıntıları, buruşturulmuş peçeteler ve envai çeşit çamursulaşmış yemek artığıyla dolu çöp kutusuna elini daldırıp üç gün önce çöpe attığı peyniri avuçlayıp ayağa kalktı. Musluğu açıp peyniri yıkadı; peynirin küflü kısmı biraz daha küflenmişti, taşlaşmış kısmı ise hala taş gibiydi. Peyniri tam ortadan ikiye kesti, küflü kısmı tekrar çöpe atıp bilgisayarın başına gitti. Sert peyniri kemire kemire dandik sitelere bakmaya devam etti. Son peynir parçasını da ağzında yumuşatıp yutmayı becerdikten sonra bir süre daha kanepede oturdu, fakat aklı peynirde kalmıştı. Bu defa kendisine hiç düşünme ve hayat muhasebesi yapma fırsatı tanımadan direkt çöpe gitti, küflü kısmı çöpten çıkarıp elleriyle ufak parçalara ayırdı. Dışarıdan leke leke görünen küf, aslında peynirin içine doğru yayılan yüzeyler halinde peyniri içten de işgal etmişti ve parmaklarla ufalamaya ya da kırmaya çalışınca peynir bu yeşil yüzeylerden ayrılıyordu. Ayırabildiği kadar parçayı ayırdıktan sonra, açığa çıkan yeşil yüzeyleri keskin bir bıçakla sıyırdı. Peynirin neredeyse üçte biri bıçakla sıyrılmış küf olarak çöpe gitti. Kalan parça pinçik üçte ikiyi muslukta yıkadı. İncelese aslında sıyırttığı yüzeylerde yeşil kalıntılar olduğunu ve iri parçaların içlerinde hala daha ince kılcal yeşil yüzeylerin kaldığını görebileceğini bildiği için hiç incelemedi; avucundaki ıslak ve yumuşak peynir rendesi topağını olduğu gibi ağzına attı. Bilgisayarın başına tekrar oturduğunda artık yenebilecek son parçayı da yediği için yemek fikrini kafasından atması gerektiğini düşünüyordu.

***

“Eee, naptın bensiz?” dedi karısı. “Hiiç, odayı toparladım biraz, ama çok dağınınıkmış, pek ilerleme kaydedemedim” diye cevap verdi. Karısı “Yemek yetti mi dört gün?” diye sordu. “Valla” dedi, “çok güzel yapmışın bezelyeyi, üç günde bitirdim, bugün biraz aç kaldım aslında” dedi. “Hay Allah, dışardan bişey söyleseydin ya, döner möner…” dedi karısı. “Hıı…” dedi dalgın dalgın, bir yandan dişinin arasına kaçmış yumuşak havuç parçasını tırnağıyla kurcalarken, “dışardan söylemek hiç aklıma gelmedi…”

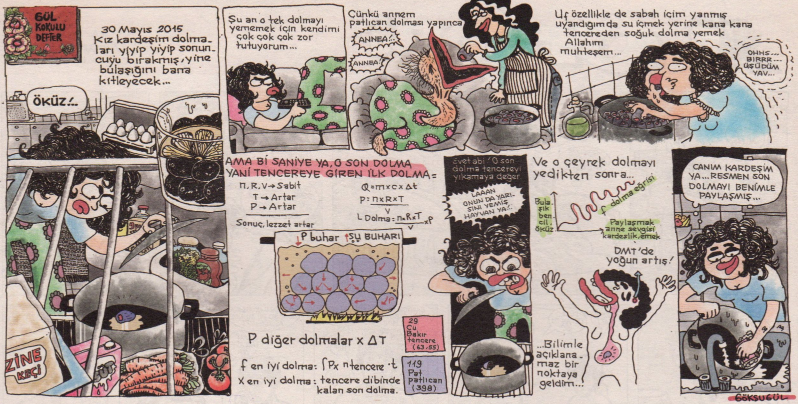
SON

CENGİZ ÜSTÜN
Tribal enfeksiyon

info@cengizustun.com

Devamı haftaya...

SEÇİM ATMOSFERİ

Pazar-7:30

Bu sabah çok akıllı uyandım. Gözlerimi açar açmaz, *"Millet uyanmadan oyumuzu erkenden kullanalım, düşüncesiyle hareket eden seçmenler sandık başlarında kalabalık yaratır"* düşüncesi üzerine, *"Sabah kalabalık olur, öğleden sonra gidelim, diyen seçmenler de kalabalık yaratır"* düşüncesini inşa etmiş durumdayım. Ulaştığım sentez sebebiyle sandığa gidiş saatim 16:45 sonrası olacak. Böylelikle sakin bir ortamda muktedire son darbeyi indiren ben olacağım.

8:30

Kahvaltıdan sonra karıma fikrimi açıkladım. İstediğim saatte gidebileceğimi, ama günü bölmek istemediğinden kendisinin birazdan gidip oyunu kullanacağını söyledi. Hatalı bir davranış, ama kendisi bilir. Zaten evlilik dediğin rahatlık düşüncesiyle gerçekleştirilen kendini zora sokma sanatıdır. Yanlış düşündüğü konusunda ısrar etmedim. Bu saatte gidip kuyrukta beklerken, "Kocacım haklıymış, keşke onu dinleseydim," diye düşünmesi değerimi artırır. Sonuçta, "Ben sana demiştim!" demeye bayılan bir insanım. Bu benim için bir tür seçim zaferi olacak.

9:10

Eve dönmesi yarım saat sürdü. Gidip rahat rahat oyunu kullandığını kuyruk falan olmadığını söyledi. Allah allah! Yöremizdeki yaşlılar emeklilik günlerinin gereklerini yerine getirmiyor mu yoksa? Sabah altıda kalkıp istikbalimizin selameti için YSK'dan önce okul kapılarına dayanmadı mı bunlar? Bunlar nasıl emekli? "Hiç mi yoktu kuyruk?" diye sordum inanmamış bir yüz ifadesiyle. "Önümde iki kişi vardı," dedi. "Emekliler miydi?" diye üsteledim. "Yo genç bir çiftti," diye kestirip attı. Tartışmayı çok da özlü sayılamayacak bir biçimde sonlandırmak zorunda kaldım: "Kuyruk kuyruktur."

11:00

Doğrusu bir önseçim beklemiyordum. Şeffaf kutuyu nereden bulmuş? Oy pusulalarını ve zarfları kendisi hazırlamış. Minik oğlumun seçim atmosferine sandık başkanı olarak kadar girmesi pek hoş değil, ama demokrasiyi özümsemesi için bu eylemini desteklemek lazım. Sevgili oğlum hazırladığı minik oy pusulalarında parti sayısını beşe kadar düşürmüş. Sadettin Tantan, Haydar Baş ve Aykut Edibali ortalarda görünmüyor. Seçmenlerin oğlum, karım, ben ve karşı komşu olduğu düşünülürse, tek oyun yüzde 20'lere denk geldiği, yıllardır yüzde 1'lere doyamayan bazı partilerin ağzını sulandıracak bir sandık bizimki. Oğlumun kafasını karıştırmamak için benden beklediği muhalefet partisine bastım oyumu. Yüzde 100'ünün açılması iki dakika süren sandığımızdan yüzde 100 oy oranına sahip bir iktidar çıkardık. Evin salonunda otokrasiyi yerle bir ederken yepyeni bir ülkeye yelken açtık.

14:00

Vakit geçmiyor, ama sabahki iddiam yüzünden bu saatte çıkıp da kendime "noldu senin teori" dedirtecek değilim. Oğlumla ödevlerini yaptık, sonra oturup herhangi bir hataya karşı oyları yeniden saydık.

16:45

Kendimden emin, rahat hareketlerle çıktım evden, gerçi oy kullanacağım okul yakındı ama saat düşünüldüğünde biraz saçmalamıştım. Yolun yarısında koşmak zorunda kaldım. Saat 16:55'te nefes nefese vardım sandığa. Sandık başındakiler durumumu biraz garipsedi, müşahitler oturdukları yerde hafif dikleşti. Direkt amacım olmasa da görüntümle "Bu nefes nefese bir seçim olacak" mesajını veriyordum. Sandık ağzına kadar dolmuştu, görünüşe göre benim zarfa yer kalmamıştı. Mührü basıp dikkatle katlamama rağmen bir türlü sığdıramadığım pusulayı zarfa teperek sandığa ilerledim. Vatan Partisi'ne ait olduğunu tahmin ettiğim bir zarf, yığının üzerinde, kısa kenarı deliği kapatacak şekilde tek başına dik duruyordu. Zarfımı içeri ittim ama Vatan'ın direnciyle karşılaştım. Hiç değişmemişti, tek başına olmasına rağmen hâlâ kendinden emin ve kararlıydı. Sağolsun sandık başkanı sandığı sallayıp bana yer açtı. Oyumu son dakikada açılan boşluğa attım. Hayırlı olsun.

17:10

Dün eve bira almayı unuttuğuma inanamıyorum. Seçim sonuçlarını izlerken bira içmeyeceksek ne zaman içeceğiz? Marketin sahibiyle bira dolabının önünden tanışıyoruz. Müşteri olmadığını görünce seçim yasağını delme umuduyla içeri girdim. Her zaman yaptığım gibi direkt dolabın önüne gitmek yerine, bira alıp alamayacağımı sordum. Yüzümde, *"Beni tanıyorsun zaten, hadi gel birlikte bir yasağı delmenin hazzını yaşayalım, ortak günahlar bizi birbirimize daha da yakınlaştırır, beni sana daha çok bağlar, eğer bira verirsen bugünün hatırına ara sıra büyük marketlerden aldığım birayı keser sırf sana yönelirim, inan bunu yaparım, hadi ver!"* gibi bir anlam vardı. "Mümkün değil, kusura bakmayın," dedi. "Tabi tabi haklısınız," deyip çıktım. Oysa ufak bir seçim hilesi yapacaktık o kadar. Üstelik ortamda müşahit bile yoktu. Kendi bilir, onu dev marketlerle cezalandıracağım.

21:30

Yaklaşık bir saat önce balkonda bir tür seçim üssü kurdum. Bira olmadığından kuru bir yapılanma oldu. YSK'nın keyfini beklerken kurudukça kurudum. Fakat sandıklar açıldıkça keyfim yerine geldi. Seçim izleme heyecanıyla arzuladığım birayı şimdi bir tür şerefe isteğiyle arzuluyorum. Bira önemli. Düzenin koyduğu saçma yasaklara biat eden market bunun hesabını verecek.

22.40

Davutoğlu balkona çıkıp Ardahan'dan Edirne'ye bir takım şehir isimleri saydı. Istranca, Ağrı, Ilgaz gibi yüksek yerlerden, bazı ovalardan ve Seyhan demişken otomatik olarak bir de Ceyhan'dan selamlar getirdiğini söyledi. Sesinde brutal bir hava vardı ve gördüğüm kadarıyla Bülent Arınç onu yumruklamak istiyordu. Bir tür psikoz balkonu. Ama benim asıl ilgimi çeken balkonun sağ tarafındaki yükselti oldu. Numan Kurtulmuş'un uzun olduğunu biliyordum ama bu kadarını tahmin etmiyordum. Numan, balkonda hafif iniş çıkışlarla ilerleyen iktidar grafiğini "balkonda tarihi rekor" manşeti atılabilecek bir seviyeye çıkarıyordu. Numan Kurtulmuş'un boyunu Google'da bulamadım, ama boyunun 1.85 olduğunu bildiğim Tayyip Erdoğan'dan yola çıkarak yaklaşık sonuca ulaşmam zor olmadı: Recep Tayyip+5 cm=Numan. Gerçekten uzun.

01:30

Yattım. Zor günler geliyor ama yine de sonuçtan memnunum. Uyumaya yakın, sabah saatlerindeki mini seçimde kandırdığım oğlum geldi aklıma. Gerçek sandıkta evdeki sandıktan farklı bir oy kullanmıştım. Sonuçta fark eden bir şey olmamış, aynı sevinci yaşamıştık, ama yine de ona bir açıklama borçluydum. Kalkıp odasına gittim. Yüzde 100 iktidar zaferiyle huzur içinde uyuyordu. Yatağına oturup uyuyan oğullarla konuşan dramatik babalar gibi mırıltılı bir mesaj verdim: *"Kusura bakma benim güzel oğlum, bazen babalar oğullarının minik beyinleri yorulmasın diye küçük siyasi manevralara girebilir. Beni kınama, çünkü işler evin salonundaki gibi yürümüyor. Senin sol sandığın şey biraz daha solda olabilir. Beklenenin daha soluna gitmezsen ortada kalabilirsin. Bazen engelleri aşmak gerekir. Çünkü Numan çok uzun oğlum."*

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 11 Haziran 2015 | Sayı: 406
Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar MÜESSESE MÜDÜRÜ: Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin - Murat Cengiz Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş Ofis Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: A4 Grafik Matbaacılık Yayıncılık Reklam ve Bilgisayar Hizmetleri Ltd. Şti. - 0(212) 452 40 99
Mahmutbey Cad. Meriç Sok. No: 26 Şirinevler - İstanbul Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 160 TL Amerika: 120$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 USD: TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 EUR: TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

OTİSABİ®
YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com
Müebbet
ÜHHÜ... ÜHHÜÜÜ... ÜH...ÜHH ...
?!
NOOLUYO LAN?! NİYE AĞLIYO?
BAKİRE MİYDİ YOKSA?!
SANMIYORUM, HEM SÖYLEMEDİ BANA
SESSİZCE OLSUN BİTSİN İSTEMİŞTİR
YANİ ÖMÜR BOYU NEFRET EDECEĞİ ADAM OLARAK BENİ SEÇTİ!
?
ÜHHÜ... ÜHHÜÜÜ... ÜH...
BAKALIM BURADA KIRMIZI LEKE VAR MI .?.
OHH TEMİZ ...
ORGAZM OLDUKTAN SONRA AĞLAYANLAR VAR DA SABAHA SAKLAYANI İLK DEFA GÖRÜYORUM
EN İYİSİ UYUYOMUŞ GİBİ YAPIYIM...SAKİNLEŞTİĞİNDE KALKARIM
HEEY! UYANDIN İŞTE NUMARA YAPMA BANA!
!
ANLADI LAN!
HİI! SAAT SEKİZ OLMUŞ!
GEÇ KALDIM
NEREYE YAA?!
DUŞA... ORDAN DA İŞE
ŞEY GİBİ OLDU, SANKİ BANYODAN BİR KAPI VARMIŞ, HOOP İŞE GİDİYOMUŞUM HAHAHA
BAKIYORUM DA SABAH SABAH ÇOK NEŞELİSİN!
ÇÜNKÜ GECE ŞAHANEYDİ ...
HII?
HII-HII
HİÇ SORMAK AKLINA GELMİYO DII MI NİYE AĞLADIĞIM?!
AA? AĞLADIN MI?
EVET... ÇÜNKÜ BENİ ALDATIYODUN
ÜHHÜ... ÜHHÜ... ÜHHÜ
?
...RÜYAMDA, ÇOK GÜZEL UZUN, SARI SAÇLI, KOCA MEMELİ, İNCECİK BELLİ BİR KIZLA BİRLİKTEYDİN
BİRAZ DAHA AYRINTIYA GİRSE DUŞTA DEVAMINI GETİRİRİM
EE?
EESİ ÇOK SAMİMİYDİNİZ!
SEVİŞİYODUN!
NASIL SEVİŞİYODUM?
İĞRENÇ GİBİ!
SENİN RÜYAN SENİN SARIŞININ, BENİM SUÇUM NE? HAHAHA
?
KİMİNLE KONUŞUYO?
?!
BU TELEFON NUMARASINI SİLİYOSUN, HATTA UNUTUYOSUN HANFENDİ!...SİL DEDİM SANA!
ÇÜNKÜ O BENİM SEVGİLİM, OKEEY?!
BENİM TELEFONUM
ÖMER'DEN ÖZGE, KUBİLAY'DAN KÜBRA, BARIŞ'TAN BANU ÇIKIYO BU TELEFONDA!
YAPTIĞIN ÇOK AYIP AMA
KADINLARI ERKEK İSMİYLE KAYDETMEK AYIP DİİL DII MI?!
ABARTMA, O ERKEK GELENEĞİDİR
BAKALIM ZAFER BEY KİMMİŞ?
BEY DİYE YAZDIĞINA GÖRE YAŞLI VE ZENGİN BİR KADIN
SAKIN ARAMA ONU
NE O TELAŞLANDIN?
YAPMA
PATRONUM DİYORUM YAA!
NİYE "EFENDİM HAYATIM" DİYE AÇTI TELEFONU?
O ÖYLE, HERKESE HAYATIM DER
TABİ TABİ
TABİ TABİ NE YAA?
DRRİ DRRİ
KİM ARIYO ?
ZAFER BEY
PATRON DENEN ADAM BÖYLE Mİ OLUR?
KİMDİ O GÜZEL SESLİ DİŞİ HAYATIM .?.
YOK BİŞİY ZAFER BEY, GELİYORUM... İŞE GELİYORUM
NERDESİNİZ? BEN GELİYİM HAYATIM, ÜÇLÜ SABAH SEKSİ YAPARIZ
TEŞEKKÜR EDERİM, BEN ATIŞTIRDIM... GÖRÜŞÜRÜZ ...
AJANSTA KAHVALTI YAPALIM DİYO
HII!..
KAÇ YAŞINDA BU ADAM .?.
ALTMIŞ FALAN...NİYE SORDUN?
NE?!
YATAKTA DA ONA ZAFER BEY Mİ DİYOSUN ? IYY İĞRENÇSİNİZ!
DİLARA, HİÇ DÜŞÜNDÜĞÜN GİBİ DİİL ...
ÖYLE MII?
Bİ DİNLESEN
BANA BİSEKSÜELİM FALAN DEME, İBNESİN İŞTE .!.
YA SAÇMALAMA!
SUS SUS! ÜHHÜ ÜHHÜ ÜHHÜ
Fantazi dünyası en gelişmiş olanlar kıskançlardır. Küçük bir olay bile onların hayal dünyasını tetiklemeye yeter. Her ayrıntıyı kurgulanacak bir hikayeye dönüştürürler. Tek dertleri haklı çıkmaktır. Giderken yanında götürdükleri de sadece budur. Kalmakta ısrar edenler ağırlaştırılmış müebbet gibidirler.
BİLGİSAYAR KAPALI, AÇSA DA ŞİFRE SORAR ...
E HANİİ?... GELSENE YAA
TELEFONUN PİLİ YÜZDE ON'DA SABAHA KADAR O DA BİTER
-SON-

18 HAZİRAN PERŞEMBE
SAYI: 2015/25 No: 407
3 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 3.50 TL.

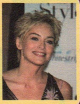

KAÇ YIL OLDU? FIRAT BUDACI

Bazı sorular

Yiğit Bulut, "Sansürsüz Özel" programında, Tayyip Erdoğan'a "Sayın Başbakanım, siz niye bu kadar başarılısınız?" diye soralı **5 yıl,**

Azeri işadamı Telman İsmailov'un sahibi olduğu Antalya'daki Mardan Palace'ın açılışına katılarak kendisine verilen metni okuyan Sharon Stone, "Azerbaijan? Bu da ne?" dediği konuşma için 1 milyon dolar alalı **6 yıl,**

Tayyip Erdoğan, NATO zirvesi sırasında, "Oğlunuz nasıl? Kendi ekmeğini çıkarıyor mu?" diye soran Bush'a, "Evet evet..." diye karşılık vereli **10 yıl,**

Serdar Ortaç, "Ben bugün sizce ne yapsam satmayacak? İşte olmuşum yani. Tarih bana 8 tane albüm, 3 tane single, 300 tane de şarkı yaptırmış. Hangisinde başarısız olmuşum? Hangisi satmamış? Ben fenomenden başka ne olabilirim ki?" diye soralı **9 yıl,**

Flash TV, Gollum fotoğrafı eşliğinde "AB Başkanı Hobbit mi?" diye soralı **5 yıl,**

Yiğit Bulut, evrim konulu Sansürsüz programında akademisyen konuğuna, "Cansız bir maddeden canlı oluştu diyorsunuz, şimdi niye tahtadan kedi çıkmıyor?" diye soralı **6 yıl,**

Adnan Aybaba, kokain kullandığı gerekçesiyle Daum'un Beşiktaş'a gelişinin yanlış bir tercih olduğunu anlatırken, kendisine karşı çıkan yorumcuya, "Ee hocam koko?" diye soralı **14 yıl,**

Bir üniversite hastanesinin açılışına katılan Tayyip Erdoğan, kendisine gösterilen tıbbi cihazlara bakıp, "Bunları 'rent a car'la mı aldılar yoksa tamamen satın alma mı?" diye soralı **5 yıl,**

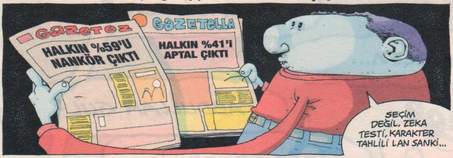

Skytürk'te "Ufolar Türk mü?" sorusu tartışılalı **9 yıl,**

Bakan Veysel Eroğlu kendisinden iş isteyen kadınlara, "Evdeki işler yetmiyor mu?" diye soralı **6 yıl,**

Ateş Hattı programında Reha Muhtar'ın önderliğinde, "Tokat dayak sayılır mı sayılmaz mı?" konusu tartışılalı **21 yıl** olmuş.

Seçim sonuçlarını beğenmeyen siyasetçiler, kendilerine oy vermeyen seçmenleri nankör, "ırgat" (?) ve cahil olmakla suçluyor.

İngiltere'de kralın da hukuka uymasını şart koşan Magna Carta'nın imzalanmasının 800. yıldönümü.

Seçim sonrası seçmeni aşağılama sırası bu sefer Ak Partililerde!

Adana'da 14 yaşında bir kız çocuğuna tecavüz eden 30 kişi gözaltına alındı.

UYKUSUZ GEYİK

Barış: Memocum, şu hep istediğin "Biz demiştik!" kapağını yapmanın bence tam sırasıdır.

Memo: Mad Max'i seyrettin mi?

B: Hani istifa ettiğinde hacı yatmaz gibi çizmiştik ya Baykal'ı kapakta, elbet geri dönücek hesabı... Aha bak, beş sene sonra geri döndü. Biz demiştik işte.

M: Yaa bırak Baykal'ı kuykalı, Mad Max'i hâlâ seyretmedin mi sen?!

B: Seyrettim seyretmesine de, kapak konusu düşünürken y.rak kürek mevzulardan bahsedip kafamı dağıtmak istemiyorum Memoşçum.

M: Ulan nasıl y.rak kürek be! Üst üste dört defa gittim olum! Bu film kaygısızlığın dönüşünü müjdeliyor! Bu fütursuz aksiyon, bu uslanmaz kadın yandaşlığı, tıpkı eskisi gibi, AKP'den öncesindeki gibi kaygısızlık, endişesizlik! Sınırsız-vur patlasın çal oynasıncılık yakındır!

B: Yuh, daha az önce "Tayyip hayatta gitmez, allem eder kallem eder pozisyonunu korur" demiyo muydun lan?

M: Ya tamam, Tayyip öyle. Ben onu senin yok şu şunla koalisyon yapıp Tayyip'i izole edecekmiş, yok bu bunla anlaşıp Tayyip'i etkisizleştiricekmiş tezlerine karşı söyledim. Mevzu siyasetse Tayyip her zaman gerginlikten galip çıkar diyorum. Nerde kavga, orda Tayyip wins.

B: Bırak abi, komploculuktan senin beynin büzüşmüş, erik kadar kalmış. "Vuhuu, Tayyip çok becerikliii!.. Her şeyi Tayyip yönetiyeoo!.. Hasan almaz Tayyip alııır!.." Her olayın ardında gizli güçler göre göre Yalçın Küçük gibi oldun lan başımıza. Utanmasan İlluminati wins diyceksin. Tayyip'in hareket edicek alanı kalmadı olum. Bak, Aptullah Gül bile aradan kafayı uzattı, ben de varımcılık peşinde.

M: Hocu, bu iktidarı kimse öyle ay seçim kaybettim, vay koalisyon kuramadım diye paşa paşa bırakmaz. İktidar elden gidiyosa savaş da çıkaar, bombalar da patlaar, her şey olur.

B: Memocum, biz senle kaç senedir tanışıyoruz?

M: Ne biliyim? On beş filan?

B: .mına koyyim, on beş senedir "Savaş çıkıcak, bombalar patlıycak" diye kafamı s.kiyosun, bi türlü çıkamadı bu .mına koduğumun savaşı?

M: Nası lan çıkamadı, dibimiz savaş ya.

B: Ben doğduğumdan beri dibimiz savaş Memocum. 80-88 İran Irak savaşı, 90-91 Körfez savaşı, 2003 Irak savaşı.

M: Tamam, savaş çıkmış işte. Ben haklıyım, yor argümınt iz invelid.

B: Evet savaş çıkmış ama o savaşlar o senin dediğin AKP'den önceki kaygısızlık, s.klemezlik dönemine tekabül ediyor. Buna ne diyceksin?

M: Ya, tarih dediğin tekerrürden ibaret değil mi? Savaş da tekerrür eder, totaliterlik de tekerrür eder, s.klemezlik de.

B: Yavrum ne demiş sakallı, tarihte her şey iki kere tekrar eder ama ilkinde trajedi ikincisinde komedi olarak.

M: E tamam işte bak doğru demiş, benim de yüzüm gülüyor. Demek ki bundan sonra totaliterlik komedisi izleyeceğiz.

B: Oh .mına koyyim, argümanını destekleyen veriyi kullan, desteklemeyen

Abdullah Gül, "Ben olsam 4 bakanı doğrudan yüce divana gönderirim," demiş.

UYKUSUZ

Gezi Direnişi sırasında makamında sessiz sedasız oturan Abdullah Gül, meğer Gezi konusunda pek bir hassasmış.

Cumhurbaşkanlığı döneminde yaşadıkları kitaplaştırılan Abdullah Gül, siyaset dönmeye mi hazırlanıyor?

veriyi kullanma, işin iş valla. Ayrıca ne alakası var lan Mad Max'in kaygısızlıkla? Bildiğin postapokaliptik fantastik felaket filmi. Hollywood'ta çöreklenmiş İlluminati'nin Tayyip'in gidişini görüp filmi apar topar piyasaya sürdüğü iddianı zaten hiç ciddiye almıyorum dikkat ettiysen.

M: Dört kere üst üste gittim diyorum yaa!

B: Orta okul çocuğu musun nesin anlamıyorum ki seni ben? Ha gitme demiyorum, yine git. Ama sağda solda zamanında "Ben Moonwalker'a on dört kere gittim, Ben Batman'e sekiz kere gittim," diyen adamlar gibi de övünme bununla. Bir kere gidince anlayamadın mı .mına koyim, Proust romanı mı bu, dönüp dolaşıp tekrar gidiyorsun?

M: Anlamak meselesi değil, içselleştirmek meselesi bu.

B: Ya bırak, mısır patlağı frigosu, durduk yere çocuğun okul taksitini matineye gömmüşsün işte, mahalle mektebine gönderirsin artık Çakıl'ı.

M: Ne var, ben de mahalle mektebine gittim.

B: E ben de onu diyorum işte ya.

M: İşte bu elitist tavırların yüzünden kaybediyorsun hocu. Tayyip ondan kazanıyor.

B: Alla alla? Hani kaybediyordu Tayyip? Mad Max falan?

M: İşte tam kaybediyordu, senin yüzünden kazandı, mutlu musun?

B: Çok mutluyum Memo, Baykal diyorum kapak olur mu? Bak bugün de yolsuzluk siyasi bir değerlendirme konusu değildir, demiş.

M: Doğru demiş. O işe siyaset değil hukuk bakar.

B: Ulan bu o mu demek, aynı anda hem Tayyipçi hem Baykalcı hem de Mad Max'çi nasıl olabiliyorsun anlamadım.

M: Mevzu bahis Mad Max'se gerisi teferruattır hocu. Postakopaliptik kaygısızlık destanı.

B: Yavrum Mad Max ortamı olsa kaygısız olacağını mı zannediyorsun sen? G.tünü keserler lan senin Mad Max'in ilk gününde. Motora biniyorum diye oradaki adamlardan biri olacan sandın zaar, oğlum biz fiziksel olarak yetersiz, dayak yemeye elverişli insanlarız, Mad Max'te anca figüran oluruz.

M: E bu güzelmiş, yaz bunu.

B: Yazdım zaten bu hafta köşede, okur utanırsın.

M: Ulan sen de bizimle yaptığın geyiği yazıyorsun yazı yazdım diye geçiniyorsun ha.

B: Ben yazdıklarımı sizin üzerinizde test ediyorum oğlum, tepkilerinize bakıp şekillendiriyorum yazıyı. Yoksa ne geyik yapacam seninle, s.kerim Mad Max'i.

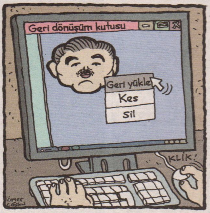
M: Aşkolsun hocu. Kendimi stepne başbakan gibi hissettim.

B: E ne güzel işte. Hocuların hocusu, stratejik derinlik Memosu.

M: Aman üf neyse, kapak diyoduk Baykal mı yapıcaz?

B: Yok ya. Ne Baykal'ı. Fasulye gibi nimetten sayıyo kendini, yokmuş gibi yapalım daha iyi.

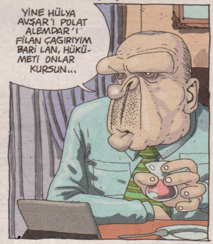
M: Ulan.

Cemil Çiçek, "Başkanlık sistemi olsaydı şimdi bunları konuşmazdık," dedi.

Tayyip Erdoğan, hükümeti kurma görevini vermeden önce liderlerle görüşmek istediğini söyledi, muhalefet liderleri görüşme talebini reddetti.

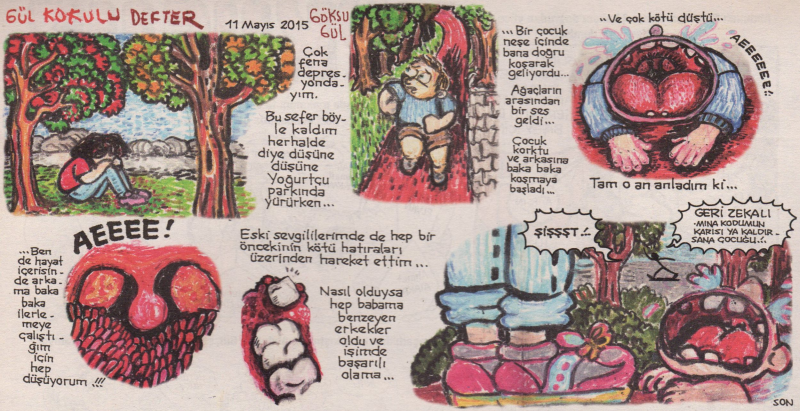

Diyarbakır'da HDP mitingine bomba yerleştirdiği iddia edilen kişinin babası, "Emniyet oğlumun IŞİD'ci olduğunu biliyordu," dedi.

Tayyip Erdoğan'dan liderlere çağrı "Herkes egosunu bir kenara bıraksın!"

Barış UYGUR

N.S.A

NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Normal şartlar altında günlük bir gazetede hatalar olmaması, bir gazetenin yılın 365 günü sürekli olarak sıfır hatayla çıkması her ne kadar ideal olsa da, elbette beklenemez. Bununla beraber çağımız iletişim çağı; bir gazete hele anasayfadan girdiği fotoğrafın gerçek olup olmadığını google'da beş saniyelik bir aramayla öğrenebilir. Ama **Yeni Türkiye'de** günlük bir gazetenin dokuz sütüna alakasız bir bina fotoğrafı basıp ayakkabı kutularından çıkan rüşvet paralarıyla aslında bu binanın yapıldığını iddia ettiğini (ve elbette yardım paralarının neden evlerde ayakkabı kutuları ve banyo keselerinde saklandığını sorgulamadığını) görebilirsiniz. Eyfel Kulesi, Kremlin Sarayı ve Peri Bacalarının fotoğraflarını basıp "Bakın rüşvet dedikleri paralarla bunları yaptık," demeleri an meselesi hâline gelmiştir.

Normal şartlar altında özellikle siyasetçiler, kendi ilkelerinden taviz vermeleri gerekmiyorsa gayet doğal olarak kendileriyle aynı şeyi isteyen diğer siyasilerle eylem birliği içerisine girebilir. A, B ve C kişilerinin; X, Y ve Z olmasını istiyorlarsa bu istedikleri X, Y ve Z'yi gerçekleştirmek için bir araya gelmelerine seçmenleri dahil hiçkimsenin mantıklı bir itirazı olamaz. Ama **Yeni Türkiye'deki** kutuplaşma, siyasetçilerin "bize, gerçeklemesini istediğimiz konularda B de destek olacaksa, biz onun gerçekleşmesini istemiyoruz," dediğini görebilirsiniz. **Yeni Türkiye'de** siyaset siyasetçilerin amaçlarını gerçekleştirme çabasından ziyade "Kürt anasını görmesin," düzeyindedir.

Normal şartlar altında yıllarca devlet başkanlığı makamında oturup etliye sütlüye karışmadan, kâh kendisine hediye edilen atlardan kâh hayret ettiği olaylardan bahsetmekten başka bir şey yapmayan bir adam, grev süresi bittikten sonra "Ah ben aslında var ya ne yapacaktım biliyor musunuz?" "Vurdum kapıyı girdim müdürün odasından içeri," türünden geyikleri, "He he," eşliğinde dinleneceği tekaütler kahvehanesinde yapar. Ama **Yeni Türkiye'de** bu ipe sapa gelmez cilalama ve geçmişini temize çıkarma çabalarının planlı ve koordinasyonlu bir şekilde yapıldığını görebilirsiniz. **Yeni Türkiye** basını, emekliye ayrılmış işlevsiz siyasetçilerin kuru temizleme atölyesidir.

Normal şartlar altında insanlar siyasi tercihlerinden ötürü hele hele siyasetçiler tarafından aşağılanamaz, küçük görülemez. **Eski ve Yeni Türkiye'deyse** insanlar oy verdikleri parti yüzünden kâh göbeğini kaşıyan bidon kafalı adam, kâh nankör ırgat ilan edilirler. Anlaşılan o ki eğitim durumunuz, kültür düzeyiniz, bilgi birikiminiz ne olursa olsun; Türkiye'de yaşadığınız sürece bidon kafalı, çapulcu, ırgat, cahil olarak adlandırılmaktan kaçınmanız mümkün değildir. Bir umut, bu gidişle halkı aşağılayanın şu ya da bu parti değil başlı başına bütün bir siyaset kurumu olduğu gerçeğinin ortaya çıkması beklenebilir.

BEN
ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Biraz önce hayali kuzenim geldi yine eve. Uzun zamandır gelmiyordu, ne de rahattım. Bacaklarımı yayıp koltuğa uzanmalı takılıyordum kaç zamandır. Şekil olarak o şekildim. Çıkageldi. Zaten önce bir yerlerde karpuz çıkıyor, sonra bizim kuzen geliyor. Yılın en sevmediğim zamanları işte bu zamanlar. İki sevmediğim şey aynı anda bitiyor. İkisinden de kaçış yok. Lanet gelsin. **Alpay** dedi bana. Dedim **söyle, başım belası, bakalım bu defa ne yumurtlayacaksın, söyle bakalım** dedim. **Şu hayatta her şeye sözümü geçirdim, bir serçe parmağıma söz geçiremedim Alpay'ım** dedi. **O ne ki öyle** dedim. **Bak ya** dedim **şimdi**. **Alpay'ım** dedi **çay mı içeceğim mesela, bardağı elime almamla serçe parmağımın kalkması bir oluyor, ne bileyim, efemine bir görüntü, hayır çok da şey değil de, öyle olmasa iyi olurdu ama işte öyle oluyor** dedi. **Bu muydu yani şimdi, ee** dedim. **Bazen çalışıyorum, dikkat ediyorum, bir süre serçe parmağımı zapt edebildiğimi düşünüyorum, aradan zaman geçiyor, bir gün yine çay içerken bir bakıyorum, serçe parmak yine kalkmış, deli çıkacağım** dedi. **Sadece çay içerken mi peki** dedim. **Yoo** dedi, **kola içerken de aynısı** dedi, **bir şey içmeyegöreyim, serçe parmak tak havada** dedi. **Sorun ettiğin şeye bak, sen** dedim **benim hayalimde olan bir kuzensin, anlatmasan ben bile bilmeyecektim** dedim. **Hayaliysek kendimize de saygımız olmasın mı, yakıştıramıyorum kendime, kendi içimde bir mücadelem olmasın mı yani şimdi** dedi. Aslında son derece haklıydı, ama yine de sırf sinir olsun diye **olmasın** diye cevap verdim. **Vurarım bak sana haa** dedi. **Vurar mısın** dedim, **arkadaş bizim oralıların da bir çözemediği de budur, "vurarım" ne olm, "vururum" olacak o** dedim. **Sus** dedi. **Alpay'ım** dedi sonra yine bana, **şu hayatta** dedi **seninle benim bir ortak noktamız var aslında** dedi. **Neymiş ki o** dedim. **Sen bir kuzenin olarak benden pek hazzetmiyorsun ya, ben de bir kuzenim var, ondan hiç hazzetmiyorum** dedi. **Inception** dedim. **Öyle diyorsan öyle olsun** dedi. Sonra anlatmaya başladı. **Genciken ben** dedi, **"genciken" mi** dedim, **evet** dedi **genciken, bir yerden**

bir klasik gitar geçmişti elime, ben de başladım onu öyle tıngırdatmaya, ne akor biliyorum ne nota, sadece basıyorum bir yere parmağımla, vuruyorum tele, oradan aldığım tını hoşuma gidiyor, sonra başka bir yere basıyorum, yine vuruyorum tele, oradan da aldığım tını güzel, böyle böyle bitiştirip kendimce beste yaptım, bayağı bir de oturttum besteyi zaman içinde, çalıyorum öyle,.. ee dedim,.. **benden yaşça büyük bir kuzenim vardı, bir gün o geldi eve,.. ee** dedim,.. **gitarımı görünce tiksindi önce bi, böyle şeyleri hiç sevmezdi çünkü, "çalabiliyor musun bari" dedi bana,.. ee** dedim,.. **"çalabiliyorum" diye cevap verdim, çünkü o anda gerçekten güzel bir şeyler yapabildiğime ikna edebilirsem kuzenimi, sanki bu gitar işini daha sonra kıvırabilirim gibiydi, eşik o andı benim için, başladım çalmaya,.. ee** dedim,.. **çaldıkça çaldıkça kuzenim iyice tiksindi benden, aslında çalarken çalarken ben de yaptığım bestenin kötü ötesi olduğunu anladım ama duramadım da, işkenceye dönüştü bir süre sonra, bitmeyen beste yapmışım bir de, Allah'ım büyük çile yaşıyoruz kuzenimle, asırlar sonra bitti beste, kuzenim baktı bana, ve sadece şunu dedi, "bırak bu işleri", bir şey söyleyeyim mi, hemen bıraktım, bir daha da gitarı elime almadım, ha kuzenim "yürüyedur" deseydi de almazdım, çünkü çok kötü olduğumu anlamıştım, öyle işte** dedi. **Ee** dedim. **Ee'si yok** dedi. Gitti sonra. **Ee** dedim.

æ İnsanın imzasına çok yoğunlaştığı bir dönemi var. "Güzel imza olsun, en şahane imza olsun", sayfalar dolusu imza çalıştığı bir dönemi var. Ne boş bir dönemdir o yarabbim. Gün geliyor, imza işinin ne denli önemsiz bir şey olduğunu anlıyorsun. En nihayetinde çiziktirmek işte. Bir de paraf diye bir şey var ki, resmen "dünya sihime, minare hötüme". Resmen.

æ Eskiden neler yazıyormuşum, ara ara bakıyorum da, bildiğin trol'müşüm ben. Hem de twitter'dan çok çok önce. Vaylar vayı, heyler heyi. Komik miymiş, komikmiş. Ama şimdi, ı-ıh. O zaman bir buluş gibiymiş ama şimdi norto.

æ Geçenlerde uzun süre günlerce Beatles dinledim plaktan. Mono ve stereo olarak iki ayrı dev set. Yirmi beş plak. Bazıları ikili, üçlü de var, topla otuz plak. Sonra Cem Karaca koydum plak çalara. Bir an duvara çarpmış gibi oldum. Çünkü bayağı bildiğin sevmedim. Halbuki ne severdim Cem Karaca'yı. Koca plakta bir şarkı eh işte yani. Onu da bilemedim yani. Peki bu ses. Nasıl itiliyorum Cem Karaca'dan ama. Daha fazla dayanamadım, ve plağı hemen kaldırdım. Bir köşeye koydum. Plakların arasına bile koymadım. Aradan zaman geçti, iki gün önce Cem Karaca albümünü bir kez daha dinlemeye karar verdim. Bir şey söyleyeyim mi, yeniden sevdim. O nasıl damar, büyülü bir sestir bir kere. Evet yine var vasat şarkılar, bence, yani şarkı tam vasat değilse bile, araya bir şey sıkıştırılmış, o öyle olmamış, ama iyi şarkılar da o kadar iyi ki. Cem Karaca'dan özür diledim. Beatles yüklemesinden sonra kim olsa aynı şey olurdu galiba. Ne bileyim, bilemedim.

æ Sevgilerimle.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

ÇİZGİLİ TİŞÖRT

- 12. BÖLÜM -

ERSİN KARABULUT

İKİ RESİM ARASINDAKİ 7 FARK

Soru İşareti - Ünlem

1
Soru işareti, Aydın Doğan...
Ünlem, Acun Ilıcalı...

2
Soru işareti, İlber Ortaylı...
Ünlem, Murat Bardakçı...

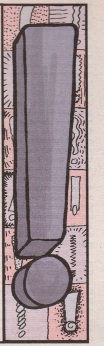
3
Soru işareti, Hasan Pulur...
Ünlem, Melih Aşık...

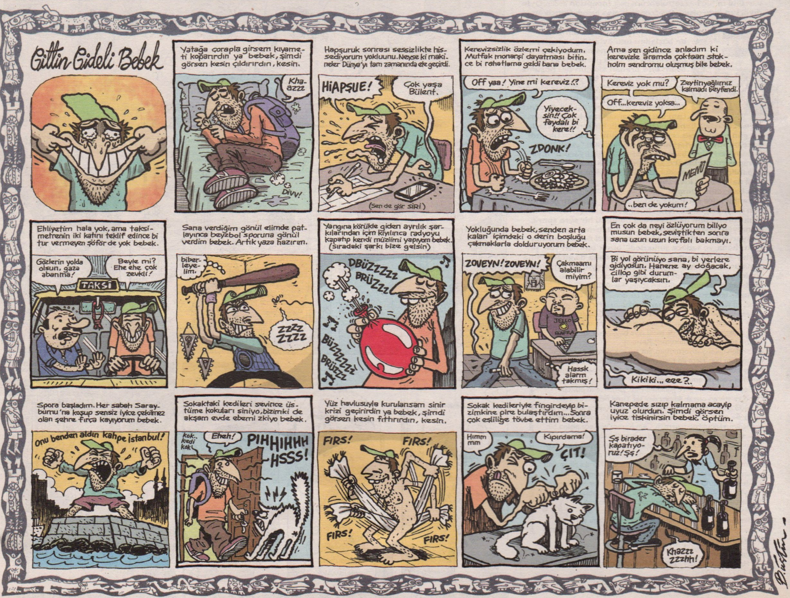
4
Soru işareti, Bekir Coşkun...
Ünlem, Yılmaz Özdil...

5
Soru işareti, Özgen Acar...
Ünlem, Hikmet Çetinkaya...

6
Soru işareti, Şirin Payzın...
Ünlem, Cüneyt Özdemir...

7
Soru işareti, Selahattin Demirtaş...
Ünlem, Sırrı Süreyya Önder...

akıl fikir ofisi

Barış UYGUR
baris.uygur@gmail.com

■ Personelin öğle tatilinde yemekhaneye inip apar topar yemeklerini yiyip iş başına döndüğü şirketler daha verimli olabilir ama personelin öğle tatilinde apar topar kahveye gidip iki el okey-batak oynadığı şirketlerin personeli daha mutlu, daha keyifli olur. E madem ki mutlu personel, verimli şirket anlamına gelir, demek ki batak oynayanların şirketi de daha verimli oluyor. Biz de eski çalıştığım şirketlerden birinde her öğle tatilini kahvede geçirirdik mesela. Gerçi bırak departmanı, şirketi, bağlı olduğu holding bile battı, orası ayrı mesela. İnşallah biz her öğle tatilinde en az iki saat kahveye kaçtık diye batmamıştır koca holding, 45 bin kişinin vebalini taşıyamam. Ha zaten bizi şirket batmadan kovdulardı bakın. Böylece döndük başa: Bizi kovmasalar belki batmayacaklardı.

■ Herkes komikli videolar izlerken ne yapıp edip dünyanın en sıkıcı videolarını bulup izleyen bir insanım. Zaten insan bir kez belli bir tip videoya bulaştı mı, Youtube efendi ne yapıyor ediyor, bir şekilde bize hep sıkıcı videolar göstermeyi başarıyor. Misal Youtube Memo'ya sürekli olarak erotik kamera şakaları ve illuminati ne şeytanlıklar peşinde videoları önerirken bana "Stratejik Planlama" "Süt üretiminde otomasyon" "Polonya Zambrowa Şehrindeki Dört Yol Kavşağı trafik kamerası canlı yayını" gibi videolar öneriyor. Hayır, bir noktaya kadar benim suçum tabii, artık ne ara bu tür videolardan bir kaç tane izlediysem Youtube benim önermeye başladı, ben de keriz gibi o önerdikçe yolla gelsin diye tıklaya tıklaya sıkıntı içinde kaldım. Bilgisayarın komponentleri bile sıkıntıdan gizli gizli solitaire oynuyor ben Youtube'u açınca. Neyse, bari biraz illuminati videosu izleyeyim de bana da doğru dürüst şeyler önersin.

■ İzlemek demişken 1940'ların kara filmlerini çok seviyorum ama artık izlerken akciğer kanserine yakalanmaktan korktuğumdan izleyemiyorum. Arkadaş nasıl bir ortamsa sigara içilmeyen sahne yok, sigara içmeyen aktör yok. Bizim televizyonlarda oynatsalar film mi seyrediyoruz, yayın gitti de Zeugma mozaiklerini mi koydular film yerine anlamak mümkün olmayacak.

■ Tabii bir yandan Game of Thrones, diğer yandan gittikçe artan orta çağ ve distopya filmleri ve dizileri sonrası etrafımda genel bir şevk ve istek var. Herkes, tüfeğin icat olup mertliğin bozulmadığı orta çağ ve öncesi dönemlerde olmak, ya da hadi temelli olmasa bile o dönemlerde ya da evrenlerde bir süreliğine macera yaşamak istiyor maşallah. Oky, Game of Thrones'a sardırdı, al Westeros'a tek gidiş bileti diye bilet versem uça uça gidecek; Memo Mad Max'e (şu an itibariyle) dört kere gitti, Yetkin zaten kendi olmuş Lord of the Rings. Eminim ki aranızda da bir iç geçiren "Ah ulan şu Vesteros ortamlarında olaydık," diye hayıflanan vardır; aman diyeyim.

■ Hayır kendim gidip görmüşlüğüm yok ama akıl var mantık var arkadaşlar, yirminci yüzyılda hatta aramızdan bazıları yirmibirinci yüzyılda doğmuş insanlarız yahu, oralarda bizi kıtır kıtır keserler, ekmeğin üzerine sürerler. Ok atılan, balta sallanan, kılıç çatılan ortamlardan bahsediyoruz; allahaşkına Torrent'ten film indirmek, Excel'de formül yazmak, sanat eserlerindeki alt metin okumalarını yapmak ya da debriyaja basmadan vites değiştirecek kadar usta otomobil kullanmak gibi becerilerimizle o ortamlarda hayatta kalabileceğimizi size düşündüren nedir? Valla ister kabul edin ister Memo gibi "Niyo yoo, ateş folon yakmayı biliyorum ben mercekle," diye ısrar edin; o izlediğiniz dizilerin jeneriği başlamadan ölen isimsiz figüranları oluruz o tür ortamlarda. Tamam izlemesi zevkli ama düşünecek olursanız o izlediğimiz bütünde gerçekten özdeşim kurabileceğimiz karakterler ya eğlencelik çıtır çerez şamar oğlanı tiplemeler ya da zaten ilk bölümde ortamın tehlikelerini anlatmak için kellesinden olan gariban köylüler. Hiç merak etmeyin, ben hepimiz adına oturdum "Hangi Game of Thrones Karakterisiniz?" testini yaptım; hepimiz durduk yere görünmesiyle ölmesi bir olan gariban figüran çıktık. Kimse kusura bakmasın.

■ Bu arada tüfek icat olunca bozulan da mertlik falan değil, bildiğin kaba kuvvetin ince zekaya galip geldiği paradigmanın değişmesi. Şimdi buradan ben komprodor Bolu Bey'ine karşı verdiği mücadelesinde sonuna kadar haklı görünen Köroğlu arkadaşı tenzih ederim ama tüm koşullar barut ve tüfek öncesine döndürüldüğünde bize yine zararlı çıkıyoruz, kafamıza vura vura elimizden lokmamızı alıyorlar. Şimdi birbirimizi kandırmayalım, mizah dergisi okuyan, mizah dergisinde yazan adamlarız her tür olası karşılaşmada çok ağır sopa yemeye namzet bireyleriz. Ha değişen nedir? Kuntizler yine var, şimdi de kafamıza vurmadan, tüfek tehtidiyle alıyorlar. Demek ki o biraz da karakter meselesi. Zaten dikkat ederseniz daha iyi oldu demiyorum; mertlik değil kas gücüyle kuntizlik, kabadayılık yenildi diyorum.

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

● *"Ah; bildiğim en güzel kısa hikaye."*
-Bahadır Cüneyt Yalçın, Hep Lunapark'tan

● **Kum: CHP'li toprak...**

● Çözüm süreci ne? Çözümün süreci iç çatışmaydı zaten. Çözüm, sonuç olsun en nihayet!

● **Seçimden sonra, delikanlıca siyasetin söylemi 'Başkanlık olsa bile ben aday değilim' olmalıydı... Fakat mesaj alamıyo ki adam! Tüm mesajcıları yetişip almaktan hal geldi Abdullah Gül'e!..**

● Bir daha zor olur, Devlet Bahçeli ve Engin Ardıç aynı fikirde, ikisi de 'HDP-AKP Koalisyonu' diyolar...

● **Gül geri döner, başbakan olur, Davutoğlu tekrar dışişleri bakanı olur, iki yıl sonraki seçime böyle gider Ak, cumhurbaşkanlığından sonra siyasete dönüş de açılmış olur!**

● Tüm ülkeden ayrı, bir başka rejimin hayalini tek başına kurarak uyuyan adam, 'Hepinize karşı ben tek!' diye bağırarak uyanıyodur. Sonra Burhan Kuzu'yu hatırlayıp rahatlıyodur!

● ***Meclisin başkanı ne zaman ki en yaşlı değil, en genç üye olur, o zaman giricem ben de politikaya...***

● **Politize toplum iyi de, coş eden gene ediyo yolunu bulup. 'HAYDAR BAŞ'I RUSYA DESTEKLİYO' dedi biri, desteksiz...**

● Karga zekası, gene vakit aldı! Arkadaşım anlattı, parkta yürürken, çimenliğe konan bi kargayı kesmiş. Kargacık, bakmış çok bayat bisküvi parçası. Kıtlanacak gibi değil. Sen en yakın su birikintisini bul, iyiden iyiye ıslat bisküviyi, sonra da ye. Aferin sana kargacık, bravo sana burgacık! Evrim hayırlı bi şey olsa, bu kargalar ilk geçirirlerdi he...

● **Zerrin, altından yapılmış, altın rengi demek. Pürzerrin, iyice altına kesmek. Kosova'da Prizren şehri var ya, işte onun adı Pürzerrin'den gelmek!**

● Doktorlukla, tıpla ilgisi olmayan biri 'Enerjim çok yüksek, şu an açık kalp ameliyatı yapabilirim' dedi. 'Kalbini bize açtığın için teşekkürler' dedim...

● **Arayıp çağıran, 'İşim var' veya 'Sınavım var' deyince de 'GEL, BURDA YAP!' diyen insanın nesli asla tükenmeyecek, eminim. 'Yahu atomu parçalıyoruz' desen, 'Gel burda parçala' diyecektir. Hayır, mucizeler evinde oturmuyosun ya arkadaş!**

● Yeni ekonomi bakanı kim olursa olsun, ilk iş ya 10 lirayı veya 200 lirayı değiştirmek olsun. Aşırı benziyolar. Hay dalgın adam hay, sen cebinde 200 lira değil -190 lira taşıyosun...

● **İlginçliğin güzelliğin önüne geçmesi, durumun ta kendisi: İlginç bir durum fakat güzel değil!..**

● Beykoz şişe fabrikasında ustabaşı olarak çalışan Mösyö Pigeon, İstinye İskelesi'nin dibinde bir yalı yaptırır. Beyaz boyalı yalıyı, bu ilk sahibinden Recaizade Ekrem Bey satın alır ve tamirat, ilave derken binayı daha da güzelleştirir. O yalıda sadece yazarın çocukları Nijad, Emcet ve Ercüment doğmaz, Servet-i Fünun Edebiyatı da doğar. Ekrem Bey'in yalısından ayrılışı garip hikaye. Mabeyin Başkatibi Tahsin Paşa 'Zat-ı şahane (yani Abdülhamit) sizin roma tizmadan pek sıkıntılı olduğunuzu haber almışla Oranın havası ve suyu kendisine hiç yaramaz, taşınsın! diye ferman buyurdular' diyor Ekrem Bey'e. 'Romatizmam falan yok ki lan benim!' diyemiyor Ekrem Bey, duruma şaşırarak ve hiç içinden gelmeyerek, paşa paşa satıy yalıyı, terk eyliyor İstinye'yi sağlam bacaklarıyla!..

● **Ölümsüz olsaydık, kin ve intikam bi şey ifade ederdi. Bu durumda geçtim ahlakı, vakit d yok...**

● Dizinin birinde, yaşlı kadına takılıyo genç tip, 'Güzeller güzeli, tonton ne diyo bakalım' falan diy Fakat kadının suratından düşen binbir parça, nursuzlukta açık a

Furkan Özçoban

İltem Dilek

önde, bari gül di mi, o da yok. Sanırım yepyeni bi şey deniyolar...

● Çoktanrılı dinlerde, tabiatıyla bi kaos var. Tanrılar, sadece ahlak bozukluğunu cezalandırmıyor, kişisel kriterler de var! Mesela, gürültüden rahatsız olup, 'Çok kalabalıklaştı bu insanat' diye ceza kesen tanrı bile var!..

ünyanın en
iş, yancı günü:
lar Günü...

● Bilinemezci: Dur hem ibadet felan etmiim, hem de varsa bilmiyodum ki ben deyip yırtiim!

● Ömer'miş asıl adı Şair Nefi'nin. Nefi, Dördüncü Murat tarafından da sevilirmiş. Padişah, huzuruna çağırdığı şairden kaside olsun, hiciv olsun şiirlerini dinler ve rivayete göre kimi zaman Nefi'nin ağzını altınla doldurarak ödüllendirirmiş. Bir gün Dördüncü Murat, Nefi'nin hazırladığı 'Sihamı Kaza' adlı el yapımı hiciv dergisini okurken, fırtına çıkmış ve sarayın civarına yıldırım düşmüş. Bunu uğursuzluk sayan padişah, mecmuayı yırtıp atmış, Nefi'ye de hiciv söylemeyi yasaklamış. Naima tarihine göre, yıldırım hadisesinden sonra gözden düşen Nefi dilini tutmayı becerebildi mi peki? Nerde?! Bayram Paşa'ya söven uzun bir hiciv yazınca; sultanın emriyle, sarayın odunluğunda boğduruluyor Bayram Paşa tarafından. Mizah şehidi Nefi...

● Zamanda yolculuk olmasa da yolculukta zaman: Eski apartmanın içinde aniden beliren çok yeni kapı...

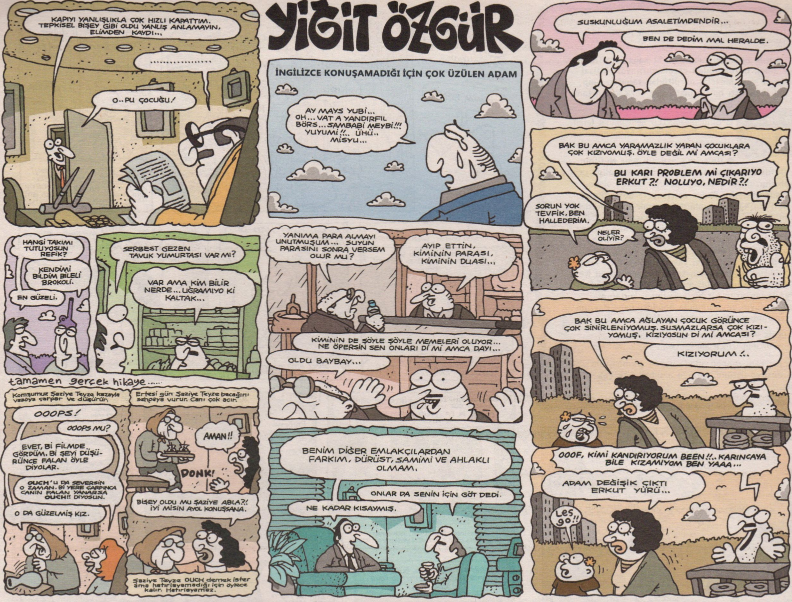
● Niyeyse cam sehpalı odada kavga çıkınca, illa ki biri düşüyo üstüne, kırılıyo o sehpa pek çok filmde...

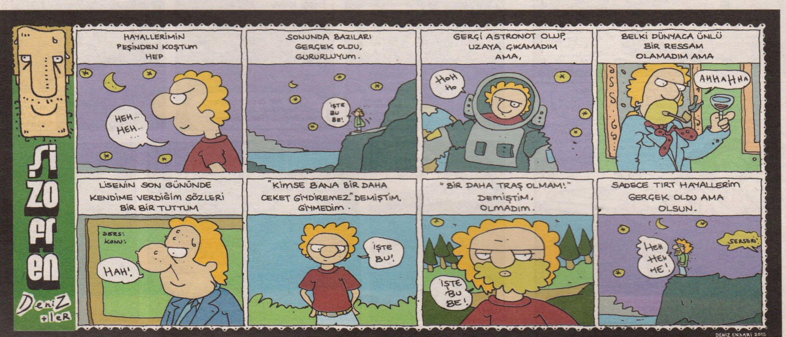
vedatozdemiro@gmail.com

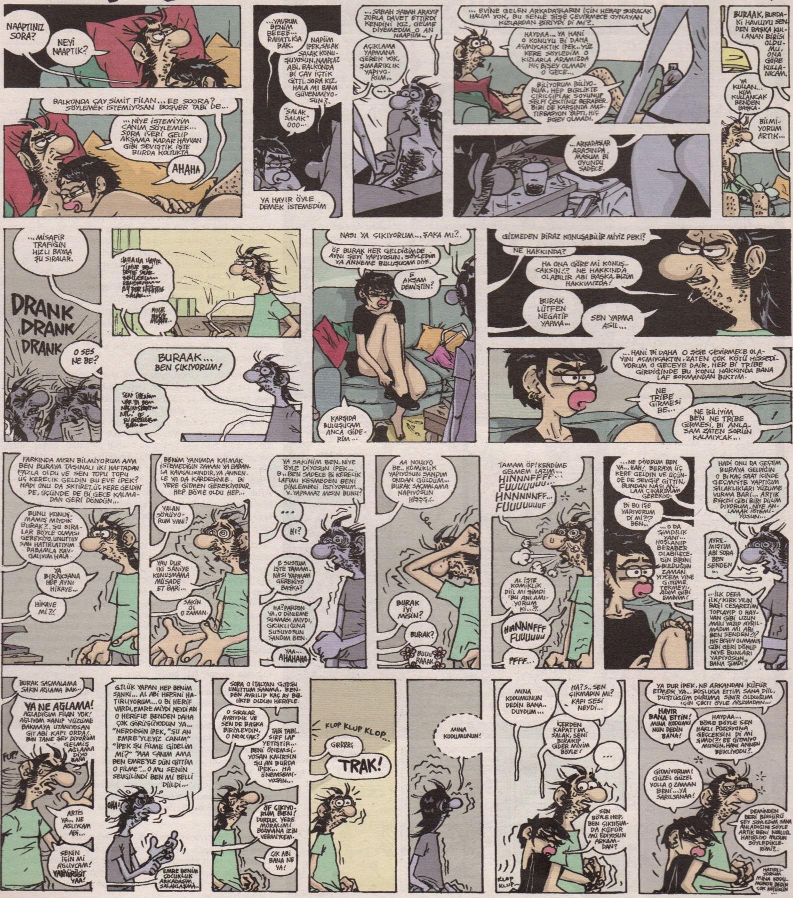

YİĞİT ÖZGÜR
KAPIYI YANLIŞLIKLA ÇOK HIZLI KAPATTIM. TEPKİSEL BİŞEY GİBİ OLDU YANLIŞ ANLAMAYIN, ELİMDEN KAYDI...
....
O.. PU ÇOCUĞU.!
İNGİLİZCE KONUŞAMADIĞI İÇİN ÇOK ÜZÜLEN ADAM
AY MAYS YUBİ... OH... VAT A YANDIRFIL BÖRS... SAMBABİ MEYBİ!!! YUYUMİ!!.. ÜHÜ.. MİSYU...
SUSKUNLUĞUM ASALETİMDENDİR...
BEN DE DEDİM MAL HERALDE.
BAK BU AMCA YARAMAZLIK YAPAN ÇOCUKLARA ÇOK KIZIYOMUŞ. ÖYLE DEĞİL Mİ AMCASI?
BU KARI PROBLEM Mİ ÇIKARIYO ERKUT?! NOLUYO, NEDİR?!
SORUN YOK TEVFİK, BEN HALLEDERİM.
NELER OLİYİR?
HANGİ TAKIMI TUTUYOSUN REFİK?
KENDİMİ BİLDİM BİLELİ BROKOLİ.
EN GÜZELİ.
SERBEST GEZEN TAVUK YUMURTASI VAR MI?
VAR AMA KİM BİLİR NERDE... UĞRAMIYO Kİ KALTAK...
YANIMA PARA ALMAYI UNUTMUŞUM... SUYUN PARASINI SONRA VERSEM OLUR MU?
AYIP ETTİN, KİMİNİN PARASI, KİMİNİN DUASI...
KİMİNİN DE ŞÖYLE ŞÖYLE MEMELERİ OLUYOR... NE ÖPERSİN SEN ONLARI Dİ Mİ AMCA DAYI...
OLDU BAYBAY...
BAK BU AMCA AĞLAYAN ÇOCUK GÖRÜNCE ÇOK SİNİRLENİYOMUŞ. SUSMAZLARSA ÇOK KIZIYOMUŞ, KIZIYOSUN Dİ Mİ AMCASI?
KIZIYORUM :..
tamamen gerçek hikaye.....
Komşumuz Şaziye Teyze kazayla vazoya çarpar ve düşürür.
OOOPS!
OOOPS MU?
EVET, Bİ FİLMDE GÖRDÜM. Bİ ŞEYİ DÜŞÜRÜNCE FALAN ÖYLE DİYOLAR.
OUCH'U DA SEVERSİN O ZAMAN. Bİ YERE ÇARPINCA CANIN FALAN YANARSA OUCH!! DİYOSUN.
O DA GÜZELMİŞ KIZ.
Ertesi gün Şaziye Teyze bacağını sehpaya vurur. Canı çok acır.
AMAN!!
DONK!
BİŞEY OLDU MU ŞAZİYE ABLA?! İYİ MİSİN AYOL KONUŞSANA.
Şaziye Teyze OUCH demek ister ama hatırlayamadığı için öylece kalır. Hatırlayamaz.
BENİM DİĞER EMLAKÇILARDAN FARKIM, DÜRÜST, SAMİMİ VE AHLAKLI OLMAM.
ONLAR DA SENİN İÇİN GÖT DEDİ.
NE KADAR KISAYMIŞ.
OOOF, KİMİ KANDIRIYORUM BEEN!!.. KARINCAYA BİLE KIZAMIYOM BEN YAAA...
ADAM DEĞİŞİK ÇIKTI ERKUT YÜRÜ...
LES GO!!

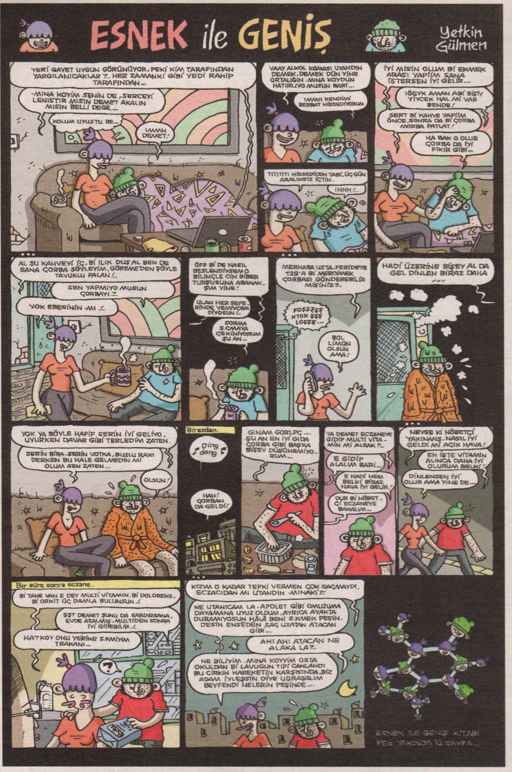

Şİ ZO FR EN
DeniZ +leR
HAYALLERİMİN PEŞİNDEN KOŞTUM HEP
HEH... HEH...
SONUNDA BAZILARI GERÇEK OLDU, GURURLUYUM.
İŞTE BU BE!
GERÇİ ASTRONOT OLUP UZAYA ÇIKAMADIM AMA,
HOH HO
BELKİ DÜNYACA ÜNLÜ BİR RESSAM OLAMADIM AMA
AHHAHHA
LİSENİN SON GÜNÜNDE KENDİME VERDİĞİM SÖZLERİ BİR BİR TUTTUM
DERS: KONU:
HAH!
"KİMSE BANA BİR DAHA CEKET GİYDİREMEZ" DEMİŞTİM, GİYMEDİM.
İŞTE BU!
"BİR DAHA TRAŞ OLMAM!" DEMİŞTİM, OLMADIM.
İŞTE BU BE!
SADECE TIRT HAYALLERİM GERÇEK OLDU AMA OLSUN.
HEH HEH HE!
SERSERİ!
DENİZ ENSARI 2015

Çarpışma

ipek & burak

Yazan çizen OKY

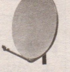

O SIRADA
ERMAN ÇAĞLAR

Uzandım ve Televizyona Dokundum

Diğer yazlardan daha sıcak bir yaz değildi, fakat her gün "acaba son on yılın en sıcak yazı mı?" sorusuyla yaşadığımız bir yazdı. Beklenen haber bir türlü gelmiyordu. Yazlığa her gün üç tane gazete alıyorduk (sabah, milliyet, hürriyet), öğlen onikide ve akşam sekizde haberleri izliyorduk ama "son on yılın en sıcak yazı" haberi bir türlü gelmiyordu. Son on yılın en sıcak yazı olsa en azından genel iç sıkıntımıza ve evin içinde darlanmalarımıza bir isim koyabilirdik. Babanem, dedem ve ben yazlığın hakkını vermek için, yazlığı alana kadar tüm yaşanan sıkıntıları anlamlı kılabilmek için ve gazete okuyup meyve yiyebilmek için Yalova'da bulunuyorduk. Yazlık bizim şanlı soyumuzun bir sancağıydı (hala da öyledir), kötü yere sancak beyi yapılan sancak beylerinin yüzyıllar önce yaşadığı bütün sıkıntıları samimi bir şekilde yaşıyorduk. Sancağı boş bırakamazsın, çok boş bırakırsan başka akrabalar gelip sancağa yerleşir ve bir bakmışsın "burası aslında bizim sancağımızdı" falan demeye başlamışlar. Sonra bir yaz "bu yaz sancağa gitmeyi düşünüyoruz" dediğinde "ama bu yaz bizim Almanya'dan dostlarımız geliyor, bütün yaz sancakta olacağız, yani gelin ama yatmaya yer olmayabilir, siz sonraki yaz gelirsiniz olmaz mı?" diyebilirler. İşte tarihteki tatsızlıklar ve toprak kayıpları böyle gerçekleşir. Osmanlı'da çok sıkıcı yere sancak beyi olarak atanan sancakbeyleri öğlenleri meyve, akşamları pilav ve patlıcan kızartması yer ve kaleden dışarıyı izlerlerdi. Genellikle yazlığın balkonundan dışarıyı izliyoruz.

Normal uydu

Yazlığımızda en çirkin uydu çeşidi olan normal düz uydu takılı. Trt 3 cam gibi çekiyor. Dedemin hayattaki iki tutkusu türk halk müziği ve yağlı güreşler olduğu için daha fazlasına da ihtiyacımız yok. Metal müzik dinlemeye yeni başladığım yaşlardayım, kasabada yaşadığım için metal müzik kasedi bulmakta zorlanıyorum. Yazıyla altı adet metal müzik albümüm var. Ezbere bildiğim türk halk müziği parçaları, metal müzik parçalarından sayıca çok fazla. Sevdiğim grupların elemanlarını görsem tanımam ama dev trt halk müziği korosundaki bütün insanları artık tek tek seçebiliyorum, sima olarak tanıyorum. Artık yüzlerinden, türkü söylerkenki tavırlarından karakterlerini bile tahmin edebiliyorum. Arkalardaki oto galericiye benzeyen bıyıklının korodaki diğer insanları ortak kooperatife girmeye ikna etmeye çalıştığından emin gibiyim.

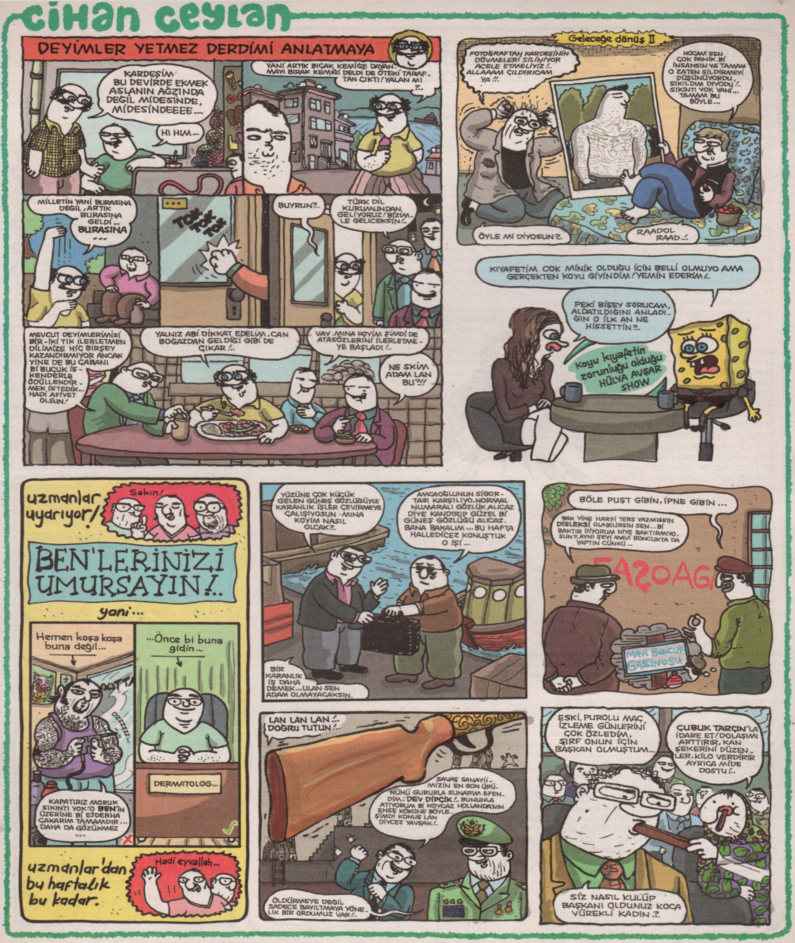
Salonda üçlü koltukta yatar vaziyette okuduğum kitabı terden ıslanan alnıma bastırıyorum. Kitap delice ıslanıyor. Kitapla ilgili şu an yapabileceğim başka hiçbir şey yok. Trt halk müziği korosu "yürü dilber yürü" parçasıyla evin içine akıyor. Halk müziği korosunun önceden prova edilmiş kontrollü neşesi beynimi tamamen dolduruyor, kitabı son üç saattir hiç anlamıyorum. Kitabın serinliği bir an olsun iyi geliyor, ikiyüz sayfa kadar atlayıp henüz kuru olan bölümleri de kafama basıyorum. O kısımlar da ıslanıyor. Ani bir panikle "acaba dedem dünya klasiklerini vücuduma sürerken beni mi izliyor?" diye dedeme bakıyorum, hayır, dedem berjer koltuğunda uyuyor. İşte bu iyi haber.

Oto galeri

Neden sonra, aniden gelen bir hisle, belki elliyedi ekran televizyonun camı biraz olsun serindir diye, yattığım yerden doğruluyorum, uzanıp televizyona dokunuyorum. Gerçekten normal hayattan biraz daha serin. Biraz daha doğrulup alnımı ekrana dayıyorum. Şimdi türka halk müziği korosuyla çok yakınız. Koroyu oluşturan renkleri çok yakından görüyorum, "yürü yavrum yürü" türküsünü beynimde hissediyorum. O an "işte bu şiirsel bir andır ve bu anı hayatın boyunca hatırlayacaksın" diye düşünüyorum. Böylesini istemezdim ama hiç olmamasından da iyidir.

Babanem "napıyorsun sen?" diye uyarmasaydı belki biraz daha uzun sürerdi. Ne yapıyorsun sorusuna verebileceğim geçerli bir yanıt olmadığı için "bir şey yapmıyorum" diyorum. "Öyle yapma, televizyon patlar" diyor. Zannetmiyorum ama tartışmayı göze alacak kadar bilgim de yok. Sen kazandın babanne.

groagh@gmail.com

cihan ceylan
DEYİMLER YETMEZ DERDİMİ ANLATMAYA
KARDEŞİM BU DEVİRDE EKMEK ASLANIN AĞZINDA DEĞİL MİDESİNDE, MİDESİNDEEEE...
HI HIM...
YANİ ARTIK BIÇAK KEMİĞE DAYANMAYI BIRAK KEMİĞİ DELDİ DE ÖTEKİ TARAFTAN ÇIKTI! YALAN MI ?..
MİLLETİN YANİ BURASINA DEĞİL, ARTIK BURASINA GELDİ... BURASINA ...
TOK TOK TOK
BUYRUN?..
TÜRK DİL KURUMUNDAN GELİYORUZ! BİZİMLE GELİCEKSİN!..
MEVCUT DEYİMLERİMİZİ BİR-İKİ TIK İLERLETMEN DİLİMİZE HİÇ BİRŞEY KAZANDIRMIYOR ANCAK YİNE DE BU ÇABANI Bİ BUÇUK İSKENDERLE ÖDÜLLENDİRMEK İSTEDİK... HADİ AFİYET OLSUN!
YALNIZ ABİ DİKKAT EDELİM, CAN BOĞAZDAN GELDİĞİ GİBİ DE ÇIKAR!..
VAY .MINA KOYIM ŞİMDİ DE ATASÖZLERİNİ İLERLETMEYE BAŞLADI!..
NE SKİM ADAM LAN BU?!!
Geleceğe dönüş II
FOTOĞRAFTAN KARDEŞİNİN DÖVMELERİ SİLİNİYOR ACELE ETMELİYİZ!.. ALLAAAM ÇILDIRICAM YA!!.
HOCAM SEN ÇOK PANİK Bİ İNSANSIN YA TAMAM O ZATEN SİLDİRMEYİ DÜŞÜNÜYORDU, SIKILDIM DİYODU!.. SIKINTI YOK YANİ... TAMAM BU BÖYLE...
ÖYLE Mİ DİYOSUN?..
RAADOL RAAD..!.
KIYAFETİM COK MİNİK OLDUĞU İÇİN BELLİ OLMUYO AMA GERÇEKTEN KOYU GİYİNDİM! YEMİN EDERİM!.
PEKİ BİŞEY SORUCAM, ALDATILDIĞINI ANLADIĞIN O İLK AN NE HİSSETTİN?..
Koyu kıyafetin zorunluğu olduğu HÜLYA AVŞAR SHOW
uzmanlar uyarıyor!
Sakın!
BEN'LERİNİZİ UMURSAYIN!..
yani...
Hemen koşa koşa buna değil...
...Önce bi buna gidin...
KAPATIRIZ MORUK SIKINTI YOK! O BEN'İN ÜZERİNE Bİ EJDERHA ÇAKARIM TAMAMDIR... DAHA DA GÖZÜKMEZ ...
DERMATOLOG...
uzmanlar'dan bu haftalık bu kadar.
Hadi eyvallah...
YÜZÜNE ÇOK KÜÇÜK GELEN GÜNEŞ GÖZLÜĞÜYLE KARANLIK İŞLER ÇEVİRMEYE ÇALIŞIYOSUN .MINA KOYIM NASIL OLCAK?..
AMCAOĞLUNUN SİGORTASI KARŞILIYO. NORMAL NUMARALI GÖZLÜK ALICAZ DİYE KANDIRIP GÜZEL Bİ GÜNEŞ GÖZLÜĞÜ ALICAZ. BANA BAKALIM... BU HAFTA HALLEDİCEZ KONUŞTUK O İŞİ...
BİR KARANLIK İŞ DAHA DEMEK... ULAN SEN ADAM OLMAYACAKSIN.
BÖLE PUŞT GİBİN, İPNE GİBİN ...
BAK YİNE HARFİ TERS YAZMISSIN DİSLEKSİ OLABİLİRSİN SEN... Bİ BAKTIR DİYORUM NİYE BAKTIRMIYOSUN?. AYNI ŞEYİ MAVİ BONCUKTA DA YAPTIN ÇÜNKÜ ...
MAVİ BONCUK GAZİNOSU
LAN LAN LAN!.. DOĞRU TUTUN!..
SAVAŞ SANAYİİMİZİN EN SON ÜRÜNÜNÜ GURURLA SUNARIM EFENDİM; DEV DİPÇİK!.. BUNUNLA ATIYORUM Bİ KOYCAZ HOLLANDA'NIN ENSE KÖKÜNE BÖYLE... ŞİMDİ KONUŞ LAN DİYCEZ YAVŞAK!..
ÖLDÜRMEYE DEĞİL SADECE BAYILTMAYA YÖNELİK BİR ORDUMUZ VAR!..
ESKİ, PUROLU MAÇ İZLEME GÜNLERİNİ ÇOK ÖZLEDİM, ŞIRF ONUN İÇİN BAŞKAN OLMUŞTUM...
ÇUBUK TARÇIN'LA İDARE ET! DOLAŞIMI ARTTIRIR, KAN ŞEKERİNİ DÜZENLER, KİLO VERDİRİR AYRICA MİDE DOSTU!..
SİZ NASIL KULÜP BAŞKANI OLDUNUZ KOCA YÜREKLİ KADIN ?.

BİRAZ DA YİĞRENELİM

Memo TEMBELÇİZER

Adeta bir cambaz gibi yürüyordu. Ayağının altındaki basmaması gereken noktalar iyice artmıştı; çok azalan ve artık basılması iyice zorlaşan bölgelere ağırlığını verebilmek için her adımda aynı dans figürüne benzeyen çalımları atmak zorunda kalıyordu. Ola ki umulmadık bir tümsek, hesapta olmayan bir dengesizlik, bir tökezleme sebebiyle ayağını dans çalımına göre yere basamaz da basmaması gereken taban bölgelerinden birine yüklenecek olursa, ağırlığı ayağının burnuna biniyor, batan tırnağı battığı etin içinde milimetrenin onda biri kadar kımıldayıp onu acıyla irkiltiyordu.

Tek bir yanlış hareket… Tek bir dikkatsiz davranış… Ve yıllar boyu eziyet… "Akılsız başın cezasını ayaklar çeker" lafını küçüklüğünde annesi sık sık punduna getirip söylerdi. O ise ayaklara karşı açıkça ve gerekçesizce adaletsiz davranan bu lafı hiç sevmezdi. Tek bir üstünkörü makas hareketi… Ayak baş parmağının tırnağını belki milimetrenin onda biri kadar yamuk kestiği o lanet günden beri bu laf kulaklarında yankılanıyordu: "Akılsız başın cezasını ayaklar çeker." Yamuk kesilmeş bir tırnak, ve yıllar yılı sonu gelmeyen işkence…

Akılsız başına lanet ederek eve doğru yaklaşırken ayağını futbol topuna vurur gibi bir kaldırım çıkıntısına burunlamasına çarpıp on beş saniye kadar acıdan kıvranma molası vermek zorunda kalınca, artık müdahale vaktinin geldiğini kabullenmek zorunda kaldı. Yaklaşık on gündür tabanındaki basılabilir bölgeler iyice küçülmeye yüz tutmuş, müdahale gününün gelmekte olduğuna dair içinde yavaş yavaş bir korku yükselmeye başlamıştı. Evet, kabullenmek istemiyordu; kim kendi eleriyle kendi etinden kendi tırnağını ayırmaya gönüllü olur ki? Fakat evet, işte şu an kabullenmek durumundaydı; kendi tırnağını sökmeye gönüllü olan kişi, halihazırda tırnağının sökülmesinden bile daha fazla eziyet çeken kişidir.

Evde ayakkabılarını çıkarttığında parmağı rahatlayıverdi. Belki de ayakkabısı sıktığından olmuştu bunlar ha, belki müdahale gerekmezdi? Hala müdahaleden kaçabileceğine dair içinde bir umut ışığı yakmaya çabalıyordu. Sağ ayağının burnunun ucu sol ayağının burnunun ucundan belirgin şekilde büyüktü. Üzerine örs düşmüş bir çizgi film kahramanın ayak parmağına benzeyen şişkin sağ ayak baş parmağının üzerindeki çorapta ortası ıslak ve kırmızımsı, çevreye doğru kuruyup kahverengiye dönmüş bir yeke vardı. Bir sinek lekenin üzerine konup minik ağız hortumuyla ıslak yerleri yoklamaya başladı. Sineğe içinden küfredip eliyle kovaladı, tam lekenin üzerinden çorabı turup çekerek yapışmış olduğu parmaktan söktü. Parmak biraz daha rahatladı. Belki de yapışan çorap ona eziyet veriyordu ha, olamaz mı? Çorabı topuğundan sıyırarak ayağından çıkarınca parmağı gördü, içinde yeşertmeye çalıştığı müdahale etmeme umudu tamamiyle yok oldu.

Parmak, normalde olması gerekenin bir buçuk katı büyüklükteydi. Ayaktan boğum hizasına kadar normal geliyor, boğumdan itibaren önce kızararak sonra morararak genişlemeye başlıyor, mor bir ampul şeklini alıyordu. Tırnak uzun süredir dokunulmadığı için çapa gibi uzamıştı. Tırnağının sol kenarı normaldi fakat sağ kenarlarındaki zaten doğal hali tombik olan tırnak kenarı eti, içindeki tırnağa tepki olarak şiştikçe şişmiş, tırnağın üzerine, tırnak yüzeyinin ortalarına doğru büyümüştü. Çapa tırnak aşırı büyük etin içine sıkıştığı için büyüme doğrultusu bozulmuş, simetriyi kaybetmiş, içe doğru kıvrımlanmıştı. Tırnak mı ete batıyor et mi tırnağı yamultuyor belli değildi. Etle tırnağın arasından saydam, yer yer iltahabi sarı, yer yer de kanamalı kırmızı bir sıvı sızıyordu. Mosmor ve dokunsan yarılıp içinden cehat fışkıracakmış gibi gergin duran parmak derisinin tırnağa yakın yerlerinde kalınlaşıp nasırsılaşmış ölü deriler, saatlerdir kapalı ayakkabının içinde ve sıkı çorabın gerginliği altında kendi terleriyle pastırma gibi pişmişlerdi. Ölü deri, ter ve tırnak arası iltahabi sıvısından oluşan macunsu tabaka bütün parmağı kaplıyordu.

Diğer çorabını da çıkarıp paçalarını sıvadı, küvete girdi, musluğu açtı. Ayaklarına tuttuğu soğuk su onu hem çok rahatlatmış hem de bu rahatlığın yarattığı kurtuluş umudunun imkansızlığı karşısında hüzünlendirmişti. Evet, işte serin su ayaklarıyla birlikte ruhunu serinletiyordu, ama birazdan o ruhun içine pensi kanırtacaktı.

Bir top tuvalet kağıdı, bir adet bıyık makası, ve bir adet tırnak pensi. Donla yatağa oturmuş, dizini yanağına yaslıyarak ayağını oturduğu yere koymuş, yüzü ayağına en yakın olabilecek pozisyonda endişeyle tırnağına bakıyordu. İşaret parmağının ucuyla mor parmağa dokundu, bekledi. Parmağı çok hafif bastırdığı anda korkunç bir acıyla irkildi. Dokununca oluşan irkiltici acıya göre, birazdan pensi kanırttığında oluşacak acıyı tahayyül bile etmek mümkün değildi. Bile bile bu acıyı yaratmak, bu acının yanısıra aklını kaybetmeden operasyon yürütmek akıl karı değildi. Acıdan kaçma refleksinin aksine hareket edip bilinçle acı yaratmak, ve bu yolla asıl büyük acıdan kurtulmak; belki de insanı insan yapan buydu.

Önce bıyık makasının ince ucunu tırnağın altına soktu. Sonra makasın ucunun eğimini kaldıraç gibi kullanarak tırnağı yukarı doğru ittirdi. Evet, işte az önce onu irkilten acıdan daha büyük bir acı, ama bu defa sürpriz değildi, kendini buna hazırlamış, kendi içindeki acıdan mızıldanan tarafa kulaklarını tıkamıştı. Pensi alıp az önce makasın girdiği aralıktan ucunu soktu. İşte daha da büyük acı. Olsun! Pensi tırnakla et arasına biraz daha ittirdi. Daha da büyük acı! Olsun! Ne kadar büyük acı, o kadar büyük başarı şansı! Biraz daha ittirince artık tırnağın içinde ilerlediği etten kanalın dibine geldiğini düşündü. Pensin pozisyonunu bozmadan kollarını kavradı, var gücüyle sıktı. Çapa tırnak "Çat" diye kesildi. Acaba gerçekten dibinden kesebilmiş miydi? Pensi yerinden çıkarıp kerpeten gibi kullanarak içteki kesilmiş minik parçanın ucundan tutup çekiştirdi. Parça milim kıpırdamadı, değil dibinden kesilmek, dibinde onu tutan derin tırnak olduğu gibi duruyordu. Pensi tekrar deminki yere ittirdi. Biraz daha ittirdi, biraz daha ittirdi. Nereye ittirdiğini görebilmek için sol elinin işaret parmağını mor parmağın altından geçirip az önce dokununca yerinden zıplatan şişkin eti tutarak araladı. Yine de bir şey göremedi çünkü tırnak arasındaki kanlı sıvı bu defa sıvılı kan halinde boşluğu kaplamıştı. Penseyi tekrar çıkarttı, tuvalet kağıdından bir parça alıp katladı, katlanmış kenarı tırnak arasına sokarak kanı emdirdi. Artık kan çıkmış psikolojik sınır aşılmıştı. Eti parmağıyla bastırarak iyice ayırdı, penseyi bir kerede demindekinden de derine soktu, gözüye de yeterince derin olduğunu teyit edip bastırdı,"çıt…" Penseyi çıkarıp kerpeten hareketiyle parçayı tuttu, öne doğru kanırttı. Parçanın kolaylıkla yerinden oynayınca içinde bir zafer coşkusu yükseldi. Hafifçe abanınca, evet! İşte minik parça, o hayatını içkenceye çeviren, o sivri uçlu o kana bulanmış minimminacık tırnak parçası pensin ucunda ona bakıyordu. Fakat bir dakika, sivri olması gereken uç o kadar da sivri gözükmüyordu. Pensi yüzüne yaklaştırıp parçayı inceledi; parça bir önceki müdahalede oluşmuş olması gereken sivri uca ulaşamadan düz bir şekilde bitiyordu. Parmağıyla az önce yokladığında onu acıyla irkilten yeri tekrar yokladı. Evet, hissediyordu. Artık canı yanmadan acıyı hissedebilir kıvama gelmişti. Batığı yaratan sivri uç, şimdi az öncekinden daha da sivri şekilde hala içirdeydi. Tekrar eti araladı, tekrar pensi soktu. Pensin sivri uçlarıyla etten kanalın diplerini karıştırdı, kanlı bulamacın içinde iki sivri ucun minik iğne gibi bir parçayı tuttuklarını gördü. Sıkıca yakalayıp dikkatlice çekiştirdi. İğnemsi parça dipte tutunduğu ana tırnaktan bir anda ayrılıverdi. Acının artık acısızlık derecesinde sıradanlaştığı noktada acıdan kurtuldu. İşte gerçek zafer buydu.

Çorabını giymiş acısızca koridorda ilerlerlerken çektiği bütün acıları unutmuştu. Hem tırnağı kesmenin acısını hem de hayatını zından eden tırnak batmağının acısını. İçinde sadece zafer kıvancı vardı. Akılsız bu başın cezasını bir, bilemedin bir buçuk ay sonra tekrar ayaklar çekecekti.

SON

CENGİZ ÜSTÜN

Tribal enfeksiyon

Haftaya: Eyvah, Macerayı Seven Adam patlayacak gibi

info@cengizustun.com

TASARRUF PAKETİ

Collezione yerine Lacoste, Colin's yerine Diesel, Gezer yerine Birkenstock almayacaksın. Yaz geliyor diye aynı anda beş tişört, üç şort, iki mayoya saldırmayacaksın. Kolunda birazdan kabinde denemek üzere beş tişört asılıyken altıncısını havaya kaldırıp bakmayacaksın. Kıyafete göre ayakkabı rengi düşlersen olmaz. O ayakkabı çok güzel, aferin ama, "tam tatilde akşamları giymelik" diye bir kavram yok, götünden uydurma. Diyelim yemeğe çıktın, Yunanlı gibi ahtapot ızgaranın peşine düşmeyeceksin. Evet, bardak sallayıp koklamak güzel ama dışarda şarap içmeyeceksin. Böyle yaparsan düşmez o kredi kartı ekstresi. Sonra zora düşünce, Doğa yerine Migros şeker, Reis yerine Carrefour bakliyat, 1 yerine 2.5 litrelik kola, 2'li yerine 8'li kağıt havlu, 4'lü yerine 32'li tuvalet kağıdı almak işe yaramaz. Tasarrufta akıllılık markette olmaz. Market, coşkulu tüketicinin can havliyle akıllı takliti yaptığı yerdir. 32'li tuvalet kağıdıyla tasarrufu göte denk getirip bu işten sıyrılamazsın.

16'lı tuvalet kağıdı geçen seferki alışveriş listesinde de vardı. Aslında evlendiğimden beri hemen hemen bütün listelerde var. Çünkü paranın gereksiz yerlere harcandığı evliliklerde bir tür tasarruf vicdanıdır 16'lı. Torbaya sığmadıkları için üreticilerin taşıma sapı ilave ettikleri dev paketleriyle benim için bir tür beladır. Sokaklarda 16'lı taşımak kolay değil. Tasarruf eden değil çok yoğun sıçan bir insan görüntüsü bu. Bugün bu sorunu çözmeye kararlıyım. Karımın peşinde market arabasını sürerken, 16'lıların reyonuna ulaştığımızda konuyu açmayı düşünüyorum. 32'li paket taşıyan benden bile zor durumdaki zavallı insanlara kolaylıklar diliyorum.

Vakit tamam, 16'lıların önündeyiz. Sanki o an düşünmüşüm gibi, başını ve sonunu sebeplerle pekiştirdiğim ilk çıkışımı yapıyorum: "Dolapta çok yer kaplıyor, 16'lı almayalım bence, zaten çok fiyat farkı yok." Karım dönüp bana bakıyor. 16'lı karşıtı bu ani direnişim karşısında yüzü ifadesiz. Hemen yanımdaki 2'lilerden birini elime alarak, sanki kötü bir reklam filmi çekermiş gibi, "2'li paketler tam bize göre, biri seninki, diğeri benimki için," diyorum. Gülmüyor. İfadesiz bir suratla 16'lılardan birini kendine doğru devirip (16'lı alınmaz devrilir), market arabasına atarak yola devam ediyor. Esas hedefe öfkemi yönlendiremediğimde elimdeki eşyayı cezalandırmak eski huyumdur. Elimdeki 2'liyi arabadaki 16'lının üstüne fırlatıyorum. 2'li, 16'lıya çarpıp yana düşüyor. Fırlattığım 2'li keşke bir mucize gibi 16'lının yapısına girse ve ortaya 18'li bir paket çıksa (İsa markette). Belki o zaman, paket gerçekten dolaba sığmaz ve ben muhteşem bir ifadeyle kafamı sallayarak banyoyu terk ederim. Mucizevi bir zafer! 2'li paketi arabadan alıp rafa yerleştiriyorum.

16'lının işini bitirip hızla ilerlemeye başlayan karım, kısa bir süre sonra durup yeniden tuvalet kağıtlarına bakmaya başlıyor. Bir sorun var! Eğilip uzun uzun alt raftaki bir paketi inceliyor. Tedirgin edici bir bakış bu. *"2-4-8-16-? sayı dizisinde soru işaretinin yerine hangi sayı gelmelidir?"* problemiyle karşı karşıya olabilirim. Problemi çözüyorum. Sonuç korkunç: 32! Karım, kafasını bana çevirerek başka bir sonuç açıklıyor: "Bak, Marathon'un 24'lü paketi de varmış, fiyatı çok uygun, bunu alalım." Gözleri kararlı, gözleri alıcı gözleri. Derhal arabayı karımın üzerine sürüyorum. Dev Marathon paketini eline alıp bana gösteriyor. 24'lü paket, "Marathon" ismiyle tuvalet ihtiyacımıza uzun soluklu bir çözüm getirmek konusunda gerçekten iddialı. "Çok saçma!" diyorum. Tepkimde en ufak bir mana yok. "Niye saçma?" diyor. Eski bir mazereti yeniden öne sürüyorum, "Bu, dolaba hiç sığmaz." "Sığar sığar," diyor karım, 16'lıyı elime verip 24'lüyü arabaya koyarken.

Paket, alışveriş arabasına oturtulan bir çocuk boyutlarında. Diğer ihtiyaçlarımız, tam ortada bir tapınak gibi duran 24'lünün etrafını, tanrılara sunulan birer hediye gibi doldurunca kasaya yöneliyoruz. Arabayı boşaltırken, arkada sırasını bekleyenin bakışlarından hep rahatsız olmuşumdur: *"Ooo şarap, içkici demek ki!"*, *"Vay süt dilimi, çocukları var demek ki!"*, *"Hazır köfte mi? Evde doğru düzgün yemek pişmiyor demek ki!"*, *"Bir paket tavuk kanadı, pazara mangal var demek ki!"*, *"6'lı bira ve ardından 70'lik rakı, e şarap da vardı, karaciğer yağlı demek ki!"* Arabadan en son Marathon'u çıkarıyorum. Kasiyer, önündeki bantta paketi sürüklerken bir an görünmez oluyor. 24'lünün kasadan geçişi sanki alışveriş değil de mal sevkiyatı havasında gerçekleşiyor. Göz ucuyla bizi bekleyen kuyruğa bakıyorum. Tahminim doğru, herkesin gözü aldıklarımızda. Kuyruktakiler, sanki alışveriş yapmaya değil de 24'lüyü görmeye gelmişler: *"Ooo 24'lü paket, bu kadar yemeye içmeye az bile tabi!"*

Karım, gerek fiziki yetersizliği, gerekse erkeğin centilmenliği sayesinde oldukça rahat görünüyor. Elinde sadece 2 torba var. Buna karşılık ben, 4 torba ve 24'lü Marathon taşıyorum. 'Taksiye binelim' isteğim, 'ev şurası' gerçeğiyle savuşturuluyor. Cadde boyunca yürümeye başlıyoruz. "Bütün bu torbadakileri yemeye ve sonra çok ağır s.çmaya gidiyorum" gibi bir görüntüm var. 2 torbanın verdiği ferahlıkla önden yürüyen karımla bir tür efendi-köle ilişkisi içinde ilerliyoruz. Yol boyunca bazı insanların gözü 24'lüye takılıyor. Özelikle bir tanesi sanki beni tuvalette hayal edermiş gibi sırıtarak geçiyor yanımdan. Oysa torbaların birinde şarap da var. Pekala şarabımı yudumlayarak kitap okuduğum da hayal edilebilir.

Marathon, evladiyelik hacmi yüzünden bir ay boyunca listelere giremedi. Paket, dolaba sığmadığı için ortalıkta durduğundan sayıyı dikkatle takip edebiliyordum. Bir pazar sabahı (o sabah pakette 3 rulo kalmıştı), salondaki masanın üzerinde yeni bir liste gördüm. Karım, kalan son 3 rulonun uyarısıyla 24'lü tuvalet kağıdını listenin başına yazmıştı. Tuvalet kağıdının yanına parantez içinde "12 tane 2'li Solo" yazdım. Oldukça elit bir tercihti. Amacım, tuvaletin, kasa kuyruğundaki ve sokaktaki insanları içine alan uzun soluklu bir Marathon olmadığına, sadece şahsi ilgilendiren Solo bir iş olduğuna vurgu yapmaktı.

Gelen Kutusu

Servet TURAN

Murat ARAS

Özgür ARTAN

UYKUSUZ
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd. : Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar
MÜESSESE MÜDÜRÜ: Cüneyt Aydın
Grafik: Utku Coşkun, Kerem Pişkin, Murat Cengiz
Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler
Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş
Ofis Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: A4 Grafik Matbaacılık Yayıncılık Reklam ve Bilgisayar Hizmetleri Ltd. Şti. - 0(212) 452 40 99 Mahmutbey Cad. Meriç Sok. No: 26 Şirinevler - İstanbul Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 160 TL Amerika: 120$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 USD: TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 EUR: TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67
Haftalık Mizah Dergisi | 18 Haziran 2015 | Sayı: 407

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır

OTİSABİ®

YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com

25 HAZİRAN PERŞEMBE
SAYI: 2015/26 No: 408
3 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 3.50 TL.

UYKUSUZ

Tayyip Erdoğan Angelina Jolie ile görüştü

KAÇ YIL OLDU?

FIRAT BUDACI

Dönem Sonu

Necmettin Erbakan, düzenlediği basın toplantısında önündeki masaya zeytin, maydanoz, kuru soğan ve üzerinde "Demirel'in odunu" yazan bir odun koyarak enflasyonu eleştireli **35 yıl,**

Süleyman Demirel'in şapkası örnek alınarak, 4.20 metre eninde, 1.6 metre yüksekliğinde yapılan dev fötr şapka Demirel'in de katıldığı törenle ziyarete açılalı **11 yıl,**

Bülent Ecevit Afganistan başbakanına, "Afganistan genel müdürü" diyeli **13 yıl,**

Bülent Ecevit, "Ekonomide ve devlet yapısında bir enkaz devralmış durumdayız" diyerek, "enkaz devralma" klişesinin açılışını yapalı **37 yıl,**

Süleyman Demirel, Tuğba Özay'a, "Senin yüzünde bir ben vardı. Benin nerde?" diye sorarak hafıza şovunu magazine de taşıyalı **13**

Necmettin Erbakan, "elektronik sanayi tesisi" temeli attığı Dumlu ilçesinden sonra ziyaret ettiği komşu ilçe Pasinler'de bir "elektronik sanayi tesisi" temeli daha atmayı ihmal etmeyeli **39 yıl,**

Süleyman Demirel, "Herkes benim gibi 'dün dündür bugün bugündür' deyip işin içinden çıkamaz!" diyerek işin içinden bir kere daha çıkalı **15 yıl,**

Albay Alparslan Türkeş, ABD Büyükelçiliği'nin kapısına tankla dayanarak para isteyeli **55 yıl,**

Turgut Özal, Çetin Altan'ın "Hiç kitap okudunuz mu?" sorusuna, "Ben masal okumam," cevabını vereli **24 yıl,**

Erdal İnönü, kendisini omuzlara almak isteyen partilileri yere uzanarak savuşturalı **28 yıl,**

"Ortadirek" tanımı ilk defa Turgut Özal tarafından kullanılalı **32 yıl,**

Sami Süleyman Gündoğdu Demirel Isparta'ya bağlı İslamköy'de dünyaya geleli **91 yıl** olmuş.

UYKUSUZ GEYİK

M: Hocu, Demirel de öldü, napıcaz?

Barış: Öldü evet, neyi napıcaz?

M: Çocukluğumun bütün siyasetçileri öldü abi. Ecevit, Erbakan, Türkeş, Özal, geçenlerde Evren, aha şimdi de Demirel… Hiç biri kalmadı. Bir dönem tamamiyle mevt oldu. Sanki içimdeki çocuk ölmüş gibi hissediyorum.

B: Allah allah, Demirel miymiş senin içindeki çocuk? Belki de şu koca göbeğinin sebebi oydu o zaman, şimdi kilo vermeye başlarsın artık.

M: Çocukluğumun figürleri bu adamlar diyorum ya, büyürken ister istemez içime işlemişler işte.

B: Ulan çocukluğun Doğru Yol Partisi Merkez Karar Yürütme Kurulunda mı geçti .mına koyim; doktorculuk oynayacağına icraatın içinden mi izliyordun?

M: Bi kere icraatın içindende Özal vardı. "Şunu aççık seççik ifaade edeyim" Heh heh heh. Neyse, o da öldü zaten. Yaşlanıyorum lan!

B: İlla içinde yaşatıcak figür istiyorsan güncel figür yaşat Memoşçuğum. Devlet Bahçeli'yi yaşat mesela içinde?

M: Bahçeli'yi ben istesem o istemez. Adamda bir isteksizlik, bir iştahsızlık, sanki halısahaya kadar gelip takımı on kişi bırakacak bir havası var.

B: Halısahada onbir kişiyle mi maç yapılıyor?

M: On bir kişi olan futbol değil miydi?

B: Ulan bu kadar futbol cahilisin, niye futbol benzetmeli örnek veriyosun?

M: Sen arada toto loto filan oynuyosun diye sana sempatik görünmek istedim bi an. Belki dedim Demirel'li kapağa razı olursun.

B: Olmaz abi Demirel'li kapak.

M: Ya niye olmasın yaa, siyasi hayatımızın önemli bir ismiydi.

B: Memo sen gizli gizli demirkıratçı falan olmayasın, nereden çıktı bu merkez sağ sempatisi?

M: Asıl sen demiyo muydun lan daha geçen gün, Demirel'de devlet adamı ciddiyeti vardı diye?

B: Onu bugün pek sahip olunmayan bir özellik olarak dile getirdim, iyi bir özellik diye değil. Sende var mı devlet adamı ciddiyeti? Yok. Kötü müsün? Hayır.

M: E iyi de devlet yönetmiyorum.

B: İstediğin devlet olsun Memocuğum, al git Belçika'yı yönet, bak adamlar geçen senelerde bir yıl hükümetsiz kaldı.

M: Aaa, o zaman ne diye trip yapıyoruz koalisyon kurulamıyo diye? Demek ki kurulamaması gayet iyi bişey. Daha avrupai.

B: Koalisyon kurulamazsa Belçika oluruz diyosun öyle mi?

M: İvit. Gelsin Belçika biraları, gitsin Tentenler.

B: Ya Memo, kapak konuşacaktık Tenten konuşuyoruz, niye böyle oluyor, niye böyle verimsiz çalışıyoruz. Sahur oldu, güneş doğdu hâlâ kapak yok.

M: E Demirel olmuyorsa Devlet Bahçeli yapalım?

B: Ulan sakın senin canın kel kafalı adam çizmek istiyor olmasın, Demirel'di, Bahçeli'ydi? Saç çizmek zor geliyor tabii di mi?

M: Ulan inadına bol saçlı kapak çizicem. Kim var gündemde saçlı? Barış Manço? Yok be, o da öldüydü.

B: Allah allaah, şimdi de böyle mi saptıycaz kapak konusunu? Saçlı espri var mı diye mi bakıcaz?

M: Al ulan Uğur'un Angelina Jolie esprisi var, en saçlısı o, valla da onu çiziyorum.

B: Hey allahım.

UYUYUN LAN

Sevgilim Uykusuz okurlarım; erken seçim gümbür gümbür geliyor… Apartmanın bahçesindeki hırsıza, ta 5. kattan, elinde odunla çıplak ayak, baara baara inen göbekli pijamalı dayı gibi geliyor… On'ar on'ar atlıyarak geliyor apartmanın merdivenlerini… Sensörler bile O'nun hızına yetişemiyor.. O geçtikten sonra yanıyorlar…. Avucu öttüyor, hızla kaydırdığı trabzanları tutarken.. Çıplak ayakları şimdi bu dev apartmanı eski Türk filmlerindeki kötü kadın karakterler gibi tokatlıyor.. Al al oluyor apartmanın beton yanakları.. Ve topukları, enn kıdemli ramazan davulcusunu bile imrendirecek şekilde gümlüyor merdivenin sahur kokan melankolik boşluğunda… Bir iki kıymet bilir komşu, bu davulcuya gönülden gelerek bahşiş vermek istese de ancak sensörler kadar hızlı olabiliyorlar ve bu mübarek davulcunun sanki o komşu için aydınlattığı ortamda son bir hayır duası okuyorlar… Dayı daha zemine varmamış, öfkesi mâni gibi kulaklarda; yakalarsa büyük dayak var, bu bahçe bahçe çayırlarda… Siz vatandaşı aşşaa indireceksiniz yani…

Tübitak'ın bi başkanı, C.E.R.N. deki "Büyük hadron çarpıştırıcısı" için "Allah'a şirk koşmaktır" demiş…. La sana niye maaş veriyolar o zaman?.. Ülke günaha girmesin diye mi duruyon orada… Eğer öyleyse Allah razı olsun… Düşünmen yeter… Arada dahi olsa düşünsen yeter…. "Düşünmek" lan… Hani böyle yalnız kalınca veya birisi bi şey sorunca filan, gözlerimizin arkasındaki bölgede kelimeleri peşpeşe koyarız ya, işte onu diyorum… Hani bi şey gelir aklımıza… Gözlerimizin arkasındaki bölgeye (kafa) bişey gelir hani bazen.. "Tınn" eder… Evet, "Bi-bip" de edebilir…

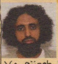
Sarraf'a ihraacaata katkılarından dolayı ödül verdik.. Bi kutunun içinde plaket… Ödülü aldıktan sonra, arkada, baktım plaket kutusunun içini parça pinçik sökmüş.. "Bu kutunun içi boş?.." diye gücenmiş gözlerle sordu… "İftardan sonra vericez.. Şimdi oruçlar bozulmasın" dedim, yolladım.. Arsız..

3. Köprüyü durdurdular… Ormanlar bi ülkenin çıplak bedeni gibidir, onları satamazsın.. Ben bu maceradan bunu öğrendim, ama çekilmiş fişin davası olmaz.. Domuzlar diğer kıtaya yüzerek çoktan göç ettiler bile… 1 milyon ağaç kesildi… Neyse, en azından elimizin altından odun eksik olmayacak…

Medya öyle bi tavadır ki, ne koysan pişer.. Şimdi de Abdullah'ı ısıtıyolar.. Ben de mikro dalgada Deniz'i ısıttım… Maksat sofrada bi şeyler olsun…

Holivut filmlerindeki gibi olduk.. Meksika sınırımız var.. Ancelina Culi bile geliii..

Vatandaşa Sorduk: Koalisyon

Mehmûil YUSUFGOCIRAN (32): "Kolkola istiyon"un kısaltılmış halidir.. Vatandaş tek partiden bi süre sonra sıkılır.. Kolkola ister pozisyon ister, gruba başvurur… Ve günah kapıları da bu şekilde açılmış olur.. Arzu içinde yanan vatandaş bi süre sonra alevlerin arzudan olmadığını anlar.. Ve hükümetler cayır cayır kurulur derim.

Ataerkil KORAY (45): Dayımın oğlu "AKP-CHP koalisyonuna sıcak bakıyorum.." dedi… Yani "I am looking hot to the Eykipi-Sihipi koalatiyşın"… Sonra "Sence nasıl bi tablo oluşur?" diye sordu.. Yani "Look at the tabela, wha'do you think?"… "I suppose the Sihipi-Empihi-Hidipi koaleyşın gonna be allright, now what?"

HacıMuhittin BEYVEOĞULLARI (38): İnsanoğlu senelerce monarşi, krallık, padişahlık, sultanlık, kraliçellik gibi yöntemlerle yönetildikten sonra, en nihayetinde, her s*i kalkanın "Kral benim" dediği "demokrasi" yönetimi gelmiştir.. Koalisyon bir çözüm değil, yeni dünya yönetimidir.. Albert Anştayn'ın bi lafıyla bitirmek istiyorum.. "Emcekare"

UYKUSUZ

Tel Abyad'dan Türkiye'ye ulaşan 500 metrelik bir IŞİD tüneli ortaya çıkarıldı.

Koalisyon arayışları kör topal ilerliyor.

Tayyip Erdoğan erken seçim sinyalleri vermeye başladı. "Siyasiler çözemiyorsa millet çözecek tek merciidir."

3. Köprüde mahkeme kararına rağmen inşaat devam ediyor.

Çanakkale 18 Mart Üniversitesi'nin sınırları içinde bulunan 18 bin metrekarelik alan Tayyip Erdoğan'ın oğlu Bilal'in vakfı TÜRGEV'e tahsis edildi.

Devlet Bahçeli, Kılıçdaroğlu'nun "Hükümeti beraber kuralım, sen de başbakan ol," çağrısını reddetti.

Mitingine katılan Yunan Syriza koalisyonu temsilcileri nedeniyle HDP'ye soruşturma açıldı.

Tayyip Erdoğan'ın oğlu Bilal'in vakfı TÜRGEV, 300 yıllık Damat İbrahim Paşa Külliyesi'nin çatısını otoparka dönüştürdü.

Bakanların "Senin önüne yatarım," diye kanundan koruduğu Rıza Sarraf'a ihracat ödülü verildi.

Kadınlara yönelik cinayetleri takip eden anitsayac.com sitesine göre bu yıl içinde öldürülen kadın sayısı 144.

Emrah Ablak
OLM SENİNKİ MATRİKS GİRİŞİ DEĞİLMİŞ Kİ LAN... AUDYOYMUŞ.
NASIL YAA?
SONUN GELDİ HİİMENN... NHEHEHEHE HEHEHEHEHE...
NHEHEHEHE HEHEHEE... İŞTE ŞİNDİ Y**** YEDİN HİMEL...
ABİ GIDANA HİÇ DİKKAT ETMİYOSUN.
KAMASUNTA...
ÖNCE SUNTAYI SICAK SUDA AZ BEKLETİYOSUN...
MMEHH...
GÜMBEDEGÜM GÜM GÜMBEDE
RAMAZAN DAVULU GÜZEL Bİ GELENEK Mİ YOKSA BİZİM UYKUMUZ MU ÇOK AĞIR LAN?..
VEYSEL ABİ?..
THORZZZZZ.
GEYM OF TIRONS...
KIŞ GELİYOR!..
ULAN KIŞ GELİYO DİYE ETMEDİĞİNİZ AHLAKSIZLIK KALMADI... Bİ ABDEST ALIP 6. SEZONA ÖYLE GİRİN!..
SELFİ Mİ ÇEKİYON LAZ?..
OOO PARDON!
HK... KHH...

İMDAAAT!
VUPP
SVİ
ÇART
OLE!
İNTERNET FENOMENİ KUMARBAZ...
PARAYI KONKENDEN Mİ YAPTIN LAN?.. BU KARILARI MI ÜTÜYON?..
JAMAL
BİR SEVGİ FARESİ
RUH VE BEDEN BİR KAPININ İKİ YÜZÜ GİBİDİR...
BU SOKAĞIN GÜVENLİĞİ BANA AİT... HELE Bİ GEÇSİNLER!
HAV HAV HAV HAV!
DİYE HEMEN MÜDAHALE EDERİM!
YAKALARINA YAPIŞTIĞIM GİBİ.
HAV HAV HAV.
AĞIZLARINA AĞIZLARINA!
HAV HAV HAV HAV HAV!..
HAV HA
LAN ALOOO!
NE HAVLIYON LAN?.. NOLDU?..
Bİ TEHLİKE SEZDİM ABİ... BİLİYOSUN BİZİM 6. HİSSİMİZ KUVVETLİ...
5'E TAK.
AYNEN ABİ... TAKTIM BİLE!

AZAP YOLU
CANSIN ÇAĞLAR
PARDON, AKBİLİNİZDE VAR MI ACABA?
VALLA BENDE DE O KADAR YOK YAA...
DİRİ
NOLDU?..
YOK BİŞEY...
YALAN MI SÖYLİY. CEM. HAYRET BİŞEY!
YO, ÖYLE BİŞEY Mİ DEDİM?
DÜRİRU
İNDİRİM ÖDENEN: 1.10 TL. KALAN: 14.67 TL. İYİ YOLCULUKLAR.
VAAAY!..
YOKTU DİYE HATIRLIYORUM, VARMIŞ!
TAMAM. BİŞEY DEMEDİM...
AKBİLİNDE PARA OLMAYINCA DAHA İYİ ANLIYOSUN GERÇEK İNSANLIĞI...
HAKKATEN DE DÜŞENİN DOSTU OLMUYORMUŞ!
VAAY... MÜZİK Mİ DİNLİCEN E SIKILDIN TABİ...
ALLALLAA...
BENDE TEK KULAKLIK VAR FAKİR OLDUĞUM İÇİN... SAĞ KULAĞIMDA %70 DUYMA KAYBI OLUŞTU BÖYLE DİNLEYE DİNLEYE O YÜZDEN SAĞ KULAKLIĞI SOLA TAKIYORUM...
?
NE TARZ DİNLİYOSUN? OO BLUES... YAKIŞIR TABİİ... BENDEKİLER HEP ARABESK... TAM FAKİR İŞİ...
BLUES DA AMERİKANIN FAKİR MÜZİĞİ Kİ!
YA ONLARI DA BİLİYOZ ŞİMDİ!
FİKİRTEPE!
BEN BU DURAKTA İNİYORUM... SEN KADIKÖY'E TABİ... MODA'YA DA GİDERSİN ŞİMDİ OH... VAFIL MI YİCEKSİN? KESİN YERSİN!..
BENİ BELKİ DE İNER İNMEZ BIÇAKLARLAR... ÖYLE Bİ YER ÇÜNKÜ BURASI...
Haydaa!
KAPTAN ARKA KAPI!
GEL GEL, ÖNDEN İN!
AKBİL BASTIN MI SEN?
ÜÇKAĞITÇI MISIN SEN? DOLANDIRICI MISIN BU İNSANLAR ENAYİ Mİ ARKADAŞIM!
MİLLET ÇAKAL OLMUŞ YAA!
SANA NOLUYO LAN YAVŞAK!
LAN DOĞRU KONUŞ SKERİM AĞZINI SENİN HA?!
AAA!
A-A! ÇOK AYIP!
GEL LAN GEL! NABICAN GEL!
LAN BIRAKIN! SANA NOLU. YO DAYI BİS.KTİR GİT!
AH!.. BANA NE VURUYON LAN P.Ç!..
A-A!
TERBİYESİZ!
HOP!
FAÇAN YANSIN, AYAKKABI DA ŞEKKİL HA!..
ORJİNAL TABİ!..
LAP!
I-HIA!..
IAIAAH! ÖZÜR DİLERİMH! ÖZÜR DİLERİİM!..
DUP! DUP!
DUP!
SENİNKİNDE KESİN MUZ DA VARDIR? VAR DI MI? KESSİN... OOH... MUZLU VAFIL... Bİ DE BENİMKİNE BAK... HİÇ BİŞEYLİ
BİTTİ

BEN

ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Sevgili okur biliyorsun ben bu sene 51. Cumhurbaşkanlığı Türkiye Bisiklet Turu'nu içinden takip ettim. Her şey olağanüstüydü. Son gün ise hüznüm devdi. Bu kadar güzel bir şeyin bitecek olması beni resmen yıktı. Bir arkadaşım, "**sen niye bu kadar üzgünsün, hayırdır**" diye sordu. "**Bitiyor tur, nasıl üzülmeyeyim, biz burada günlerdir bisikletçilerin peşinden dünyanın en güzel günlerini geçirdik, kafası çok başkaydı, ben şimdi normal hayata nasıl uyum sağlayacağım, ben şimdi nasıl edeceğim, ben şimdi nasıl yapacağım**" şeklinde bir cevap verdim. "**Omzumu arkadaşımın başına koydum**", ben de böyle bir insanım, ağlayacağım zaman başımı omza değil, omzu başa koyuyorum, öyle ağlıyorum, öyle ağladım. Bir de arkadaşım kısa boyluydu, iyi denk geldi. Arkadaşlarımı kısa boylulardan seçiyorum, kendimi daha iyi hissediyorum. Ben ağladığım zamanlarda bile uzaktan sanki onlar ağlıyormuş gibi "**görüküyor**", mutlu oluyorum. Etap öncesi VIP çadırında ne yaptığımı bilmez bir halde dolanıp duruyordum öyle, turun "Master of Cerenomy"si Başak Koç geldi önce, kürsüye çıktı, konuşmaya başladı, bisikletçiler gelmeye başladı yavaş yavaş, takım arabaları, hakem arabaları falan geldi, motorlar geldi, o an bu son etapla birlikte turun biteceğine tam olarak inandım, çünkü biteceğine içimde bir yerlerde h**â**l**â** inanmıyor, inanamıyordum, sonra yemek geldi, yemek yedim biraz mutlu oldum ama tam da olmadım. Son etabı takım arabasından takip etmeye karar verdim. Gittim bir takım arabası önüne, "**bu etabı sizin arabayla takip etmeye karar verdim**" dedim. "**Sen kimsin**" dediler, ağladım. Ağlamama kıyamadılar, beni takım arabasına ön koltuğa aldılar. "**Gas baza**" dedim "**gas baza**". Güldüler. Bazı kötü şakalar gerçekten ölümsüz. Güldüler ama "**kardeş daha yarış başlamadı, ben nasıl basayım gaza**" şeklinde sürücüden bir tepki geldi, sustum. Etap başladı, sürücümüz gaza bastı. Bisikletçilerin peşinden Sultanahmet'ten doğru hımhızlı bir şekilde köprüye çıktık, sonra yine hımhızlı bir şekilde köprüden geri döndük. Ne kadar da hüzünlü bir ruh halinde olsam da o anlarda, şakacı bir insanım, mutlaka şaka yapmam lazım, sürücüyü ayrı, diğer adamı ayrı güldürmem lazım, öyle düşündüm. En sonunda dayanamadım, bisikletçilerin durup durup her yere işemelerinden dem vurarak memleketin betinin bereketinin kaçtığıyla ilgili bir şaka patlattım, size şu kadarını söylemek istiyorum, yarıldı ortalık. Üç kişi yarıldık yani. Sonra da sürekli şakalar yaptım, karınlara ayrı, yanaklara ayrı ağrı soktum, karşılıklı mutlu olduk, arabanın içinde birbirimizi çok sevdik. Ben zaten bu turda tanıdıklarımı ayrı, tanımadıklarımı ayrı güldürdüm. Bisiklet sporunun bir şekilde içinde olmanın mizah duygusuna katkısı dev büyük, buna bir kez daha şahit oldum. Turda Efes Harabeleri'ni gezerken de hiç tanımadığım bir kadını titretircesine güldürmüştüm, "**dünyada da başka bir millet var mıdır ki acaba harabe gezsin**" demiştim. Zevzeklik işte. Etap tüm hızıyla devam ederken halkın ilgisi karşısında, (bisiklet İstanbul'da gerçekten çok seviliyor), iyice keyiflendik. Bir süre sonra da zaten sinirlerimiz iyice bozuldu, her şeye gülmeye başladık. Telsizden ikaz geldi sustuk, ama sonra sessiz sessiz "**tihinhin, hihihihi**" şeklinde göz kenarlarımızdan yaşlar döke döke yeniden gülmeye başladık. Su isteyen bisikletçiye, "**sonra içersin, yörü**" şeklinde şakalar yaptık, ama sonra su verdik. Lastiği patlayan bisikletçiye, "**hiç bunları kendine dert etmeye değer mi**" şeklinde şarkılar söyledik. İnanılmaz sinir bozucuyduk. Arabanın içinde ölümüne eğlendik. Hiç bu kadar eğlenmemiştim. Etap bittiğinde gülmekten ağlıyorduk artık. Olağanüstü bir gündü.

æ Biraz önce hayali kuzenim geldi yine eve. Bir gelince de devamlı geliyor. **Alpay'ım** dedi bana. Dedim **söyle, söyle başım belası. Geçenlerde eve gelen ustanın düğününe gidemedim, ne bileyim, üzüldüm biraz** dedi. **Eve gelen ustanın düğününe mi gitmek** dedim. **Evet ya** dedi, **çağırdı, gitmeye miydim yani** dedi. **E gitmemişsin** dedim. **Gidemedim gidemedim** dedi. **Olm** dedim, **insan yeri geliyor, en yakın arkadaşının düğününe gidemiyor, ustanın düğünü ne lan** dedim. **Aa, öyle deme, bir kapı yapıyor, aklın çıkar, elektrik zaten şov, klozet söküp takıyor, bıraksan sıfırdan ev yapıyor, ayakkabıdan radyo yapıyor, öyle maharetli bir usta, bir de asla yenilgiyi kabul etmiyor, kapı kapanmıyor mu mesela, kapıyı tamamen söküp, yeniden bir araya getiriyor, öyle takıyor, neler yapıyor bir görsen** dedi. **Ee** dedim. **Düğün günü eniştemi hastaneye götürdük** dedi. **Hayırdır** dedim. **Sürekli kuyruk sokumunu kaşıyordu** dedi. **Allah Allah** dedim. **Götürdük doktora, "mantar olabilir, hatta mantar, ama yine de bir röntgen çeksek iyi olur" dedi doktor** dedi. **Ee** dedim. **Röntgen sonucu eniştemin kalçasında çatlak çıktı** dedi. **Ee** dedim. **Ee'si mi var** dedi, **o gün bu gündür önce alerji hapı veriyorum, sonra kuyruk sokumunu oksijenli suyla güzelce temizleyip ver ediyorum kremi** dedi. **Resmen eniştesinin bakımıyla ilgilenen bir insan oldum, çok mutsuzum** dedi. **Ustaya da iki nokta üst üsteli bir de yana yatmalı çizgili (:/) özür mesajı attım, inanabiliyor musun** dedi. **Ee** dedim. **Ee'si yok** dedi. Gitti sonra. Sustum. Öyle sustum.

æ Sevgilerimle.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

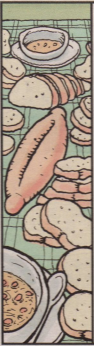
ÇİZGİLİ TİŞÖRT

- 13. BÖLÜM -

ERSİN KARABULUT

İKİ RESİM ARASINDAKİ 7 FARK

Ekmek-Simit

1
Ekmek, ev...
Simit, sokak...

2
Ekmek, çorbayla içilir...
Simit, çayla...

3
Ekmek, bazen yarım alınır...
Simit, hep tam...

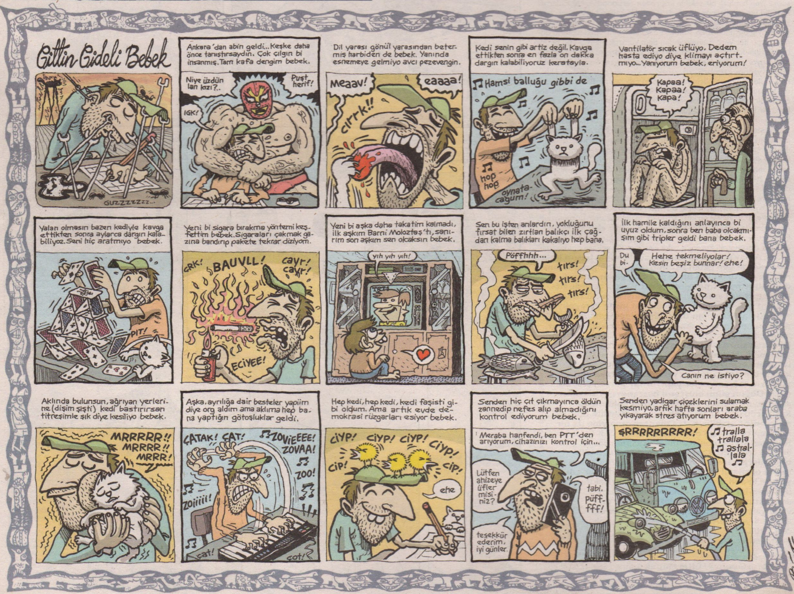
4
Ekmek, dilimlenir...
Simit, koparılır...

5
Ekmek, pideyle arkadaş...
Simit, açmayla...

6
Ekmekçi, deyim...
Simitçi, meslek...

7
Ekmek, halk ekmek...
Simit, simit sarayı...

akıl fikir ofisi

Barış UYGUR
baris.uygur@gmail.com

Yeni Komşu

Mahalleye kamyon gelince, hele bir de apartmanın önüne park edince, hepimizi bir heyecan sardı. Neticede seksenli yılların başı, henüz internet yok, facebook yok, instagram yok ve tanımadığımız insanların hayatlarını incelemenin, nasıl bir insan, ne tip bir aile olduklarını anlamanın ilk yolu, taşınırken kamyondan indirdikleri ya da kamyona yükledikleri eşyalara bakmak. Böyle zamanlarda, annelerimiz birer ikişer camlara balkonlara çıkar, taşınan eşyaları büyük bir dikkatle etüd ederlerdi.

Biz bile, çocuk hâlimizle, "başka bir evin eşyaları" diye ilgiyle izlerdik. Gerçi o zamanlar televizyon desen günde bir kaç saat tırtodan şeyler var, park yok, bahçe yok dolayısıyla zaten etrafımızda hareket eden herhangi bir şeyi izlemek için hiçbir fırsatı kaçırmaz; sokağa gelen yol mühendislerinden, oynatılarak gezdirilen ayılara kadar her şeyle ilgilenirdik. Hele ki bir inşaat olmayagörsün, inşaat hafriyattan subasmana, subasmandan çatıya büyüyene dek şantiye şefinden daha büyük bir dikkatle inşaatı takip eder, yalnızca kakamız geldiğinde inşaata sıçmakla kalmaz, her yeni kat çıkıldığında o kattan aşağıdaki kum yığınına atlar eğlenirdik. Düşünüyorum da, komple gerizekalı çocuklarmışız ve hayır, sevimli bir gerizekalılık da değil. Durduk yere çocukluğuma kafa atasım geldi şimdi bakın. Ayı seyrediyor ki burada vahşi bir hayvandan söz ediyoruz, elâlemin inşaatına sıçıyor ki burada insanların konut olarak kullanacağı, belki bebek odası yapacağı yerlerden söz ediyoruz ve son olarak ikinci kattan aşağı kuma atlıyor ki burada artık sıfır numara gerizekalılıktan söz ediyoruz. Resmen sokakta oynattıkları ayı bile bizden medeni. Valla o kafayla gidip liseyi bitirmemiz mucize. Aslında zaten düşünecek olursak, mahalledeki çocuklardan sadece iki kişi liseyi bitirdik, o bakımdan şaşılacak bir durum da yok.

Her neyse, biz apartmanın önüne park eden kamyondan indirilen eşyaları "A ne ilginç," diye seyrederken camlardan izleyen annelerimiz de "Halıları da pek çirkinmiş," "Ay bu zamanda büfe mi kaldı, zaten pek eski," "Çamaşır makinesi indi mi kız?" "Koltuk takımını gördün mü, o ne öyle?" şeklinde yorumlarla izliyor ve inen eşyaları gözleri pek tutmadığı için muhtemelen içten içe seviniyorlardı. Düşünecek olursanız bildiğiniz facebook duvarının duvar sahibinin görmediği hâli ya da kısaca dedikodu da diyebiliriz tabii. O zamanlar facebook duvarlarımız bir yere taşınırken kapının önüne dayadığımız kamyonlar, duvardaki yorumlar da pencerelerden bizi izleyen komşuların dedikodularıydı.

Bu yeni taşınanların eşyaları anlaşılan herkesinkinden tırttı ki apartmandaki teyzelerin yüzünde gülücükler açtı. Hâlbuki, daha bir kaç ay önce 2 numaraya taşınan Almancılar (ki aslında İsviçre'den kesin dönüş yapmışlardı) eşyaları indirirken herkesin yüzü asılmıştı. "Renkli televizyonları bile var kız," demişti komşulardan biri, sahip olduğu en lüks ev eşyası bez torbalı bir elektrikli süpürge olan anneme. Ben önce sonunda misafirliğe gidip renkli televizyon izleyebileceğim bir komşu geldi diye heyecanlanmıştım ama o Almancıların kızları daha taşındıkları ilk hafta beni dövdüler, ben de hiç gitmedim.

Tabii biz annelerimiz gibi yeni taşınanların sadece eşyalarına değil, çolukları çocukları var mı, ona da bakıyorduk. Hüseyin'i ilk kez orada gördüm. Büyük bir adam gibi bir torbayı yüklenmiş taşıyordu. Sadece gerizekalı değil, izlediğimiz ayılar kadar ayı da olduğumuzdan hiçbirimiz yardım etmeyi teklif etmemiştik tabii. Öyle şeyler zaten Ertem Eğilmez filmlerinde oluyordu ve biz de o zamanlar ne Ertem Eğilmez'i tanıyorduk ne de filmini izlemiştik. Hani belki izlesek, özenip adeta bir Ömercik gibi, "Hoşgeldin mahallemize, dur sana yardım edeyim. Adın ne? Benimki Ömer, bana Ömercik derler," falan diye yardıma koşar mahalle sıcaklığını gösterirdik ama tek yaptığımız büyüklerimizden gördüğümüz gibi mal mal izlemek oldu ve mahallemizde öyle sinemaskop bir sıcaklık da yoktu doğrusu.

Torbayı evine götürüp başka bir şey yüklenmek için aşağı inmişken galiba Ceyhun "On numaraya mı taşındınız siz?" diye sordu. Hüseyin "He, On numara," dediğinde yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlamıştık. Almancılardan bile daha komik konuşuyordu. Aramızdan biri (galiba karşı apartmandaki aşçının oğlu Sinan) hemen Hüseyin'i taklit etti, biz güldük o bozuldu. Sonra hep beraber "On numara, on numara, salla salla vur duvara," diye tekerleme söylemeye başladık. Elbette aptalcaydı çünkü beş numaraya da taşınsalar, aynı şeyi söyleyebilirdik, kafiye on sayısında değildi. Hüseyin daha da bozuldu. Tam cevap verecekken annesi anlaşılamayan bir dilde bir şeyler söyledi Hüseyin'e. Hüseyin annesinin yanına gitti, onun verdiği bir torbayı daha aldı, bize bakmadan yukarı evine götürdü. Şaşakaldık. Bizden bir iki yaş büyük olan Sinan "Arapça biliyorlarmış," diye fısıldayınca Ceyhun, "İbo Abi de biliyor," dedi. Beş numaradaki İbo Abi'nin annesi Osmanlı'ya Sudan'dan getirilen siyahi vatandaşlarımızdan olduğu için İbo da, babası Rizeli olsa da cildi Vin Diesel kıvamındaydı ve hepimiz siyahi olan herkesin Arap'tan başka bir şey olamayacağını dolayısıyla İbo'nun da Arapça bilmesi gerektiğini düşünüyorduk.

Ne yeni komşularımızın ne de İbo Abi'nin Arap olmadıklarını yıllar sonra anlayacaktım.

(Devamı haftaya)

ÇİZGİLİ TİŞÖRT

Bir önceki sayfadan devam

"deniz gibi olunmaz / denize karışılır / denizde kaybolunur

gece gibi olunmaz / geceye ram olunur / gecede sır-r-olunur

rüzgar gibi olunmaz / rüzgarla savrulunur / kurda kuşa dağılınır

-Cahit Koytak'tan

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

● **Erken seçim yok, tekrar seçim var...**

● Başkanlık sistemi yok, tekrar cumhurbaşkanlığı var...

● **Demirel, İslamköy'ü meşhur etti ve gitti. Bu topraklarda, tüm zamanların en çok karikatürü çizilmiş siyasetçisiydi. En bağlı olduğu devrim de şapka devrimiydi...**

● Son Dakika! Abdullah Gül'ün "Ahmet Sever'le 12 Yıl+12 Gün" adlı kitabı çıktı...

● **Doğrusu, dört partinin ortak koalisyon yapmasıydı. Böylece muhalefetten de kurtulurduk. Hayır, muhalefet oluyo da n'oluyo?!**

● Kırmızı çizgiler... Beyaz yalanlar... En büyük Türkiye!..

● **Tayyip'in de eşbaşkanı var: Recep!..**

● Güney Amerika'da, Guarani dilinde "ñe'e" aynı zamanda hem 'kelime' hem de 'ruh' anlamına gelmekte... Guarani yerlileri, yalan söz söyleyenlerin ya da boş konuşanların ruhlarına ihanet ettiğine inanmaktalar. Okuyunca ben de inandım. Hele bizde, doğru ve güzel kelam, her geçen gün değer kazanmakta. Çünkü giderek azalmakta!

Kendi zamanlarında 'kavuşamayan çift' olan Leyla ve Mecnun, geniş zaman 'ayrılmaz ikili' olarak geçti...

● **Sevdiği kadın için ölümü göze alanlardan, gözünü kırpmadan kadın öldüren sevgisizlere nasıl geldik?!**

● Tuhaf soyadı olur da 'EŞEKÇALAN' ne ama ya?! Hakaret için söylenen at hırsızından da fena. 'Eşekcanbazı' var bi de. Soyadı öyle olan adam ne dese, bi kere daha düşünürsün, tam ne diyo diye. Madem soyadı-eşek parametresine girdik, Mustafa Kemal'in Tarım Bakanı Reşat Muhlis'e "Eşek yapalım senin soyadını!" diyecek kadar sinirlendiği bir gün var. Bakan "Aman paşam nasıl olur?!" diyor, yanıt şöyle geliyor: "Ee, sen tarım bakanı değil misin, toprağı eş, ek!" Neyse ki tarihe 'Erkmen' olarak geçiyor Reşat Muhlis...

● **Victor Hugo ile Peyami Safa'nın tek ortak yönleri yazar olmaları değil. İkisi de ruh çağırmaya meraklıymış. Çağırırlar, geldi geldi, gelmedi yazarlar!..**

● Türk Halk Müziği ve empati: "Bilmem o kimi sever?!"

● **Güngörmüş bir ağbinin, güzel çayını içtim. Çeşit şey anlattı. Yılmaz Güney'in 'Zavallılar' filminde oynamış. "Neydi rolün, nasıl görünüyosun" diye sordum, "Bir dakika görünüyorum, net görünüyorum!" dedi...**

● 12 Nisan 1961. Saat 10:55. Rusya'nın günaydoğusundaki Saratov bölgesinde yaşayan orman bekçisinin karısı Anna Akimovna Tahtarova ve altı yaşındaki Rita, aniden karşılarına garip kıyafetli bi tip çıkınca çok korkuyolar. "Korkmayın!" diyor yabancı. Yabancı uzaylı değil ya da hepimiz kadar uzaylı Sovyet Kozmonot Yuri Gagarin. Aynı gün sabah 09:07'de Kazakistan'daki Baykonu Uzay Üssü'nden fırlatılan Vosktok adlı uzay gemisinin kaptanı. Uzaydaki ilk kozmonot, Vosktok'la yörünge çevresinde devir yapıp dünyasına geri dönüyor. Bu yolculuk için başvuran üç bin kişiden önce yirm aday seçilmiş. Deneme, test, eleme derken, adaylar ikiye inmiş. Biri Yuri Gagarin diğerinin adı German Titov. Titov'u bir nevi yedek tutmuşlar son ana kadar Gagarin'in yanındaymı Gagarin'in tercih edilmesinin sebeplerinden biri de 1,57'lik boyuyla uzay gemisinin yapısına daha uygun olmasıymış. Yuri'n finali dramatik, Vosktok'u problemsi yeryüzüne indiren ko monot, 27 Mart 196 günü deneme uçuşu sırasında normal uçağın düşmesi sonucu -dünyayı geçici olarak değil- ebedi olarak terk etmiş. Köyden çıkıp bi yerlere gelmek başarıys en başarılısı Kluşino Köyü'nden dört çocuklu bir ailenin üçüncü çoc

Tarihtek kez "Be deyip

İltem Dilek

ğu olarak çıkıp uzaya yükselen Gagarin olsa gerek. Yedek kozmonot Titov n'apmış, işte onu takip edemedim...

● **Çin'de Loudi Hemşirelik Yüksekokulu'nda öğretmendi Bayan Zhang. İşini ciddiye alan bir hocaydı velakin öğrencileri dersi onun kadar ciddiye almıyorlardı. Yaptıkları gürültü yetmez gibi, bir de derste çekirdek yiyorlardı. Defalarca uyardı Zhang Hoca. Kimse sallamadı uyarılarını. Bi gün baktı, gene çekirdek çitleniyor ders anlatırken, tepesi attı Zhang Hoca'nın: 16 öğrenciyi koridora oturttu, önlerine de 15 kilo çekirdek koydu, "Bitecek ulan bunlar!" dedi. Öğrenciler evvel şaka sandılar, baktılar hoca ciddi, daldılar çitlemeye. 2,5 kilo çekirdek, yani toplamın henüz altıda biri bittiğinde yılıp pes etti ve özür diledi öğrenciler. Özrü kabul etmekle kalmayıp, kendi de özür diledi hoca. Olay böylece tatlıya bağlandı. Kalan 12,5 kilo çekirdeğe n'oldu bilmiyorum. (Olay tamamen gerçek, sadece Çincede 'ulan' var mı ondan emin değilim!)**

meçhul yan tip' ilk n duymuş olma!" veren çiğ kişi...

● Tarih Baba sıktı. Artık Coğrafya Ana'dan bahsetme zamanı...

● **Yıllar yıllar önce, lojmanda, iki ufak kızı konuşurken duymuştum, bi başka kız hakkında konuşuyolardı, biri diğerine, "Bi daa onunla oynamayalım, durmadan kıçını kaşıyor!" dedi, o diğeri de ona hak verdi. Ne saçma lan!..**

● Erken bilinç, can kurtarır! Marksizmi baleye benzetiyor Amerikalı yazar Mary McCarthy. Ona kalırsa, ki kalsın, Marksizm de bale gibi erken yaşlarda alınması gereken bir eğitim...

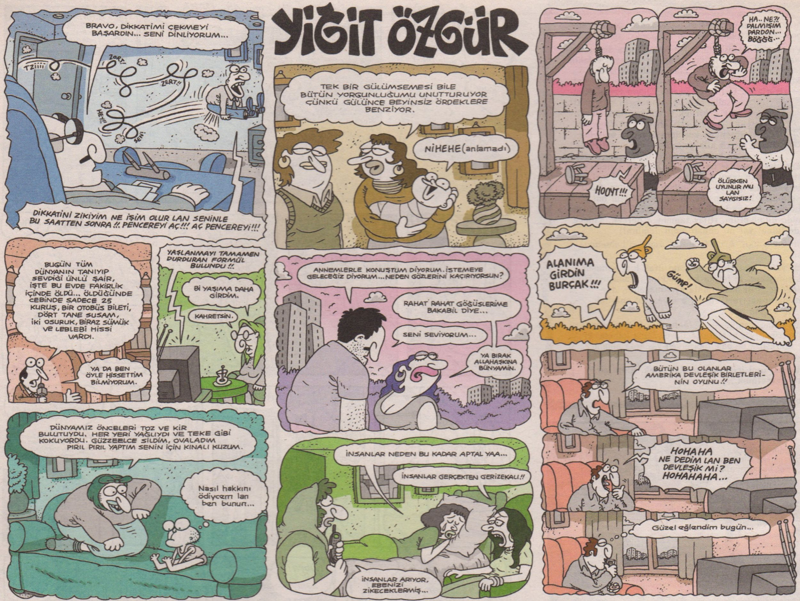
● **Mutluluk kimi için sınır genişletmek, kimi için de sinir gevşetmek...**

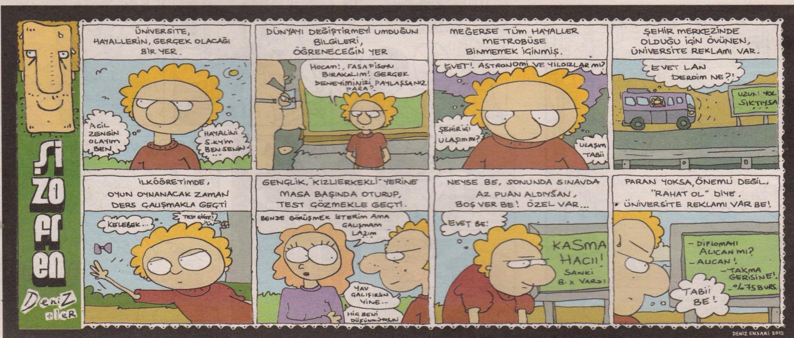
vedatozdemiro@gmail.com

YİĞİT ÖZGÜR
BRAVO, DİKKATİMİ ÇEKMEYİ BAŞARDIN... SENİ DİNLİYORUM...
TZİİİİ
ZORT
ZERT
HE
DİKKATİNİ ZİKİYİM NE İŞİM OLUR LAN SENİNLE BU SAATTEN SONRA!!. PENCEREYİ AÇ!!! AÇ PENCEREYİ!!!
TEK BİR GÜLÜMSEMESİ BİLE BÜTÜN YORGUNLUĞUMU UNUTTURUYOR ÇÜNKÜ GÜLÜNCE BEYİNSİZ ÖRDEKLERE BENZİYOR.
NİHEHE (anlamadı)
HA.. NE?! DALMIŞIM PARDON... BÖĞĞ...
HOOYT!!!
ÖLÜRKEN UYUNUR MU LAN SAYGISIZ!
BUGÜN TÜM DÜNYANIN TANIYIP SEVDİĞİ ÜNLÜ ŞAİR, İŞTE BU EVDE FAKİRLİK İÇİNDE ÖLDÜ... ÖLDÜĞÜNDE CEBİNDE SADECE 25 KURUŞ, BİR OTOBÜS BİLETİ, DÖRT TANE SUSAM, İKİ OSURUK, BİRAZ SÜMÜK VE LEBLEBİ HİSSİ VARDI.
YA DA BEN ÖYLE HİSSETTİM BİLMİYORUM.
YAŞLANMAYI TAMAMEN DURDURAN FORMÜL BULUNDU!!.
Bİ YAŞIMA DAHA GİRDİM.
KAHRETSİN.
ANNEMLERLE KONUŞTUM DİYORUM. İSTEMEYE GELECEĞİZ DİYORUM... NEDEN GÖZLERİNİ KAÇIRIYORSUN?
RAHAT RAHAT GÖĞÜSLERİME BAKABİL DİYE...
SENİ SEVİYORUM...
YA BIRAK ALLAHAŞKINA BÜNYAMİN.
ALANIMA GİRDİN BURÇAK!!!
GÜMP!
BÜTÜN BU OLANLAR AMERİKA DEVLEŞİK BİRLETLERİ-NİN OYUNU!!
HOHAHA NE DEDİM LAN BEN DEVLEŞİK Mİ? HOHAHAHA...
Güzel eğlendim bugün...
DÜNYAMIZ ÖNCELERİ TOZ VE KİR BULUTUYDU. HER YERİ YAĞLIYDI VE TEKE GİBİ KOKUYORDU. GÜZZEELCE SİLDİM, OVALADIM PIRIL PIRIL YAPTIM SENİN İÇİN KINALI KUZUM.
Nasıl hakkını ödiycem lan ben bunun...
İNSANLAR NEDEN BU KADAR APTAL YAA...
İNSANLAR GERÇEKTEN GERİZEKALI!!
İNSANLAR ARIYOR, EBENİZİ ZİKECEKLERMİŞ...

ŞİZOFREN
DENİZ +LER
ÜNİVERSİTE, HAYALLERİN, GERÇEK OLACAĞI BİR YER.
ACİL ZENGİN OLAYIM BEN
HAYALİNİ S.KYİM BEN SENİN
DÜNYAYI DEĞİŞTİRMEYİ UMDUĞUN BİLGİLERİ, ÖĞRENECEĞİN YER
HOCAM!, FASAFİSOYU BIRAKALIM! GERÇEK DENEYİMİNİZİ PAYLAŞSANIZ PARA?
MEĞERSE TÜM HAYALLER METROBÜSE BİNMEMEK İÇİNMİŞ.
EVET! ASTRONOMİ VE YILDIZLAR MI?
ŞEHİRİÇİ ULAŞIM MI?
ULAŞIM TABİİ
ŞEHİR MERKEZİNDE OLDUĞU İÇİN ÖVÜNEN, ÜNİVERSİTE REKLAMI VAR.
EVET LAN DERDİM NE?!
UZUN YOL SIKTIYSA
İLKÖĞRETİMDE, OYUN OYNANACAK ZAMAN DERS ÇALIŞMAKLA GEÇTİ
KELEBEK...
TEST ÇÖZ!
GENÇLİK, "KIZLIERKEKLİ" YERİNE MASA BAŞINDA OTURUP, TEST ÇÖZMEKLE GEÇTİ.
BENDE GÖRÜŞMEK İSTERİM AMA ÇALIŞMAM LAZIM...
YAV ÇALIŞIRSIN YİNE...
HİÇ BENİ DÜŞÜNMÜYOSUN
NEYSE BE, SONUNDA SINAVDA AZ PUAN ALDIYSAN, BOŞ VER BE! ÖZEL VAR...
EVET BE!
KASMA HACI! SANKİ B.X VARDI
PARAN YOKSA, ÖNEMLİ DEĞİL, "RAHAT OL" DİYE, ÜNİVERSİTE REKLAMI VAR BE!
- DİPLOMANI ALICAN MI?
- ALICAN!
- TAKMA GERİSİNE!
- %75 BURS
TABİİ BE!
DENİZ ENSARİ 2015

BİRAZ DA YİĞRENELİM

Memo TEMBELÇİZER

Büyük katliamdan canlı kurtulabilenin bir tek kendisi olduğuna inanamıyordu. Gökten zehirli sıvı yağmaya başladığında "Saçlardan çıkmamız lazım! Saçlardan çıkalım!" diye bağırınmış fakat kimseye lafını dinletememişti. Zaten kimsenin laf dinleyecek hali de yoktu; bazısı gafil avlanmış, hiçbir şeyden habersizken baştan aşağı zehire bulanıp olduğu yerde cansız yığılıvermişti; bazısı panikle bağırarak zehire bata çıka koşturuyordu; bazısı zehire zapışmış, çığlıklar içinde kıvranıyordu. Her şeyin bir anda oluverdiği o esnada o, ense civarında gezintiye çıkmış, yumurtaların gölgesinde dolaşarak keyif yapmakla meşguldü. Gökten bir anda yağmaya başlayanın her zamanki gibi sabunlu su olmadığını daha ilk anda keskin kokusundan ve koyu kıvamından anlamıştı. Gölgesinde durduğu iki üç iri yumurtalı saçın sıvıyla birbirlerine yapışarak ona şemsiye olmaları sayesinde, ilk anda ölenlerden ya da paniğe kapılanlardan olmaktan kurtulmuştu. Çevresinde herkesin bağrınmaya ve kıvranmaya başladığını görünce dehşete kapılarak "Kaçalım! Saçlardan çıkmamız lazım!" diye bağırınmış fakat kimsen onu dinleyemeyecek derecede dehşet içinde olduklarını görünce kendisini kurtarmak refleksiyle koşarak enseden aşağı, saçların dışına kendisini zor atmıştı. Tişörtün yakasından içeri girene kadar hiç durmadı. Yakanın kuytusuna girebildiğinde durup geriye baktı. Bütün kafadan çığlıklar ve inlemeler yükseliyordu.

Bir çocuğun saçlarında doğmuştu. Bütün çocukluğu o çocuğun saçlarında geçmiş, orada arkadaşlar edinmiş, oyunlar oynamıştı. Delikanlı olduğunda ise bütün arkadaşları gibi onu da maceranın heyecanı kaplamış, kafadan kafaya atlamak hem bir cesaret gösterisi hem de hayat tarzı olmuştu. Ortamda birbirini itekleyen, birbirine sarılıp güreşen, sık sık kafa tokuşturan bir sürü çocuk vardı ve kafadan kafaya geçmek kolaydı. Her kafada bambaşka arkadaşlar ediniyor, aşklar yaşıyor, canı sıkıldığı anda ise belki de arkasında pek çok yumurta bırakarak başka kafaya atlayıveriyordu. Fakat yaşı ilerleyip delikanlılık çağı geçmeye yüz tuttuğunda artık her kafada daha uzun kalmaya başladığını, kafa değiştirmenin artık ona maceradan çok yorgunluk yaşatmaya başladığını farketti. En son tesadüfen bir çocuk kafasına değil bir adam kafasına atladığını farkettiğinde ise bunu bir işaret olarak değerlendirip buraya yerleşmeye karar verdi. Burada kendine daha mesafeli arkadaşlıklar, daha dengeli aşklar ve yüzlerce ve yüzlerce yumurtadan oluşan yepyeni ve dingin bir hayat kurdu. Ve işte tüm bu arkadaşları ve sevgilileri ve yavruları şu an çığlıklar içinde kıvranarak can veriyorlardı. Adamın devasa ve iğrenç elinde tuttuğu devasa dişli bir aleti saçlar arasında gezdirerek sevdiklerinin cansız bedenleri alete taktırıp saçlardan alıp bilinmeze götürdüğünü görünce, bu korkunç katliama daha fazla tanıklık edemeyeceğine kanaat getirip arkasını döndü; yakadan içeri girip tişörtün dikişlerinin arasındaki bir kuytuluğa saklandı; elleriyle kulaklarını kapayıp gözlerini yumarak büzüştü kaldı.

"Nerden çıktı ki bu?!.. Napıcaz şimdi?.." "Bence biraz burda dursun, yorgun gözüküyor." "Dursun mu? Deli misin sen, uğursuzluk alameti bu! Hemen kovalım gitsin!.." "Niye uğursuzlukmuş? O da bir bit işte." "Bit ama saç biti! Saç bitinin burda ne işi var?! Kesin uğursuzluk alameti bu!.."

Uyandığında tişörtün karanlığının içinde zar zor seçebildiği iki bit karşısında durmuşlar, ona bakarak aralarında tartışıyorlardı. İki bit, ama daha önce hiç görmediği cinsten, daha tıknaz ve daha esmer iki bit. Uyandığını görünce susup dik dik ona baktılar. "Merhaba" dedi, "Siz.. Kurtuldunuz mu?.." Daha tıknaz olanı elini alnına vurup bağırdı: "Ben dedim abi! Dedim ben! Bir uğursuzluk var bu işte!.." Diğeri hala dik dik bakıyordu: "Neyden kurtulduk mu?.." "Zehirden… Buraya yağmadı mı? Kafada herkes öldü" Tıknaz olan daha da telaşlandı: "İşte! Ben sana demedim mi? Hep beni gereksiz evhamlılıkla suçluyosun, ben sana demedim mi? En son çamaşır sepetinde dondan bu tişörte atladığımızda 'burda niye kimse yok, kesin bi olay var' demedim mi?! Al işte, zehir varmış!.." Diğeri gözlerini devirerek "Ya, o başka bu başka" dedi. "Temiz çamaşıra geldik işte, daha kimse yerleşmemişti buna. Hem kafa neresi saç neresi…" Saçtan gelen bit "Siz.." dedi, "siz saçta yaşamıyor musunuz? Çamaşırda mı yaşıyorsunuz?.." Diğerleri tekrar ona baktılar. Tıknaz, "Bu salağın dünyadan haberi yok" dedi. Diğeri "Biz çamaşır bitiyiz" dedi. "Çamışır kıvrımlarının arasında yaşıyoruz. Sizin oralara gelmeyiz. Buradaki kan daha lezzetli" Saç biti aşağıdaki deriye baktı, miğdesi kalktı. Hiç yağlı kafa derisi gibi ısırılıp emilecek gibi gözükmeyen, sert ve iğrenç bir deriydi. Gözlerini yerden kaldırmadan kısık bir sesle "Demek… Burayı zehirlemediler…" dedi. "Bizim orada… Herkes… Herkes öldü…" Yere kapaklanıp hıçkırarak ağlamaya başladı. Çamaşır bitleri biraz üzüntü ve daha çok dehşetle ona bakakaldılar.

Saç biti ne yapacağını, nereye gideceğini bilemediği için tişörtün yakasında kaldı, çamaşır bitleriyle arkadaşlık etmeye başladı. Birbirlerine hayatlarından, çocukluklarından bahsettiler; ne kadar farklı olduklarına güldüler, ne kadar ortak yönleri olduğuna şaşırdılar. Saç biti uzun uzun büyük felaketi anlattı. Tıknaz çamaşır biti, üzerinde yaşadıkları adamın herkesten kurtulmaya çalıştığını ve saç bitlerinin başına gelenin eninde sonunda onların da başına geleceğini iddia ediyordu. Diğeri ise onunla dalga geçiyor, her olayın kendine özgü ayrı dinamikleri olduğun, kimsenin bu kadar büyük ve çok yönlü bir stratejiyi planlayıp yürütemeyeceğini söylüyordu. Saç biti bizzat felaketi yaşamış biri olarak tıknazın fikirlerine hak veriyor, fakat yaşadığı travmanın etkisinden kurtulabilmek için diğerinin olumlu hislerini daha çok onaylıyordu. İçinde bulundukları durum bir endişe, bir savunma yahut bir kaçış planı değil de bir muhabbet olduğu sürece kendini daha güvende hissediyordu.

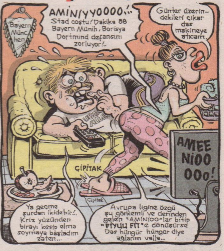
Bir gün yine tişörtün yakasının kenarında oturmuş dışarıyı seyrederek muhabbet ederlerken tıknaz eliyle sus işareti yapıp yukarıyı gösterdi. Hepsi kafalarını kaldırıp yukarı baktılar. Çok güzel bir sivrisinek yukarıda dönüp duruyordu. Sonra yavaşça alçaldı, yakanın hemen ilersine, ensenin ortasına kondu. "Ne kadar güzel" dedi saç biti fısıldayarak. Kocaman kanatları, yere basmadan yukarıda duran arka ayakları ve sivri burnuyla son derece havalı bir hayvandı sivrisinek. Sivri burnunu deriye yasladı, sağa sola kanırta kanırta derinin içine, bitlerin ulaşamayacakları derinliklere kadar soktu. "Vay be" dedi tıknaz, "gönlünün istediği yere uç, canının çektiği yere kon, en güzel kanları em… Hem de zehir mi yağdı? Hemen topukla, hiç bir felaketten etkilenme… Hayat bu işte…" Hepsi hayranlıkla mest olmuş bir halde sivrisineğin karizmatik duruşunu incelediler, sıritarak ince uzun karnının kıpkırmızı kanla dolarak şişmesini seyrettiler. Öylesine mest olmuş durumdaydılar ki adamın devasa elinin ensenin hemen yukarsında durduğunu ve uygun bir an beklemekte olduğunu farketmediler bile. El ensede şakladığında neye uğradıklarını şaşırdılar, büyük bir zelzeleyle sarsılarak her biri bir tarafa savruldu. Kendilerine gelip birbirlerini bulduktan sonra yakadan dışarı baktıklarında korkuyla titrediler. Az önce bütün olumlu hisleriyle hayranlık besledikleri, bütün umutlarıyla özdeşleştirdikleri sivrisineğin vücudu ezilerek parçalanmış, bağırsakları ense derisine sıvanmıştı. Sağlam fakat yere yapışıp kalmış bir kaç bacak kendi kendilerine titreyerek seğiriyordu. Her şey ve her yer az önce emdiği kanla kıpkızıla boyanmıştı. Korkuyla yakadan içeri kaçtılar. Dışarıya da uzunca bir süre tekrar bakamadılar.

"Saçlara geri dönemem" dedi saç biti. Tıknaz, "Gitmek zorunda değilsin ki" dedi, "ne güzel takılıyoruz işte burda." "Çok acıktım, buranın kanını ememiyorum. Saça da dönemiyorum, bir çare bulmam lazım." Aslında saç bitinin derdi açlık değildi, daha bir kaç hafta problemsiz az kalabilirdi. Mesele umutsuzluktu. Sivrisineğin ölümünden sonra, yeni arkadaşlarla yeni bir gelecek umudu inşa ettiği bu tişört yakasının aslında bir felaketten hiç de uzak olmadığı ortaya çıkmıştı. Çamaşır bitlerini kendisiyle birlikte burayı terk etmeye zorlayamazdı, onların yuvası burasıydı. Ama kendisi zaten yuvasından uzakta olduğundan umut arayışına çıkabilirdi; umutsuzluğu kabullenip gündelik muhabbetle avunmak kaldıramayacağı kadar büyük bir yüktü artık. Çamaşır bitlerine sarıldı, vedalaşıp tişörtün karanlığına doğru ilerlemeye başladı. Karanlıkta yürürken felaketleri düşündü, çocukluğunu düşündü, arkadaşlarını ve sevgililerini düşündü. Uğursuz bir kaç olaya mı denk gelmişti, uğursuz bir dönemden mi geçiyordu, yoksa çocuklukta kavranamayacak şekilde uğursuzluklar ve felaketler hayatın olağan yapısında vardı da bunu farketme yaşına yeni mi giriyordu? Bunları düşüne düşüne uzunca bir süre ilerledi. Yorulduğunda herhangi bir bir kuytuluk bulamadan, gepgeniş sırt düzlüğünün ortasında büzüşüp uykuya daldı.

- devamı haftaya -

CENGİZ ÜSTÜN

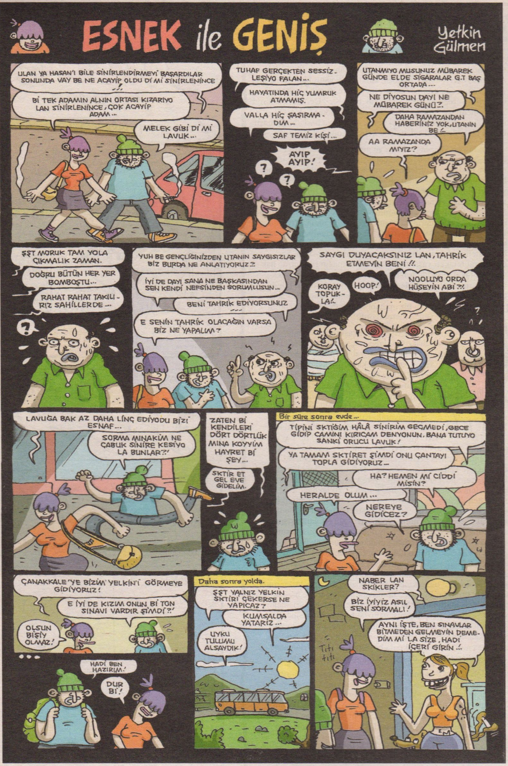
Tribal enfeksiyon

info@cengizustun.com

O SIRADA
ERMAN ÇAĞLAR

Hiç anlamamak üzerine.

Bazen kendimi hiç anlamazken yakalıyorum. İş yerinde kıran kırana toplantı oluyor mesela, herkes en güzel powerpoint sunumlarını hazırlamış gelmiş, bazen powerpoint de kesmiyor insanları excel dosyaları açıyorlar, kurumsallık festivali tadında, tam gerçekten bu toplantı işlerini sevenleri çok mutlu edecek güzel toplantılar oluyor. "Önce sektör genelinde neler olup bitiyor, ona kısaca bir bakalım isterseniz" beslemelesiyle başlayan bir verimlilik duası, veri yağmurlarında şemsiyesiz ıslanan bedenler. "Millenial kuşağı" aslında ne istiyor, bir ara "Y kuşağı" vardı onlar ne oldu, okulu bitirebildiler mi, onların internetten zengin olma işi vardı o ne oldu, şimdi neredeler ne yapıyorlar? İnsan bunları bilmek istemez mi? Kuşkusuz görmeyi bilen gözlere, kulağıyla değil kalbiyle dinleyenlere bu toplantılardan çıkarılacak nice dersler, alınacak bir çok feyizler vardır. Genelde iyi başlıyorum, ilk on dakika falan nefessiz dinliyorum, yeni bilgi geldikçe çok heyecanlanıyorum, hayatım değişecekmiş gibi oluyor.

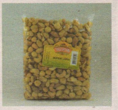
Neden sonra, beynim yavaşça bayılıyor.

Aksiyon filminde Jean Claude Van Damme öldürmek istemediği düşmanının ağzını burnunu arkadan yakalayıp avucuyla sıkıca kapatır da gitmesine izin vermez de, düşman gözlerinde biraz şaşkın, biraz da "aşk olsun" dercesine kırgın bir bakışla havasızlıktan baygınlık geçirir. Beyin de öyle gidiveriyor. Dışarıdan bakınca "özellikle son dediğiniz şeyler çok ilgimi çekti, lütfen biraz daha anlatın" der gibi bir bakış var yüzümde, ama aniden müdahale edip beynimi açabilseler belki içinden beyin değil de beş kilo karışık lüks kuruyemiş, iki buçuk litre kola ve on yıl önce üniversitede okurken öğrenci evinde kullandığım YU-MA-TU marka vcd oynatıcı çıkar.

Eğer YU-MA-TU marka vcd oynatıcıyı açarsanız, onun içinden de büyük ihtimalle Van Damme'ın aksiyon dolu bir filmi çıkar. İşte bu, çalışmayı aniden bırakan bir beynin basarısız fakat samimi bir tasviridir. O saatten sonra ben insan değilim, artık belki de kapı cereyan yapıp çarpmasın diye araya koyabileceğiniz bir nesneyim. "Acaba neler düşünüyor, aklından neler geçiyor?" diye düşündüğünüz japon balığınızım. Gece sizinle birlikte oturup televizyonda oynayan bilim-kurgu filmine bakan seksen yaşındaki (maşallah) anneannenizim.

Lisedeyken bütün hayatım hiç anlamamakla mücadeleyle geçti. Yorucu, tüketici bir çaba. Lisedeki hocalar adeta kokusunu alıyorlardı hiç anlamamanın. Yüzümdeki ifade değişmese de anlıyorlardı beynin gittiğini. Biliyorum, çünkü daha henüz dijital kameralar yaygınlaşmamışken bana yurtdışından bir tane hediye gelmişti, derslerde kafa gidince, suratım dışarıdan nasıl gözüküyor öğrenmek için gizlice kendi resmimi çekiyordum. Eski bilgisayarımın içinde bir sürü lise üniformalı, sabit bakışlarla karşıya baktığım fotoğrafım var. Surat ifadem değişmiyordu, ama anlıyorlardı. Verilen bilgiyi almayınca çok sinirleniyorlardı. Lise hocası affetmez, "ne anlatıyorum ben" diye soruverir. Öyle bir durumda kalmamak için hep kendimi yokluyordum.

Lise bittikten sonra yavaş yavaş kaybettim kontrol duygusunu. Lise hocasından başka sadece kız arkadaşınız, eşiniz sorar size "ben en son ne anlatıyordum?" diye. Ona dikkat ettikten sonra sıkıntı yok. İş yerinde çağdaş yaşam olduğu için bir insan anlamaz gözlerle baksa bile ona "Erman, en son ne söyledim, tekrar et" diyemeyiz.
O yüzden artık beyin kendi kendine Van Damme filmi oynatmaya başlayınca eskisi kadar endişelenmiyorum. Kimse yaşlanmak istemez, ama inşallah gerçekten böyle bir şeydir. Beynin içinde oynayan Van Damme filminin sıklığı artacak, bir noktada evde hiçbir şey yapmadan ve boşluğa bakarak yaşayabileceğim, sonra da bir gün "herkesin boynunu kırdı, bu sonuncuyu neden bayılttı, madem bayıltabiliyor neden ötekileri de bayıltmadı?" diye düşünürken yorgun kalbim tekleyecek. Aynı yazıda hem iş hayatının sıkıntılarından, hem bunaltıcı lise ortamından, hem bunamadan ve aynı zamanda ölümden de bahsettiğimize göre bugün gönül rahatlığıyla "iyi ki para verip mizah dergisi almışım" diyebilirsiniz. Sizin için varız.

groagh@gmail.com

Cihan Ceylan
TİLKİ UYKUSU HER ZAMAN KAZANIR
Gitmiş...
Hoşçakal
MHO ?.. NEREYE ?..
HI ?.. YOK... BURDAYIM...
BUGÜN NABALIM BİLİYO MUSUN? ALALIM TERMOSUMUZU, BASALIM GİDELİM BEYKOZ ÇAYIRI'NA, HAVA DA GÜZEL!
Hasktr ya gidemiyorum bi türlü.
POŞUYU AÇIK BIRAKMIŞSIN...
BUGÜN ÖYLE OLDU YA...
BEN TOPLUYORUM VALLA... AÇIK OLUNCA ÇOK DARLANIYORUM, ÇOK SICAK!
EY EŞKİYALAR MODAYI Bİ KENARA BIRAKIP İŞİMİZE KONSANTRE OLSAK DİYORUM EŞKİYALAR!
OHA AT KUYRUĞU YAPANLAR...
Survivor'daki evli...
ÖDÜL OLARAK EN SEVDİĞİN KİŞİ DOMİNİK'E GELİCEK. NELER SÖYLİYCEKSİN...
VALLA ABİ ANNEM GELSİN DESEM KARIM ALINIR, KARIM GELSİN DESEM ANNEM KÜSER O YÜZDEN (ÇOK TA SEVMEDİĞİM HALDE) ENİŞTEM GELSİN...
Evli her yerde evli işte mına koyim yazık lan!
ŞU CİNAYET KAFAMI KURCALIYOR, KATİL KİM? KİM! KİM !..
BULURSUN YA... O ADAM Bİ YERDE KENDİNİ BELLİ EDECEK BENCE...
Kitap Düşkünü
DEĞERLİ KİTAP DOSTLARI BU HAFTA VİTİRİNİMİZDE İKİ KİTAP VAR...
KAVGAM
Adolf HITLER
ADOLF'UN KAVGASI
ATA NİRUN
BEN İKİSİNİ DE OKUMADIM DA İLLA OKUYACAK OLSAM ŞU SAĞDAKİNİ ALIRDIM (Vay be ata)
Bir dahaki kitap düşkünü programında buluşmak üzere.
Yine o adam
Ramazan'ın başından beri havalar nasıl dikkat ediyorsun di mi. Hey kurban olduğum rabbim.
İSTANBUL
Gök gürültülü sağanak
18°
Şu an
11 12 13 14
18 17 18 19 21
Ramazan boyunca tahmin
(Oruçlular rahat tutsun diye)
19
HAVA DURUMU UYGULAMAN GÜZELMİŞ BEN DE İNDİREYİM.
İKİ DOST
BENİ YAŞAMAM GEREKTİĞİNE İNANDIR. HEMEN ŞİMDİ TAM HAYATTAN VAZGEÇERKEN... HIFFSHH BANA ÖYLE BİŞEY SÖYLE Kİ...
VOLVO, ALMAN ARABASI DİİLMİŞ KARDEŞKANKA! İSVEÇ ARABASIYMIŞ!
HASSKTR! CİDDİ Mİ?
HADİ BIRAK O İLETİ...
NORMAL DOĞUM MU YAPTIN OHA! SENİ TEBRİK EDİYORUM!
HADİ CANIM İNANAMAM NORMAL Mİ YAPTIN SAHİDEN? SEZERYAN DEĞİL Mİ? BRAVO YA O ZAMAN İYİ CESERAT!
OHA NORMAL DOĞUM!
Bir normal doğuma bu kadar övgü geldiyse gecenin starı benim demektir, beş çocuğu da tarlada normal doğurdum artı göbek bağlarını da kendim kestim!

Normal şartlar altında, okulu tatile giren bir lise öğrencisi, yılın yorgunluğunu ailesiyle ya da arkadaşlarıyla çıkacağı bir tatilde atar ya da duruma göre yakında gireceği üniversite sınavı için eksiklerini gidermek üzere iyi bilmediği konulara göz atmaya başlar. Ama **Yeni Türkiye'de** okulu tatile giren bir lise öğrencisinin derhal inşaatlarda çalışmaya başladığını, güvenlik önlemi alınmadığı için sekizinci kattan düşerek hayatını kaybettiğini görebilirsiniz. **Yeni Türkiye** seçtiği vekiller tarafından 16 yaşını doldurmuş çocukların ağır işlerde çalışmasına olanak tanıyan bir yasa çıkarmış, çocukları kendi vekilleri tarafından ölüme yollanmış bir ülkedir.

Normal şartlar altında kamu kurumlarında üst düzey bürokratlık yapmak için üniversite yıllarından itibaren kararlı bir çalışma, kendini geliştirme ve devlet memuriyeti basamaklarında, liyakatlerini göstererek yükselmek gerekir. Ama **Yeni Türkiye'de** durduk yere din bilgisi öğretmeniyken kendinizi ülkenin en büyük kamu yayıncısının yeni teknolojilerle ilgili biriminin başında bulabilirsiniz. **Yeni Türkiye'de** bürokraside yükselmek kişisel bilgi ve becerilerinizle tamamen alakasız bir durumdur. Halka tepeden bakan, eğitimsizleri küçük gören ceberrut statüko **Yeni Türkiye'de** yerle bir edilmiş onun yerine herkese tepeden bakabilen ve bilhassa eğitimli sınıfla dalga geçen yeni bir rejim tesis edilmiştir.

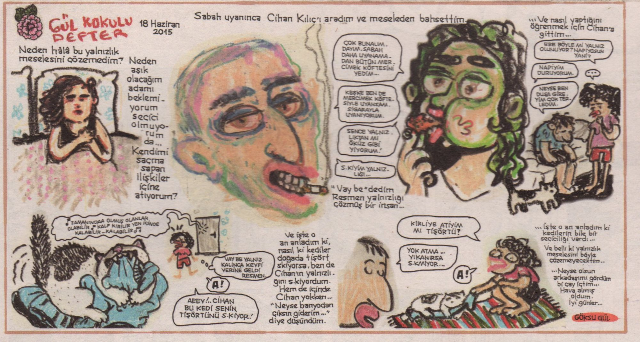
Normal şartlar altında yanıbaşındaki bir ülkenin bir sınır şehri insanların kafasını kesen ve dünyanın dört bir yanından adam öldürmeye gelen sosyopatlar tarafından işgâl edilen bir ülke, eğer bu yabancı savaşçılarla işbirliği içinde değilse bu duruma tepki gösterir. **Yeni Türkiye** ise, hemen hiçbiri o bölgenin insanı olmayan ithal sosyopatların işgaline hiç sesini çıkarmazken, aynı kent bölgenin halkları tarafından alındığında birdenbire etnik temizlik yapıldığı iddiasıyla ayağa kalkar. **Yeni Türkiye** için Avrupa'dan Kafkasya'dan ve hatta Çin'den adam öldürmeye gelen sosyopatların bir ortadoğu kentini işgal etmesi normal, aynı şehrin bu yabancı unsurlar ve işbirlikçilerinden temizlenmesi ise kabul edilemez bir durumdur. Görünen o ki **Yeni Türkiye'nin stratejik derinliği,** "en iyi ve masum ihtimalle" **Kürt anasını görmesin'**den ibarettir.

Normal şartlar altında zihinsel engelli bir gencin başına yanlışlıkla bir çok şey gelebilir. Gördüğü bir şeyi yanlış anlayabilir, bir tabelayı yanlış yorumlayabilir, çukura düşebilir, ayağı takılabilir. Ama **Yeni Türkiye'de** okuldan eve dönen zihinsel engelli bir genç, sivil polisler tarafından "yanlışlıkla" ve dövülebilir ve hatta kör edilebilir. **Yeni Türkiye** polislerin insanları durdurup dövdükleri için ancak "yanlışlıkla" dövdülerse özür diledikleri bir ülkedir ve görünen o ki **Yeni Türkiye** polislerin birilerini istedikleri zaman bilinçli olarak da dövmeye hakkı olan bir ülkedir.

Barış UYGUR

* YEDEKLİ ÇALIŞTIĞIM İÇİN BEN BU HİKAYEYİ ÇİZDİĞİMDE 7 HAZİRAN'DAN ÖNCEYDİ, TAYYİP BAŞKAN OLACAK, YILLAR SONRA DA BİLAL VELİAHT OLARAK TEPEMİZE BİNECEK SANIYORDUM, HİKAYE BİRAZ HAVADA KALDI AMA OLSUN, UCUZ ATLATTIK YA HAVADA KALSA DA OLUR.

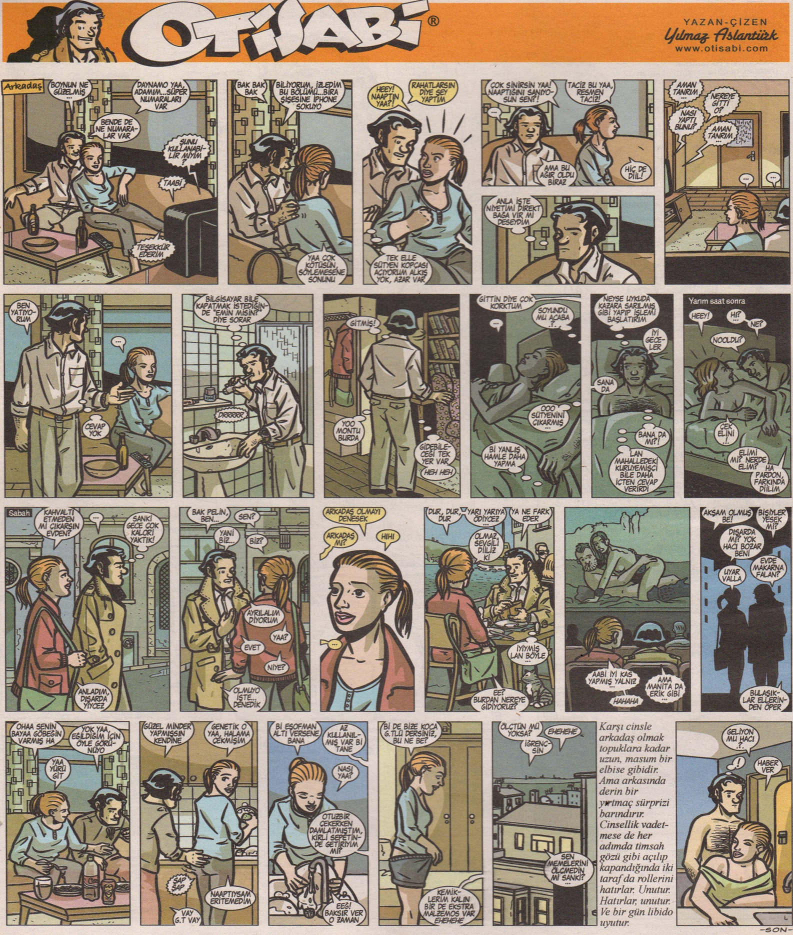

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 25 Haziran 2015 | Sayı: 408
Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar MÜESSESE MÜDÜRÜ: Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin - Murat Cengiz Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş Ofis Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: APA-Uniprint Hadımköy Asfaltı Ömerli Köyü mevkii Hadımköy-İstanbul Tel: 0212 798 28 40
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 160 TL Amerika: 120$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 USD: TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 EUR: TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

OTİSABİ®
YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com
Arkadaş
BOYNUN NE GÜZELMİŞ
...
DAYNAMO YAA, ADAMM...SÜPER NUMARALARI VAR
BENDE DE NE NUMARALAR VAR
ŞUNU KULLANABİLİR MİYİM ?
TAABİ
TEŞEKKÜR EDERİM
BAK BAK BAK
BİLİYORUM, İZLEDİM BU BÖLÜMÜ...BİRA ŞİŞESİNE IPHONE SOKUYO
YAA ÇOK KÖTÜSÜN, SÖYLEMESENE SONUNU
HEEY! NAAPTIN YAA?!
RAHATLARSIN DİYE ŞEY YAPTIM
TEK ELLE SÜTYEN KOPÇASI AÇIYORUM ALKIŞ YOK, AZAR VAR
ÇOK SİNİRSİN YAA! NAAPTIĞINI SANIYOSUN SEN?!
TACİZ BU YAA, RESMEN TACİZ!
...
AMA BU AĞIR OLDU BİRAZ
HİÇ DE DİİL!
ANLA İŞTE NİYETİMİ DİREKT BAŞA VIR MI DESEYDİM
AMAN TANRIM
NASI YAPTI BUNU?
NEREYE GİTTİ O?
AMAN TANRIM
...
...
...
BEN YATIYORUM
...
CEVAP YOK
BİLGİSAYAR BİLE KAPATMAK İSTEDİĞİNDE "EMİN MİSİN?" DİYE SORAR
DRRRRR
GİTMİŞ!
YOO MONTU BURDA
GİDEBİLECEĞİ TEK YER VAR
HEH HEH
GİTTİN DİYE ÇOK KORKTUM
...
SOYUNDU MU ACABA ..?..
OOO SÜTYENİNİ ÇIKARMIŞ
Bİ YANLIŞ HAMLE DAHA YAPMA
NEYSE UYKUDA KAZARA SARILMIŞ GİBİ YAPIP İŞLEMİ BAŞLATIRIM
İYİ GECELER
SANA DA
BANA DA MI?!
LAN MAHALLEDEKİ KURUYEMİŞÇİ BİLE DAHA İÇTEN CEVAP VERİRDİ
Yarım saat sonra
HEEY!
HI?
NE?
NOOLDU?
ÇEK ELİNİ ...
ELİMİ Mİ? NERDE ELİM?
HA PARDON, FARKINDA DİİLİM
Sabah
KAHVALTI ETMEDEN Mİ ÇIKARSIN EVDEN?
...
SANKİ GECE ÇOK KALORİ YAKTIK!
ANLADIM, DIŞARDA YİYCEZ
BAK PELİN, BEN...
SEN?
YANİ BİZ...
BİZ?
AYRILALIM DİYORUM
YAA?
EVET
NİYE?
OLMUYO İŞTE... DENEDİK
ARKADAŞ OLMAYI DENESEK
ARKADAŞ MI?
HIHI
...
DUR, DUR, DUR
YARI YARIYA ÖDİYCEZ
YA NE FARK EDER
OLMAZ, SEVGİLİ DİİLİZ Kİ
İYİYMİŞ LAN BÖYLE ...
EE? BURDAN NEREYE GİDİYORUZ?
AABİ İYİ KAS YAPMIŞ YALNIZ
AMA MANİTA DA ERİK GİBİ ...
HAHAHA
AKŞAM OLMUŞ BE!
BİŞİLER YESEK Mİ?
DIŞARDA MI? YOK HACI BOZAR BENİ
EVDE MAKARNA FALAN?
UYAR VALLA
BULAŞIKLAR ELLERİNDEN ÖPER
OHAA SENİN BAYAA GÖBEĞİN VARMIŞ HA
YOK YAA EĞİLDİĞİM İÇİN ÖYLE GÖRÜNÜYO
YAA YÜRÜ GİT
GÜZEL MİNDER YAPMIŞSIN KENDİNE
GENETİK O YAA, HALAMA ÇEKMİŞİM
ŞAP ŞAP
VAY G.T VAY
Bİ EŞOFMAN ALTI VERSENE BANA
AZ KULLANILMIŞ VAR Bİ TANE
NASI YAA?
OTUZBİR ÇEKERKEN DAMLATMIŞTIM, KİRLİ SEPETİNDE GETİREYİM Mİ?
NAAPTIYSAM ERİTEMEDİM
EEĞ! BAKSIR VER O ZAMAN
Bİ DE BİZE KOCA G.TLÜ DERSİNİZ, BU NE BE?
KEMİKLERİM KALIN Bİ DE EKSTRA MALZEMOS VAR EHEHEHE
ÖLÇTÜN MÜ YOKSA?
EHEHEHE
İĞRENÇSİN
SEN MEMELERİNİ ÖLÇMEDİN Mİ SANKİ?
Karşı cinsle arkadaş olmak topuklara kadar uzun, masum bir elbise gibidir. Ama arkasında derin bir yırtmaç sürprizi barındırır. Cinsellik vadetmese de her adımda timsah gözü gibi açılıp kapandığında iki taraf da rollerini hatırlar. Unutur. Hatırlar, unutur. Ve bir gün libido uyutur.
GELİYON MU HACI ..?..
!
HABER VER
-SON-

UYKUSUZ

2 TEMMUZ PERŞEMBE
SAYI: 2015/27 No: 409
3 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 3.50 TL.
ISSN 1307-7619

UYUYUN LAN

Suriye'ye girsek mi girmesek mi" onu konuşuyoruz milli güvenlikle.. Diyeceksiniz ki "madem girecektiniz, Süleyman Şahı niye getirdiniz?".. Bu sefer de Vahdettin Hanı getirmeye gidiyoruz...

LGBT yürüyüşüne su sıktık diye protestolar oldu.. Merak etmeyin orucunuz bozulmamıştır.. Bi daha ki sefere yürüyüşü iftara denk getirin, suyu sıktıktan sonra plastik mermi yerine zeytin atıcaz.. Sorular geliyor.. "Hocam, özgürlükler bakımından LGBT yürüyüşüne destek verdim, orucum azalmış mıdır?." Bu ne biçim soru lan?!.. Sonra mausun tekerleğini çevirip de sayfayı aşağı doğru indirince, sorunun devamının olduğunu farkediyorum.. "Yani orucumun sevabında azalma olmuş mudur?" Her ihtimale karşı tekerleği biraz daha döndürüyorum, yok, sayfa dibe oturdu. Evet, azalma olur.. Çünkü oruç ağız attığın sloganlara bak...

Manken tuğçe "Derin uyku" diye kitap yazmış...Benim köşemin ismi "uyuyun lan" ya.. Bak yaa.. "Sarayın tuvaletini iki kere kullandım, altından değil" diye de demeç verdi.. "Bizim milletin aklı sı*arken gelir" diye bi laf var... İkinci kere de s*çmış ki sağlamasını yapmış.. Gayet bilimsel eloy...

HDP'li kürkçü "Yunanistanın 1,5 milyar dolar borcunu biz ödeyelim" dedi... Ödeyelim de bi adalarını alırım ama.. Ege'de millet yüzerek dahi açılamıyo yunan sularına girmemek için.. onu biraz açalım veya kaptan Kürk..

Tayyip Erdoğan Türkiye'yi Suriye'de savaşa sokmak istiyor.

Tayyip Erdoğan'ın Suriye'ye asker sokmak istediği ancak Türk Silahlı Kuvvetleri'nin karşı çıktığı iddia ediliyor.

KAÇ YIL OLDU?

FIRAT BUDACI

Hürriyet gazetesi Kanal D'nin, Sabah gazetesi ATV'nin, Akşam gazetesi de Show TV'nin en çok izlenen kanal olduğuyla ilgili ilanlarını aynı gün yayınlayalı **9 yıl,**

Dükkânının duvarına Che posteri asan bir esnafı ziyaret eden Egemen Bağış, **"Che yaşasa AK Parti'ye oy verirdi,"** diyeli **2 yıl...**

Çelik, "Okudunuz, yazdınız, evlendiniz, bir çocuk bekliyorsunuz, 10 seneden beri albüm yapıyorsunuz ve hep satıyorsunuz. Bunu neye bağlıyorsunuz?" sorusuna verdiği cevaba **"Biraz da ben ekleyeyim..."** diye başlayalı **11 yıl,**

Kocaeli'de düzenlenen Türkiye Ralli Şampiyonası'nın 6'ncı ayağında gürültü gerekçesiyle yarışçıları durduran polis ehliyet-ruhsat soralı **3 yıl,**

Ayşe Hatun Önal, bir defilede sergilediği geceliğin altına iç çamaşırı giymemesinin nedenini, **"Kaset çalışmalarım devam ediyor. Kaseti çıkarmadan iç çamaşırı giymeyeceğim,"** sözleriyle açıklayarak bir süre düşündüreli **12 yıl,**

Meclis İnsan Kaynakları Daire Başkanlığı, imaj eğitimi verdiği meclis personeline giyim tarzını örnek almaları için Necati Şaşmaz'ı önereli **3 yıl,**

Gaziantep'teki 23 Nisan kutlamalarında, iki öğrenci protokolde gösterileri izleyenlere çay servisi yaparak büyüklerinin yerine geçeli **5 yıl,**

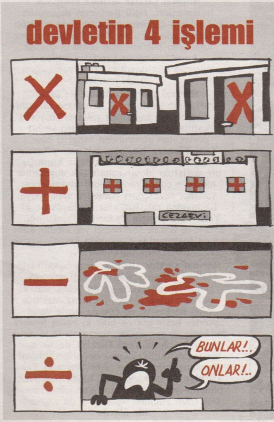
İsmet İnönü'nün emriyle bütün askerlere ve devlet memurlarına gelen bıyık yasağına direnen Tarık Buğra 11'inci sürgün cezasını alalı 70 yıl,

Astoria Alışveriş Merkezi açılışının birinci yılında çekilişle uçak vereli **6 yıl,**

"Erken yatıp erken kalkmak, kişiyi sağlıklı, zengin ve akıllı yapar" özdeyişinin sahibi Benjamin Franklin, insanları gün doğarken kilise çanları ve top ateşiyle uyandırma fikrini önereli **231 yıl olmuş.**

Elazığ'da Alevilerin yaşadığı evler işaretlendi.

Sivas Katliamının üzerinden 22 yıl geçti.

Erdoğan: "İftar yemeği maliyetine ilişkin rakamlar abartılıdır. Hesabını verecekler."

İzmir'de çalıştığı kuran kursundaki yolsuzluğu ihbar eden memur hem sürüldü hem de kıdem düşürme cezası aldı.

Davutoğlu, Kılıçdaroğlu'nun "rövanşist değiliz," açıklamasını olumlu buldu. Partilerin koalisyon flörtü sürüyor.

Dünyanın dört bir yanında şenliklerle yapılan Onur Yürüyüşü, İstanbul'da engellendi, polis biber gazı ve tazyikli suyla saldırdı.

HER ZAMAN HAKLI

Barış UYGUR

N.S.A
NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Normal şartlar altında, bir insanın gayet doğal olarak kimi gıdaları, filmleri, müzik türlerini falan sevmemeye hakkı vardır. Ancak aynı "sevmemek" hemen her biri birbirinden farklı binlerce, milyonlarca, on milyonlarca insanı toptan tanımlayarak kullanılamaz. **Yeni Türkiye'deyse** ırkçılığın, ayrımcılığın yeni kılıfı "sevmeme hakkı" olarak yüzeye çıkmıştır. **Yeni Türkiye** insanların bir şeyi ya sevmek ya da özel olarak sevmemek zorunda hissettikleri, fikir ve duygu beyan etmemeyi, en azından ilgisiz kalmayı akıllarının ucuna bile getiremediği bir ülkedir ve "fikrim yok," şıkkı bu ülkenin insanı için uzun süre önce kullanılabilirliğini yitirmiştir.

Normal şartlar altında, henüz iki saat önce bir grup insanın açık açık "kafatasçıyız," diye slogan atıp etraflarına sinkaflı hakaretler ederek rahatlıkla gövde gösterisi yaptığı ama iki saat sonra aynı yerde yürümek isteyen LGBTİ bireyler ve onlarla dayanışma içinde olanların üzerine biber gazları, tazyikli sular ve coplarla saldırıldığı bir ülkede hoşgörüden söz etmek için insanın aklını peynir ekmekle yemiş olması gerekir. Ama **Yeni Türkiye'nin** sahte liberalleri görünen o ki bir kuruşunu bile haketmeden aldıkları yüksek maaşlara rağmen oturup akıllarını ama peynir ekmekle ama katık etmeden yemiş durumdadır ve hâlâ ısrarla ne kadar hoşgörülü bir hükümetimiz olduğunu dış dünyaya pazarlamaya çalışırlar.

Normal şartlar altında koalisyon hükümetleri, ilgili partilerin duyurulan bir takvim çerçevesinde birbiriyle görüşüp anlaşmasıyla kurulur. **Yeni Türkiye'deyse** koalisyon hükümetinin sokakta çoktan kurulduğunu ve şimdiden kolluk kuvvetlerinin davranışlarına yansıdığını görebilirsiniz.

Normal şartlar altında bir ülke, sınırlarının yanıbaşına, neredeyse tamamı o coğrafyaya tamamen yabancı sosyopat katillerin gelip yerleşmesinden ve bir devlet ilan etmesinden rahatsız olur. **Yeni Türkiye ise,** yanı başında yıllardır kafa kesen işkenceci canilerin kurduğu bir devletten hiçbir rahatsızlık duymadığı hâlde, o coğrafyanın kendi insanları bu yabancı savaşçıları bölgeden süpürmeye başlayınca rahatsız olur. Anlaşılan o ki **Yeni Türkiye** için "yabancı düşmanlığı," ancak ve ancak sözkonusu yabancılar kafa kesen sosyopatlar olduğunda kınanabilecek bir durumdur.

Normal şartlar altında savaş hakkındaki bilgisi kahvehanede dinlediği askerlik anıları ve er, erbaş ya da yedek subay olarak yaptığı askerliğin biraz ötesinde olan herkes ve en çok da profesyonel askerler kesin olarak bilir ki savaş felaket demektir ve sonucu ne olursa olsun insanlık kaybeder. Ama **Yeni Türkiye'de** savaşın bir seçim taktiği olarak değerlendildiğini görmeniz mümkündür. Görünen o ki **Yeni Türkiye'de** elindeki gücü kaybetmektense binlerce yoksul gencini ölüme göndermeyi bile göze alabilen insanların da yaşadığı bir ülkedir.

BEN

ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Geçenlerde bir an için çok saçma bir şeye üzüldüm. Çok saçma ama. Daha sonra çok saçma bir şeye üzüldüğümü fark ettim ve bu defa çok saçma bir şeye üzüldüğüm için üzüldüm. Dolayısıyla üzülmemiş oldum. Çünkü matematikte de böyle bir şey var, iki negatif şey birbiriyle çarpışınca ortaya pozitif bir şey çıkıyor. Hayat matematiktir, ve özellikle de çarpmadır. Çarpma olacak ama. Gerçi çarpma da çok adil, çok matah bir şey değil ama ben şimdi burada bu konuya girmeyeceğim. Ne diyordum, ve ben o an Mirkelam'ı anladım. Mirkelam'ın da öyle bir şarkı sözü var ya, "üzüldüğüme üzülsem" diye. Bu bana hep çok manasız geliyordu. Bir insan üzüldüğüne niye üzülmek istesin. Böyle bir temenni mi olur. Bir kez üzüldün, bir daha niye üzülüyorsun be adam diyordum hep kendi kendime. Meğersem Mirkelam orada **"üzüldüğüme üzülsem"** derken, **"üzülmesem"** demek istiyormuş. Vay be Mirkelam. Çokk-büyük sanatçıymışsın. Çok büyük ama. Döneminin önünde bir sanatçıymışsın ki seni anlamak yıllarımı aldı. Saygım sonsuz. Şu andan itibaren sana laf eden olursa karşısında beni bulacak, ben sana bu kadar söylüyorum. Yemin ediyorum.

æ …çalıştığım mağazada küçük kız babasına, **"baba n'olur dürbün alalım, kuşları izleyeceğim, yanlarına gidince benden kaçıyorlar"** deyince aklıma sen geldin, eve kuş girmeli kuş hikayesi değil gerçi ama paylaşmak istedim, ayrıca serçeleri zıplarken izlemek gibisi de yok… **-Emre Arar-**

æ **Mahir** ile **rahim** zorlasan aynı şey.

æ Biraz önce hayali kuzenim geldi yine eve. Yaz gelince coşuyor, coşuyor, insanı bir kendisiyle de bırakmıyor. **Alpay'ım** dedi. Dedim **söyle, söyle başım belası, bakalım şimdi ne yumurtlayacaksın, yemin ediyorum çok merak ediyorum** dedim ya. **İlk gençlik yıllarımda, bıyıklarım yeni terlemiş düşün, yaz aylarında bir apartta çalışıyorum, Didim'deyim** dedi. **Didim'de misin** dedim. **Evet** dedi **Didim'deyim. Ee** dedim. **Orada da bir Çetin abi var, çok komik bir adam, piknik tüp tipli, sevilen biri gibi ama değil gibi de, inceden sapığa da benziyor, ama ne bileyim çok komik, ben de seviyorum Çetin abiyi, muhabbeti falan komik** dedi. **Ee** dedim. **Aram iyi ya Çetin abiyle, bir süre sonra etrafımdan tuhaf tuhaf şeyler duymaya başladım, "s.kecek oğlum Çetin abi seni" falan diyorlardı hep bana** dedi. **Ee** dedim, **peki** dedim **daha önce yapmış mı öyle bir şey birisine** dedim. **Yok abi** dedi, **ben öyle bir şey duymadım** dedi. **Ee** dedim. **Bir gün ofisine çağırdı beni** dedi. **Gitmeseydin** dedim. **Gittim valla** dedi. **Ee** dedim. **Ofisinde yalnızdı, ben içeri girer girmez kapıyı üzerime kapattı** dedi. **Oha** dedim. **Sonra beni tam olarak kucağına oturtmasa bile bacağına oturttu** dedi, **o kadar da kuvvetli ki davranamıyorum** dedi. **Kaç lan kaç** dedi. **Nereye kaçıyorsun oğlum** dedi, **adamda sapık kuvveti var** dedi. **Hayda** dedim. **Sonra tam olarak yanağımdan mı öptü dudağımdan mı öptü bilemiyorum ama yanağımdan öptüyse bile dudağımdan öper gibi bir hali vardı, bayağı bildiğin s.kilmek üzereyim, aslında o anlarda en çok da aptallığıma üzülüyorum, çünkü Çetin abiyi her yerde savunmuş, "ne sapıklığını gördünüz, Çetin abi yapmaz öyle şey" diye resmen Çetin abiyi yere göğe koyamamıştım, yere göğe koyamadığım Çetin abiye bak sen** dedi. **Ee** dedim. O anda gözlerim çok büyüdü. **Sonu kötü bittiyse anlatma** dedi. **O anda aklıma eniştem geldi** dedi. **Eniştemden çekindiğini biliyordum, çukur gözlü aşırı zayıf bir enişteden kim çekinmez, "eniştem aşağıda bekliyor beni" dedim, aklı çıktı korkudan, hemen kapıyı açtı beni gönderdi, şu hayatta herkesin bir eniştesi olacak** dedi. **Ee** dedim, **sonra** dedim. **Sonra ara ara Çetin abiyi uzaktan hep beni süzerken gördüm, aslında enişteme bu olanları anlatıp onu öldürtmeyi bile düşündüm, ama sonra yine benim adım çıkar diye vazgeçtim, sonra da Çetin abi yok oldu gitti zaten** dedi. **Ee** dedim. **Ne bileyim, yıllarca kimseye anlatamadım, ama şimdi hayaliyim ya, sen de bir yerde kuzenimsin, ne bileyim, öyle işte** dedi. Gitti sonra. Sustum. Bu defa çok uzun sustum.

æ Sevgili okur. Sana heyecan verici bir şey söyleyeceğim. Ben temmuz'un 26'sında Sinop Güzelkent sahilinden bisikletimle çıkıyorum yola. Denizden çıkıp, kıyafetlerimi kuşanıp, kaskımı eldivenlerimi takıp atlayacağım bisikletime, oradan önce babamın köyüne uğrayacağım, sonra Ayancık, Yenikonak, Boyabat, yolumun 8 kilometre dışında kalmasına rağmen mutlaka Kamil köyü derken, güneye, yani Mersin'e doğru yol alacağım. Bekle beni Çorum, bekle beni Yozgat, bekle beni Kapadokya, Niğde. Geliyorum. Köylerde kahvelerde, hanelerde kalmaya geliyorum. Tanrı misafiri gibi geliyorum. Bu tur yaklaşık bir ay sürecek. Normalde bir haftada da bitiririm de gerek yok. Sindire sindire'nin canlığı hiçbir şeye benzemez. Kuzeyden güneye yolculuğum Mersin'de denizde bitecek yine. Beni ve bisikletimi misafir etmek isteyenlere şimdiden teşekkürler. Hayatlara karışmaya, hikayeler biriktirmeye geliyorum. Size iyi bir bisiklet yolculuğunun ne muhteşem bir şey olduğunu göstermeye geliyorum. Üstelik beni çok heyecanlandıran bir şey daha var. Bu eşsiz yolculuk aslında film olacak. Başı sonu olan bir hikaye buldum. Derinleştirmek adına bu yola çıkıyorum biraz da. Yolculuk bitince biraz dinlenirim. Ekim Kasım Aralık senaryo eve kapanması. Sonrası da sonra işte.

æ Sevgilerimle.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

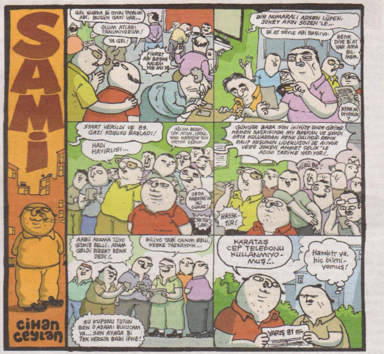
ÇİZGİLİ TİŞÖRT

- 14. BÖLÜM -

ERSİN KARABULUT

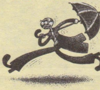

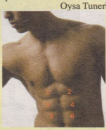
"kendimi durduracak değilim"

Fırat Budacı

BAKLAVALARIM

Banyoya girerken gözüm aynaya kayınca çıplak bir gerçeklikle karşılaştım. Profil görüntümü bozmadan iki adım geri giderek aynayı ortaladım. Zayıf vücudumdan bir parabol gibi çıkan göbeğimin bu kadar çirkin olduğunu daha önce fark etmemiştim. Yapısında fazla yağ barındırmadığından birbiri üzerine katlanmayan, tek parça, gergin bir dayı göbeğiydi gördüğüm. Göbeğimi tamamlayan kelliğimle birlikte "rolü uğruna tanınmayacak hale gelen" bir oyuncuya benziyordum. Karnımı içime çekip çekip bıraktım. İki Fırat arasındaki fark can sıkıcıydı. Karnı düz Fırat'ta kellik akademik kariyeri müjdelerken, göbekli Fırat'ta kellik sabah besmeleyle kepenk açmayı anımsatıyordu. Aynada kendini inceleme bahsini çok uzatmak istemiyorum. Sadece, göbeğimden başlayarak genel bir vücut taramasına giriştiğimi ve totalden hiç memnun kalmadığımı söylemekle yetineyim. Sonrasında konuyla ilgili düşüncelerim suyun altında gelişip serpildi. Banyo çıkışı bilgisayar başına geçerek konuyu araştırmaya başladım. Google, "göbek" yazıldığı vakit insanı Hürriyet'in "Göbek düşmanı 10 egzersiz"ine bağlıyor, oradan devam edildiğinde fitness, spor salonları, Uzman TV, Eczacı Mehmet Müderrisoğlu Guarana Erkek Göbek İnceltici Kremi, beline mezura sarılmış kadınlar falan derken, en son, baklava karınlı erkeklerle dolu bir dünyanın kapıları açılıyor. O gece girdiğim bu baklava dünyasından saatler boyunca çıkamadım. İkiyüz civarında badici fotoğrafına bakmış olmalıyım. Bu vücutlar, normal insanın yekpare vücudunun aksine kendi sınırları olan çok sayıda parçadan oluşuyordu. Kasık bölgesinde bacakları gövdeden ayıran derin çizgiler oluşmuştu. Bacaklar, vücuda sonradan takılmış gibiydi. Sadece bacaklar değil, vücudun her parçası sanki takılıp sökülebilirmiş gibi öğretici bir hal almıştı. Vücut bütün halinde şişerse şişmanlık oluyor, oysa parçalar ayrı ayrı şişerse erkek güzeli olmak ve mayoyu iyice minimale çekerek geri kalanı sergilemek işten bile değil. Fotoğraflarda (beni de ilgilendirdiği için) en çok karın bölgesini inceledim. Yaptığım sayımda baklavaların 4, 6 ya da 8 adet olduğunu gördüm. Fotoğrafların ardından, böylesine büyük bir dünyanın ayrıntılarını öğrenmek üzere body forum sitelerini ziyaret ettim. Gerçekten kendine ait iç dinamikleri olan bir dünyaydı. Mesela, BodyForumTR'nin en aktif üyelerinden Tunerboy şöyle soruyordu: **"Beyler, 4 baklavadan 6'ya en hızlı nasıl geçilir? Sadece 6 baklavası olanlar cevap versin."** Pump Forever bu yakıcı soruyu, **"Leg raise hareketine yüklen hocam,"** diye cevaplayıp göz kırpıyordu. Belli ki Pump Forever 6 baklavalıydı. 4 baklavayı aşmış olmanın özgüveni ve 6 baklavanın verdiği neşeyle göz kırpıyordu. Derhal foruma "Abdominal-6" nikiyle üye olup kendi derdimden bahsettim: **"Acil Yardım! Ben yeni başlıyorum. Henüz karnım tek parça. 5 ve 6'ıncı baklavalar ilk 4 baklavadan sonra mı oluşturulmalı, yoksa en baştan 6'sı için birden mi çalışmak gerekiyor?"** Soruma cevap gelmedi. Ertesi akşam Tunerboy sorumun altına yeni bir soru ekleyerek beni tamamen devreden çıkardı: **"Beyler, 6 baklava için başka önerisi olan?"** Adam beni sallamamıştı. Kimdi bu Tunerboy?

Badici Tunerboy'un Hikayesi:

Tunerboy badi dünyasında kısa sürede yükselmişti. İki sene içinde steroidlerin de yardımıyla kanatlarını açığa çıkarmış, bicepslerini büyütmüş, kalça kaslarını bira kapağı açabilen badici mizahına uygun seviyeye getirmiş, sırt kaslarını gri tişörtte üçgen ter bırakacak kadar palazlandırmış ve karnından 4 adet baklava çıkarmıştı. Bu kadar sürede karın kaslarını 4'e ayırınca salondaki diğer badiciler onun rahatça 6'ya ve ardından 8'e ulaşabileceğini müjdelediler. Bu müjdeli haberle birlikte, o günlerde meme kaslarına odaklanan Tunerboy (ayna karşısında memelerini seğirtmeye bayılıyordu) bütün ilgisini karnına çevirdi. Hatta evde ayna karşısında karnını izlediği bir gece baklavalarına isim bile verdi. Eski sevgililerinin isimleriydi bunlar: Şule, Demet, Pınar 1 ve Pınar 2 (Pınar'la ayrılıp 3 ay sonra tekrar birleşmişlerdi). Baklavalar büyümeye devam ederken ufak bir iki sorunla karşılaştı. Bu sorunlardan ilki, Demet'in diğer baklavalara göre biraz küçük kalmasıydı. Demet'in bu haline salondaki diğer badiciler de anlam veremedi. Çevresinden yardım alamayan Tunerboy, bu sorunu kendi bulduğu bir yöntemle aşmayı denedi. Antrenman hareketleriyle baklavaları ayrı ayrı çalıştıramayacağından Demet'i dışarıdan geliştirmeye çalışacaktı. Böylelikle, her akşam yattığı yerden Demet'i iki parmağının arasında sıkıp sıkıp bırakmaya başladı. Demet, bu uyarana tepki vererek kısa zamanda diğer baklavalara yaklaşınca salondakiler bu yönteme "Tunerboy presi" ismini verdiler. Bu olaydan kısa bir süre sonra, Pınar 1 ve Pınar 2 sınırlarını kaybedip birleşecek gibi oldularsa da, yoğun bir mekik diplomasisiyle sınırlar yeniden çizildi. Sonraki aylarda bu dört baklava sorunsuz bir biçimde gelişmeye devam etti. Tunerboy ve tüm salon artık 5 ve 6'ıncı baklavaları bekliyordu. Fakat ne yazık ki beklenen baklavalar bir türlü ortaya çıkmıyordu.

Tunerboy aylar geçtikçe kaygılanmaya başladı. Kendisinden sonra 4 baklava çıkaranlar bile 6'yı bulmuş, hatta içlerinden bir tanesi 7 ve 8'inci baklavalar için gün saymaya başlamıştı. Oysa Tunerboy beklenen baklavaların ismini bile belirlemişti; sağdakine Mathilde (Marmaris yaz hatırası), soldakine Laura (yine Marmaris) isimlerini verecekti. Mathilde ve Laura, bir türlü ortaya çıkmayınca baklavalarına gecelik ilişki isimleri vermesinin bir tür ilahi cezalandırma olduğuna bile inandı. Bu batıl inanç yüzünden baklavaların ismini Tarık (abisi) ve Cenk (yeğeni) olarak değiştirdi. Tunerboy artık sadece karın kası çalışıyordu. Bu inadı yüzünden bicepsleri sönmeye, kalçaları yumuşamaya başladı. 4 baklava ise tüm vücudu emiyormuş gibi coştukça coşuyordu. Aynı salonda antrenman yapan BodyForumTR üyelerinden Du Hast, Aziz4458 ve Flexor, Tunerboy'la konuşup baklava sayısının çok da önemli olmadığını, vücudun diğer kısımlarını ihmal etmemesi gerektiğini anlatmayı denedilerse de bir sonuç alamadılar. Tunerboy 4 baklavası hariç günden güne eriyordu.

Tunerboy'un ne zaman delirdiği tam olarak bilinmiyor. Bir kısım badici, keçeli kalemle karnına iki baklava ilave ettiği ve sonra bütün kaslarının sınırlarını çizdiği günde ısrar ederken, bir kısım badici ise plastikten yapılmış oyuncak bir karın (8 baklavalı) takarak salona geldiği günde ısrar ediyor. Tunerboy'un antrenmanları bırakır bırakmaz sanki geçmişin izlerini silmek istercesine dengesiz beslenmeye başladığı ve vücudunun kısa sürede kabul edilemez bir hal aldığı konusundaysa bütün badiciler hemfikir. Mesela, 5 ve 6'ıncı baklavalarını çıkarmak üzere olan Du Hast bu inanılmaz çöküşü anlatırken, **"Onu son gördüğümde çok şaşırdım, özellikle de karnına inanamadım. O muhteşem karın gitmiş, yerine bir tarafından parmakla dokunulduğunda diğer tarafı titreşen jölemsi bir göbek gelmişti, fakat garip olan bu halini dert etmemesiydi, hatta halinden memnun gibiydi..."** ifadelerini kullanıyor. Flexor, **"Tam bir rezalet! Hiçbir badici bunu kendine yapmaz. O, kaslarını havayla şişirdi ve patladı adamım. Bommm! Anladın mı? Bom!"** diyerek konuyu kapatmayı tercih ediyor. Aziz4458, Tunerboy konusu açıldığında hiç konuşmadan gittikçe artan şiddette dambıl indirip kaldırmaya devam ediyor. Belli ki çok sinirli. Tunerboy ise baklava dünyasının çok uzağında, bardak bardak kola eşliğinde günlerini evde, bilgisayar başında geçiriyor.

Tunerboy, bir bardak daha kola koyarak uzun zamandır ziyaret etmediği BodyforumTR'de dolaşmaya başladı. Geçmişte kendi yazdığı mesajları acı acı gülümseyerek okurken Abdominal-6 isimli bir üyenin "Acil Yardım!" başlıklı sorusuna denk gelince, "Geri zekalı!" diye bağırdı. Yine de yaklaşık birbuçuk yıl önce sorulmuş bu soruya cevap yazma ihtiyacı hissetti: **"Hocam, badiye başladın mı başlamadın mı bilmiyorum, ama eğer başlamadıysan hiç bulaşma derim. Bırak tek parça kalsın. Yok eğer başladıysan bence 6'yı hiç kasma, olmuyorsa olmuyordur."**

akıl fikir ofisi

Barış UYGUR
barisuygur@gmail.com

Yeni Arkadaş

Torbayı evine götürüp başka bir şey yüklenmek için aşağı inmişken galiba Ceyhun "On numaraya mı taşındınız siz?" diye sordu. Hüseyin "He, On numara," dediğinde yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlamıştık. Almancılardan bile daha komik konuşuyordu. Aramızdan biri (galiba karşı apartmandaki aşçının oğlu Sinan) hemen Hüseyin'i taklit etti, biz güldük o bozuldu. Sonra hep beraber "On numara, on numara, salla salla vur duvara," diye tekerleme söylemeye başladık. Elbette aptalcaydı çünkü beş numaraya da taşınsalar, aynı şeyi söyleyebilirdik, kafiye on sayısında değildi. Hüseyin daha da bozuldu. Tam cevap verecekken annesi anlaşılamayan bir dilde bir şeyler söyledi Hüseyin'e. Hüseyin annesinin yanına gitti, onun verdiği bir torbayı daha aldı, bize bakmadan yukarı evine götürdü. Şaşakaldık.

Mahallede her pazar, bütün çocuklar evden geç çıkardı, çünkü pazar sabahları, tek kanallı televizyon hepimizin merakla beklediği kovboy filmleri oynatırdı. Siyah beyaz televizyonlarımızda ya da bazen bir punduna getirip beş numarada oturan Sadık Amcaların, 155 bin liraya "fabrikasından" aldığı 56 ekran renkli Blaupunkt televizyonda, kovboy filmlerini izler, daha sonra hep beraber sokağa çıkıp izlediğimiz filmdeki rolleri aramızda paylaşırdık.

Sayı saymayı bilmiyor değildim ama filmde yüzbaşı varsa, ben illa yüzbaşı olmak isterdim. Binbaşı'dan Albay'dan falan daha kıyak gibi gelirdi. Bir de aslını isterseniz yüzbaşı ve binbaşı kelimelerindeki yüz ve bin'in bu adamların liderlik yaptığı asker sayısı olduğunu da düşünmezdim ve zaten bu rütbeler hiyerarşisini de askere gidene kadar öğrenemeyecektim. Askere gidince de bölük komutanının pozisyonuna bakıp küçükken özendiğim şeyin dandikliğini anlayacaktım ya, ayrı mesele. Ama o yaşlarda, ne yapar eder oyunda yüzbaşı olurdum.

Ama sorun rütbelerin dağılımında değildi. Zaten ben yüzbaşılığı kapsam da aşçının oğlu Sinan çavuş bile olsa, bizden iki yaş büyük olduğu içinde emir komuta onda olurdu. (Düşününce burada da çok derin bir anlam var ya, o da ayrı mesele.) Sorun kızılderililerdi. Henüz kızılderiliyi kızılderiliden çok seven birer Türkiye rockçısı olmadığımız için, tam da filmlerin empoze ettiği gibi kızılderili bizim için ortalıkta donla gezinip medeniyeti tehdit eden bir takım vahşilerdi. Kendi halinde kalesinde takılan iyi yürekli süvarilere saldırıyor, elbiselerinin altında tarlatan olduğunu bilmediğimiz için kocaman ve çıkık kıçları olduğunu sandığımız beyaz şapkalı masum Miss Amy'leri falan kaçırıyorlardı. Eh, o zamanlar He-Man olsa oradaki asıl kahramanın İskeletor olduğunu ve He-Man'in askeri vesayetin simgesi Generali ve din baronlarının sembolü Orko'yu arkasına alarak feodal bir beylik düzeninin savunucusu olduğunu da çakozlamaz, keriz gibi He-Man'den yana saf tutardık herhâlde. Henüz küçüktük ve kimse kızılderili olmak istemezdi. Ayrıca o filmlerdeki kızılderililer de, takdir edersiniz ki empati kurması zor insanlardı. Mahallede bir tek İso, aramızdan en esmer (ve biraz da hepimizden küçük) olduğu için otomatik olarak kızılderili olurdu ama bu kızılderililer grup hâlinde gezen kişiler olduğu için kızılderili sabitimiz İso'nun yanına bir iki kişi daha vermek gerekirdi.

Yeni komşularımız taşındıktan sonraki ilk pazar, hep beraber sokağa çıktığımızda Hüseyin'i tek başına kaldırımda otururken bulduk. Durumu ilk farkeden belki kendini kurtarabileceğini zannettiği için İso oldu ve "Hüseyin de kızılderili olsun," dedi. Dikkat edince gördük ki İso'dan bile daha esmerdi. İşin garibi Hüseyin'e kızılderili olacağını söylediğimiz zaman, sevinerek kabul etti. Ama bir sorun vardı çünkü tekrar ve uzata uzata canlandırmak istediğimiz filmi seyretmemişti. Neyse ki oyundaki rolü İso'yla beraber hulu-lu-lu diye bağırarak bize saldırıp etrafımızda dolaşmak ve daha sonra hayâli altıpatlarlarımızdan çıkan kurşunlarla devrilmekten ibaret olduğundan bu işi de kolayca kıvırdı.

Yeni arkadaşımız Hüseyin kızılderili olarak başladığı mahalledeki hayatına, maçlarda daimi kaleci, saklambaçta daimi ebe olarak devam etti; aldım verdim ben seni yendim seçmelerinde sürekli sona kalan eleman ve ancak ihtiyaç olursa oyuna dahil edilen yedek oldu hep. Hepimizin bir en iyi arkadaşı vardı ama Hüseyin hep tek kaldı. Hepimizin anneleri az çok görüşürdü ama bir tek Hüseyin'in ailesiyle kimse görüşmezdi. Türkçe bilmiyorlardı çünkü. Hüseyin ailedeki Türkçe bilen tek kişiydi ki onun da Türkçesiyle sürekli dalga geçiyorduk.

Bunları, yıllar sonra ayrımcılık üzerine düşünürken hatırladım. Büyük bir özgüven ve gururla hayatımda hiçkimseye hiçbir zaman ayrımcılık yapmadığımı düşünürken çocuk yaşta İso'ya ve daha da çok Hüseyin'i nasıl "ötekileştirdiğimi" fark ettikten sonra gerisi çorap söküğü gibi geliverdi. Giydikleri (ve giyemedikleri) kıyafetler, derslerde aldıkları (ve alamadıkları) notlar yüzünden sayısız çocuğu; ergenlik ve lise çağında daha çok kızlarla geziyor oynuyor diye alay ettiğimiz okul arkadaşlarımızı hatırladım. Dış görünüşüyle, memleketiyle, aksanıyla, giyimiyle ve dinlediği müzikle yargıladığımız bir sürü çocuk geçti gözümün önünden.

Bir an kendimden utansam da umutlanıverdim birden. Onca ayrımcılıktan, önyargıdan kurtulabildiysem, insan isterse veya koşullar oluşursa değişebiliyor demek, diye düşündüm. Bugün, bir grup insana olan nefretlerini sanki koskoca bir insan topluluğu mönüde çıkan tek bir yemekmiş, sinemadaki bir filmmiş, pazarda satılan bir sebzeymiş gibi "sevmeme hakkı" diye pazarlamaya çalışanların da değişme, dönüşme ve günün birinde hiç bir insan topluluğuna sevgisizlik duymadan yaşayabilme ihtimalini sevdim. Hem

ihtimalleri küçümsemek, yabana atmamak lâzım. Bakın Gazi Koşusu'nda da en az şans verilen atlardan biri Renk'ti ve yılın en renkli gününde 2,5 boy farkla birinci geldi.

ÇIZGILI TIŞÖRT

Bir önceki sayfadan devam

● *"Dalgaların tek işi*
Onunla sek sek oynamak
Sanırdı kum kuşu"
Haluk Şahin, Büyüyor Üzümler Bağlarda'dan...

● **Hükümeti ANAP kursun! Şu an meclisteki dört parti, onların dört eğilimi. Sosyalistsiz meclis, ticaret odası...**

● Yahudi bir bilim insanının anılarında okumuştum: Naziler, toplama kamplarındaki, hasta, bitik, ölmek üzere olan Yahudilere 'Müslüman' derlermiş. Faşist zihin böyle bi şey, yanında yakınında olanı ezip öldürüyo, uzakta olup erişemediğini de gıyabında aşağılıyo...

● **Deniz Baykal'ın meclis başkanlığı gündemde. Bu demektir ki, Kılıçdaroğlu'na meclis başkanlığı yolu açıldı!..**

Sanmam ki başka bir dilde 'hukuk'a kafiyeli bir kelime çok yaygın kullanılsın, bizdeki guguk gibi!..

● Haiti'de gündüzleri hikaye anlatılmazmış. Gündüz hikaye anlatan her türlü uğursuzluğu hak edermiş: Dağlar kafasına koca bir taş fırlatır, annesi ancak dört ayak üzerinde yürüyebilirmiş. Rahmetli E. Galeano, Yürüyen Kelimeler'de anlatıyor: GECE, KUTSAL OLANI ÇEKER ÇIKARIR. Ve hikaye anlatmayı becerenler, aynı zamanda bilirler ki, buldukları ismin yegane halidir o isim...

> ***Zalım'a kalsa, başkanlık gelene kadar seçim olacak...***

● **Sosyal olmayan medya var mı ki allasen?!**

● Üç arkadaş oturuyoduk, birine "Bin tane oyuncak araba mı yoksa Charlize Theron'la bi gece mi?" diye sordum, "Tabii ki oyuncak arabalar" dedi. "Peki sen?" dedim diğerine, "Ne bi gecesi, bi saat!" dedi. Hakikaten insanlar birbirlerinden ayrı, farklı, başka...

● **İnsanlık olarak GODOT'yu bekliyoruz lakin gele gele VADİ GARA geliyor!..**

● Evet sayın seyirciler, mutluluk ve huzur iki ayrı konu! Bu yıl içinde yapılan iki ayrı araştırma, bunu ortaya koymuş bulunuyor. İlk araştırma Gallup tarafından yapıldı, dünya insanlarıyla konuşuldu, mutlu ülkeler sıralandı. Orta ve Güney Amerika ülkelerinden oluşuyor ilk on. İlk üç sırada Paraguay, Kolombiya, Ekvador var. İkinci araştırma ise ekonomik konfor ve istatistiklere bakılarak, dünyanın en huzurlu ülkelerini saptadı. İlk onda bulunan ülkeler, Yeni Zelanda, Avustralya ve Japonya dışında, Avrupa kıtasından. En huzurlu üç ülke, sırasıyla İzlanda, Danimarka ve Avusturya. En mutlu ilk on ülkeden hiçbiri, en huzurlu ilk on listesinde bulunmuyor. Tersi de geçerli tabii ki bu durumda. Demek ki neymiş, rakama dayanan göstergeler, teknik konfor -özetle para- net biçimde mutluluk kaynağı olmağa yetmiyormuş. Halkların kendini 'mutlu' hissettiği ülkelerde hiç de o kadar sosyal güvence ve maddi zenginlik yok. Fakat ruhen mutlular. Huzur parametrelerine sahip ülkelerin halkları ise muhtelif kaygılar nedeniyle kendilerini çok da mutlu hissetmiyorlar. Benim güzel ülkem, her iki sıralamada da, bırakın ilk onu, listenin çok aşağı sıralarında yer alıyor. Bu araştırmalara göre mutluluğun da huzurun da çok uzağındayız. Ne gam! Türkiye'de olmadıktan sonra n'apayım huzuru, neyleyim mutluluğu. En dipte bile olsak, mutluluk ya da huzura kavuşmak için hiçbir yere, asla gitmem yerleşmek için. Mutluluk da huzur da gelecek buraya nihayet. Bak, barış geldi!..

● **Her şeyi anlamak isteyen, her şeyi kabullenmek istiyemeyendir...**

● Milliyetçi televizyon dizilerinde, Türk düşmanı karanlık tipler oluyo. 'Perde arkasındaki egemen güç' hesabı. Göya kırık bi Türkçeyle konuşuyolar: "Türkleğin güçlenmesine engel olmaliyiz!" veya "Bu Türk teşkilati, her seferinde işleğimizi baltaliyor, artik buna son vermeliğiz!" E arkadaş, bu kadar Türk düşmanıysan niye onun dilinde konuşuyosun? Türk olmuşun ulan sen! Kırık mırık, konuşuyosun işte şakır şakır. Niye, çünkü altyazı koyarsan kaçar seyirci di mi, kurnaz seni. Bi de hep mavi gözlü oluyo o Türk düşmanları, kara gözlü düşmanımız olmazmış gibi!..

> ***Çocu… gecikir… kadar b… diyen ç…***

● **Harabat ehlinden olan Vincent van Gogh, kendisiyle benzerlik taşıyan düşkünlere düşkün! İki yıl kaldığı Lahey'de modeli olan eski fahişe Sien'le yaşamaya başlar. Oldukça çirkin ve yıpranmış bu kadının bir kız çocuğu vardır, ikinciye de hamiledir. Yeni doğan Willem'e annesinden çok Vincent bakar. Zaten 'taze kadınlar' asla çekmemiştir onu. Sien için "Hiçbir zaman, bu solmuş, çirkin kadın kadar iyi yardımcım olmadı. O benim için güzel. Hayat onu yaralamış, acı ve talihsizlik izler bırakmış. Toprak sürülmediği zaman ondan hiçbir şey elde edilemez" diyecektir. Defalarca başka desinatörlere yardım eden Cor**

Amcası, Vincent'a sadece 12 desen ısmarlar. O kadar. Arkası gelmez. Zaten ailesine gıcık olduğundan soyadını kullanmaz, resimlere hep 'vincent' imzasını atar...

● 'Kıyamet' olgusunun tartışıldığı bir tv programında şu cümle sarf edildi: "Deccal, tam demogog bir adam!.."

● **Önemli olan, sınıfı geçmek... Değerli olansa, yaz tatilinde sınıftakilerin ve hocaların seni özlemle hatırlaması...**

...enüsü siparişi "Siz getirene ...etişkin olduk!" ...k da duydum!..

● IKEA varken, İsveç'in başka ülkelerde büyükelçilik, konsolosluk falan açmasına gerek yok ki. Bi köşeye kuruversinler işte. Nasılsa IKEA, İsveç'ten daha ünlü!..

● **Bebeklerin boğum boğum kolları, bacakları güneşte hafifçe yanıyo da o boğumların içi pek beyaz kalıyo ya... Daha ben bi şey yapamam bu konuda...**

● "Tomris Uyar'ı çok kıskanıyorum yaa, çok iyi şairler kadın için şiirler yazmış" diyene çok rastladım, "Tomris Uyar'a gıpta ediyorum, ben de onunkiler gibi öykü yazmak isterdim" diyene hiç denk gelmedim...

● **Arkadaşım, Londra'da bi yaş gününe giderken on tane bira götürmüş, eli boş gitmiim diye. Orda üç tanesini de içmiş biraların. Ertesi gün, yaş günü olan kişi aramış "Biralarını unuttun bizde" diye!..**

● Adı Sanat, soyadı Kumar olan Hintli var. Sanat Kumar, adının bizdeki anlamını yine bizden birinden öğrenmiş. (O adama kısaca Dostoyevski diyebiliriz.)

● **Babadan oğula geçen sadece krallık değilk ki... 'Halklık' da geçiyo babadan oğula...**

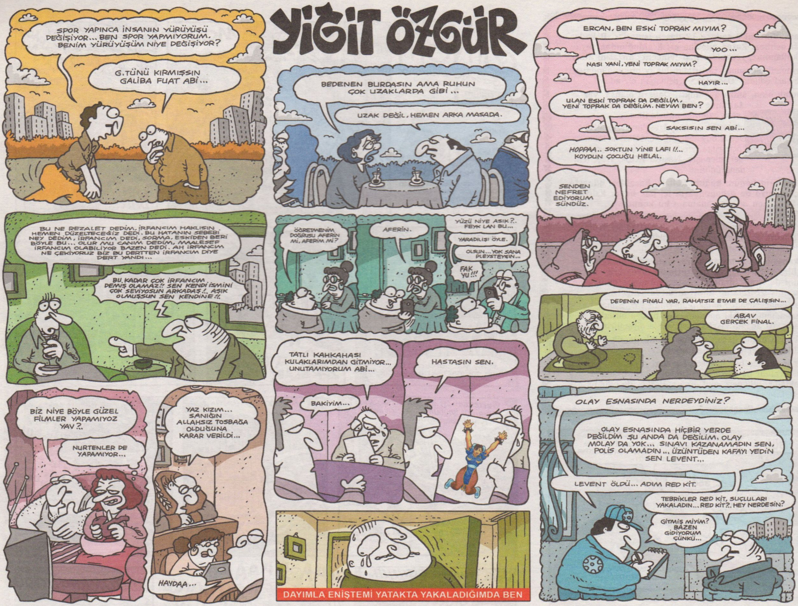
● Her iş yerinde bir 'haybeci' bulunur, piyasanın sessiz kuralıdır bu. İşe nasıl girmiştir, nasıl orada durmaktadır, bilinmez, akıl ermez. Herkes de bilir ha haybeciyi...

vedatozdemiro@gmail.com

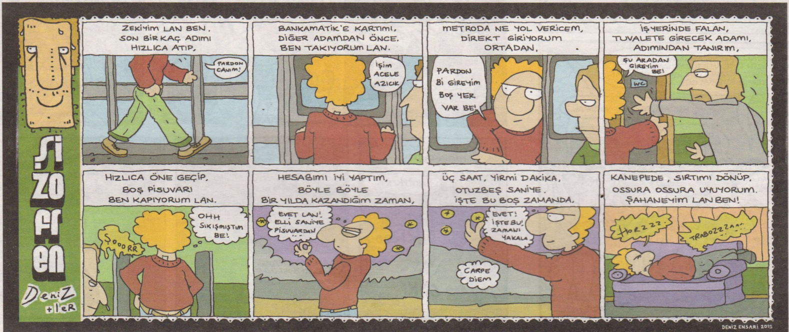

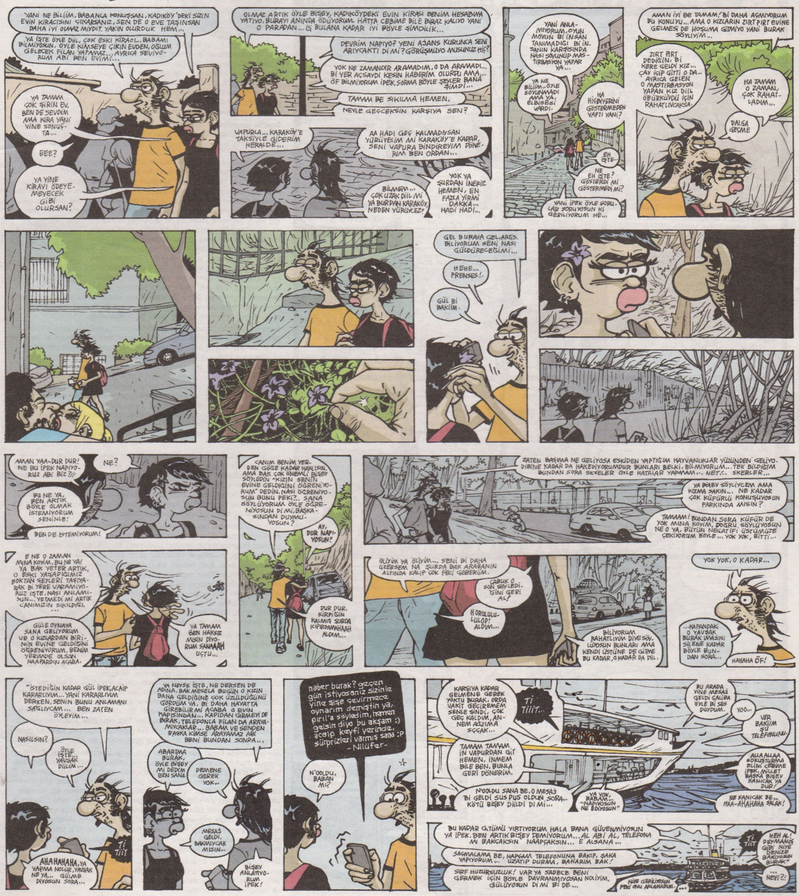
YİĞİT ÖZGÜR
SPOR YAPINCA İNSANIN YÜRÜYÜŞÜ DEĞİŞİYOR... BEN SPOR YAPMIYORUM, BENİM YÜRÜYÜŞÜM NİYE DEĞİŞİYOR?
G.TÜNÜ KIRMIŞSIN GALİBA FUAT ABİ...
BEDENEN BURDASIN AMA RUHUN ÇOK UZAKLARDA GİBİ...
UZAK DEĞİL, HEMEN ARKA MASADA.
ERCAN, BEN ESKİ TOPRAK MIYIM?
YOO...
NASI YANİ, YENİ TOPRAK MIYIM?
HAYIR...
ULAN ESKİ TOPRAK DA DEĞİLİM, YENİ TOPRAK DA DEĞİLİM. NEYİM BEN?
SAKSISIN SEN ABİ...
HOPPAA.. SOKTUN YİNE LAFI !!... KOYDUN ÇOCUĞU HELAL.
SENDEN NEFRET EDİYORUM SÜNDÜZ.
BU NE REZALET DEDİM. İRFANCIM HAKLISIN HEMEN DÜZELTECEĞİZ DEDİ. BU HATANIN SEBEBİ NEY DEDİM, İRFANCIM DEDİ, SORMA, ESKİDEN BERİ BÖYLE BU... OLUR MU CANIM DEDİM, MAALESEF İRFANCIM OLABİLİYOR BAZEN DEDİ. AH İRFANCIM NE ÇEKİYORUZ BİZ BU DERTTEN İRFANCIM DİYE DERT YANDI...
BU KADAR ÇOK İRFANCIM DEMİŞ OLAMAZ!! SEN KENDİ İSMİNİ ÇOK SEVİYOSUN ARKADAŞ!.. AŞIK OLMUŞSUN SEN KENDİNE!!
ÖĞRETMENİM DOĞRUSU AFERİN Mİ, AFERİM Mİ?
AFERİN.
YÜZÜ NİYE ASIK?.. FEYK LAN BU...
YARADILIŞI ÖYLE.
OLSUN... YOK SANA PLEYSTEYŞIN...
FAK YU!!!
DEDENİN FİNALİ VAR, RAHATSIZ ETME DE ÇALIŞSIN...
ABAV GERÇEK FİNAL.
BİZ NİYE BÖYLE GÜZEL FİLMLER YAPAMIYOZ YAV?..
NURTENLER DE YAPAMIYOR...
YAZ KIZIM... SANIĞIN ALLAHSIZ TOSBAĞA OLDUĞUNA KARAR VERİLDİ...
HAYDAA...
TATLI KAHKAHASI KULAKLARIMDAN GİTMİYOR... UNUTAMIYORUM ABİ...
HASTASIN SEN.
BAKİYİM...
OLAY ESNASINDA NERDEYDİNİZ?
OLAY ESNASINDA HİÇBİR YERDE DEĞİLDİM ŞU ANDA DA DEĞİLİM. OLAY MOLAY DA YOK... SINAVI KAZANAMADIN SEN, POLİS OLAMADIN... ÜZÜNTÜDEN KAFAYI YEDİN SEN LEVENT...
LEVENT ÖLDÜ... ADIM RED KİT.
TEBRİKLER RED KİT, SUÇLULARI YAKALADIN... RED KİT?.. HEY NERDESİN?
GİTMİŞ MİYİM? BAZEN GİDİYORUM ÇÜNKÜ...
DAYIMLA ENİŞTEMİ YATAKTA YAKALADIĞIMDA BEN

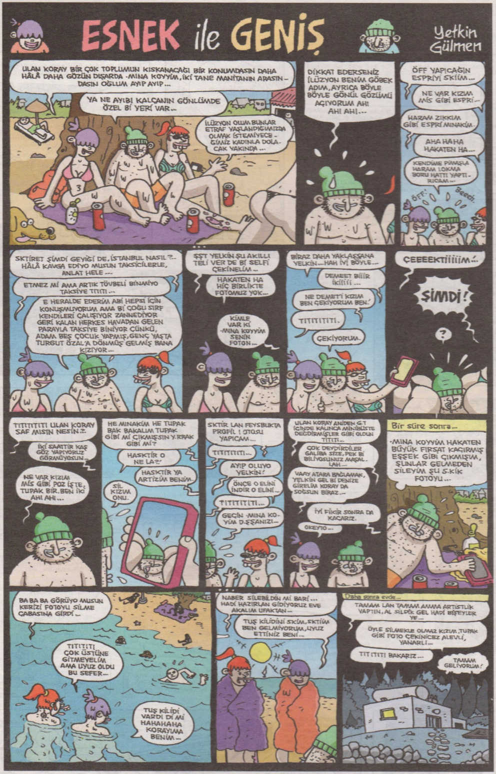

ŞİZOFREN
DeniZ +leR
ZEKİYİM LAN BEN. SON BİRKAÇ ADIMI HIZLICA ATIP,
PARDON CANIM!
BANKAMATİK'E KARTIMI, DİĞER ADAMDAN ÖNCE, BEN TAKIYORUM LAN.
İŞİM ACELE AZICIK
METRODA NE YOL VERİCEM, DİREKT GİRİYORUM ORTADAN.
PARDON Bİ GİREYİM BOŞ YER VAR BE!
İŞYERİNDE FALAN, TUVALETE GİRECEK ADAMI, ADIMINDAN TANIRIM,
ŞU ARADAN GİREYİM BE!
WC
HIZLICA ÖNE GEÇİP, BOŞ PİSUVARI BEN KAPIYORUM LAN.
OHH SIKIŞMIŞTIM BE!
ŞOOORR
HESABIMI İYİ YAPTIM, BÖYLE BÖYLE BİR YILDA KAZANDIĞIM ZAMAN,
EVET LAN! ELLİ SANİYE PİSUVARDAN
ÜÇ SAAT, YİRMİ DAKİKA, OTUZBEŞ SANİYE. İŞTE BU BOŞ ZAMANDA,
EVET! İŞTE BU! ZAMANI YAKALA
CARPE DIEM
KANEPEDE, SIRTIMI DÖNÜP, OSSURA OSSURA UYUYORUM. ŞAHANEYİM LAN BEN!
HORZZZ
TRABOZZZAAA
DENİZ ENSARİ 2015

Çarpışma — İpek & burak

Yazar çizer OKY

O SIRADA — ERMAN ÇAĞLAR

Klasörler Ağlıyordu – Ferhan Serisi

Beynimiz neden böyle çalışıyor Ferhan? Dışarıda bu kadar güzel bir haftasonu varken, yaşıtlarımız kızlar bisiklete biner, yaşıtlarımız erkeklerin bir kısmı bisiklete binen kızları izler, bir kısmı kendi aralarında "transformırsı da s.ktiler, ninja kaplumbağaları da s.ktiler, bir jurassic park kalmıştı daha izlemedim ama onu da s.kmişler galiba? Neden her şeyi s.kiyorlar abi?" diye tatlı ve zahmetsiz bir muhabbet içindelerken beynimiz neden böyle çalışıyor? Hayatın kolay olduğu, dışarıda adeta başlangıç seviyesinde bir günün yaşandığı, dünyanın insanlara durup dururken "bugün ders yapmayacağım, isteyenler test çözebilir, çıkmak isteyenler çıkabilir, ya da şarkı söylemek isteyen arkadaşımız varsa çıkıp söyleyebilir" dediği bu tatlı günde beynimiz neden böyle çalışıyor? Dışarıda manavlarda karpuzlar olmuş, kirazlar en güzel günlerini yaşarken beynimiz ne yapmaya çalışıyor?

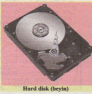
Dışarda gerçekten de muhteşem bir haftasonu yaşanıyordu. Yağmur yağacak demişlerdi, ancak yağmamıştı. Onun yerine yağmur sonrasının temiz serinliği ve ferahlığı gelmiş, şehire biraz nefes alması ve kafasını toparlaması için bir fırsat sunmuştu. Ferhan'ın beyni, nedeni belli olmayan bir şekilde bu güzel günü duvarlara bakarak ve kendisiyle kavga ederek geçirmeye çalışıyordu. Lise sonu hatırlıyor musun Ferhan? Ne kadar çok utanç verici ve hatırlaması acı anımız var lise sonla ilgili hatırlıyor musun? Hadi hepsini birden aynı anda hatırlayalım. Bütün lise boyunca çok hastası olduğun kıza en sonunda açılmıştın da kız çok ağlamıştı, sonra kızın arkadaşları seni dövmeye gelmişlerdi. Bütün ayrıntılarıyla o günü hatırlayalım. Biraz gayret. Dayak yememek için kendi yaşındaki insanlara ne kadar çok abi demiştin. Lise zor tabii. Dayak yeseydin daha iyiydi aslında. Hiç dayak yemediğimiz için mi böyleyiz acaba? Çünkü bakıyorum, şimdi de çok iyi değil hayatımız. Hayat geçiyor. Kaç yaşındayız şu an? OUVV! Yirmidokuz diyorsun ama şu an otuz yaşındayız. Ömür bitti. Ömür ötücü bir kuş misali elimizden kaçıp gitti. Asla çok zengin olamayacağız. Ben çok zengin olmak istiyorum Ferhan. Bu bence ayıp bir şey değil. Dışarıda altmış liralık yemek yemek şeklinde bir zenginlikten bahsetmiyorum. Bayaa yarış atımız falan olsun istiyorum. Asla yarış atımız olmayacak Ferhan. Bunu biraz düşünelim.

At murattır.

Ferhan bakışlarını sabitlediği duvardan güçlükle ayırdı ve "yarış atı nereden çıktı lan?" diye düşünerek şaşkınlıkla yerinden doğruldu. Demek ki derinlerde bir yerde gizli kalmış böyle bir tutkusu vardı. Kendisiyle ilgili yeni edindiği bu inanılmaz bilgiyi de aldı, lavaboya gitti, yüzünü yıkadı. Aynaya baktı, yarış atı olsa bile atı mundar edecek, cins hayvana layığıyla bakamayacak bir insan gördü. Dışarıda yediği altmış liralık yemekleri bile mundar ediyordu. Garsonlara karşı aşırı yapıcı tavırlar, yemek seçerken yaratıcılıktan uzak korkak kararlar. Genelde dürüm şeklindeki yemekleri ya da menüye resmini en büyük bastıkları yemeği seçiyordu. Ya da köfteli bir şeyler. Orada bir yerlerde kanlı steakler yüzüne alayla bakıyordu, arkasından konuşuyorlardı. "Anlamaz abi, yese bile anlamaz" diyorlardı. Ferhan'ın bir an önce kendisini az pişmiş etlerin bile kendisiyle taşak geçtiği bu garip dünyadan kurtarması gerekiyordu.

Ani bir kararla bilgisayarı temizlemeye karar verdi. Daha önce yine böyle darboğazlarda olduğu bir gün bilgisayardaki eski dosyaları temizlemiş, bilgisayarın klasörlerini düzenlemişti ve bilgisayarın başından kendini biraz daha iyi hissederek kalkmıştı. Bilgisayar üzerinde sorgulanamaz bir otoritesi vardı. Sistem yöneticisiydi, bilgisayarın tek sahibiydi, masaüstü arkaplanına karar verebilecek tek kişiydi. Özel hayatındaki sinirini çalışanlarından çıkartan bir patron misali azarlayacaktı bilgisayarı, haftasonu çalıştıracaktı.

Önce masaüstünden başladı. Masaüstü rezalet durumdaydı. Her şeyi klasörledi, silinecekleri sildi, hızını alamadı geri dönüşüm kutusundan da sildi. Sonra gereksiz programları ve oyunları kaldırmaya başladı. Bundan sonra böyle arkadaşlar, işe yaramayan s.ktir olur gider, bu bilgisayarda hiçbir program dokunulmaz değil. Belli belirsiz bir ferahlama hissediyordu, iyi gidiyordu. Sonra eski fotoğrafların depolandığı alana girdi ve eski kızların fotoğraflarını buldu. Ağla Ferhan, üzül. Aynı klasörden eski kızlara çok aşık olduğu dönemde dinlediği albümler de çıkınca Ferhan'ın beyni sevinçle ellerini çırptı. Haydi her şeyi iyice hatırlayalım, o acı dolu günleri yeniden yaşayalım Ferhan.

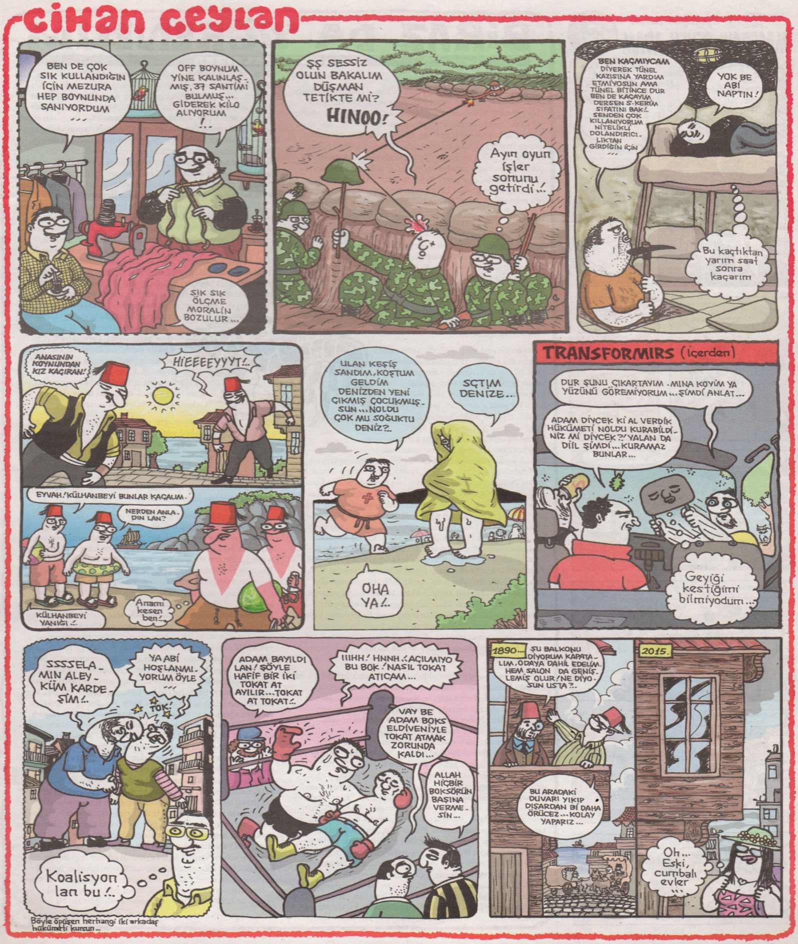

Hard disk (beyin)

Ferhan kendi ayağıyla ölümcül bir tuzağa sürüklenmişti, elleriyle yıkmaya çalıştığı evin enkazı altında kalmıştı. O gün gözleri kamaşana kadar eski fotoğraflara baktı. Beyni uyuşana kadar bazı anlamlı gibi şarkıları dinledi. Hiç istememesine rağmen gecenin ilerleyen saatlerinde internette bazı kızların isimlerini arattı. Bazıları hala çok iyiydi, bazıları evlenmişti, bir tanesinin kocası inanılmaz zengindi. Ümitsizlik içinde adamın atının olup olmadığını öğrenmeye çalıştı, google'da "adamın adı + yarış atı" diye arattı, çıkan sonuçlardan bir yerlere varmaya çalıştı. Aniden ne kadar acınacak bir durumda olduğunu fark etti. Dibe vurmuştu, eski kız arkadaşının kocasının atı var mı yok mu öğrenmeye çalışan, haset ve nefret duygularıyla kendini bitiren bir insana dönüşmüştü. Bu böyle gidemezdi.

Ani bir kararla bütün eski dosyaları sildi, bilgisayara format attı. Geçmişte yaşayan Ferhan da eski kız arkadaşlarının fotoğraflarının olduğu klasörlerle birlikte tarihe gömülmüş, karanlıkların içinden yani bir Ferhan doğmuştu. O günden sonra piyasadaki bütün kişisel gelişim kitaplarını okudu, seminerlere katıldı, varlıklarını daha akıllıca yönetmeye başladı, parasının bir kısmıyla altın, bir kısmıyla ise yüro aldı. Kredi çekip kendi şirketini kurdu. Sadece üç yıl sonra uluslararası tarafsız değerlendirme şirketleri kurduğu şirkete altmış milyon dolar değer biçiyordu ve kişisel serveti yüz milyon doların üstündeydi. Otuzbeş yaşına girdiği gün şirketini bilişim devi google'a sattı ve emekli olduğunu, bundan sonra sadece hayır işleriyle uğraşacağını açıkladı. Parasının bir kısmıyla kendisine yarış atı aldı.

Unutmayın, beyniniz bilgisayar gibidir, bazen gereksiz klasörlerle dolar, yavaşlar şişme yapar. Tıpkı bilgisayar gibi beyninize format atmak ve yeni bir başlangıç yapmaksa sizin elinizde. Ferhan'ın diğer maceralarında görüşmek üzere, sevgiyle kalın.

groagh@gmail.com

Cihan Ceylan
BEN DE ÇOK SIK KULLANDIĞIN İÇİN MEZURA HEP BOYNUNDA SANIYORDUM ...
OFF BOYNUM YİNE KALINLAŞMIŞ, 37 SANTİMİ BULMUŞ... GİDEREK KİLO ALIYORUM !..
SIK SIK ÖLÇME MORALİN BOZULUR...
ŞŞ SESSİZ OLUN BAKALIM DÜŞMAN TETİKTE Mİ?
HINOO!
Ayın oyun işler sonunu getirdi!..
BEN KAÇMIYCAM DİYEREK TÜNEL KAZISINA YARDIM ETMİYOSUN AMA TÜNEL BİTİNCE DUR BEN DE KAÇAYIM DERSEN S.KERİM SIFATINI BAK!.. SENDEN ÇOK KILLANIYORUM NİTELİKLİ DOLANDIRICILIKTAN GİRDİĞİN İÇİN ...
YOK BE ABİ NAPTIN!
Bu kaçtıktan yarım saat sonra kaçarım
ANASININ KOYNUNDAN KIZ KAÇIRAN!
HİEEEEYYYT!..
EYVAH! KÜLHANBEYİ BUNLAR KAÇALIM.
NERDEN ANLADIN LAN?
KÜLHANBEYİ YANIĞI !..
Anamı kesen ben!..
ULAN KEŞİŞ SANDIM, KOŞTUM GELDİM DENİZDEN YENİ ÇIKMIŞ ÇOCUKMUŞSUN... NOLDU ÇOK MU SOĞUKTU DENİZ?..
SIÇTIM DENİZE...
OHA YA!..
TRANSFORMIRS (içerden)
DUR ŞUNU ÇIKARTAYIM. MINA KOYİM YA YÜZÜNÜ GÖREMİYORUM... ŞİMDİ ANLAT...
ADAM DİYCEK Kİ AL VERDİK HÜKÜMETİ NOLDU KURABİLDİNİZ Mİ DİYCEK?! YALAN DA DİİL ŞİMDİ... KURAMAZ BUNLAR...
Geyiği kestiğimi bilmiyodum...
SSSSELAMIN ALEYKÜM KARDEŞİM!..
YA ABİ HOŞLANMIYORUM ÖYLE ...
TOK!
Koalisyon lan bu!..
Böyle öpüşen herhangi iki arkadaş hükümeti kursun...
ADAM BAYILDI LAN! ŞÖYLE HAFİF BİR İKİ TOKAT AT AYILIR... TOKAT AT TOKAT!..
IIIHH! HNNH.! AÇILMIYO BU BOK! NASIL TOKAT ATICAM...
VAY BE ADAM BOKS ELDİVENİYLE TOKAT ATMAK ZORUNDA KALDI...
ALLAH HİÇBİR BOKSÖRÜN BAŞINA VERMESİN...
1890...
ŞU BALKONU DİYORUM KAPATALIM, ODAYA DAHİL EDELİM. HEM SALON DA GENİŞLEMİŞ OLUR! NE DİYOSUN USTA?..
BU ARADAKİ DUVARI YIKIP DIŞARDAN Bİ DAHA ÖRÜCEZ... KOLAY YAPARIZ...
2015.
Oh... Eski, cumbalı evler ...

BİRAZ DA YİĞRENELİM

Memo TEMBELÇİZER

- geçen haftadan devam -

Uyanıp gözlerini açtığında yerinden kıpırdayamadı, korkudan gözlerini tekrar kapattı, fakat yine de seslerini duyabiliyordu: "Ne yapıcaz? Yine bizim çatlağa mı giricez?" "Napalım abi, her yer aynı." "Ama en çok ceset bizim çatlaktaydı." İki tane onun neredeyse beş katı iri böcek tam üzerinde durmuş, bir yandan kan emiyor bir yandan konuşuyorlardı. "En çok ceset bizim çatlaktaydı çünkü en uygun duvar çatlağı orası olduğu için en çok tahta kurusu o çatlakta kalıyordu. Çok istiyosan başka bir çatlak arayalım, ama bence hepsi zehirli." "Abi madem öyle diyosun o zaman başka çatlak değil başka yatak, hatta başka bir oda aramamız lazım!" Durup birbirlerine baktılar. "Sen doydun mu?" dedi biri. Öbürü bakışını kaçırmadan kafasıyla onayladı. Hemen dönüp cüsselerinden beklenmeyecek bir çeviklikle ve sessizlikle, hiç titreşim ve sarsıntı yaratmadan koşarak uzaklaştılar. Bit bir süre arkalarından baktı, sonra kalkıp o da yolunda ilerlemeye devam etti. Tıknaz bite artık daha çok hak veriyordu; felaket gerçekten de her yerdeydi. Adamın vücudu ve vücuduna yakın dış dünya ölüm, acı ve korkuyla doluydu. Uzunca bir yürüyüşten sonra pantolonun belinden ve donun lastiğinden geçti. Kumaş kıvrımlarında ve dikiş aralarında başka çamaşır bitleriyle tanıştı. Onlar da her yerdeki cesetlerden ve ölümden konuşuyorlardı, herkes korku ve umutsuzluk içindeydi.

Bit onlarla arkadaşlığı fazla ilerletmeden yoluna devam etti. Tam donun içinde, kaba etlerin alt kıvrımına vardığı sırada beklenmedik şekilde ortalık aydınlanıverdi. Pantolon, don, tişört, hepsi bir anda gidivermiş, bit orta yerde kalakalmıştı. Açıklıkta kalınca içinde önlenemez bir güvensizlik ve korku peydahlandığı için hemen daha karanlık olan t.şak bölgesine doğru koşturdu. Sadece önleyemediği açıklık korkusundan değil, artık her sıradışı durumu korkunç bir felaketin habercisi saydığı için de t.şak kıllarının en gür, en yoğun olduğu, bacakla t.şak arasındaki en kuytu yere saklandı. İlk katliamda saçlı bölgeye boca edilen aynı zehirli sıvı üzerine boşaldığında ise kötümserlikte haksız olmadığını anladı. Çok şükür ki doğru bir hareket yapıp kıldan kafesin içine sığınmıştı; kıvamlı zehir kıl hasırdan kafesi geçemedi, hasırın üzerinde kalın ve yapışkan bir katman olarak kaldı. Kıldan kuytunun içinde büzüşüp, etrafını saran zehri soluyarak ve her aldığı solukta ölmeyi bekleyerek uzunca bir süre kıvrandı. Bir süre sonra zehrin kesif kokusunun yerini sabunlu su kokusu alınca rahatladı. Sabunlu sular zehri, temiz sular da sabunları alıp götürdükten ve t.şaklar kurulandıktan sonra, don ve pantolon da giyilip ortalık tekrar kararınca bulunduğu yerden çıktı. Aslında buradaki kıl yoğunluğu kafaya çok benziyordu, buraya yerleşebilirdi, ama deriyi emmeye çalıştığında derinin değil emmek, ısırmasının bile mümkün olmayacağı derecede nemli, yağlı ve tuzlu olduğunu farketti. Tekrar kaba ete çıkıp bacaktan aşağı yürüdü.

Pantolonun paçaları kısa olduğundan yine açık havaya çıkmak zorunda kalmıştı, ama burası kaba et kadar tüysüz değildi, seyrek de olsa kıllarla kaplıydı. Bacağın bu seyrek ve güçsüz kıllarını umutsuzca seyrede seyrede, aylak aylak yürürken arkadan gelen "Naber" sesiyle irkildi. Dönüp baktığında az önce geçtiği yerde duran, boyu bit kadar fakat çok kaslı arka bacakları kendi boyundan daha uzun bir böcek gördü. "Merhaba" dedi bit, "Ben saç bitiyim. Sen kimsin?" Diğer böcek kahkaha atarak güldü, "Saç biti mi? Ha Ha Ha Ha!.. O zaman yanlış yerdesin dostum!.." Bitin yanına yaklaşıp elini uzattı, "Ben pireyim. İlk defa bacakta bir saç biti görüyorum." Bit başını hüzünle öne eğerek pirenin elini sıktı, "Evet" dedi, "Evimden biraz uzaktayım." Pire gülümsedi, "Aldırma" dedi, "Zor zamanlardayız, hayatta olman bile büyük başarı." Bit kafasını kaldırıp pireye baktı. Pire anlattı: "Doğduğumdan beri bu evdeyim. Doğduğumdan beri tozların içinde zıplayıp eğleniyorum. Ama artık hiçbir yer eskisi gibi neşeli değil. Her yer zehirli, her yerde ölüm var. Tozlar pire cesedi, çatlaklar ve oyuklar tahtakurusu cesedi, çamaşırlık bit cesedi dolu. Eskiden biraz kan emeyim diye kollara bacaklara zıpladığımda bir sürü böcek görür yarenlik ederdim. Uzun zamandır canlı gördüğüm tek kişi sensin." Bit umutsuzluğa kapılmamaya çalışıyordu, "Belki aşağıda yaşamaya uygun yerler vardır?" dedi. "Ayakta mı?" diye gözlerini devirdi pire, "Ayak şu an bu adamın en ıssız yeri. Bütün çoraplara, bütün ayakkabılara baktım, hepsi zehirli. Ayak uzunca bir süre daha ıssız kalacak. Hatta bu adamın bulunduğu her yerde, bütün bu odada, bütün bu evde artık ölüm sessizliği hüküm sürecek!.." Bit korku içinde pireyi dinliyordu. Pire devam etti, "Ne düşünüyorum biliyor musun? Annem derdi ki bizim dedelerimizin dedeleri bu eve balkona konan kuşlar üzerinde gelmişler. O balkon denen yeri bulsak, ve balkona konan kuşları beklesek.. Ve kuşlarla uçarak bu cehennemden kurtulsak… Ha? Benimle gelir misin?.." Bit "Ben…" diye söze başlıyordu ki pire "Yere yat!" diye bağırarak bitin üstüne atladı. Tam o anda adamın devsa ve iğrenç eli daha önce sivrisineğin üzerinde şakladığı gibi bu defa onların üzerinde şakladı. Darbenin etkisiyle çok fena sarsıldılarsa da pirenin son derece sert kabuğu ve uzun güçlü bacaklarının amortisör etkisi sayesinde ezilmekten kurtuldular. Fakat pirenin neşeli hali gitmişti, telaşla "Benim gitmem lazım!" diye söylenerek bitin üzerinden kalktı, o kaslı bacaklarını zemberek gibi yere vurdurup çok yükseğe zıpladı. Fakat telaştan ne yöne zıplaması gerektiğini iyi hesaplayamamıştı, çok yüksekten tekrar bitin biraz ilerisine kondu. Tam konduğu anda da adamın hazırda bekleyen devasa elinin iki parmağı pireyi yakalayıverdiler. Pire iki parmak arasında havaya yükselirken "Bırak beni!.. İğrenç herif bırak beni!.." diye bağırıyordu. Parmaklar diğer elin de yardımını alarak bir kaç ustaca hareketle pireyi parmak uçlarından iki sert tırnağın arasına aktardılar. Pirenin küfürlü bağırtıları, kabuğunun iki tırnak arasında kırılarak ezildiğini haber veren korkunç çatırtıyla birlikte sona erdi.

Bitin artık gidecek yeri yoktu. Ayaklarda bile yeni bir hayat kurma umudu kalmamıştı. Belki de bu vücuttaki tek canlı yaratık kendisiydi şu an. Ne tarafa gitse ölüm, felaket ve umutsuzluk vardı. Bacak kıllarından birinin dibine oturup uzun uzun düşündü. Sonunda kafasın yukarı çevirip kafa tarafına baktı. Nasıl olsa ölecekti, hiç olmazsa memleketinde ölsündü.

Bacaktan yukarı tırmandı, kaba eti geçti, don lastiğini ve pantolonun belini geçip tişörtün altına girdi, yakadan çıktı. Bütün kıyafetler değişmişti, her yer sabun kokuyordu ve hiçbir yerde tek bir kişi bile yoktu. Enseyi geçerken tüm sevdiklerinin acılar içinde can verişine tanık olduğu saçlı bölgeye yaklaştığı için tedirgindi fakat saçlı bölgeye girdiğinde korktuğu kadar duygulanmadığını gördü. Tıpkı o felaket gününde yaptığı gibi saçların arasında yürüdü, gölgelerinde oturdu, saçların arasından göğü seyretti. Kah eski mutlu günlerinden kah felaket gününden sahneler canlandı gözünde ama uzun yolculuğu boyunca kendi anılarındaki hüzne karşı yüreği katılaşmıştı artık; her şeyi sanki başka birisinin anısıymış gibi, duygusal yükünü hissetmeden hatırlıyordu. Biraz ilerinde saçın üzerinde bir yumru gördüğünde ise bu defa yüreğinden ummadığı bir heyecanla sarsıldığını farketti. Yumruya yaklaştı, saçtan koparıp aldı. Bir yumurtaydı bu, ilaçla kurumuş ama her nasılsa saçta yapışık kalmayı başarmış ölü bir yumurta. Gözleri dolarak kuru yumurtanın içindeki ölü yavruya baktı. Aniden tüm vücudunu sarsarak ağzından yüzünden dışarı boşalan hıçkırığı tutamadı, yumurtaya sarılıp yerde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Tam o sırada üzerine bir karaltı düştüğünü farketti. Devasa iğrenç elin sonunda onun canını almaya geldiğini düşünüp yaştan şişmiş gözlerini zorla açarak öfkeyle yukarı baktı. Bu bir el değildi, çok gür upuzun kıvırcık saçları olan bir başka kafaydı. Adam kafasını başka bir kadının kafasına değdiriyordu. İşte başka bir kafaya atlamak için mükemmel bir fırsat, fakat sebep? Her yerde kol gezen felaket varken yeniden başlamak için sebebi yoktu. Tam o anda kıvırcık saçların ta dibinde korku dolu bir çift göz gördü. Bakışlarından kendisi gibi bir felaket yaşadığı fakat henüz korkuyu da aşıp umutsuzluğa ulaşmadığı belli olan bir çift bit gözü. Ölü yumurtayı yere bırakıp kıvırcık uzun saça tutundu. Artık bir sebebi vardı; kendi kaybettiği umudu başkasında bulmak için, başkasında hala mevcudiyetini koruyan umudun kayboymasını engellemek için kıvırcık saça tutuna tutuna karşı kafaya doğru yürümeye başladı. "Kim bilir," diye düşündü, "Belki de felaketler döneminin sonuna geldiğimizin bir işaretidir bu…"

SON

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 2 Temmuz 2015 | Sayı: 409

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar **MÜESSESE MÜDÜRÜ:** Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin - Murat Cengiz **Kaligrafi:** Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler **Halkla İlişkiler:** Songül Yoldaş **Ofis Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: APA-Uniprint Hadımköy Asfaltı Ömerli Köyü mevkii Hadımköy-İstanbul Tel: 0212 798 28 40
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: **Yurtiçi:** 160 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 **USD:** TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 **EUR:** TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

OTİSABİ®

YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com

9 TEMMUZ PERŞEMBE
SAYI: 2015/28 No: 410
3.50 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

RTE'den Yeşilay mesajı:

"KOSKOCA PROFESÖR, SİGARA ALKOL HEPSİNİ GÖTÜRÜYOR."

UYUYUN LAN

Sevgilim Uykusuz okurlarım; Kinkte ceza rıfkı oynarken, "Rıfkı kimde kalacak" gerilimi olur ya, işte erken seçim ihtimali de öyle hoş bi gerilim yarattı meclisin hükümetsiz koridorlarında... Ülke aksaraydan yönetiliyo aslında... Meclisi müze yaptık.. Daha açıklamadık...

Doğu türkmenistan yürüyüşünde, Koreli turistleri Çinli sanıp saldırmışlar... Yani, sen de o zaman laik düzenin ahlaksızlaştırdığı Çinliler gibi gözlerini çekinip, dışarı çıkmayacaksın... Ayrıca turistlerin ifadesi de çelişkili.. Önce "japonuz" diyolar, sonra "Koreliyiz" diyolar... Bi tanesi "Ben yörüğüm" demiş. Yani bizim ayırt edemediğimizi anlamışlar... Buradan vatandaşları uyarmak istiyorum, Fatih ürek gibi olanlar çinli.. Diğer kalanları japon, koreli ve botokslular... Bu kadar açık net...

Yunanistan yurodan çıkıyo.. Sikkeye dönüyo.. Kriz kol gibi.. Sirtaki yüzünden battı ülke.. Kırılan tabağın çanağın haddi yoktu lan... Sanki avrupa birliği yuroyu bunlar için icat etti... Kendi kırdığı gibi, gelen turiste de kırdırıyodu.. "Kırın kırın, avrupa ödüyo parasını"... En sonunda Merkel "Skerim sizin tabağınızı çatalınızı" dedi.. "Böyle eğlence mi olur lan? Zaten çoluğumuzu çocuğumuzu helenik yetiştirdik, g.tleri başları kapanmıyo" diye ekledi merkel... Görüyorsunuz **dini** zeusluk olanın, başı beladan kurtulmuyor..

Suriye sınırına topu tüfeği yığdık.. Tampon bölge oluşturmak için girebiliriz... Zaten bi sınırı var, suriye yok burda, gitmiş.. Sahibi Şam'da.. Başkaları var, savaşıyolar..

Gazetecilere aksarayı gezdirdik... 1000 odasını iki buçuk saatte gezdiler... Nuri Bilge filmi gibi anasını satiim.. Gözler hep altın tuvalet aradı tabi... Fayansa sonca biraz güçlerine gitti... Çok altın meraklısıysan, çıkart bileziğine sa..

UYKUSUZ

Maliye Bakanı Mehmet Şimşek'in "çerez parası" dediği özel taşıt harcamaları dört kat arttı.

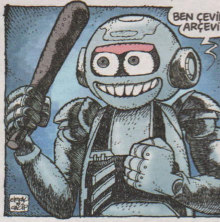
Cumhurbaşkanlığı yerleşkesinde yapılan camide, yalnızca imamın oturması için yapılan kürsünün maliyeti 40 bin lira.

Ülkücü bir grup, Sultanahmet'te Çinli zannettiği Koreli turistlere saldırdı.

Direnen işçilere yönelik polis saldırıları sürüyor. Arçelik'te direnişe geçen işçilere saldıran polis 17 işçiyi gözaltına aldı.

1990'lı yıllarda işlenen 19 faili meçhul cinayetle ilgili davaya Mehmet Ağar yine katılmadı.

Nasrettin Hoca törenlerle anılıyor!

Bilal Erdoğan, bir dönem takma isimle Cafcaf mizah dergisinde yazdığını açıkladı.

● Bu haftadan itibaren dergimizin fiyatını artırmak zorunda kaldık. Bunun başlıca nedeni kâğıt fiyatları. Ne yazık ki ülke olarak kâğıt üretmiyoruz, kullandığımız kâğıt ise tüm diğer gazete ve dergilerin kağıtları gibi ithal. Üstelik kağıtla birlikte kalıp, mürekkep gibi yine dolara endeksli baskı maliyetleri de sürekli artış halinde. Dolayısıyla dolar kurundaki küçücük değişiklikler bile anında maliyetimize yansıyor. Normal olarak haberiniz olmuyor ama biz bu artışları derginin fiyatına yansıtmamak için aylarca mücadele ediyoruz. Devam edemeyeceğimiz kadar zorlandığımızda da fiyata yansıtmak zorunda kalıyoruz işte. Ülkenin mevcut şartlarında sayfalarımıza boy boy reklam almadan, sadece okurların desteğiyle bağımsız bir dergi çıkartmak gittikçe daha zor bir hal almaya başladı. Gönül isterdi ki dergimizin fiyatı hiç artmasın. Fakat biz bu şekilde varlığımızı sürdüremiyoruz. Uykusuz, reklam almadan sadece sizlerin katkısıyla ayakta kalmaya devam edecek. Bu artış için özür diler, anlayış gösteren ve destek olan tüm okurlarımıza şimdiden teşekkür ederiz.

- Uykusuz -

KAÇ YIL OLDU? Rüya

FIRAT BUDACI

Ahmet Davuoğlu rüyalarında Gazali ve Hegel ile tartıştığını söyleyerek kaliteyi elden bırakmayalı **1 yıl,**

AKP milletvekili Mahmut Durdu sigarayı bırakmak için kullandığı ilacın etkilerini, **"İlaç abuk subuk rüyalar gördürüyor... Sayın Genel Başkanımız bir bakıyorum baş ucumda beliriyor. Davidoff sigarasından karton karton ikram ediyor. CHP seçimin galibi gelmiş, öyle, rüya bu. Rüyama kızmayın,"** sözleriyle anlatalı **7 yıl,**

Hasan Sancak, notere onaylattığı ve reklam şirketlerine gönderdiği rüyasının Coca-Cola tarafından çalındığı iddia ederek dava açalı **9 yıl,**

Mersedes'in Aksaray fabrikasında yöneticilik yapan Mustafa Şener, rüyasında Tayyip Erdoğan'dan **"Niye yanıma gelmiyorsun?"** diye azar işitince derhal Ankara'ya hareket ederek yalakalığına ruhani bir hava katalı **9 yıl,**

Esra Ceyhan, Huysuz Virjin'e rüyasını anlatırken **"Siz ben olmuşum, ben siz olmuşsunuz..."** diyerek hayal sınırlarımızı zorlayalı **12 yıl,**

Evini teröristlerin bastığını söyleyen Emekli Albay Nurettin Esatoğlu'nun evine polis tarafından yapılan operasyon sonrası Albay'ın rüya gördüğü anlaşılalı **20 yıl,**

Milliyet gazetesinin "renkli rüyalar" köşesinde rüyasında şişe şişe rakı görenin kötü niyetli kimselerle karşılacağı, rüyasında paça yiyenin ise geçmişte kalmış bir olay yüzünden endişeleneceği iddia edileli **31 yıl,**

Ali Şen'in oğlu minik Metin, Fenerbahçe'nin maç sonuçlarını bir gün önce rüyasında gördüğü iddiasıyla haberlere konu olalı **32 yıl,**

Emine Erdoğan, rüyasında evleneceği kişi olarak gördüğü erkeği ertesi gün katıldığı bir toplantıda Recep Tayyip Erdoğan ismiyle kürsüde konuşma yaparken göreli **38 yıl,**

Antonin Artaud'un başını çektiği bir grup sanatçı isteyen herkesin rüyalarını, yaşadıklarını, düşüncelerini aktarabileceği "Sürrealist Araştırmalar Bürosu"nu kuralı **90 yıl olmuş.**

UYKUSUZ GEYİK

Memo: Aaa, Barış? Şimdi farkettim, her an dayak yiyebilirsin abi sen?

Barış: Valla sayende hakkatten sopayı yiycez galiba sonunda.

M: Benle ne alakası var .mına koyyim, ben mi çektim senin gözlerini. Çinli niyetine dövücekler seni diyorum, memleketteki bütün çekik gözlüleri bir bir dövüyolar ya.

B: Ya onu bırak, Bilal'in bile dikkatini çektin olum, senin yüzünden başımıza ekşiycekler diye korkuyorum.

M: Bilal mi? Ya Hak Bilal'i mi diyosun? Babacık Bilal?..

B: Adam durduk yerde "Takma isimle mizah yazısı yazıyorum" demiş.

M: Anaa, hahahaha! Nerde yazıyomuş lan? Bizde yazmadığı kesin!.. Yoksa bizde mi yazıyo?..

B: Mesele o diyil olum! Bak bi de ne demiş: "Türkiye'nin değerlerine yabancı dergiler, küfürle okur topluyorlar" demiş.

M: Bize mi demiş? Allah Allah, madem Türkiye'nin değerlerine yabancıyızmışız, küfürle nereden okur topluyoruzmuşuz? Yoksa bizim okur Alman mıymış? Felemenk miymiş? Yoksa Çinli miymiş?

B: Yıllarca yazdın küfürü, yazdın küfürü, herkes hepimizi senin gibi terbiyesiz sanıyo artık!

M: Ben de hepimizi terbiyesiz sanıyorum abi. En azından sen gayet terbiyesiz bir insansın.

B: Ne münasebet! Ben yazılarımda asla küfür kullanmam!

M: Bi dakka lan, yoksa sen Bilal misin? Bilal'in takma ismi, alter egosu filan olmayasın?

B: Evet, Bilal'le ben Fight Club kurduk, Çinli niyetine birbirimizi dövüp dövüp duruyoruz. Ne alakası var küfürlü yazmıyorum diye niye Bilal oluyorum .mına koyim. Al bak ediyorum.

M: Etmek ayrı yazmak ayrı. Kesin Bilal'sin sen. İçimizdeki Bilal.

B: Ya bırak. Bilal olsa olsa sen olursun. Kırmızı sakal check. Kelleşmiş koca kafa check. Arada bir söyleneni anlamayıp "Nasıl yani?" diye bön bön bakma check. Ulan sen hakkatten Bilal olmayasın?

M: Oha lan ne alakası var, yuh diyorum yani. Resmen Yunanistan'a çevirdin beni, tokat içinde kaldım.

B: Yunanistan değil Bilal'sin sen. Yunanistan benim.

uğur gürsoy
UZUN Bİ ADAM VAR, Bİ DE YANINDA SİNSİ GİBİ KUŞ GAGALI BİRİSİ, Bİ YERE HABER UÇURUYORLAR BURDA. ŞURDA DA BİRİSİ ELİNDE KUTU GETİRİYO BAK. HAYIRLARA VESİLE OLSUN. Bİ KARANLIK Bİ YERDE O İKİSİ KUTUNUN BAŞINA ÇÖMELMİŞLER.
DOĞRU! ÇETİN'LE OKTAY BENDEN HABERSİZ FIRIN SÜTLAÇ SÖYLEYİP PERSONEL ODASINDA YEMİŞLER. SIRF ISMARLAMAMAK İÇİN... ŞEREFSİZLER!
AS.KTİR, ÇOK TIRT ŞEYİ BİLDİM.
NENEEM, DERTLİ NENEEM. BAŞKA BİŞEY İSTE BENDEN NENECİM, HA NENEM?
ATEVEYİ BİRE ŞOYU İKİYE AL, BAŞKA DA GERÇEKTEN BİŞEY İSTEMEM. CANININ SAĞLIĞI OGÜN'ÜM...
YA O KOLAY. SÜT DİLİMİ ALAYIM MI YİNE YIMIŞACIK, PEK SEVERSİN SEN BİLİRİM.
Vay arkadaş süt dilimi yapıştı üstüne ya, karakterim oldu adeta.
ELALEMİN SOKET ÇORAPLARIYLA DALGA GEÇERKEN RABBİM BENİ BABET ÇORAPLA CEZALANDIRDI İŞTE... BU NASIL BİR ÇİRKİNLİK?
VIZILDAYIP DURMA, BU AYAKKABI BÖYLE GİYİLİR. HAYDİ DENE ŞUNLARI.
NE DERSİN MURAT ABİ, BİGÜN BENİM DE BURADAN ÜZÜM ÇEKİRDEĞİ EKSTRESİ, ISIRGAN OTU ŞAMPUANI GİBİ ŞEYLER ALIP GİDECEĞİM GÜNLER GELECEK Mİ? NE GÜZEL KUTULARI VAR ŞUNLARA BAK.
MERHABA TATLIÇLEEER, BENDE KRONİK AKCİĞER İLTİHABI VAR HEHE!
ULAN HER SEFERİNDE BENİ DE ÜZÜYORSUN, KALDIRIP ATICAM ONLARI YEMİNLE...
LAN DURUN TAMAM YETER! DAHA NE KADAR SAĞLIKLI, KASLI OLUNACAK MINA KODUKLARIM... HEPİMİZİ KÖŞEYE SIKIŞTIRIYORSUNUZ. SİZE UYACAĞIZ DİYE MUTSUZ OLDUK, AĞZIMIZIN TADI KALMADI! DURUN BİTTİ TAMAM!
NE YAPALIM, GÖT MÜ BÜYÜTELİM, EKMEK Mİ BASALIM?
BÜYÜTÜN BÜYÜTELİM.
KAÇAK EVE GİZLİCE GİRMİŞ, KENDİ KIYAFETLERİNİ BIRAKIP BU DELİKANLININ KIYAFETLERİNİ GİYEREK UZAKLAŞMIŞ KOMSERİM...
BANA ÇOK İYİ DAVRANDI. SEVMEDİĞİN KIYAFETLER NEYSE ONLARI VER FARKETMEZ DEDİ. DANDİK KALIN KOTUMU VERDİM.
AFFET BENİ ÖZGÜRLÜK YOLCUSU.
BİSDİM MNA KOYİM HOFF... YIRTICAM ÜSTÜMÜ BAŞIMI ŞİMDİ!..

EMLAK BİZİM İŞİMİZ
CANSIN ÇAĞLAR
EMLAK
3+1... 1900 LİRA YUH!
BAK 2+1 1200 DİYO... HAA SOBALIYMIŞ...
OF ÇOK SICAK...
MERABAA... BİZ KİRALIK EV BAKIYODUK... 3+1... YA DA 2+1...
GİDELİM!..
KAP!
ŞLINGR!
MUTFAĞI FERAH... KOMBİLİ... PARKELER YENİ...
BU ODA BİRAZ KÜÇÜK DEĞİL Mİ?..
YO YOO... BOŞKEN ÖYLE GÖZÜKÜYOR. SALON MÜBAREK BE EHEH!..
TABİİ... HIIG... ASAN... SÖRH... OLMAMASIII... BİRAZH... KÖTÜ...
YAV GENÇ ADAMSINIZ NOOLCAK!
EŞSİZ BİR MANZARA Dİ Mİ?
HUH HUH!
3 Saat sonra...
MORUK YETER BENCE ARTIK... ADAM DOLANDIRIP DURUYO... ÇIKMICAK BELLİ Kİ BUNDAN BİŞEY.
ABİ ŞİMDİ BIRAKIP GİTMEK AYIBOLUR... BUNA DA BAKALIM SON Bİ KEZ DE...
KTORK!
TABİ ŞİMDİ DAHA BÜYÜK Bİ YER ARIYOSANIZ BU ŞİMDİ BAKACAĞIMIZ YER TAM SİZLİK... BİKAÇ ARKADAŞ DAHA ALIRSINIZ YANINIZA...
AT KOŞTUR VALLA AT! EHEH!
HATTA BEN ERASMUSLU ALIRIM Bİ TANE... KİRAYI DA ONA KİTLERİM!..
ABİ?!
GELDİK SAYILIR GELDİK!..
EVET... BURASI...
Dolmabahçe sarayı...
KAPIDA GÜVENLİĞİ DE VAR...
YAA SİZ BEĞENMEDİNİİİZ...
Bİ İÇERİ BAKSAYDIK...
IHH. BEĞENMEDİNİZ VALLA BEĞENMEDİNİZ... ÜHÜHÜ... İŞE YARAMAZIM BEN... İKİ YILDIR HİÇ Bİ YER KİRALAYAMADIM. ANNEM BENİ DÖVMEKTE DE HAKLI... TAM Bİ BECERİKSİZİM ÜHÜHÜĞ!
BEYLER BU BULAŞIKLARI KİM BIRAKIYO YAA? SİZİN BOKUNUZU DA BEN Mİ TEMİZLİCEM...
ABİ ŞU TUVALETTEKİ ÇÖPÜ DE ARADA DEĞİŞTİRİN GÖZÜNÜZÜ SEVEYİM...
BEN KULLANMIYOM VALLA ONU, KİM KULLANIYOSA O TEMİZLESİN... ALEX KULLANIYO ORAYI EN ÇOK!
FUCK OFF!
YAA BEN BU PİÇİ DÖVERİM BAK...
SON

BEN

ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Beylerbeyi'nden selamlar. Ara ara yaptığım gibi bugün de köşemi gezgin gibi geze geze yazmak istiyorum. Evet, ben bunu seviyorum. **Çohseviyorumhemde**. Bisikletimle geldim elbet. Lokma niyetine ağzıma bir şey sokmuşluğum yok. Henüz karnı ekmek görmemiş bir insanım. Yemin etsem ederim ama gerek yok. Bir yerde de. Hele hele. Bak ya. Çok güzel bir gün bu gün. Pidecime geldim. Burası çünkü artık benim pidecim. Asıl pidecim Trabzon'dadır, o ayrıdır, ama burası da bambaşkadır. Yumurta da kırdırıyorum içine. Sarı olarak. **Dereyağlı**. Hafif de böyle bir rüzgar var. Meltem dedikleri. Dışarıda oturuyorum. Şu anda da ezan okunuyor. Tenteler garç gurç ediyor. Meydandaki dev çınar ağacının yapraklarının hışırtısına karışıyor. Yani şimdilik diyeceğim bu kadar. Beylerbeyi'nden selamlar. Şimdi kapatıyorum. Çengelköy'den ararım yine.

æ Çengelköy çay evinden selamlar. Birden aklıma geldi. Televizyonlar Sinop'u eskiden hava durumlarında göstermezlerdi. Bir türlü mana veremezdim. Türkiye'nin kuzeyinin en uç şehri bu ya. Hallahalla ya. Samsun'u verirdi, Sinop'u vermezdi. Kastamonu'yu verirdi, Sinop'u vermezdi. Çorum'u verirdi, Sinop'u vermezdi. **Vermezdi**. Çocukken Sinop'ta neler olduğunu bir türlü öğrenemezdim. Çok merak edersem dayımı arıyordum gerçi. "**Havalar nasıl dayı orlarda**" diyordum. Kar yağıyorsa karlar altında bir Sinop hayal ediyordum. Mutlu oluyordum. Ben isterdim ki bu konuda televizyon da beni mutlu etsin. Ama ı-ıh, Sinop hep yok sayıldı. Bu üzünç'ü hissetmek için bir insanın Sinoplu olmasına da gerek yok, bir kez Sinop görmüş bir insan kıyısından köşesinden bir şekilde Sinopludur çünkü artık. Dünyanın en güzel şehirlerinden biri yıllarca yok sayıldı. **Yıl-lar-ca ama**.

æ Akıllı telefona bile **Alpay** diyorsun, o onu **Altay** olarak yazıyor, kafayı yiyeceğim en sonunda o olacak.

æ O değil de bugün Sinop-Mersin arası bisiklet turum için Samsun'a uçak bileti almaya kalkıştım. **Açıklayacağım**. Belki bir saat bilgisayar başında uçağın saatini kontrol ettim, çünkü benim için saat çok önemli bir olay. Sabah ise ben kalkmıyorum çünkü yatağımdan, gerekirse de gitmiyorum hiçbir yere. Gitmem aga. Ne gideceğim. Neyse, girdim bilgileri özenle, aldım bileti. Çıktım sonra evden dışarıya öyle yürüyüşe. Telefonuma mesaj geldi. Bilet bilgilerim. Baktım şöyle bir, ress-men 18.35 uçağına diye sen git 08.35 uçağına bilet almış ol. Başım döner gibi oldu. Kalbim hemen sıkıştı. Arkadaş ya, belki bir saat kontrol ettim diyorum, gözlerime perde mi indi a be Osman ya. Osman kim bilmiyorum ama carlamam bu şekil oldu. İçimden bu geldi. **A be Osman ya, a be Osman**. Koşa koşa koştum eve. Dedim "**Özlem'im ben ölüyorum, hakkını helal et**". "**Ne oldu ki**" dedi. Dedim "**böyleyken böyle, nasıl oldu hiç bilemiyorum resmen**" dedim. "**Tamam tamam ben arar hallederim şimdi**" dedi. "**Sen bir daha bilet alma ama**" dedi. "**Almam**" dedim. Özlem'im aradı halletti. Şimdi ekstra bir işlem ücreti çıktığı için, ben de internet bankacılığı denilen şeyi kullanmadığım için, en yakın şube olan Kızıltoprak'a gidip 24 Lira ödeme yapmam lazım. İşimden gücümden oldum, o şekil. Neyse, 20 temmuz akşamı, **bu arada temmuz da ne şahane bir aydır**, Samsun'dayım. Özlem'im de gelmek isterse diye ona da bilet alındı. Oradan 22 temmuz Sinop Merkez, 23 temmuz Güzelkent, Türkeli, 24 yeme içme yüzme çimme, 25 düğün var, 26 bisikletle yola çıkış. Efsane olacak, bu kadar söylüyorum.

æ Yıllar evvelsi de, durakta öyle otobüs bekliyorum, karşıdan da bu yana bir adam geliyor, arabaların önünden arkasından öyle gele gele geldi tamam mı, tam geldi diyebileceğim bir noktada, karşıdan bu yana hiç gelmemiş bir arkadaşı, gelmeye de niyeti yoktu bence, bu yana neredeyse gelmiş olan arkadaşına seslendi, "**hüoop, Osman**" diye. Osman'ın bir anda o yana dönmesiyle hızla gelen minibüsün Osman'ı havaya uçurması bir oldu. Osman havada parendeler attı. Osman ölüyor. Neyse, ambulans çağrıldı, ambulans bekleniyor, Osman'ın öleyazan naçiz bedeni tabip görmek istiyor. Şimdi anlatınca komik gibi geliyor ama bence gözden kaçan bir şey oldu o arada, onu da bir tek ben gördüm galiba. Osman'ın belki de ölümüne sebebiyet veren o arkadaşı var ya, Osman öleyazarken o kalabalığın arasında kendisini öyle bir kaybettirdi ki aklınız şaşar. Sanki Osman'ı bu çağırmamış. Öyle Osman'ın etrafına üşüşen kalabalık arasında öyle meraklı meraklı bakıyor Osman'a. Ambulans çağırılıyor, bu bakıyor, Osman ölüyor, bu bakıyor. Resmen kendisini kaybettirmek istiyor ve başarıyor. Bir tek benim gözümden kaçmıyor. Tam artık bir tepki göstereceğim, "lan birader, Osman senin yüzünden ölüyor, kılını kıpırdatmıyorsun" diyeceğim tam, otobüsüm geldi, dedim kaçırmayayım şimdi otobüsü, köprü bir tıkanırsa şimdi neme lazım dedim ve otobüse bindim öyle. Otobüs ilerlerken bu arkadaşla göz göze geldim. "N'apayım ağabey" der gibi bakıyordu bana. "Valla orasını ben bilemeyeceğim" der gibi baktım ben de ona. Sonra zaten koptu gitti otobüs. Osman'a ne oldu bilmiyorum.

æ Kapalı musluktan bir anda "**röaarrgghhhhooaaarrrşşş**" diye boşalan su, dünyanın en korkunç şeyi değilse ben de hiç bir şey bilmiyorum. Hayır bu bir de bizim denk geldiğimiz, biz evde yokken kim bilir neler yapıyor.

æ Sevgilerimle.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

HAYALİ ARKADAŞ ve KANLI NİGAR

ÇİZGİLİ TİŞÖRT

HASTALIĞIM SEBEBİYLE BU HAFTA ÖYKÜYÜ ÇİZEMEDİM. TAKİP EDEN HERKESTEN ÇOK ÖZÜR DİLERİM. HAFTAYA KALDIĞI YERDEN DEVAM EDECEK.

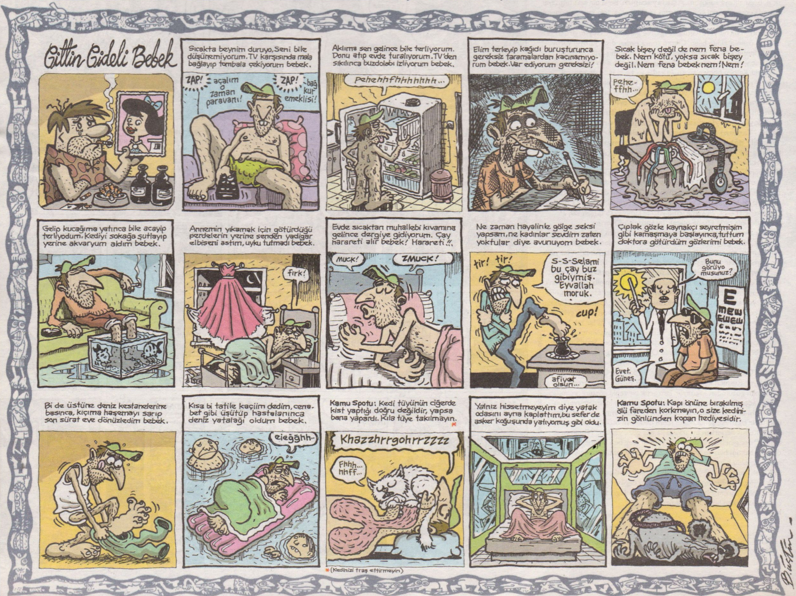
- ERSİN KARABULUT -

N.Ş.A
NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Barış UYGUR

Normal şartlar altında, bir siyasi hareket belli başlı konularda doğru bulduğu fikirleri savunmak için bir araya gelir ve bu fikirleri uygulamak için halktan oy ister. Ama **Yeni Türkiye'de** kimi siyasi hareketlerin bütün varlıklarını kendine rakip gördüğü ama bir yandan da yok saydığı başka siyasi hareketler ne yapıyorsa tam tersini yapmak, ne diyorsa tam tersini savunmak üzerine kurulu olduğunu görebilirsiniz. Yine aynı şekilde **normal şartlar altında** bir siyasi akımın kendisine göre olmazsa olmazlarının bulunması normaldir. Ama **Yeni Türkiye'nin** kimi siyasi hareketlerinin bütün kırmızı çizgileri tek bir adamın etrafına tebeşirle çizilen olay yeri inceleme çizgileri gibidir. **Normal şartlar altında** siyasi hareketler ülkeyi kurtarmak için çalışırken **Yeni Türkiye'de** koskoca bir siyasi hareketin kendini tamamen tek bir adamı ve sülalesini korumaya adadığını görebilirsiniz.

Normal şartlar altında, bir grup insanın sebebi, motivasyonu ne olursa olsun tanıdığı tanımadığı başka bir grup milletten, dinden ya da düşünceden insana saldırması tek kelimeyle **yanlıştır.** Ama **Yeni Türkiye'de** bir grup insanın başka bir grup insana saldırması ancak cehaletleri yüzünden karşılarındaki insanların nereli olduklarını karıştırmalarından ötürü "yanlışlık" olarak kabul edilir. Ha **Eski Türkiye'nin** de böyle "yanlışlıklar" yapmayarak hedefini bulan saldırılarla dolu olduğunu, onlarca insanı bir anda vurabildiğini ya da yakabildiğini de unutmamak gerek tabii. **Eski ve Yeni Türkiye** arasındaki değişmeyen şeylerden biri, dolduruşa gelip insanlara saldırmak olsa gerek.

Akıl Fikir Ofisi

Barış UYGUR
baris.uygur@gmail.com

Uzay Çağı ve Koli Bandı

Ülke olarak kendi yolcu uçağımızı yapmakta olduğumuzu müjdeleyen ilanları önünden koltuklarım kabararak geçtim. Gerçi ilanları görmeden önce de koltuklarım kabarık bir vaziyetteydi; evsahibi tebligat gönderdiği için taşınma vakti gelmişti ve ben de her iki üç yılda bir yaptığım gibi nalburdan, evdeki kap kacağı koymak için koli almıştım. Koli de, bildiğiniz üzere açık halde bir hayli geniş yüzeye sahip bir ürün, dolayısıyla bir koltuğumun altında beş tane, diğerinin altında beş tane, uçları da yere sürtmesin diye, koltuklarımı kabarta kabarta koli taşıyorum. Ama vallahi, o an koli taşıyor olmasaydım da koltuklarım kabarırdı; uçak bu boru değil. Yapacağımız uçağın hayâliyle nalburdan eve adeta uçarak gittim, yaptığımız uçağa binmiş kadar oldum.

Eve gittiğimde karım dolaplardaki kıyafetleri battal boy çöp torbalarının içine yerleştirmiş, kan ter içinde kırılacak kap kacağı da biriktirdiğimiz gazete kağıtlarına sarıp mutfak tezgâhının üzerine diziyordu.

"Hayatım duydun mu," dedim, ayakkabılarımı çıkartıp içeri girerken. Taşınıyorduk falan ama, karım evsahibi depozitoyu vermez falan diye evi pırıl pırıl bırakalım istediğinden, evde ayakkabılarla dolaşmak yasaktı. Bir önceki evi badana bile ettirdiğimiz hâlde ev sahibi "Efendim evi çok kirli bırakmışsınız, temizlikçi çağırdık," diye depozitoyu iç etmişti çünkü.

"Neyi duydum mu?"
"Yolcu uçağı yapıyormuşuz."
"Kim kim?"
"Nasıl kim kim? Ülke olarak yahu."
"Ay aman, ben de bir şey sandım. Koli bandı aldın mı koli bandı? Unuttun mu yoksa?"
"Unutur muyum hayatım," diyerek kolileri duvara dayadım koli bandını da masanın üzerine koydum. Aslında koli bandı almayı kesinlikle unutmuştum unutmasına da, nalbur koli isteyince, "Koli bandı da lâzım mı abi?" diye hatırlatmıştı.
Koltuğa oturup kolileri hazırlamaya başladım ama karımın yolcu uçağı yapıyor olmamıza ilgisizliği canımı sıkmıştı doğrusu.

"Yahu az şey değil ki hayatım, yolcu uçağı bu. Kaç ülke yolcu uçağı yapabiliyor?"

"Hasan kolileri hazırla bak ben mutfağı biraz bitirmiş olurum, uçağına da başlatma şimdi. Sen kolileri yap, yolcu uçağı eksik olsun."

Yolcu uçağı yapmanın yanında koli bantlamak neydi ki? İşim hepi topu bir kolinin bir tarafındaki dört kulakçığı da bir kenarı diğerinin üzerine gelecek şekilde katlamaktan ibaretti. Bu şekilde kolinin zeminini oluşturduktan sonra artık geriye koli bandıyla bu kenarları yapıştırmak kalıyordu. Ben de bütün kolileri anlattığım şekilde hazırladım, daha sonra da koli bandını açıp kenarları yapıştırmaya koyuldum. İçeriden karım söylenmeye devam ediyordu.

"Yolcu uçağı yapıyormuş. Ev sahibi kirayı yüzde otuz artırmazsanız çıkın demiş, bizimki avukata gideceği yerde hay hay deyip evden çıkıyor, gelmiş bana uçak anlatıyor."

Tartışmanın anlamı yoktu. Ne yapsam ne etsem karım ülke olarak ne kadar ilerlediğimizi, bir sürü ülkenin yapmaya cesaret bile edemediği milli yolcu uçağını yapmamızın ne anlama geldiğini anlamayacaktı. Zaten o sırada koli bandının ucunu açığa çıkarmaya çalışmakla meşguldüm.

Sonunda koli bandını açabildiğimde beni daha zorlu bir süreç bekliyordu. Koli bandı, yapması gereken işi, üretilmesinin temel fonksiyonunu gerçekleştiremiyor, kolinin kulakçıklarını birbirine yapıştıramıyordu. Yani yapıştırıyordu yapıştırmasına da ben diğer kulakçığı yapıştırırken az evvel yapıştırdığım bant kalkıyordu ya da bant daha yapıştırırken kendiliğinden buruşuyordu. Kan ter içinde tamamladığım üç koliye baktım, tekrar alıp daha önce yapıştırdığım bantları tutturmak için o bantları da yine bantla tutturmaya başladım. Karım elimde gazete kâğıtlarına sardığı bardaklarla geldi.

"Ne oldu yaptın mı kolileri?"
"Yapıyorum yapıyorum da, koli bandı iyi yapışmıyor."
"Hah," dedi, "Koli bandı yapamadınız ama uçak yapacaksınız öyle mi? Bırak bırak," dedi elimden bandı alarak, "Al bunu nalbura geri götür, doğru dürüst bir bant versin."
Bu kez, sanırım altlarında koli olmadığı için pek de koltuklarım kabarmadan tekrar nalburun yolunu tuttum. Giderken de, karıma koli bandı üretmekle uçak üretmenin birbirinden farklı şeyler olduğunu, bir ülkenin koli bandı üretemese de uçak üretebileceğini nasıl anlatabileceğimi düşündüm. Nalbur, getirdiğim koli bandını yarısına yakınını kullandığım için geri almayı reddetti ve bana ithal koli bandı önerdi:

"Abi bak bu bant var ya, zamanında Apollo 13'ün oksijen tankındaki sızıntıyı kapatmak için kullanıldı. Koskoca uzay mekiğini tamir ettiler bununla."

Uzay mekiğindeki sızıntıları bile tamir edebilen koli bandını alıp eve döndüm. Neyse ki karım hâlâ eşyaları toplamakla uğraştığından uçak konusu bir daha açılmadı.

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

● "sanat sırdaş
sanat arkadaş
sanat çağdaş
ekmek bayat"
Diren Can Öztemel, Sosyal Bilgiler

● **Ülke n'aptığını bilmez hale geldi... Çözüm: Ergen seçim...**

● Fethullah Hoca! İşin içinde olmayı çok isteyip de, hiç istemiyomuş gibi dışarda durmak için Pensilvanyalara falan hiç gerek yok ha... Bak Bahçeli'ye...

● **Anketten ekmek çıkaramıyorsanız, anket pastası yapın!..**

● CHP oyların dörtte birini aldığına göre, altı ilkeden bir buçuğu kaldı elinde... Bi laiklik, yarım da devletçilik...

● **Yunanistan, AB'den çıksın, Kıbrıslar'ı da alıp yeni birlik kuralım... Ciddiyim, birliğin adı Akdeniz olsun... Biraz sonra Malta da gelir...**

● Ak Partili başbakandan gına geldi... Başbakan Demirtaş olacaksa, AKP-HDP koalisyonu uyar...

● **"İnsanlığın iki büyük düşmanı var, biri veba diğeri Türkler!" diyor aydınlanmanın perukalı halaybaşı Voltaire. Hümanistin böyleyse, faşistin nasıl acaba a kolpacı Batı?!**

O saray, kimsesizlere tahsis edilmeden, kimsenin o adamı dinleyip konuşmaması lazım...

● Bi gün İstanbul'un yarısının benim olacağı hiç aklıma gelmezdi... İstanbul'un yarısı benim değil... Gene bak, hiç gelmiyo aklıma!..

● **Bebeklerin babaya daha çok benzemelerinin sebebini "Anneyle zaten organik bağları var, babaya benzeyerek onun ilgisini de çekmeyi hedefliyorlar" diye açıkladı bi arkadaşım... Vay sizi kurnaz minimaller vay...**

● Yıllar önce, lanet savaş daha yokken Suriye'ye gitmiş değerli dostum Emine Algan. Bir taksiye binmiş, taksici çalan müziğe coşkuyla eşlik ediyomuş. "Kimi dinliyoruz?" diye sormuş Emine, meğer şoför kendi CD'sini koymuş, kendi sesine eşlik ediyomuş. "Alsaydın bi tane" dedim, "Fazla yoktu, tek CD'yi de o dinliyodu" dedi. En kısa sürede barış gelsin oraya inşallah, oraya ve bütün aleme...

● **Dünya durdukça çöpçatanlık eylemi durdurulamayacaktır, bunu biliyorum. Bari bir insanı bir diğerine 'yapmak' söylemi bir nihayet bulsa be! Hayır, lego mu lan bunlar, kanlı canlı insan evlatları...**

● Dünya, insanın hikayesi değil, hikayenin insanı. Bakınız, Amerika'nın kuzeyindeki yerlilere göre hikaye anlatıcıları, hikaye şarkıcıları YALNIZCA KAR YAĞARKEN anlatabilirlermiş hikayelerini. Gelenek böyle emredermiş! Derlermiş ki, hikaye anlatılırken, bitkiler büyümeyi bırakır ve kuşlar yavrularını beslemeyi unuturlarmış... Unutmak demişken, konuşurken -ve yazarken- unuttuğumuz kelimeler nereye giderler? Ne olur onlara? O kelimeler için Kayıp Kelimeler Krallığı varmış... (Yürüyen Kelimeler, Eduardo Galeano, Çitlembik Yayınları)

● **Nasıl ki çok yiyenin damak tadı daha gelişmiş sayılmıyorsa, çok sevişmek de daha fazla haz anlamına gelmez!**

● Nur içinde yat Refik Halid Karay. O tadına doyması asla mümkün olmayan Memleket Hikayeleri'ni hem içimi ezen hüzünle, hem de yazıya, edebiyata, hayata kalbimi dolduran coşkuyla okudum, bitirdim. Hep bahsedilen, kahramanlık pasajlarında kelle hesabı görülen, inancıyla hor görülen, cahilliğiyle alay edilen, sırtından zengin olunan Anadolu insanını beyninin ışığıyla aydınlığa çıkarıp kendi adın gibi ölümsüz kıldığın için şükranlarımı sunarım ey büyük yazar. Seni ilk okuyuşu değildi ama Memleket Hikayeleri attığı sürece bu kalbin içindeki yerini koruyacak. Herbiri için bir köşe ayrılır, ben sadece 'Komşu Namusu' adlı öyküden alıntıyla yetineceğim: "O zaman düşündü ki insanlar yalnız kendi mutluluklarını iyice duymak için, başkalarının felaketini arar ve bencilliklerinin böyle bazı çeşitlerine erdem adı vererek mesela aldatılan b kocayı uyarmayı 'ahlak' sayarlar. Halbu ki bunun aslı, başkasının felaketinden duyu lan vahşi zevk, kendisini ondan mutlu görmek için hazırlanmış garip bi dildir." Kitabı bitirdiğimd bu topraklara ait olmanın, bu anadile sahip olmanın zevkiyl beraber, belki de ondan çok, insanlık denen tuhaf sülaleye dahil olmanın şaşkınlığı vardı kafamda. Okuyanlar çoktur, okumayan güzel okuyucularım eminim ki bu muazzam keyif ten mahrum etmeyeceklerdir kendilerini. Geniş zamanlı teşek kürler Refik Halid...

Başkasın tam mu

● **Yarı Türk yarı İngiliz bir kadın "Kısmet yasaklansın!" dedi. "Nasıl ya?" dedim. "Kısmet diye diye hayatlar mahvoluyo, yasaklansın!" dedi. Yasaklanması imkansız belki de tek şeyden bahsediyodu. Bi şey demedim...**

● Gündoğan'da 'Gözlüklü Sokağı' var. Kim adını vermiş sokağa belli değil. Aksesuarla yetinilmiş...

...mutsuzluğuysa, ...luk olamıyo o...

● **Trafikte hata yapana ceza kesiliyosa, hiç hatası olmayana da devlet çıkma yapsın. Ayarlayın bunları...**

● Filipinler'de güzellik yarışmasına katılan kıza sunucu soruyor: "Ülkemiz kaç adadan oluşmaktadır?" Cevap: "Med zamanı mı cezir zamanı mı?!" (Ada sayısı 7100)

● **İyice oldum ben! Geçen gece uyku tutmayınca, attığım en güzel on frikik golünü düşünürken buldum kendimi. Bi de o kadar atmışım ki yani, onunu seçiyorum yalnız. Çok uzaktanı mı anlatiyim, sıfıra yakındanı mı yaziim, bilemedim. Zaten de uyumuşum...**

● Nihat Genç'e biri "Ben bir tanrıya inanmıyorum" demişti, "Şu söylediğin cümlede dört tane tanrı var" dedi Nihat Abi... Yirmi yıllık anıdır...

● **Çok saçma bir askerlik detayı. Komutan "Sen beni siklemiyo musun lan?!" diye bağırıyo askere. Askerin cevabı: "Sikliyorum komutanım!"**

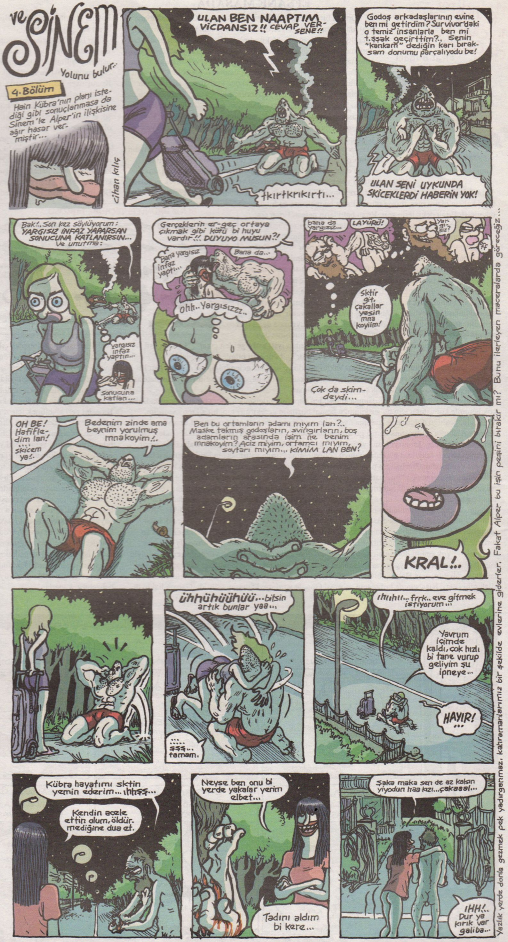
● Peki koca süperstarın "Yüzüne, gözüne, dizine de dursun" diye şarkısı neydi ya, İsmail YK gibi. Devamında "Buraya kadar sana uğurlar olsun" diyo bi de, az evvel beddua eden başkasıymış gibi...

● **Bağırışından ne sattığı anlaşılmayan mısırcıya, bi adamın "Okuma gözlüğü mü satıyosun?" diye sorması...**

vedatozdemiro@gmail.com

"kendimi durduracak değilim"

Fırat Budacı

EFSANE MASADA

Ortada bir adet "gergin kalamar" duruyor. (Gergin kalamar, masadakilerin nezaketen birbirine bıraktığı son halkadır, ömrü "gergin patates"e göre daha kısadır.) Aklım onda. Çatalı uzatınca karşımda oturan Hakan'da ufak bir kıpırdanma oluyor. Son kalamarın peşinde yalnız değilim. Derhal diğer elime bıçak alarak sanki niyetim aslında buymuş gibi kalamarı ikiye bölüyor ve gani gönüllü bir hareketle büyük parçayı ona veriyorum. Bir kalamar için biraz ağır bir psikoloji yaşıyoruz, ama sonuç yüz güldürücü. Son kalamar halkasından pay alamayan Ertan, "Aslında kalamarın ızgarasını yiyeceksin" diyerek paylaşımımızı küçümsüyor. Ertan, ne yesek "aslında" diyerek yemediğimiz bir başka şey söylüyor. Kalitesine göre ucuz olmasıyla ünlendiğinden damağı coşkulu insanlarla dolup taşan bir mekândayız. Ortam, kadim duayen Aydın Boysan'ın bedeninden kopup titreye titreye etrafa yayılan Mini Milorlarla dolu. Garsonlara doğru kalkan kararlı parmaklarla (sanki işletme mutfağı yetersizmiş gibi) zeytinyağı ve nar ekşisi istenerek yeniden yapılandırılıyor mezeler. "Biraz daha zeytinyağı" konusunda herkes kendinden çok emin. Ama bana kalırsa bizim masamızda oturan Ertan bu mekanın en bilgili tüketicisi. Ertan denizlerin sesi, Ertan balıkların nefesi, Ertan ara sıcakların efendisi, Ertan normalde arkadaşım Hakan'ın abisi.

Balık ismi bilerek kaliteli bir görüntü sağlamak mümkün. Lahoz tecrübeli, sinarit bilgili, palamut kalender gösterebilir insanı. Ertan sürekli balık isimleri söylüyordu. Söylediği balığı bilmiyorsak, "çok şey kaçırmışsınız" anlamında "A-a bilmiyor musunuz?" diyor, biliyorsak masa hakimiyeti yara almış gibi neredeyse üzülüyordu. Sadece balığı değil, bir kültürü, bir tarihi, bir yaşama sanatını yiyordu adeta. "Hangi balık hangi mevsimde yenir" tablosunu ezberlemiş, eski adamlardan meyhane âdâbı almış gibi bir tavrı vardı. Balığı severim, ama bu kadarına alışık değildim. Denizin kıyısında değil altında içiyor gibiydik. Hakan'a nazaran balık bilgimin biraz daha fazla olmasından güç alarak bana yönelmişti. "Barbunun iyisi asıl Ege'den çıkar", "kalkanı asıl tandırda yiyeceksin", "balığın iyisi asıl ankara'da olur" gibi değerli bilgilerle masadaki "asıl" insanın kendisi olduğunu ispat ediyordu. Vakit ilerledikçe üst üste gelen bilgilerle masada hareket edemez hale geldim. Tuvalete gitmek için ayağa kalksam sanki engelleyecek gibiydi: "Tuvalete asıl kasımda gidilir, istiyosan git, ama şimdi pek tadı olmaz."

Tuvalet dönüşü, kaliteli lakerdanın asıl torikten yapıldığı bilgisinden sonra bir süre sustuk. Daha çok benimle konuştuğu için bu suskunluğu benim bozmam gerekirmiş gibi bir sıkıntıya girdim. Kafamda, boşluğu dolduracak, ortama uygun bir şeyler aradım, ama aklıma Bülent Ersoy'un Popstar Alaturka stüdyosuna hamsi getirtmesi dışında bir şey gelmedi. Bir iki dakika içinde, "Geçen Pazar iki kiloluk bir fangriyi fırına yatırdım," diyerek suskunluğu bozan o oldu. Daha önce adını hiç duymadığım fangrinin bir balık olduğu belliydi, ama "fırına yatırmak" eylemi yüzünden bir an tepki veremedim. Bir balığın pişirilme haberinin ötesinde, "onu yatırmak", "üstünü örtmek", "yanaklarından öpmek", "onu yatarken seyretmek" gibi daha insani duygular uyandı bende. Kendimi tutmasam, işbilir bir dil tutturmak adına bir balığın yatırılmasına varan bu coşkusuna vereceğim tepki patlayan bir kahkahadan başka bir şey olmayacaktı. İçinde bulunduğum durumdan bir an önce kurtulmak için, "Hiç duymadım nasıl bir balık fangri?" diye sordum. Sahte bir şaşkınlıkla, "A-a bilmiyor musun fangriyi?" dedikten sonra, yeniden hakimiyeti ele geçirmenin keyfiyle arkasına yaslanıp, "Lüferin büyüğüne denir Fangri," diye devam etti. Tam bu sırada, "Yok, fangri mercan türüdür, lüferin büyüğü kofanadır," dedi nereden çıktığını anlamadığımız bir garson. İş bir anda karışmıştı. "Yok canım lüferin büyüğü fangridir," diye karşı çıkan Ertan'ın yüzünde gerçek bilgiyle karşılaşma ihtimalinin kaygısı vardı. Ben, bu zorlu durumun sıkıntısıyla bardağı kafama dikip saklanmaya çalıştım, ama Hakan abisine karşı pek acıma hissi beslemediğinden olacak telefonunu bir silah gibi çekti. Kısa sürede kofananın şeceresi Google yardımıyla masaya serildi. Garson haklıydı, kofana lüferin büyüğüydü. Bir kaç kere, "Yok ya, olmaması lazım," dedi Gergin Ertan. Sonra da derin sulara gömüldü.

Bir balık, denizlerden çıkıp kendisini kültür şovuna çevirmek isteyen bir insanı yok etmişti. Bir kofana yüzünden statü endişesi yaşanabileceğini, fangrinin yokluğun öbür adı olduğunu psikoloji bilimine hangi maddeyle sokacağız? Ertan artık masanın en küçüğüydü. Kaygısını belli etmemeye çalışıyor ama balık dünyasına olan hakimiyetinin yerle bir olması canını çok sıkıyordu. Konuşmaya çalıştığı anlarda, ağzı, karaya çıkarılınca nefes almaya çalışan bir balık gibi açılıp kapanıyordu. İnsanın var olduğu alanı kaybetmesi kolay değildi, onu anlıyordum, ama bence bu kadar kaygılanmasına da gerek yoktu. Sonuçta konu bir av hayvanı olan balıktı. Balık, modern insanı şık gösteren bilgisiyle, içki kültürüne dahil olmasıyla, sağlıklı yaşama can vermesiyle bir hayvan olmaktan çıkabiliyordu. Konu balık değil de küçükbaş hayvanlar olsa, mesela tavuğun peşinden böylesine büyük bir kaygı yaratamazdık. İnsan zavallı, diye düşündüm. Kalkıp tuvalete gittim.

Tuvaletten dönerken, balıkların sergilendiği bölümde ıstakozu görünce durdum. Ayaklarıyla levreğin kafasına basıyordu. Hakikaten değişik bir hayvandı. Biraz seyrettim kendisini. Eskiden muzun da pahalı olduğu, ama sonra sıradanlaştığı, fakat ıstakozların ısrarla elit konumunu koruduğuyla ilgili gereksiz şeyler düşünürken, "Yaptıralım size bir ıstakoz," diyen bir ses geldi. Duruma bakılırsa, bu işletmede garsonların aniden belirmek ve müdahale etmek gibi tavırları vardı. Cevabın direkt "hayır" olması gereken anlarda, sessiz kalarak karşı tarafı cesaretlendirmek eski alışkanlığımdır. Garson, yarattığım boşluğa bir ıstakoz sığdırabileceğini hissederek ıstakozu eline aldı. Çocukluk yıllarının 'böcek atma' şakasını hatırlatan bir tedirginlik hissettim. O yıllar sokaktan bulunan böcekle oynanan bu oyunu, iş sahibi olduk diye ıstakozla oynamanın âlemi yoktu. "Akşamüstü geldi," dedi garson. Istakoz onaylar gibi bacaklarını oynattı. "Hoş geldin" denebilecek kadar canlı görünüyordu. "Yok," dedim, "kalsın."

Büyük suskunluğunun ardından tuvalete gidip epey süre masaya dönmeyen Ertan'ı balıkların olduğu bölüme bakarken gördüm. Mesele ıstakoz gibi duruyordu. Kısa bir süre sonra, garson arkasından sinsi gibi yaklaşarak bir şeyler söyledi. Ardından ıstakozu dolaptan çıkarıp yüzüne tuttu. Istakoz bacaklarını oynatınca, garsonla ıstakoz arasında bir çeşit anlaşma olduğunu düşündüm. Daha da kötüsü, ıstakozun bacaklarını garson oynatıyor olabilirdi. Normalde pek hareketli olmayan ıstakozun bir anda kıpır kıpır olması garsonun ıstakoz kuklacılığında usta olduğu şüphesini uyandırıyordu. Ertan, kısa bir süre daha ıstakoza bakıp garsona dönerek, "hadi madem" anlamında bir el işareti yaptı. Yapma be abi, dedim içimden. Bu pahalı hayvanın, masada kaybettiği statüyü dolduracağını düşünmesi gerçekten üzücüydü. Kalesini geri alabilmek için dünyanın en pahalı deniz gücünü kullanıyordu. Masaya dönen Ertan'ın yüzünde bir ıstakoza sahip olmanın gururu vardı. Istakoz, masaya gelinceye kadar bize durumu açıklamayacağını anladım. Oturup telefonunu kurcalamaya başladı. Sanırım ıstakoz hakkındaki bilgilerini (neresi yenir, nasıl yenir) güncelliyordu. Kaybedilen mevkinin geri kazanılması için ödeyeceği bedelin yüksekliği can sıkıcıydı. Sürekli, "Ah be abi ne gerek vardı," diyordum içimden, ama bir yandan yükselen bir coşkuya da engel olamıyordum. Belki sağlıklı bir biçimde değil ama sonuçta efsane masamıza geliyordu. Birazdan hayatımda ilk defa ıstakoz yiyecektim.

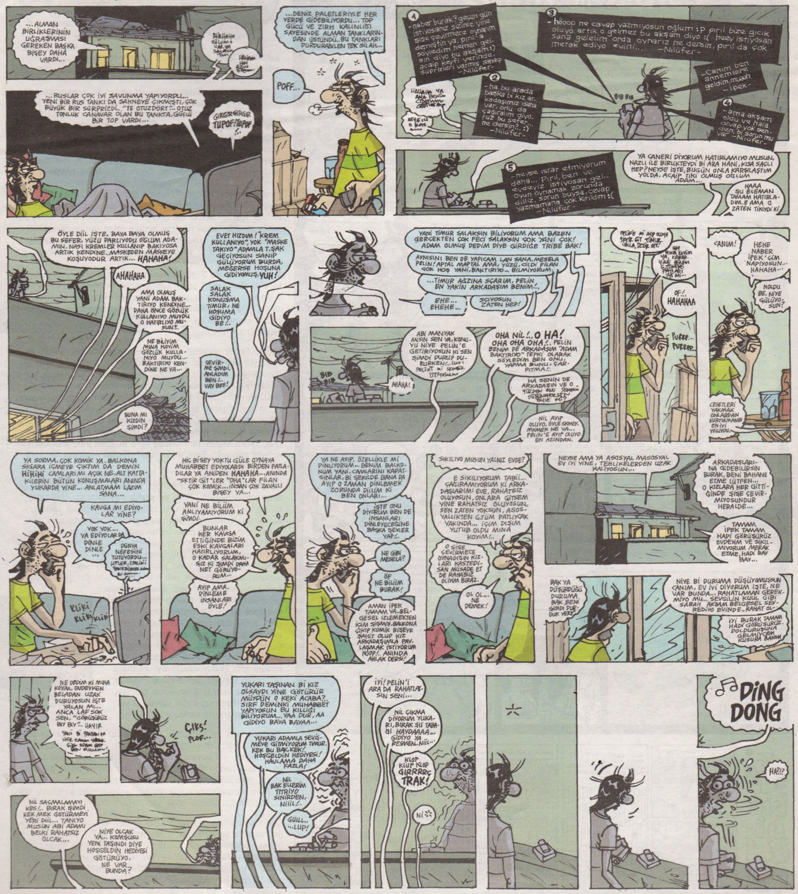
Istakoz masaya geldiğinde Ertan telaşlanacağımızı düşünerek, "Merak etmeyin, benden," dedi. "Abi naptın"ların arasında coşkumuzu gizleyemiyorduk. Tek gözüyle kendisini yiyenlere bakan levreklerden, minik halkalara dönüşmüş kalamarlardan sonra, aniden masanın ortasına konan bu hayvan ayaklarıyla masayı havalandıracak gibi duruyordu. Yükseliyorduk. Bu böcek, bizi kaliteli hayatın semalarına uçuruyordu. Bir şenlik havası hakim oldu masaya. Ertan'dan "Vikipedi-ıstakoz" maddesini dinlerken fangrinin lüferin büyüğü, Ertan ise hepimizin büyüğü olduğunu kabul edecek kadar neşeliydik. O an psikoloji falan yoktu ortada, sadece "Bunu ye, her zaman bulamazsın!" diyen bir içgüdü vardı. Dadandık. Tabakta son parça kaldığında kısa bir duraksama oldu. Hayatımda ilk defa "gergin ıstakoz" görüyordum. O gece şunu öğrendim: Gergin ıstakoz, gergin kalamara benzemez, kaparlar.

Çarpışma

ipek & burak

Yazan çizen OKY

İşten eve giderken, avrupa tarafından anadolu tarafına geçerken, boğaziçi köprüsü civarında, artık içimde büyüyen sevgiyi tutamayarak temkinli bir şekilde taksiciye açıldım: Abi ben aslında ülkeyi de, istanbulu da seviyorum dedim. Çok yükleniyordu istanbul halkına, arkalarından konuşuyordu, yalandan "evet abi, haklısın" demek zor geldi, gerçek düşüncelerimi söyledim. Ama beni duyarlı bir insan sanmasın ya da uyuşturucu kullandığımı, mutluluk hapı (ekstazi) aldığımı düşünmesin diye, "ama tabii bazı şeyler de insanın canını sıkmıyor değil" şeklinde bir ekleme yaptım. Muhabbet kapılarını kapatmamak, iletişim kanallarını çalışır halde tutmak için öyle dedim. "Hayatı ve insanları çok seviyorum" diyen insanla muhabbet sürdürmek zor olur diye düşündüm. "Neler canını sıkıyor mesela?" dedi. "Trafik var mesela, çok trafik oluyor" dedim. "Trafik olmasa biz işsiz kalırız, eve ekmek götüremeyiz güzel kardeşim. Senin ailen falan zengin galiba, tuzun kuru... Taksici ne yapsın?" dedi. Durduk yere neden götlük yapıyor acaba? "Trafikle sizin işin ne alaksı var?" dedim, "trafik olmasa herkes işine arabasıyla gider, trafik olduğu için taksiyi tercih ediyorlar" dedi. Senin bu önermeni götürsek dilbilimcilere, felsefecilere falan göstersek seni ne kadar ayıplarlar, gıyabında ne kadar çok yapıcı eleştirirler farkında değilsin, o yüzden bu kadar rahat konuşuyorsun. Bir tek sen değilsin. Senin beyninin çalışmaya devam etmesi için gerekli olan şekeri şeker pancarından işleyen fabrika da suçlu, o şeker pancarını tarladan toplayıp fabrikaya satan çiftçi de suçlu, şekeri fabrikasından alıp rafına koyan market de suçlu. Hepimiz suçluyuz.

TÜRKİYE FELSEFE KURUMU

Getir bakalım, ne yazmışsın...

Hayır. Trafik olmadığı için herkes işe ya da gidecekleri yere arabayla gitmeye çalışsa yine trafik olur. Sen bana uyuz oldun. Büyük ihtimalle istanbulu seviyorum falan diyerek her müşteriyle girdiği standart monoloğu bozduğum için uyuz oldu. Her müşteriye bir önceki müşterinin dedikodusunu yapmaya çok alışmış, araya sevgi bloğunu koyunca sinirlendi. "Ben neye uyuz oluyorum biliyor musun abi? Bilmeden konuşanlara uyuz oluyorum. Mesela, seni tenzih ederek söylüyorum, adam üniversite okumuş ama insanlık yok, adamlık yok anlıyor musun?" Beni diyor. Geri dönüşü olmayan bir yola girdiğimizi hissediyorum.

Kavga değil ama başka bir şey aklımda. Daha değişik bir şey denemek istiyorum. "Ben de yazlık mekanlarda, plajlarda, cafelerde falan çalınsın diye bilinen güzel yabancı şarkıların klasik gitarlı lounge / pop caz / smooth caz uyarlamalarını yapan masabaşı müzisyenlerine uyuz oluyorum abi" dedim lafımı sakınmadan. Doğruya doğru, gerçekten sevmem. Kültür sanat işlerinin başına getirilsem yasaklarım. Nitelikli dolandırıcılık gibi geliyor bana yapılan olay. Piyasaya sahte şarkı sürüyorlar. Bütün sene deli gibi çalışmışım, bir şekilde bayram tatili falan ayarlayıp deniz kenarına gelmişim, kafenizde oturup denize girmeden önce soğuk bir şeyler içmek istiyorum. Belki tost yemek, patates kızartması gibi bir şeyler yemek isiyorum. Arkada dönen neşeli akustik elit tınılı lounge fm şarkısına takılıp "neydi lan, bunun orjinalini kim söylüyordu?" diye bulmaya çalışırken kendimden vermek zorunda mıyım? Yapmayın. Enstrüman çalmayı bilen insanlarsınız, kadın vokaliniz var, kendi şarkılarınızı yapın.

Nitelikli dolandırıcılık.

"Remiks gibi mi dediğin?" diyor taksici eleman. Remix olayına laf söylersem gerçekten bozuşuruz, remixli müzikleri çok seviyor, yol boyunca dinliyoruz zaten. "Öyle değil tam, bu mesela happy diye şarkı vardı, onu alıyor, böyle mıy mıy, klasik gitarlı yapıyor içine hafif latin tınıları koyuyor. Dinleyeni zengin hissettirmek için yapıyorlar, gittikleri kafelerde daha fazla para harcasınlar diye yapıyorlar" diyorum.

Çok sinirlendi ya. "Happy dans şarkısı ya, mal mı bu insanlar, akustik şarkı olmaz ki Happy'den" dedi. "Bak sana bir şey dinleteceğim hacı" dedi, ototeybine takılı mp3 çalarından Happy'nin full + full remixli bir versiyonunu buldu. "Basları açıyorum, asıl basları duyman gerekiyor" dedi. Ver gelsin dedim. Eve gidene kadar basları dinledik. Kavga olmadı, kırgınlık olmadı.

groagh@gmail.com

cihan ceylan

CENGİZ ÜSTÜN

Tribal enfeksiyon

info@cengizustun.com

BİRAZ DA YİĞRENELİM

Memo TEMBELÇİZER

Açım .mına koyyim! Çok açım! Dünden beri açııım, açıııım diye bağırıyorum ama adamın umrunda değil. Bütün gün kanepede oturup kucağına o resim gösteren ışıklı şeyi koyup ona bakıyor. Açım işte abicim, açım aaaç! Yemek ver bana! Kadın nerde ki acaba? Ona biraz bağırsam bi kaşlarını falan çatıyor, sinirli sinirli sesler çıkarıyor ama gidip yemek çıkarıyor, önüme koyuyor. Bu ibne? Sıfır tepki! Yemek vermiyosun hiç olmazsa bi tepki ver de işitiyo musun onu anlıyalım hayvan oğlu hayvan! Yok, beyefendi illa ışıklı resimlere bakacak, s.kini elliyecek.

Dur şunun suratına suratına biraz bağırıyım bakalım napıcak. Alooo! Aloo çek elini dizinden, ben çıkıcam! Hah, tamaam, şöyle. Resimlere bakma lavuk, bana bak banaa! İttirme lan götümden, ittirmesene! Yüzüme bak, gözlerimin içine bak! Açım, anlıyo musun, açım! Yemek ver! Aha, bu da böyle işte, hemen yanağımı okşuyor… Kızamıyorum ki ibneye, hoşuma gidiyo, yumuşayıveriyorum .mına koyyim. Hayır, derdimi anladın da gönlümü almak için mi okşuyosun, geçiştirmek için mi okşuyosun? Biraz oturayım bari şuraya da okşasın ibne, işi ne? Okşa okşa… Yanak yeter düdük, alnımı da okşa… Biraz daha yanak… S.kimi de okşa lan, ehehehe… Hay s.kiyim yaa, aç karına uğraştığım işe bak. S.ktiriyim gidiyim de kendi başımın çaresine bakiyim biraz.

Nerde bu yemek, nerde bu yemek, nerde bu yemek… Hasiktir, şu dolabın altından ucu çıkmış şey ne lan?! Bu birrr, Fareee!.. Gel buraya! Gelgelgelgel, tuttumtuttumtuttum!.. S.kym, kalemmiş… Pekiii, şu yerde duran gazete kağıtlarının üstüne bir atlayıversem, altındaki muhtemel bir küçük canlıyı yakalayıp yiyemez miyim? Aha hışırdadı! Ben dürtükledikçe hışırdıyor! İyice bi karıştırıyım, iyice bi didikleyip parçalıyım, parça pinçik edeyim, parça pinçik! Aaa, lavuk ayaklanmış! Haşırtıyı duyunca geldin di mi, köftehor! Sonunda çaktın mevzuyu. Bu zavallı bu kadar çırpındığına göre bi derdi var dedin. Eveeet, işte mutfağa gidiyor. Ver ver ver, ver mamayı, ver, çabuk ver! Eveet, dolaptan süt çıktı… Haydaa, nereye gidiyosun lan?! G.t verene bak, kendi yedi içti, bize vermedi s.kimin anteni. Süt ver bari lan, ibneee! Senin ben var yaa, uyurken ayaklarını cırmıklamaz mıyım, tepene sıçmaz mıyım .mcıkazlı!

Uff, sıçmak deyince farkettim, fena çişim gelmiş. Al işte, pezevengin evladı kumu da temizlemiyo! İbne kendisi sıçıyo sıçıyo, sularla temizleyip paklıyo, biz burda on gün önce sıçtığımız boku çişten sararıp çamurlaşmış kumla örtücez diye debeleniyoruz. Iyyyh, basamıyoum bile üstüne yaa… Biraz daha tutiyim bari. Çişim vaaaar! Hüooop, çişim var diyorum laaan! Senin ben ta cibilliyetini s.keyim emi. Uff tutamıycam lan, şöyle bi duvar dibine bırakıversem? Dur şu dolabın içinde yumuşak yumuşak şeyler vardı, kadının üstüne giydiği şeylerden. Evet evet, şööyle bi eşeliyim. … ohhh… Ulan var ya… Dünya varmış lan… Oh be… Hem de tertemiz, bak çektirince üstü ne de güzel kapanıyor. Valla kum yerine artık buraya yapıyım ben en iyisi. Hem kadınla ilişkiyi yakın tutmak lazım, ömür boyu bu daly.rağa mahkum olamam ya…

Şşt, lavuk, napıyon lan .mına koduğum, hala resimlere mi bakıyon? Frk frk… Ulan var ya, çorabın da şöyle nefis kokmasa yüzüne bakılacak adam diyilsin haa. İşeyince bi rahatlamıştım ama bu çorap kokusu yine mığdemi hatırlattı bana be… Off, çok kötü kazınıyo yaa, bi şeyler yemem lazım artık! Kalem yiyemem, gaste yiyemem… Başka çarem kalmadı, yine yaprak yiycem galba. Bu dallama çiçekleri de sulamıyo ki, bütün yapraklar pörsümüş. Beni ne hale getirdiğini görüyo musun? Ha? Şu patilerle güvercin yakalamam gerekirken toprak eşeliyorum, yaprak kemiriyorum lan, görüyo musun?! Eğayhh, kazıntıya iyi gelir demiştim ama mığdemi çok fena bulandırdı yaprak yaa… Aha yine ayaklandı bu g.toş. Git git, mutfağa git, bana vermediğin o yemekleri g.tüne sok, öyle gel! Hasiktir, bu tıkırtı?! Tabağa tıkırdayan bi şey mi dökülüyo?.. Mama lan bu mamaaaa! Kooooş, mamaaaa!.. Offf, ne yedim lan… Dur şööyle y.rak kafasının yanına kaykılıvereyim… G.t möt ama sonuçta hep beraber yaşıyoruz yani şunun şurasında, küslüğe lüzum yok… Biraz ağzımı burnumu temizliyim. Eller meller hep yağlı kırıntı oldu. Biraz da göbeği yalıyım… T.şakları da… Hep sen mi elliyceksin lan s.kini, bizim de s.kimizin temasa ihtiyacı var. G.tü de yalıyım… İşerken o .mına koduğumun sararmış kumundaki keskin sidik kokusu benim posta da siniyo ya, çok gıcık oluyorum. Yala yala yala, iyice yala. Tuzlu tuzlu… Pöfff, önce o yapraklar, şimdi b.klu göt, çok mığdem bulandı yaa… Aaahhh, napıcam yaa… Aaayyy, oooff… Ay dayanamıyorum artık!..

Nooldun düdük, bu ne telaş. Sabahtan beri g.tünü kıpırdatamıyodun da bi koltuğa kusuverdik diye g.tün attı .mına koyyim… Koş koş, anca gidersin. Aha, işte yapraklar çıkmış… Bulantım da geçti zaten. Yalnız mamaların çıkması iyi olmadı. Frk frk… Mmm… Yeni yenmiş yeni kusulmuş mama normalinden çok da farklı değil… Sadece biraz daha acımsı… Mmmm… Hatta iyice yumuşamış, daha bile iyi olmuş… Aaa!.. A-aa!.. Lan napıyosun, yiyodum lan ben onları!.. Silme laan! Nerden çıktı şimdi bu temizlik ayakları, silme diyorum!.. Lan var ya, ben bu evde yerinde kurumuş kusmukların kendi kendine ufalanıp toza karıştıklarını milyon defa gördüm, titiz ayağı yapma bana! Birazdan kadın gelicek, bana çıkardığı sinirli seslerden sana da çıkarıcak diye g.tün üç buçuk atıyo di mi, ipnetor!.. Ama dikkatini çekerim ben onu kızdırıp kendi istediğimi alıyorum! Peki sen? Hem onu kızdırıyosun, hem onun dediğini yapıyosun!.. Getir lan o kusmukları geri, getiiir!.. .mına koduğumun cibilliyetsiziii!..

SON

Furkanözçoban

gelen kutusu

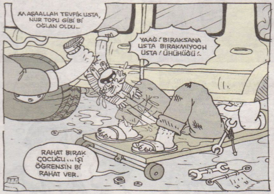
Servet TURAN

Hakan KARADENİZ

İsimsiz

Sezer KORAL

UYKUSUZ

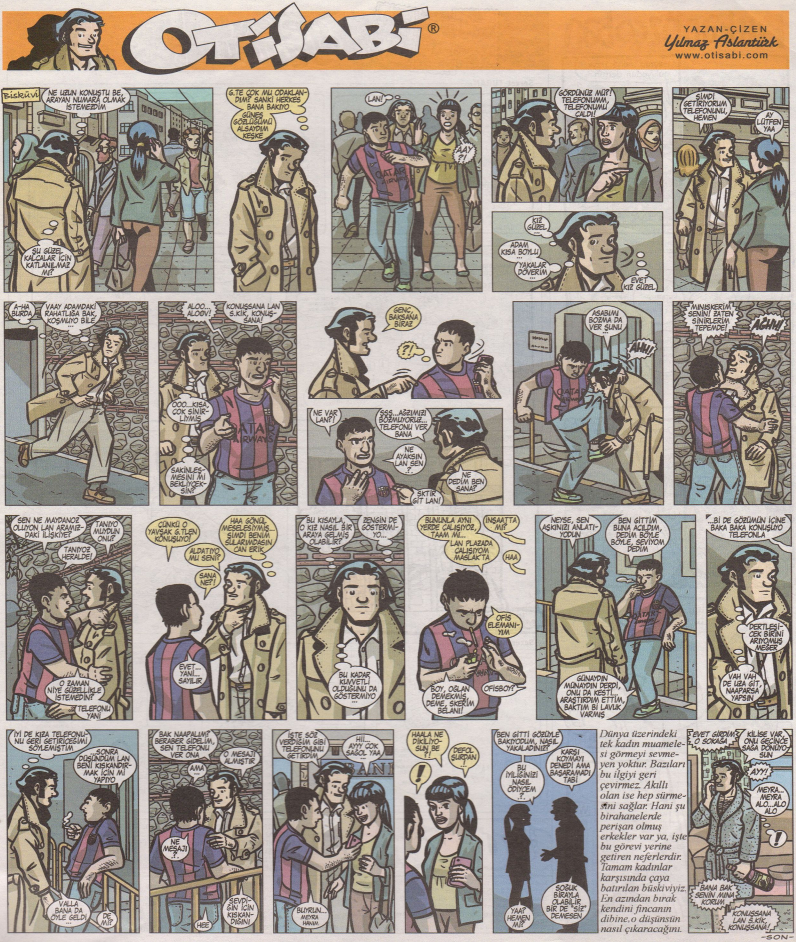
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd. : Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar
MÜESSESE MÜDÜRÜ: Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun, Kerem Pişkin, Murat Cengiz
Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler
Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş
Ofis Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: APA-Uniprint Hadımköy Asfaltı Ömerli Köyü mevkii Hadımköy-İstanbul Tel: 0212 798 28 40
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: **Yurtiçi:** 160 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 **USD:** TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 **EUR:** TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

Haftalık Mizah Dergisi | 9 Temmuz 2015 | Sayı: 410

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır

OTİSABİ®
YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com
Bisküvi
NE UZUN KONUŞTU BE, ARAYAN NUMARA OLMAK İSTEMEZDİM
ŞU GÜZEL KALÇALAR İÇİN KATLANILMAZ MI?
G.TE ÇOK MU ODAKLANDIM? SANKİ HERKES BANA BAKIYO
GÜNEŞ GÖZLÜĞÜMÜ ALSAYDIM KEŞKE
LAN!
AAY ?!
GÖRDÜNÜZ MÜ?! TELEFONUMM, TELEFONUMU ÇALDI!
KIZ GÜZEL ...
ADAM KISA BOYLU ...
YAKALAR DÖVERİM ...
EVET KIZ GÜZEL
ŞİMDİ GETİRİYORUM TELEFONUNU, HEMEN
AY LÜTFEN YAA
A-HA BURDA
VAAY ADAMDAKİ RAHATLIĞA BAK, KOŞMUYO BİLE ...
ALOO... ALOOV!
KONUŞSANA LAN S.KİK, KONUŞSANA!
OOO...KISA, ÇOK SİNİRLİYMİŞ
SAKİNLEŞMESİNİ Mİ BEKLİYÇEKSİN?
GENÇ, BAKSANA BİRAZ
?!
NE VAR LAN?!
SSS...AĞZIMIZI BOZMUYORUZ... TELEFONU VER BANA
NE AYAKSIN LAN SEN ..?
NE DEDİM BEN SANA?
SKTİR GİT LAN!
ASABIMI BOZMA DA VER ŞUNU ...
AHH!
MİNİSKERİM SENİN! ZATEN SİNİRLERİM TEPEMDE!
AĞHH!
SEN NE MAYDANOZ OLUYON LAN ARAMIZDAKİ İLİŞKİYE?
TANIYO MUYDUN ONU?
TANIYOZ HERALDE!
O ZAMAN NİYE GÜZELLİKLE İSTEMEDİN?
TELEFONU YANİ
ÇÜNKÜ O YAVŞAK G.TLEN KONUŞUYO!
HAA GÖNÜL MESELESİYMİŞ... ŞİMDİ BENİM SULARIMDASIN CAN ERİK
ALDATIYO MU SENİ?
SANA NE?!
EVET... YANİ... SAYILIR
BU KISAYLA O KIZ NASIL BİR ARAYA GELMİŞ OLABİLİR?
ZENGİN DE GÖSTERMİYO...
BU KADAR KUVVETLİ OLDUĞUNU DA GÖSTERMİYO ...
BUNUNLA AYNI YERDE ÇALIŞIYOZ, TAAM MI...
İNŞAATTA MI?
LAN PLAZADA ÇALIŞIYOM MASLAKTA
HAA
OFİS ELEMANIYIM
BOY, OĞLAN DEMEKMİŞ, DEME, SKERİM BELANI!
OFİSBOY?
NEYSE, SEN AŞKINIZI ANLATIYODUN
BEN GİTTİM BUNA AÇILDIM, DEDİM BÖYLE BÖYLE, SEVİYOM DEDİM
GÜNAYDIN MÜNAYDIN DERDİ, ONU DA KESTİ... ARAŞTIRDIM ETTİM, BAKTIM Bİ LAVUK VARMIŞ
...Bİ DE GÖZÜMÜN İÇİNE BAKA BAKA KONUŞUYO TELEFONLA
DERTLEŞİCEK BİRİNİ ARIYOMUŞ MEĞER
VAH VAH DE UZA GİT, NAAPARSA YAPSIN
İYİ DE KIZA TELEFONUNU GERİ GETİRİCEĞİMİ SÖYLEMİŞTİM
SONRA DÜŞÜNDÜM LAN BENİ KISKANDIRMAK İÇİN Mİ YAPIYO
VALLA BANA DA ÖYLE GELDİ ...
DE Mİ?
BAK NAAPALIM? BERABER GİDELİM, SEN TELEFONU VER ONA
AMA ...
O MESAJI ALMIŞTIR
NE MESAJI ..?
SEVDİĞİN İÇİN KISKANDIĞINI
HEE
İŞTE SÖZ VERDİĞİM GİBİ TELEFONUNU GETİRDİM
Hİİ... AYY ÇOK SAĞOL YAA ...
BUYRUN... MEYRA HANIM
HAALA NE DİKİLİYOSUN BE ?!
DEFOL ŞURDAN ...
!
BEN GİTTİ GÖZÜMLE BAKIYODUM, NASIL YAKALADINIZ?!
BU İYİLİĞİNİZİ NASIL ÖDİYCEM ..?
KARŞI KOYMAYI DENEDİ AMA BAŞARAMADI TABİ
SOĞUK BİRAYLA OLABİLİR BİR DE "SİZ" DEMESEN
YAA? HEMEN Mİ?
Dünya üzerindeki tek kadın muamelesi görmeyi sevmeyen yoktur. Bazıları bu ilgiyi geri çevirmez. Akıllı olan ise hep sürmesini sağlar. Hani şu birahanelerde perişan olmuş erkekler var ya, işte bu görevi yerine getiren neferlerdir. Tamam kadınlar karşısında çaya batırılan büskiviyiz. En azından bırak kendini fincanın dibine, o düşünsün nasıl çıkaracağını.
EVET GİRDİM O SOKAĞA
KİLİSE VAR, ONU GEÇİNCE SAĞA DÖNÜYOSUN
AYY!
MEYRA... MEYRA ALO...ALO ALO
!
BANA BAK SENİN MINA KORUM
KONUŞSANA LAN S.KİK, KONUŞSANA!
-SON-

16 TEMMUZ PERŞEMBE
SAYI: 2015/29 No: 411
3.50 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

Karadeniz'deki doğal yaşamı tehdit eden Yeşil Yol projesini, önce iş makinelerinin önünde direnen Havva Ana diye tanınan Rabia Bekar, sonra da mahkeme durdurdu.

"Devlet nedir? Devlet yok halk var. Kimdir devlet? Devlet bizim sayemizde devlettir. Vali bize iki tane çapulcu diyor. Biz çocukluğumuzdan beri burada yaşıyoruz. İş makinelerini alıp gidin buradan"

Havva Ana

UYUYUN LAN

Sevgilim Uykusuz okurlarım; Koalisyon, bana göre, hani çay çok demli gelir de üzerine su koyup açtırırsın biraz.. İşte öyle bi şeydir.. İktidarda 12 sene oturunca dem iyice oturdu tabi.. Vatandaş da su koyup açmak istiyo.. Benim için haşikio neyse muhalefet de o.. Benim için haşikio japon bi şair...

Ahmet gümüştepside çikolata ve kandil simidi yaptırıp CHP'ye koalisyon görüşmesine gitti.. Keşke önce MHP'ye gitseydi.. Bahçeli "Bizde niye yok" diyor.. Herkesin elinde çikolatalar, kandil simitleri..

Aksarayı aslında biz deniz kenarı diye oraya yaptık... Melih "Ankaraya deniz getirecem" diyodu "Nereye kadar getireceksin?" diye sorduk, Atatürk Orman Çiftliğini gösterdi.. Bakalım bekliyoruz.. Çok değerlenecek oralar... Kupon arazi...

Sahilde arasan çok güzel midye kabuğu bulursun ama o midye kabuğunun diğer yarısını bulmak belki seneler sürer belki de hiç bulamazsın.. İşte ruh ikizini bulmak da bu kadar zordur.. Ayrıca ramazan nedeniyle pide satılıyodu ya, ben pideyi bi kanadı kaybolmuş yarım ekmeğe benzetiyorum. Ve her ramazan çok hüzünleniyorum.. Pide sanki bana ruh ikizini arayan yarım ekmek yarısı gibi geliyo... Güle güle pide, önümüzdeki ramazan görüşürüz. "Oo hayır ağlama pide.. no pide.. Se-Se ♫ Sedayrimerbır verviyarvisi; ♫ indigovirmıyaar i treştov ♫ ula ula sarvin...

UYKUSUZ

Bülent Arınç, hükümetin hâlâ kurulamamasını 82 anayasasına bağladı.

Karadeniz'de sekiz ilin yaylalarını birbirine bağlayacak olan Yeşil Yol projesi bölgedeki doğal yaşamı tehdit ediyor.

Başbakanın eşi Sare Davutoğlu "Kadına şiddet" kavramının kullanılmasının konuyu büyüttüğünü ileri sürdü.

Kaçak Saraydaki tuvalet tartışmalarına Tuğçe Kazaz'dan sonra Celal Doğan da katıldı.

Gençlik ve Spor Bakanlığı, en fazla proje desteğini TÜRGEV'in kardeş kuruluşu Ensar Vakfı ve İlim yayma cemiyetine dağıtmış.

İstanbul Büyükşehir Belediye'sinin, Emirgan'da bir pastanenin manzarasını açmak için yol kenarındaki ağaçları kestiği iddia edildi.

Tayyip Erdoğan ünlülere iftar yemeği verdi.

Aziz Nesin sergi afişi saldırıya uğradı, Polis "yıkayın geçer," dedi.

Bülent Arınç'ın ortaya attığı Gökçek'in Ankara'yı parsel parsel sattığı iddiasıyla ilgili dosya açılmadan takipsizlik kararı verildi.

KAÇ YIL OLDU? - Değişim -

FIRAT BUDACI

16 yaşındaki ortopedik özürlü Mutlu Andıç'a kendi bilgisayarını hediye etme sözü veren Turhal Kaymakamı Mehmet Ünlü, hediyesini almak için kaymakamlık binasına gelen Mutlu'ya, "Bu halinle bilgisayarı nasıl kullanacaksın?" diyerek bilgisayarını vermeyeli **5 yıl,**

Tansu Çiller'e benzemek için estetik operasyon geçiren manken Çiğdem Savaş taburcu olduktan sonra "Şu anda aslana benziyorum," diyeli **7 yıl,**

Manken Bade İşçil, "Mahsun'dan ayrıldıktan sonra hayatında ne değişti?" sorusuna ***"Artık lahmacun yemiyorum,"*** cevabını vereli **8 yıl,**

Bade İşçil'in "Artık lahmacun yemiyorum" açıklamasına çok içerleyen Mahsun Kırmızgül ***"Biz onunla lahmacun değil suşi yedik"*** diyerek sınıfsal hatayı düzelteli **8 yıl,**

Canlı yayında Sevda Demirel'den tokat yiyen Hande Ataizi, "Bu tokat olayından sonra hayata bakış açım değişti, artık her şeye daha pozitif bakıyorum," diyeli **13 yıl,**

Cansız manken Vahe Kılıçarslan "Canlandım" isimli bir şiir kitabı çıkaralı **14 yıl,**

Nostradamus'un kehanetlerine göre Dünya'nın yok olacağına inanarak kariyerinin zirvesinde futbolu bırakan ve ibadete başlayan Arjantinli kaleci Carlos Roa, Dünya'nın aynen devam ettiğini görünce futbola geri döneli **15 yıl,**

Kızıl Ordu Korosu "Oynama şıkıdım şıkıdım"ı söyleyeli **16 yıl,**

"Halkın gazetesi" sloganıyla çıkan Milliyet gazetesi "Basında güven" sloganına geçiş yaparak halktan vazgeçeli **21 yıl,**

Belediye Başkanı Nurettin Sözen'in yüzde 170'lik su zammını protesto etmek için imza kampanyası başlatan Tayyip Erdoğan, bir yıl sonra belediye başkanı olunca suya yüzde 300 zam yapalı **21 yıl,**

Türk rock müziğinin efsane ismi Erkin Koray "Ben artık DYP'liyim" diyeli **24 yıl olmuş.**

Uykusuz Geyik

Barış: Oğlum Gekas'ı almışız Gekas'ı. Yürü be. En az on golü var bu sene.

Memo: Ne? Ha? Şeyi mi diyorsun? Hani yabancı takıma transfer olmuş da çok yüksek transfer parası almış, o mu? Evet çok büyük bir başarı bence de.

B: Ulan hadi ben boş bulunup, odada Selami, Emrah, Cihan Ceylan yokken futbol muhabbeti açıyorum da, sen niye ısrarla sanki anlıyormuş gibi yapıyorsun anlamadım ki? Daha gelen Gekas'la giden Arda Turan'ı bile birbirine karıştırıyosun, idare mi ediyorsun lan sen beni? Bak Ersin'e hiç oralı olmadı adam.

M: Alla alla, kulaklığı herif takmış Türkçe dublaj film dinliyor, kulaklık olmasa o da idare ederdi.

B: Bok ederdi. S.keyim futbolu der, işine dönerdi. Ersiin!

Ersin: Ha? Ne?

B: Gekas'ı almışız, on gol yazar diyorum.

E: Gol mü? Bana ne golden .mına koyim, s.keyim futbolu.

M: Ohoo, siz anlaşmışsınız oğlum önceden.

B: Ne anlaşması lan, iddiayı kaybettin yemekler senden.

M: Ne iddiası ya? Ne zaman girdik iddiaya?

B: Girseydin .mına koyim, kaybedince hemen mızıtıyorsun? Selami yemek söylesene bana.

M: Alla alla. Neyse, bana da hamburger söyle bari. Büyük seçim.

B: Vaay, enlarge your menu diyorsun he mi?

E: Enlarge your palace.

B: A güzelmiş lan, kapak olur bu. Olsun mu?

M: Ne ki o?

B: "Sarayı gören yabancılar burası büyük devlet diyor," demiş ya abi.

M: Haa, Ersin efendi gündem göndermeli espiri yapmış. Yalnız adamın da yani yaptığı hakkatten spam mail gibi açıklama olmuş lan. Zaten bu haftanın gündemi kafadan spam mail gündemi .mına koyim. Bak adam ileri derecede oral seks haramdır demiş. Deep Throat'tan bahsediyor zaar.

E: Bak, bi spam gündem daha var burda, 73 yaşında adam genelevde ölmüş.

M: Ooo, happy ending...

E: Olum adam kerhanede ölmüş nesi happy ending?

M: Ya böyle masaj salonunda falan masajın sonunda oral seks yapıyorlarsa ona happy ending deniyo ya.

B: Ulan porno sözlüğü gibi adamsın. Happy ending, deep throat... Nerden öğreniyorsun bunları mına koyim? Ben niye bilmiyorum.

M: O senin cehaletin Barış efendi. Ben araştırmacı, güncel kaynakları takip eden bir sosyal bilimciyim.

E: Nasıl sosyal bilimcisin .mına koyim? Heykel bölümünden atılmadın mı sen?

M: Atıldım ama askerden kaçmak için iki yıllık sosyal bilimler okudum açıköğretimde.

B: Bu da seni sosyal bilimci yaptı. İyi ki sağlık bilimleri okumamışsın, durduk yere bizi ameliyat edecektin burada.

M: Şimdi de ederim? Otuz yıldır bilim teknik okuyorum ben. Hem ablam doktor.

BEN

ALPAY ERDEM

æ Merhaba.
æ R'leri söyleyemeyen bir arkadaşım var. "Çok acayip Alpay" dedi, "kızın adının Merve olduğunu biliyorsun, fakat ona Merve diyemiyorsun, Meyve diyebiliyorsun, o da öyle olmuyor, olmuyor Alpay" dedi. Tüm bunları söylerken r'leri söyleyemeden konuştu elbette. "Kızın adı Meyve mi" dedim önce boş bulunup. Ki olsa olurmuş. Aşkın meyvesi değil mi bu insan soyu. Değil.
æ Çocukken köyde balığa giderdik kuzenlerle. Motorlu sandalla işte. Büyük kuzenindi zaten sandal. Kayık. Hakimdi bayağı olaya. Dümende arkada hep o dururdu. Saatler sürerdi sanki açılmamız. Okyanusun tam ortasında olta atardık denize. Kovalar dolusu balık tutardık. Şakalaşırdık. Kuzen şakalaşması neşedir. Ve sonra dönüş zamanı gelirdi. Elindeki işler bitmiş olan ben, çünkü açılırken elimde tamir edilmesi gereken olta takımları olurdu hep, elim ince işe yatkındı, o görev hep benimdi, dönüşte ise elindeki işler bitmiş olan ben, kayığın yanına yanaşıp, özgür elimi, daldırırdım denize. Su hep geri iterdi elimi. Köpürürdü su bir de. Kendi çapında, gösterişsiz, ama yine de beklenmedik debili, hiç bitmesin isterdim. Elim buruşana kadar da çekmezdim elimi denizden. Sonra öbür yana yanaşır, diğer elimi bırakırdım suya. Çünkü bu denize el sokmak gibi bir şey de değildi, el bırakmak. Suyu okşamak diyeceğim ama suyu okşamaktan daha hantal bir şeydi ama hantal bir şey de değildi. O dünyanın en güzel şeyiydi. Hiç bitmesin isterdim, ama biterdi.
æ O değil de kafa dengi bir insanla film izlemek kadar da zevkli bir şey yok galiba şu dünyada. Ne yorumlar, ne yorumlar. Filmin vermek istediği duygu bambaşka, senin arkadaşınla birlikte aldığın duygu bambaşka. Filmin yönetmeni istemsiz bir şekilde titriyordur bir yerlerde, o derece. Şimdi ben buradan bir örnekle de zihinleri de kısıtlamak istemiyorum çünkü arkadaştan arkadaşa da değişen bir duygu yelpazesi bu. Ha ben mesela Osman'la izlemişim, aldığım duygu farklı olur, Necati'yle izlemişim başka olur, Osman, Necati, ben, üçümüz izlemişiz, o zaman çok başka olur, Osman'la Necati bensiz izlemişler, o da değişik olur. O yüzden hani yani şimdi bunun burada o öyle yani.
æ Hep derlerdi de inanmazdım. "**Kedi kendini sevdirene kadar bir hayvan**" derlerdi de inanmazdım. Ondan sonrası bayağı bildiğin aşk acısına dönüşüyor. Çiko mesela. Arkadaş, bu kedi eve geldiğinde yüzümde uyuyan bir hayvandı. Ben televizyon izlerken göğsümde yatardı. Yaa benimle ben bu hayvanın öpüştüğünü biliyorum. Ben neredeyse o oradaydı. Gözümün içine bakardı. Aşıktı bana bu hayvan. Şimdi evin içinde yakalayabil ki sevebilesin. Ha yine yakın bana ama uzaktan. Yüzümde değil de ayak uçlarımda yatıyor mesela artık. Ha yine yakın. Göğsümde değil de koltukta başucumda tepemde yatıyor mesela. Öpüşmese de öpücük atıyor. He yine yakın. Ama uzaktan. Deli çıkacağım o olacak. Venüs de böyleydi. Bunlar büyüdükçe leblebi karakterli oluyorlar. Bir de kedilerin insan seçmesi var. Venüs hep Özlem'imin kedisi gibi oldu, Çiko hep benim. Daha doğrusu biz onların insanları olduk. Bizi seçer gibi seçtiler resmen. Terbiyesizler.

KAMİL SEVEN ADAM

æ Bu arada bazı maymunlar insan oldu olmak üzereler ya. Hani bi tık kaldı. Bir tık sonra insan. Alet kullanıyorlar mesela. Sopayla adam dövmeye giden maymun var. Şimdi bu insan değilse kimdir acaba insan. Bi tık diyorum ya, bi tık. Maymunlar Cehennemi'ni göreceğiz bak. Gerçi burada cehennem kimin için. Maymun için. Bana yine bir şey olmaz. Ben burada kaşar olmuşum. Maymun mesela para'yı öğrenince bence önce bir kafayı yiyecek. Anlayamayacak. Nasıl ya, diyecek, bir de bir paranın bir başka para karşısında değer kazanması değer kaybetmesi diye bir şey mi var, lan ne saçma, kur ne mınaki, borsa ne olm diyecek. Aa, ben burada kafayı yemek üzereyim yalnız diyecek, ben burada evrildiğime tiksindim yemin ediyorum diyecek. Ney, İngilizce mi diyecek, Fransızca mı, bunlar hep dil mi mınaki diyecek. Üniversite mi, mayışlı iş mi, Allah'ın mı sanırım ben burada düşüp bayılmak üzereyim, neyyy, bir de din mi var, irili ufaklı binlerce din, ha son peygamber Hazreti Muhammed olduğuna göre elhamdülillah ben müslümanım o ayrı diyecek. Neyyy, teravih mi, otuz üç rekat mı, e dinimizin bir vecibesiyse elbet yerine getireceğiz diyecek. Neyy, ev kirası mı, neyy, twitter mı, neyy, Engin Ardıç mı diye diye beyni yanacak ve bence insanlığa adımını atan ilk maymun kalp krizi geçirip ölecek. Dolayısıyla bence artık evrim tıkanma noktasına gelmiştir. Çünkü doğada hiçbir canlı sıfırdan böyle bir şeye alışamaz. Her şey kademe kademe olacak. İnsanlık kademe kademe oldu. Cahiliye dönemi diye bir dönem var. Yavaş yavaş. Evrim bitmiştir, geçmiş olsun. **İnsanlık kendi cehenneminde yapayalnız kalmaya mahkum dostum.** Bir an duygulandım, kızdım, bir kaç duyguyu kendi içimde yaşadım.
æ Ramazan'ın bütün nimetlerinden faydalanan ateist'e de ayrı saygım var. Biliyorsun değil mi, en sıcak pideleri o yedi. En şahane güllaçları o tattı. Paça'yı o bildi, iftar sofraları sonrası en çok çayı da o içti. Biliyorsun değil mi.
æ Destek bekleyen, bekler.
æ Sevgilerimle.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

ÇİZGİLİ TİŞÖRT

- 15. BÖLÜM -

ERSİN KARABULUT

akıl fikir ofisi

Barış UYGUR
baris.uygur@gmail.com

Babamın askerlik anıları

Çocukken en büyük eğlencelerimden biri, sabah babam kadar erken kalkabildiğimde, babamla beraber dışarı çıkmak; önce apartmanın karşısındaki muhtarla babamın tavla oynamasını seyretmek ve daha sonra da muhtarlığın yanındaki kahvede çay içip kahvedekilerle sohbetini dinlemekti.

İstanbul'a yeni taşınmıştık. Babam her sabah evden çıkınca önce apartmanın karşısındaki muhtarlığa uğrar ve muhtarla tavla oynardı. Muhtar babamı hemen her zaman yener, "Ee Saffet Bey, sen de bu tavlayı bir öğrenemedin gitti," diye gevrek gevrek gülerdi. Arada bir babamın da yendiği olurdu ya, neredeyse her zaman muhtar kazanırdı. Anladığım kadarıyla bizim mahallenin muhtarı bu oyunda çok usta olmalıydı çünkü babam başkalarıyla tavla oynadığında gerçekten çok nadiren kaybederdi.

Daha sonra hemen yandaki kahveye gider bir çay içerdi. Zaten ben de en çok kahveyi severdim. Oraletimi yudumlarken babamın bir iki askerlik anısı anlatmasını heyecanla beklerdim. Yalnız ben mi? Kahvede de ünlüydü babamın askerlik anıları. Birisi askerlikten mi bahsetti? Kahvedekiler hemen babama döner "Abi sen şu şeyi bir daha anlatsana, ne olursun," diye, bildiğin gazinoda assolistten şarkı ister gibi babamdan askerlik anısı anlatmasını isterlerdi.

Daha o yaşlarda her çocuk gibi yüzlerce askerlik anısı dinlemiştim ama babamın anlattıkları hakikaten bir başkaydı. Babam diye söylemiyorum; başkalarının askerlik anıları üç aşağı beş yukarı aynıyken ve çoğunun doğru dürüst bir finali bile yokken, babamın anıları her zaman giriş gelişme sonuç zincirini takip eder, kimi zaman hüzünlü ama çoğunlukla komik bir finalle noktalanır ve herkesin anlattıklarından daha büyük keyifle dinlenirdi. Kahvede birisi babamdan askerlik anısı istediğinde, babam önce biraz nazlanır, bir iki ısrar üzerine patlatıverirdi hikâyesini. Bir sürü, fıkra gibi askerlik anısı.

İşin ilginci, babam bu anılarını evde, birileri misafirliğe geldiğinde falan anlatmaz; adeta bir meddah gösterisini andıran performansını sadece kahvede ya da muhtarın yanında sergilerdi. Eve gelen misafirlerden biri askerlik anısı anlatacak olsa, ben heyecanla babamdan bir karşı anı beklesem de hevesim kursağımda kalırdı hep.

İstanbul'a taşındıktan bir kaç yıl sonra, mahalledeki yaşıtlarım ilkokula kaydoldular. Ben de okula gitmek istiyordum, yaşım da gelmişti ama babam biraz beklememi söyledi. Bana bir asır gibi gelen -çocuklara tüm beklemeler bir asır, tüm oyunlar bir dakikadır- bir hafta sonra babam beni karşısına oturttu. "Şimdi," dedi "öğretmenin sana nereden geldiğini soracak, sen de ona Erzurum'dan geldiğini söyleyeceksin. Erzurum nasıldı? diye soracak, sen soğuktu, diyeceksin tamam mı," diye diye bana ne soru sorulduğunda ne cevap vereceğimi, Erzurum'daki ilkokulumun ve öğretmenimin adını, öğretmenimin nasıl da iyi bir insan olduğunu falan iyice öğretti. Bir şekilde babamın sözünden çıkmamam gerektiğini biliyordum. Evde bir kaç prova yaptık.

Ertesi sabah önce muhtara uğradık. Ben de üzerimde yeni alınmış okul önlüğü, kendimce mahalleye caka satıyordum. Muhtar babamın tavlaya geldiğini sandı ama babam "İşim acele, bizim Barış'ı okula yazdıracağım, oradan bana bir ikametgâh versene," dedi. Muhtar belgeyi hemen hazırladı, babama verdi. Sonra okula gidip kaydımı yaptırdık.

İkinci sınıfa geçtiğim yaz ansızın taşınmak zorunda kaldık. Çınarcık'ta bir pansiyonda geçirdiğimiz ve bitmek bilmeyen yağmurlar başladığında bile hâlâ süren, uzun ve garip bir yaz tatilinin ardından bu kez İstanbul'un öbür ucunda bir ilkokula götürdü babam beni. Gitmeden önce ama, geçen sene olduğu gibi tembihledi: "Birinci sınıfı nerede okudun? derlerse Erzurum'da diyeceksin. Erzurum nasıldı derlerse soğuktu diyeceksin."

Üçüncü sınıfa başlamadan önce ama, bir kez daha taşındık. Bu kez daha önce oturduğumuz semtin başka bir mahallesine. Şimdi, birinci sınıfı okuduğum ilkokuluma geri dönmüştüm. Okulun ilk haftası okul müdürü beni yanına çağırdı.

"Evladım sen birinci sınıfı bizde okumuşsun, ikinci sınıfı nerede bitirdin?"

Babamın tembihlediği gibi ikinci sınıfı Erzurum'da bitirdiğimi söyledim. Ama müdür nedense inanmıyordu.

"Tamam onu biliyoruz da senin dosyan gelmedi Erzurum'dan hâlâ? Yok, biz seni ikinci sınıfa alacağız, ikinci sınıfı tekrar okuyacaksın."

Ağlamaklı olmuş, korkmuştum. Allahtan müdürün yanında aynı zamanda öğretmenimin kocası olan müdür muavini vardı. Müdüre dil dökerek beni tanıdığını, derslerimin de iyi olduğunu, üçüncü sınıfa devam etmemde sakınca bulunmadığını söyledi. Müdür bir kaç matematik sorusu sordu, bir kâğıda yazı yazdırdı, sonra da beni yine sınıfıma gönderdi. Neyse ki ilkokulu bitirine kadar bir daha taşınmadık.

Ama daha garip bir şey oldu. Ben dördüncü sınıftayken, babam askere gitti. Yıllardır askerlik anılarını dinlediğim babam askere gitti, bana "er mektubu görülmüştür" damgalı mektuplar yazdı ve döndü.

Biz aslında, daha önce oturduğumuz yerlerde, resmi olarak hiç oturmamıştık; babamın kolayca ikametgâh aldığı muhtarlığın defterinde hiç kayıtlı olmamıştık. Sonra öğrenecektim. 12 Eylül sonrasıydı, babamın askere giden arkadaşları nadiren geri dönebiliyordu. Ben de o yüzden ilkokuldaki her yeni sınıfa, hayatım boyunca hiç gitmediğim Erzurum'dan nakil olarak geliyordum. Ve babam sırf muhtardan ikametgâh istediğinde, muhtar defterlerden bilgileri doğrulamaya kalkmasın diye, her sabah adama tavlada yeniliyor ve yine kahvede, yıllar içinde dinlediği en güzel askerlik anılarını derleyip, onlara çeki düzen verip kendi başından geçmiş gibi anlatıyordu. Sonra işte babam askere gitti ve döndükten sonra bir daha hiç askerlik anısı anlatmadı.

Geçen hafta Tahsin Şahinkaya'nın yaptıklarının hesabını vermeden öldüğünü okuduğumda, yıllar sonra tekrar hatırladım babamın askerlik ve benim Erzurum anılarımı.

Erzurum soğuktu.

Normal şartlar altında, bir ülkenin büyüklüğü iktisadi göstergelerle; bilim, teknoloji, sanat ve spora yaptığı katkılarla, başta komşuları olmak üzere dünyadaki diğer ülkeler tarafından gördüğü saygı, onlar üzerindeki etkisi ve vatandaşlarına verdiği değerle ölçülür. **Yeni Türkiye** ise ülkenin büyüklüğünün, başkentin orta yerine kaçak yapılan bir binanın büyüklüğüyle ölçüldüğünü düşünenler tarafından yönetilmektedir. Buna göre pek yakında ülkenin üzerinin komple kapatılarak bütün ülkenin dev bir binaya çevrilmesi ve bu sayede sadece dünyanın değil galaksinin en büyük ülkesi olmamız da gündeme alınabilir. Konusu Enlarge'la başlayan e-maillerin spam kutularına düşüyor olması ise şimdilik tek tesellimizdir.

Normal şartlar altında, bir devlet memurunun, dünyanın hangi ülkesinde olursa olsun, kazandığı parayla bir kaç tane birden milyon dolarlık daire alması ancak kendisine yüklü bir miras kalması ya da piyangoda büyük ikramiyeyi kazanmasıyle gerçekleşebilir. **Eski ve Yeni Türkiye'de** ise ister iktidar partisinden olsun, ister muhalefet partisinden; belediye başkanı bir eş milyonlarca dolarlık gayrimenkul edinmek için yeterli olabilir. Türkiye'de iktidar ve muhalefetin, bazı temel konularda bu denli uyum içerisinde olması "En azından bir ortak noktaları olsun," diyenler için sevindiricidir. Ve yine **normal şartlar altında** iktidar partisinin milyarlarca doları bulan yolsuzluklarını soruşturmak üzere yola çıkan bir partinin, kendi üzerindeki en ufak lekeleri bile hunharca çitilemesi, iktidarın kaçak saraylarına taş atarken, kendi bünyesindeki camdan rezidansta oturanları da o taşlara sarıp fırlartması gerekir ama **Türkiye** iktidarıyla, muhalefetiyle bitmek bilmeyecek bir çamur güreşine hazır gibi durmaktadır.

Normal şartlar altında, muhafazakarlığı ve milliyetçiliğiyle övünen bir siyasi parti, bazı konularda diğer partilerden daha hassas olabilir ve bilhassa üyelerinin, önde gelenlerinin namusuna dil uzatıldığında diğer partilerden daha sert tepki göstermesi şaşırtıcı olmaz. Ama **Yeni Türkiye'nin** milliyetçi muhalefeti, en önde gelen kadın siyasetçilerinden birine ahlaksızca iftiralar atıldığında, müfterileri iftirayı attıklarına pişman etmek bir yana dursun; seve seve kendi üyelerine iftira atanların oyuncağı olmaya can atmakta; yıllardır kendilerine şantaj yapan, kimi üyelerini rezil rüsva eden ve hâlâ da iftiralar savurmaya devam edenlerin değirmenine su taşımak için elinden geleni yapmaktadır.

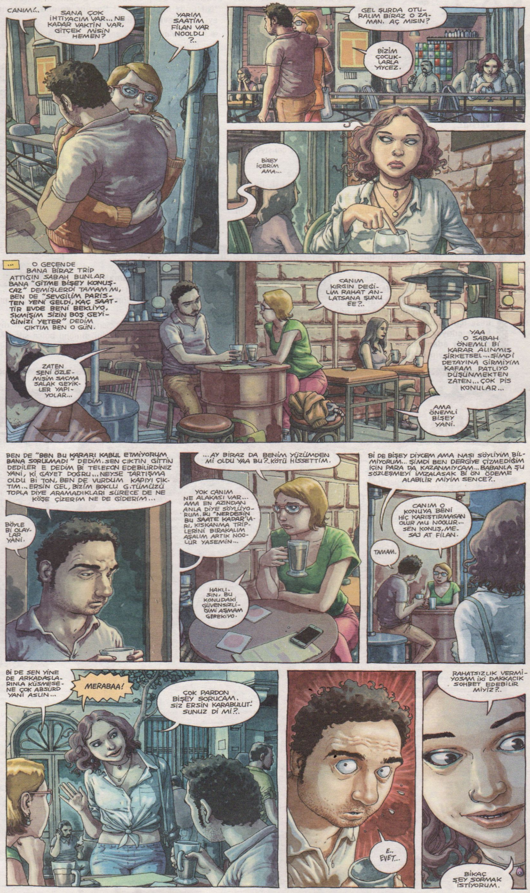
Normal şartlar altında, meşrebinize göre terör ya da silahlı mücadele yolunu benimsemiş bir hareketle büyük oranda aynı tabanı paylaşan bir siyasi parti; koşullar ne olursa olsun, hele hele bir de kuvvetli biçimde hakettiği siyasi temsile kavuşmuşken; büyük oranda aynı tabanı paylaştığı silahlı örgütün yerli yersiz ve provokasyona zemin hazırlayacak açıklamalarına herkesten önce tepki gösterir. Ama görünen o ki **Yeni Türkiye'de** siyasetin uzlaşmak, aldığı kadar bir yandan vermek ve her şeyden önce soğukkanlılık demek olduğu artık tamamen unutulmuştur.

Normal şartlar altında demokrasinin hüküm sürdüğü ülkelerde ülkeyi kimin yöneteceğine halk karar verir ve ülkeyi de yapılan seçimlerde halkın en büyük kesiminin desteğini alan siyasi liderler yönetir. Ama görünen o ki **Avrupa Birliği'nde** eğer iktidara gelen parti, birliğe hâkim ülkelerin ideolojilerine ters bir partiyse, Avrupa Birliği de örneğin Kıbrıs'ta AKEL'i bir çırpıda devirdiği gibi hükümet devirmeye kalkabilir. Anlaşılan Avrupa Birliği, üyesi olan ülkelerde sadece merkez sağ iktidarların iktidara gelmesi hâlinde demokrasiye saygı duymakta, sol ya da aşırı sağ iktidarları çatır çatır devirmekte bir beis görmemektedir.

Barış UYGUR

ÇİZGİLİ TİŞÖRT

Bir önceki sayfadan devam

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Bebek Kafası

'Genç kadının, şehir haricinde küçücük bir kulübesi vardı. Duvarlar büyük sosyalist simalarıyla kaplıydı. Her an bu bıyıklı ve sakallı adamlar ayağa kalkacaklar ve küçük odanın içinde büyük bir ihtilal yapacaklar gibiydi.'

-Sait Faik'ten

● **Ona kalsa Recep ile Tayyip Koalisyonu yönetsin ülkeyi, Erdoğan da dışardan destek versin!..**

● Tarih hakkaten tekerrürden ibaretmiş... Havva Ana ile Cennet'i bir kez daha birbirinden ayırmaya çalışıyo şeytanca planlar...

● **Toplumsal olaylara, protesto yürüyüşlerine katılmıyorum. Çünkü DÖGÜYOLAR! Onlar vahşi, ilkel davranıyolar, ben onlara uymayacağım...**

● Ne zaman 'çare şu, çare bu' demekten vazgeçip, çarenin kendinde olduğunu çakar halkımız, o zaman kurtuluruz dürrüklerden...

● **Çocukken Hasan Pulur'un köşesinde okumuştum rahmetli Ümit Yaşar'ın tekerlemesini. Sadrazam hamama gidiyodu, şaşaayla, vaveylayla. Herkes el pençe divan yolun iki tarafında, peştemallı takunyalı sadrazam göbek taşına yürüyüp kese için yatıyor. Tellak başlıyor keseye, oklava gibi kirler çıkıyor devletludan. Derken bi bakıyolar kir mir çıkmıyor adamdan, zaten kirden ibaret adam, keseledikçe eriyip bitiyor. Nihayet yok oluyor kir sadrazam. Yetkili tip gelip hesap soruyo hamam personelinden: 'Nittünüz devletluyu?!' Bugüne ve ona uyarlayın hikayeyi, çok zevkli düşünmesi!..**

Anlaşılmayan meçhuller üçgeni: Hanya, Konya, Pensilvanya...

● Ruhi Su'nun tüm güzel seslerin toplamı gibi gelen sesinden dinleyiniz Zeybek ile Yörük'ü. Diyor ki Zeybek: 'Hey, et getir, ekmek getir! Baldan da haberin olsun...' Zeybek proteine düşkün, yörük durumsuz. Alıyor Yörük: 'Hey, kuru soğan, ekmek yavan. Haldan da haberin olsun...' Alıyor Zeybek: 'Hey, elde mavzer, kafanı ezer! Zordan da haberin olsun...' Silah ancak kendisine doğrultulunca hayatına girebilir yörüğün. Cevap veriyor: 'Hey, başta sarık, ayakta çarık. Karşıki dağdan da haberin olsun...' Zamanları aşan halk düeti, bir çok yorumda burada sonlanıyor. Sadece bir yerde Zeybek 'Hey, menzil uzak, kurulur tuzak! Yoldan da haberin olsun...' diye bir hamle yapıyor lakin buna yörüğün verdiği cevaba ulaşamadım. Bilgisi olan bana yazsın, ben de bakınıcam yine, atışma sanki daha da uzun hissindeyim...

● **'Yakalayıp avlamak istediği kuşa mırıl mırıl yalvaran bir kedim var' dedi arkadaşım Can Ömer Uygan...**

● Einstein'ın beynini incelemek için saklamışlar diye çok duydum... Einstein'ın beynini, limonu bolca sıkıp Nobel Yönetim Kurulu sırayla çatal ala ala yiyip bitirmiş aynı gün diye hiç duymadım... Onu ben uydurdum...

Altın gününde birbirlerine külçe altın verecek kadar zen ler, masallarda bile olmaz. Çünkü masallarda altın günü olmaz...

● **Yoksul köylünün atı, dağ başında, kuş uçmaz kerv geçmez yerde ölüverir. Soğuk, ayaz. Sığınılacak bir çatı, mağara yok. Köylü yarar atın karnını, iç organlarını çıkarabildiği kadar çıkarır, kendi cüssesi kadar bir yer açar. Sonra da soğuktan donmamak için atın içine girer, gece orada geçirir... Bu, rahmetli Yılm Güney'in senaryolarından birine yazdığı bir sekans. Sonradan vaz geçmiş her nedense, çekmemiş bi sahneleri Güney. Çekseydi tekrar hatırlatıp yazmazdım zaten, at ölüsüne sığınan adamı...**

Yaz feral

● Ben yokken yılbaşı kutlamaları yapıldığını anladığımda epey bi üzülmüştüm çocukken... Gene de biraz üzgünüm... Bensiz yılbaşında eğlenmek, çok ayıp!..

● **'Arap kızı camdan bakıyor'daki Arap kızı değiştirilmiş 'komşu kız' olarak. Tam girişecektim 'Nedir kardeşim, bunun neresi ırkçılık, o zaman Acem Kızı türküsü ne?!' diye, sağolsun, Behnan uyardı. Meğer tekerlemedeki Arap kızı, siyahi kızları işaret ediyom ve kızcağız dokuma işinde çalıştırıldığı için dışarı çıkamayıp camdan bakmakla yetiniyomuş. Öğrenince**

vaz geçtim itirazdan. Başımın üstündedir yerin güzelim Arap kızı, bakma sen kibirli dangalak ırkçılara...

● Tatile Orhan Pamuk kitabıyla gidip, bitiremeyip, dönüşte kızarık bi şekilde bi gayret okumaya çalışanlar parti kursalar, barajı zorlarlar...

● **Adana, Haydarlı... Mahallenin gençleri, otoyol ve mezarlık arası bi koordinatta demleniyolar... Biraz sonra çok gürültü yapıyomuşsunuz, şikayet var diye polis geliyo... Gençlerden Orhan Şeref 'Kim şikayet etmiş, otoyoldan geçen mi, mezarlıkta yatan mı?' diye polise dikleniyo... 'İndir elini, kes sesini!' diye takışıyolar, iş büyüyo... Orhan Şeref'e 'Bin arabaya, merkeze gidecez' diyolar... 'Binmem!' diyo... 'Zor kullanırız' deyince polis, Orhan Şeref azıcık taviz veriyo: 'Binerim ama öne oturcam!' Polis: 'Olmaz geç arkaya' diyo. 'Öne oturmazsam gelmiyorum!' diyerek rest çekiyo Orhan Şeref. Polisler, öne oturmasına mecburen razı oluyolar, kuruluyor ön koltuğa Orhan Şeref, merkeze doğru yol alıyor ekip arabası Haydarlı'dan...**

ağında minimal
tır nemli don...

● Nerde, ne zaman 'KPSS' yazısı görsem, kendimi tutamayıp göz kırpıyorum...

● **Hiç aynı olur mu ki 'alık' anlamındaki saf ile 'tuhaf' anlamındaki garip iki kişinin ilişkisine karşılık, 'pür' anlamındaki saf ile 'mazlum' anlamındaki garip iki kişinin ilişkisi...**

● Gerçi: Sakatlıktan çıkıp düz koşuya başlayan gerçek...

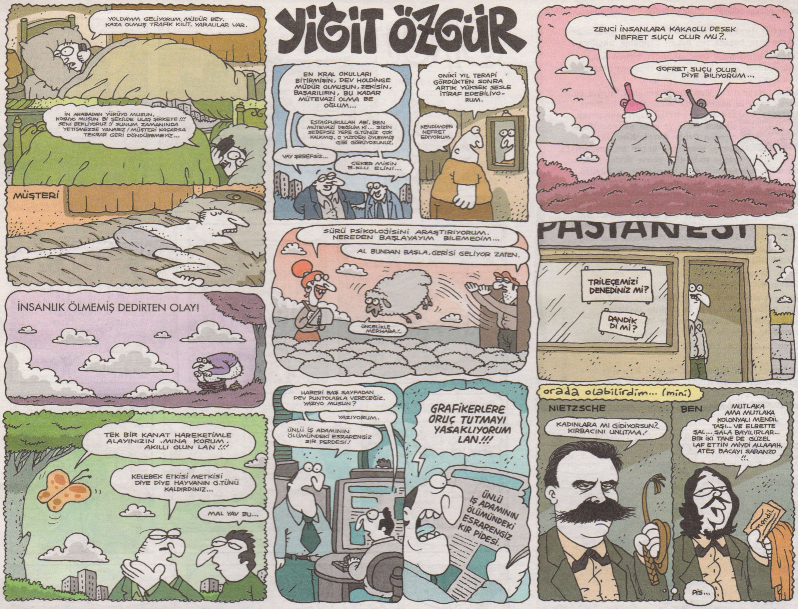
● **Bu topraklarda doğduysan, Namık Kemal'le karıştırılan bir Nam-ı Kemal olduğunu er geç işiteceksin...**

vedatozdemiro@gmail.com

YİĞİT ÖZGÜR
YOLDAYIM GELİYORUM MÜDÜR BEY. KAZA OLMUŞ TRAFİK KİLİT. YARALILAR VAR.
İN ARABADAN YÜRÜYO MUSUN, KOŞUYO MUSUN Bİ ŞEKİLDE ULAŞ ŞİRKETE !!! SENİ BEKLİYORUZ !! SUNUM ZAMANINDA YETİŞMEZSE YANARIZ ! MÜŞTERİ KAÇARSA TEKRAR GERİ DÖNDÜREMEYİZ...
MÜŞTERİ
EN KRAL OKULLARI BİTİRMİŞİN, DEV HOLDİNGE MÜDÜR OLMUŞUN, ZEKİSİN, BAŞARILISIN, BU KADAR MÜTEVAZİ OLMA BE OĞLUM...
ESTAĞFURULLAH ABİ, BEN MÜTEVAZİ DEĞİLİM Kİ... SİZİN SEBEPSİZ YERE G.TÜNÜZ ÇOK KALKMIŞ, O YÜZDEN ÖYLEYMİŞ GİBİ GÖRÜYOSUNUZ.
VAY ŞEREFSİZ...
ÇEKER MİSİN B.KLU ELİNİ...
ONİKİ YIL TERAPİ GÖRDÜKTEN SONRA ARTIK YÜKSEK SESLE İTİRAF EDEBİLİYO-RUM.
KENDİMDEN NEFRET EDİYORUM.
ZENCİ İNSANLARA KAKAOLU DESEK NEFRET SUÇU OLUR MU?.
GOFRET SUÇU OLUR DİYE BİLİYORUM...
İNSANLIK ÖLMEMİŞ DEDİRTEN OLAY!
SÜRÜ PSİKOLOJİSİNİ ARAŞTIRIYORUM. NEREDEN BAŞLAYAYIM BİLEMEDİM...
AL BUNDAN BAŞLA, GERİSİ GELİYOR ZATEN.
PASTANESİ
TRİLEÇEMİZİ DENEDİNİZ Mİ?
DANDİK Dİ Mİ?
TEK BİR KANAT HAREKETİMLE ALAYINIZIN ,MINA KORUM, AKILLI OLUN LAN !!!
KELEBEK ETKİSİ METKİSİ DİYE DİYE HAYVANIN G.TÜNÜ KALDIRDINIZ...
MAL YAV BU...
HABERİ BAŞ SAYFADAN DEV PUNTOLARLA VERECEĞİZ. YAZIYO MUSUN?
YAZIYORUM.
ÜNLÜ İŞ ADAMININ ÖLÜMÜNDEKİ ESRARENGİZ SIR PERDESİ!
GRAFİKERLERE ORUÇ TUTMAYI YASAKLIYORUM LAN.!!!
ÜNLÜ İŞ ADAMININ ÖLÜMÜNDEKİ ESRARENGİZ KIR PİDESİ.
orada olabilirdim... (mini)
NIETZSCHE
KADINLARA MI GİDİYORSUN?.. KIRBACINI UNUTMA.!
BEN
MUTLAKA AMA MUTLAKA KOLONYALI MENDİL TAŞI... VE ELBETTE ŞAL... ŞALA BAYILIRLAR... BİR İKİ TANE DE GÜZEL LAF ETTİN MİYDİ ALLAAAH, ATEŞ BACAYI SARANZO !!.
mendil
PİS...

ŞİZOFREN
DeniZ +leR
HAYATIN KARMAŞASINDAN BİR AN UZAKLAŞ
EVLADIM GEKME KOLUMU
NAPIYORUM LAN BEN?
ŞIMART KENDİNİ BİRAZ. UZUN ZAMANDIR İSTEDİĞİN BİR ŞEYİ AL
ALAYIM PARACIĞI
HEDİYE PAKETİ OLSUN LÜTFEN
PEKİ EFENİM
OH BE! İYİ HİSSETTİM
HER GÜN ÖNÜNDEN GEÇTİĞİN KAFEYE GİR VE OTUR,
Bİ LATTE ALABİLİR MİYİM?
TABİİ EFENİM
NAPIYORUM LAN BEN?
GÜLÜMSEMELERİNE GIPTAYLA BAKTIĞIN İNSANLARIN ARASINA KARIŞ
HAH HA HO HO
BAŞKA BİR İSTEĞİNİZ
YAVAŞÇA KAHVENİ YUDUMLA VE KENDİNE BİR TATLI ISMARLA
MUTLULUK! SERATONİN! DAHA 'MİLERİNE' LAYIĞIM ASLINDA
ÇALAN MÜZİĞİ DİNLE, SEV KENDİNİ BİRAZ.
LAY! LAY! LAY! ...LAANI?
TILILI TILILI
ZZZZZ
SONRA KENDİNE AĞIR KÜFÜR ET VE KOŞARAK KALK
PARDON PARDON HESABI!..
ACİL Bİ DURUM!
HADİ BE SALLANMA! İŞE GEÇ KALIYORSUN SALAK!
HOP POF! KOH KOH!
NAPIYORUM LAN BEN!
DENİZ ENSARİ 2015

BİRAZ DA YİĞRENELİM

Memo TEMBELÇİZER

Boyun, gövde dik dururken kafayı en üstte tutmak üzere gelişmiş bir organdır. Boyun eklemlerinin ve kaslarının açıları ve konumları, kafanın tokmak gibi tepede durabilmesini ve tepeden aşağı sarkmadan sağa sola, yukarı aşşağı dönebilmesini sağlamak amacına hizmet ederler. Vücudun dik ve kafanın tokmak gibi tepede olmadığı konumlarda boyun kasları işe yaramamaya, eklem çevresindeki yumuşak dokular zedelenmeye başlar.

Yaklaşık üç saatten beri kafası, omuzlarına göre hem yanlış konumda, hem de yanlış açıdaydı. İki omuzun tam ortasında bulunması gereken kafa sağ omuza ve biraz da sırta doğru bir noktada, üstelik sırta doğru fazlasıyla uzanmış durumdaydı. Çünkü üç saattir sol omuzu ve kalçasının sol yanı üzerinde koltuğun oturma minderine çaprazlamasına yatıyordu. Sol omuzunu koltuğun sırtıyla oturma minderinin, normal oturan bir kişinin kalçasının oturması gereken iç kenarının soldaki kolçakla yaptığı köşeye sokuşturmuşken, götünü sağ kolçağa yaslayıp bastırarak sırtını koltuğa zorla sığıştırdığı için gövdesi sol kolçağa doğru itiliyordu; fakat sol kolçağın üzerine yasladığı kafası daha ileri gidemediği için omuzlara göre geride kalıyordu. Üstelik omuzlar geniş, kalça dar olduğundan gövde aşağı doğru bir açı yapıyor, yanağından kolçağa yaslı kafa ise kolçakla birlikte tam yatay durduğu için kafayla gövdenin eksenleri çakışmıyor, boyun omurları normalde bükülmeyecekleri bir açıda bükük duruyorlardı. Gövde, kendi ağırlığıyla mindere gömüldükçe, geriye doğru ve dönel açıda zorlanan boyun bir de gövdenin ağırlığıyla uzamaya zorlanıyordu. Zorlandıkça her bir omur ayrı ayrı ağrıyordu.

Gece çalışırken rutubetli sıcaktan bunalıp biraz ara verip kafa dinlemek için koltuğa oturmuş, oturduğu yerde sızıp kalmıştı. Uykudan sağa sola düşen kafası gırtlağını sıkıştırıp nefesini keserek ikide bir onu uyandırmaya başlayınca oturduğu yerde dikelip terli saçlarını sıvazlayarak ne yapacağını düşünmüş, koltukta kestirmeye karar vererek yan dönüp kafasını kolçağa koyarak gövdesini zorla koltuğa yatırmıştı. Kalkıp kanepeye uzanabilir ve rahatça uyuyup gerçekten dinlenebilirdi; fakat bekleyen işler yüzünden rahat bir uykuyu kendine hak görmüyordu. Bu sorumluluk hissi nedeniyle yarım kalan işleri kafasından atamıyor ve yoğun bir çabayla kafasında evirip çeviriyor, üstelik yarı uyku hali yüzünden bu düşünsel yoğunluğu sürdürmesi ona iş yapıyor hissi veriyordu. Koltuğun çukuruyla büzüşen vücudunun arasındaki dar boşluklarda hapsolan hareketsiz ve sıcak hava onu sürekli terletiyor, yüksek rutubet yüzünden kuruyamayan ter atletini, donunu, tişörtünü ve pantolonunun ağını sırılsıklam ıslatıyor, tüm vücudunu kaplayan macunumsu kaygan ve yapışkan bir tabaka yaratıyordu.

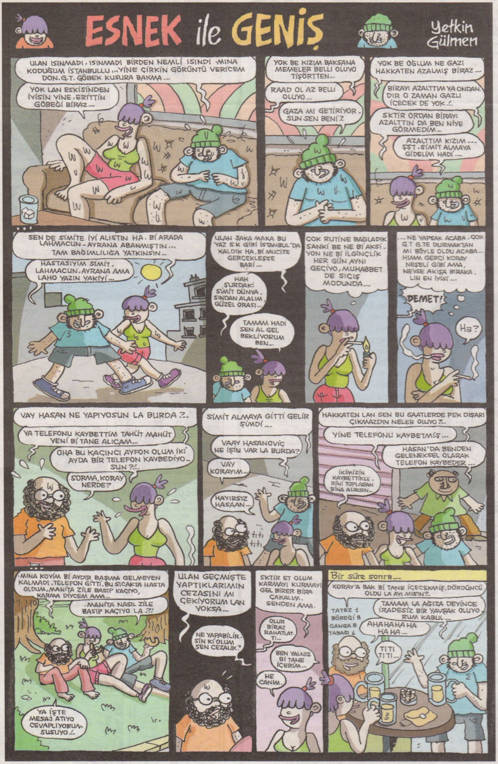
Boynu ağrıyordu, ama sadece boynu ağrımıyordu. Boynuyla birlikte gövdesinin ağırlığıya ezilen sol omuzu, bükük duran sırtı, dönmüş ve çukurlaşmış beli ve yere doğru sarkmış bacaklarının ağırlığını kemikleriyle değil kemikleri birbirine bağlayan yumuşak dokularıyla taşıyan kalça eklemleri de ağrıyordu. Sadece öne doğru bükülebilen dizleri koltuktaki kalça ile yerdeki ayak arasında asılı kalan bacakları aşağı zorlamasıyla yanal bükülmeye zorlanıyorlar, ince ince sızlıyorlardı. Alttaki ayağı içe kıvrılmış, bileğinin dış yüzü üzerinde yere bastırıyor, üstteki ayak ise bileğin iç çukuruna oturmuş, kendisi ileri kaymamak için alttakine yaslanmış, zaten çukurlaşmış alttaki bileği iyice ezerek daha da çukurlaşmaya zorluyordu. Aslında alttaki bilek belki boyundan bile kötü durumdaydı ama uyuşmuş olduğundan kendisi bileğindeki acıdan habersizdi. Onun hissettiği acı, boynundan dizlerine kadar tüm eklemlerindeki sızı, tüm tenindeki yapışkan ıslaklık ve işleri bırakıp koltukta uyukladığı için içine çöken vicdan azabıydı.

Bir ara acıdan uykusu birazcak hafifleyip kafasından geçen rüyayla karışık işlerin aslında yapılmadığını farkettiği bir aydınlanma anında, kafasını kolçaktan kaldırıp etrafa bakında. Ağzından akıp yanağına sıvanmış salyaları eliyle silmeye çalıştı fakat zaten yanağını yasladığı o el de salya kaplı olduğundan saylayı silemedi, sadece burnunu, kulağını ve alnını da saylalamış oldu. Salyalı bileğini çevirip salyalı saatine baktı. Sabaha karşı dört. Şu an kalksa sabah dokuza işleri yetiştirip iş teslimine gidebilirdi. Fakat hala çok uykusu vardı. Bir saat daha uyuyabilirse daha dinlenmiş olarak daha iyi çalışabileceğini düşündü. İyi çalışabilmesi işleri yoğun şekilde düşünmeyi sürdürmesine bağlıydı, o yüzden kalkıp kanepeye yatması yine doğru olmayacaktı. Fakat birazcık daha iyi uyuyabilmesi için acılarından birazcık kurtulabilmesi gerekiyordu. Bunun için koltukta pozisyon değiştirerek eklemlerine binen uygunsuz yüklerin açılarını değiştirmeye karar verdi. Üç saattir aynı bükük pozisyonda duran zavallı eklemleri hemencecik hareket ettirebilmek mümkün olmadığından evvela her birini sırayla tek tek yavaşça yerinden oynattı. Sol dirseği ve sağ eline yaslanarak kalçasını kaldırdı, uyuşuk ayaklarıyla sendeleyerek zorlukla sağ omuzu üzerne döndü. Üç saattir vücut boşluklarında hareketsiz bekleyen, sıcak buğulu ter yüzünden sauna buharına dönüşmüş havalar, gövdesi hareket ettikçe oluşan körük etkisiyle suratına suratına püskürdüler. Koltukaltından gelen ağır kokudan çok da etkilenmedi, azar azar da olsa zaten daima maruz kaldığı, aşina olduğu bir kokuydu bu. Fakat t.şaklarından yükselen kesif ıslak koku hem direkt beyne işleyen ekşiliği yüzünden irkilticiydi, hem de menşei olan t.şaklarına komple yapışmış ter ıslağı don ve tüm apış arasıyla götüne sıvanmış ıslak pantolon ağıyla birlikte algılandığında, acınası halini vurgulayarak vicdan azabını güçlendirdiği için üzücüydü.

Ekşi t.şaklarını koklaya koklaya koltukta dönüp, az önceki pozisyonunun tam simetriğinde, sağ omuzu üzerine yattı. Boynu sağ değil sol omuza doğru büküldü, beli diğer tarafa çukurlaştı, kalçası ve dizleri diğer yana zorlandılar, ayakları yer değiştirdi, diğer bileği ezildi. Az önce ızdırap çeken dokular gevşedikleri için rahatlamışlar, tam karşılarındaki, cendereye yeni giren dokular ise henüz acımaya başlamamışlardı. Bu durumun yarattığı geçici rahatlık sayesinde işle ilgili yoğun yarı rüyalara hemen geri döndü. Eklemleri aksi yönde acıyarak onu tekrar uyandırdığında ise bir saat değil bir üç saat daha geçmiş olduğunu gördü. Hemen ayağa fırladı, gidip masaya oturdu. Diğer yanağı salya sıvanmış, ağzı burnu yamulmuş, terli saçları yağlı kafasına yapışmış, ıslak tişörtü sünmüş, ıslak don yüzünden t.şakları pişmiş, sarkan ayakları davul gibi şişmişti. Yağlı kafasını şiş parmaklarını arasına alıp masada bekleyen işlere baktı. İşten tiksiniyordu, hayattan tiksiniyordu, ama en çok kendinden tiksiniyordu. O kadar aşağılıktı ki kendisi, bu işi bitirmenin kıvancına bile layık değildi. Bürosit sandalyesinin mandalına bastırıp sandalyeyi alçalttı, kafasını sağ şakağının üzerinde masaya koyup gözlerini kapattı. Bu pozisyon hoşuna gitti, az öncekilerden tamamen bambaşka dokular zorlanıyordu boyun eklemlerinde bu şekilde. İşi bitirmek çabasından vazgeçmiş halde derin bir uykuya daldı.

info@cengizustun.com

O SIRADA

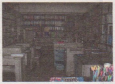
ERMAN ÇAĞLAR

Otuzbeş derece sıcakta bilmediğiniz semtlere gitmeyiniz. Aklınızda bir amaç varsa bile, amaç o sıcakta dışarıda güneş altında kalmaz, bozulur. Otuzbeş derece sıcakta, gölgesiz caddelerde, bilmediğiniz kalabalıklar içinde tüm amaçlarınız ve işlerinizin rengi değişir, koku yapar, su salar. Berbat olur, ziyan olur. Ziyan olursunuz. Elinizde adres yazan kağıtla dolaşırken, bir bakmışsınız tanımadığınız semtin delisi olmuşsunuz; refüjlerde yatıyor, yerel halkın verdiği yiyecekler ve giyeceklerle yaşıyorsunuz. Arkanızdan "üniversite mezunuymuş ama nişanlısı terk edince böyle olmuş" diye konuşurlar. Halkın en sevdiği deli, üniversite mezunu delidir. Üniversite okumayanlar "yani üniversite okumuş ama demek ki üniversite okumakla olmuyor bazı şeyler" diye düşünerek kişisel başarı hanelerine bu olayı artı olarak yazarlar ve bazen de dükkanlarının önünden geçerken delinin götüne şaka anlamında tekme atarlar. Üniversite okuyanlar da "yani üniversite okumak değil, sektöre kendini faydalı hale getirmek önemli. Delirmeseymiş, networking yapıp seminerlere gitseymiş, stajını yapsaymış şimdi belki üçbin lira maaş alabilirdi" diye düşünerler, böylece aldıkları üçbin lira maaşın hissiyatı artar, yoğunlaşır, manevi değeri yükselir. Eğer delinin Boğaziçi Üniversitesi mezunu olduğunu öğrenirlerse iyice sevinirler ve delinin götüne kimsenin bakmadığı zamanlarda şaka anlamında tekme atarlar. Delinin götüne tekme atmak Türkiye'de küçük büyük demeden her yaştan vatandaşın severek yaptığı bir harekettir. O yüzden otuzbeş derecede bilmediğiniz semtlere gitmeyiniz. Delirirseniz çok sıkıntı çekersiniz.

Kendini üzmeye değmeyecek bazı işleri halletmek için İstanbul'un hiç bilmediğim bir semtine geldim. Arabayla gidecektim ama bir arkadaşım "ya boşver, arabayla sıkıntı olur, bin metrobüse, son durakta in, oradan pembe minibüsler geçiyor, onlara bin, cezaevinin orada ineceğim de, oradan zaten yürüyerek en fazla onbeş dakika" dedi. Anlatırken, kendi o dediği araçlara binip gitmiş, işleri kendi halletmiş, akşam olmadan da eve dönmüş gibi zevk alarak anlatıyor, ellerinin titremesini zor zaptediyordu. Bazı insan var; iş halletmekten, iş halletmek için toplu taşıma araçlarına binmekten inanılmaz zevk alıyor. Eline boş dosya kağıdı ver, "bunu Avcılar'da tapu kadastro müdürlüğüne imzalatman gerekiyor" de, posta güvercini gibi kafasında rotayı hesaplar, yönünü bulur, hemen toplu taşımaya atlar gider Avcılar'a. Bir şekilde cinsel bir haz alıyor olabilir, fetiş gibi bir şey olabilir. Bilmiyorum, anlamıyorum. Pembe minibüslerden indim, otuzbeş derece sıcakta, bilmediğim semtlerde kırkbeş dakikadır yürüyorum. Göztepe'yi çok özledim. Devamlı el değiştiren kebapçılarını, elektrik olaylarından zerre anlamayan elektrikçilerini, sabahtan akşama ondört yaşındaki çocuklarla iddia muhabbeti yapan internet kafe işletmecilerini özledim. Gideceğim yeri bulamıyorum. "Taşındı" diyorlar, "geride kaldı" diyorlar, "ne için arıyorsun?" diyorlar, "şurada ileride büfe var, ona bir sor" diyorlar, büfeci de bilmiyor. Bir yandan gerçekten sıcak, cadde üzerindeki dönercilerden ayrıca gelen bir sıcak var, yoldan geçen modifiye arabaların yaydığı başka türlü, egsoz dumanlı bir sıcak var. Çocuklu aileler var, pazar gezmesine çıkmışlar, çocuklar çok bağırıyor, onların yaydığı değişik bir sıcak var, ufo sobası gibi katalitik gibi. Bunlar birbirlerinin üstüne ekleniyorlar, tüm duyulara hitap eden bir sıcak oluyor.

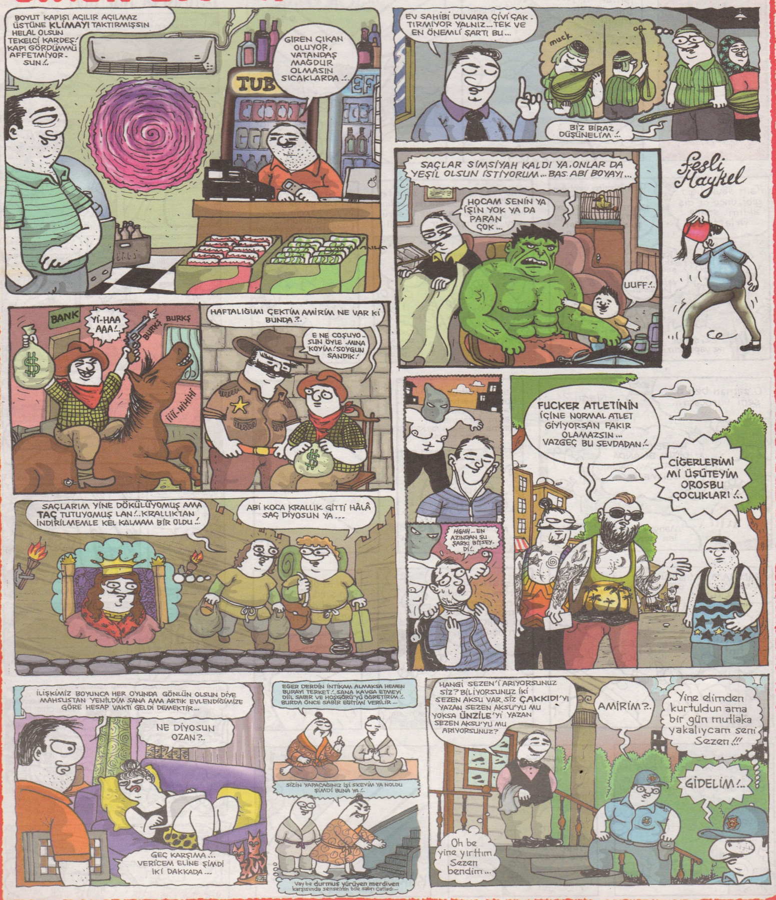
İşleri halletmekten vazgeçtim. Her şeyden vazgeçtim. Karanlık bir dükkan arıyorum, biraz karanlıkta durayım, beynim soğusun Göztepe'ye döneceğim. Karanlık dükkan bulmak zor, çünkü kimse dükkanı karanlık olsun istemez. Dükkanlarımızın her yeri ayna kaplı ve tavanı boydan boya florasan olmalıdır.

İçeri giren müşteriler ışıktan kendilerini kalorifer böceği gibi huzursuz hissetsin, kıpır kıpır olsun, bir şey alacaksa alıp s.ktirsin gitsin. Kapitalizmin insanları kıpır kıpır eden çirkin yüzü. Allahtan hala kırtasiyeler var, kapitalizm falan hiçbir şeyden haberleri yok, çok güzel karanlık dükkanlarda bütün gün oturup fotokopi makinasının mırıltısını dinliyorlar. Bebek gibi günahsız. Şahane kırtasiye buldum kendime. İçeride ışık yanmıyor, vitrinini gazete kağıdıyla ve kumaşla kapatmış vitrindeki defter kalemin rengi güneşten solmasın diye. Karanlık ve serin. Biraz bir şey demeden durdum, kırtasiyeci de durdu. Bütün gün Ömer Seyfettin kitapları arasında otura otura değişim geçirmiş. Ömer Seyfettin kitaplarından dükkana sızan çocukluk travmaları, güven sorunları, anneyle problemler, baba korkusu ve sabahtan akşama kokladığı fotokopi toneri kırtasiyecinin genetiğini değiştirmiş, onu canlı, nefes alan, kırtasiye işleten bir kaşağıya çevirmiş. Ben bir şey söylemesem belki saatlerce duracağız. Biraz kendimi toparladıktan sonra "fotokopi vardı" dedim. Fotokopi kelimesini duyunca hareketlendi, yerinden kalktı makineyi çalıştırdı. Beş dakika makinenin ısınmasını bekledik, makine ısınınca elimdeki bütün belgelerin fotokopisini çektirdim. Fotokopisini çekip bana geri verdiği belgeleri bir daha verdim "bunlar da fotokopi çekilecek" diye. Sakinleşene kadar fotokopi çektirdim. Evden çıkarken yanıma aldığımın beş katı kadar fazla belgeyle ama akıl sağlığım yerinde geri dönüyorum Göztepe'ye. Teşekkürler kırtasiye.

groagh@gmail.com

Cihan Ceylan

İSMAİL
(Hasta Ruh)
... karma ...
İsmail atıyorum bak, emin misin?..
Eminim, at baba!
STOKO!..
İşte bu iyi geldi, oh be...
Tam söylediğin gibi, önce bi diş aldım, sonra fırlattım...
Tam benim yaptığım gibi... Çocukken hiç tanımadığım bi adamın kafasına koçanı tam bu şekilde fırlatmıştım...
Karma'yı beklemekten sıkıldım, vicdan yapmaktan bunaldım.
Ee, şimdi ne yapıyoruz?!
Nasıl?!
E Karma'yla ilgili tek sıkıntın bu olamaz... Başka ne yaptın? Ne bileyim, mutlaka bi sürü şey yapmışsındır bu şekil...
?!.
Çocukken çok kuş vurdum bi de...
Ama o zamanlar çocuktum. Sonra da en büyük hayvan sever ben oldum... Leyleklerin efendisiyim ben bi yerde...
O zaman ben de seni vurucam...
Nasıl?!
HİÇ BEKLEMEDİĞİN Bİ ANDA TAŞ ATICAM SANA! ÖLDÜRMELİK!..
Manyak mısın lan sen?!
Kusura bakma İsmail, bunu sen istedin... Ben hayatta hiçbir işimi yarım bırakmam... Karma'ysa Allah'ına kadar, dibine kadar...
TEALLAAM YA!.. BÜTÜN MANYAKLAR DA BENİ BULUYO!..
LAN OĞLUM AKILLI OL BAK AKILLI!..
Taş atıcakmış... At da görelim lan... Ben senden sadece bi iyilik istedim işgüzar...
Ruh hastası mısın nesin, mantığa bak...
Hadi at da göriyim... Ben şimdi gidiyorum. Hadi at da bi göriyim, nasıl atıyosun?!
Hadi bi at da bi göriyim ben seni ya!.. Bak ben sana neler yapıyorum, hele bi at da bi göriyim ben seni! Hele bi at bakıyım, nası atıyosun?!
SORUNLUYA GEL ARKADAŞ YA!..
Allah'ım inşallah yapmaz öyle bişey...
TOKS!
İSHANAYY!..
alpay erdem
bitti

12 KAREDE KÜLTÜREL ŞOK
CANSIN GAĞLAR
BAKALIM TATLİŞKOM BETÜL NAAPMIŞ?.. ARKADAŞLARIIII ... İŞ ARKADAŞLARIIII ... FOTOĞRAFLAAR ... ANANESİİİ ...
AA BİŞEY PAYLAŞMIŞ.
BİRBİRİNDEN SEVİMLİ 15 KEDİ YAVRUSU ... HMM ...
... EHEHE ...
TİPE BAK YİRİM!
BU NEYMİŞ? İNSANLIĞA GÜVENİ SARSACAK 17 GERZEKÇE HAREKET ...
HIĞHIHIĞIHI MAL YAA!
HMM. 19. YÜZYILIN DAHA ÖNCE GÜN YÜZÜNE ÇIKMAMIŞ 12 FOTOĞRAFI ...
VAAY NE ACAYİPMİŞ.
İLİŞKİLER HAKKINDAKİ 20 ACIMASIZ GERÇEK ...
Hmm.
AYYNEN ...
HAKKATEN VAR ÖYLE BİŞİY.
KARAKTERİNİZ HANGİ RENK.
BEYAZ ÇIKTI ... EVET BEYAZ BİRAZ DA BENİM RENGİM SANIRIM ...
BU NEYMİŞ? HANGİ ŞAİRSİNİZ?
Hmm.
EVET, BU!..
FARUK NAFIZ ÇAMLIBEL ÇIKTI. PAYLAŞAYIM ...
... EHEHAHEHE.
ULAN HARBİDEN YEA!
HEHEH!
25 ÇARPICI FOTOĞRAFLA NAZİ ALMANYASI ...
OHA BEE ... ÇK!
BAK!
OR.SBU ÇOCUKLARIA!
EHE
EHEH
EHEHE
EHEHAHEHA!
BU NEYMİŞ? AĞZINIZI AÇIK BIRAKACAK 25 VİKTORYA ŞİKRIT MANKENİ ...
GAAS.KTİR BU İYİMİŞ!
HMM ... SADECE ERASMUS'A GİDENLERİN ANLAYABİLECEĞİ 15 OLGU ... HIAA!
BU NE?..
HANGİ ÇİZGİ FİLM KARAKTERİSİNİZ?
RODRANNIR MI?!
İZLANDAYA TAŞINMAK İÇİN 17 GEÇERLİ SEBEP!
VUAAĞ! NE GÜZEL YEER!
BİRAZ DAHA GEÇ KALSANIZ HER ŞEY İÇİN ÇOK GEÇ OLABİLİRMİŞ ... Bİ ANDA FAZLA YÜKLEME OLMUŞ. KÖRPECİK BEYNİ KÜLTÜR ŞOKUNA GİRMİŞ ...
YATAKTA SIRADIŞI ÇIKTIM HEYOOO!..
DR
SON

Furkanözçoban

Festival Aşıkları

DHALSİM

Gelen Kutusu

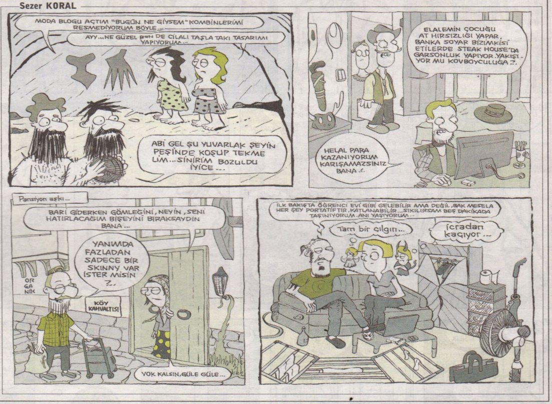
Murat ARAS

Uğur AKSOY

Sezer KORAL

UYKUSUZ

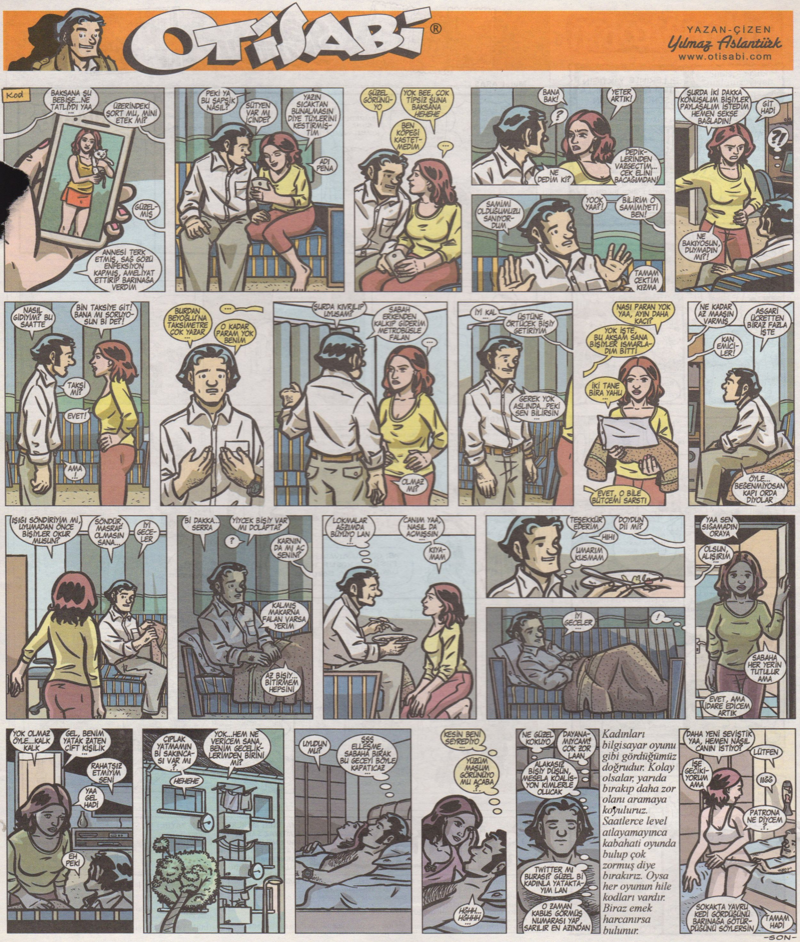
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd. : Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar
MÜESSESE MÜDÜRÜ: Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun, Kerem Pişkin, Murat Cengiz
Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler
Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş
Ofis Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: APA-Uniprint Hadımköy Asfaltı Ömerli Köyü mevkii Hadımköy-İstanbul Tel: 0212 798 28 40
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: **Yurtiçi:** 160 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 **USD:** TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 **EUR:** TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

Haftalık Mizah Dergisi | 16 Temmuz 2015 | Sayı: 411

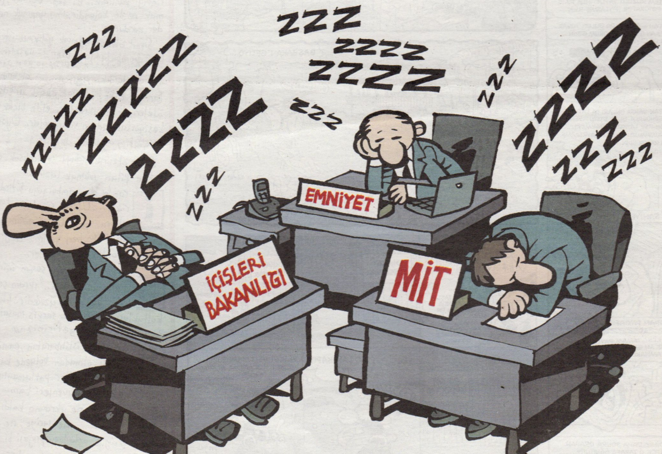
Haftalık Yaygın Süreli Yayındır

OTİSABİ®
YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com
Kod
BAKSANA ŞU BEBİŞE...NE TATLIYDI YAA ...
ÜZERİNDEKİ ŞORT MU, MİNİ ETEK Mİ?
GÜZEL-MİŞ
ANNESİ TERK ETMİŞ, SAĞ GÖZÜ ENFEKSİYON KAPMIŞ, AMELİYAT ETTİRİP BARINAĞA VERDİM
PEKİ YA BU ŞAPŞİK NASIL?
SÜTYEN VAR MI İÇİNDE?
YAZIN SICAKTAN BUNALMASIN DİYE TÜYLERİNİ KESTİRMİŞ-TİM
ADI PENA
GÜZEL GÖRÜNÜ-YO
YOK BEE, ÇOK TİPSİZ ŞUNA BAKSANA HEHEHE
BEN KÖPEĞİ KASTET-MEDİM
...
BANA BAK!
?
YETER ARTIK!
NE DEDİM Kİ?
DEDİK-LERİNDEN VAZGEÇTİM... ÇEK ELİNİ BACAĞIMDAN!
SAMİMİ OLDUĞUMUZU SANIYOR-DUM
YOOK YAA?!
BİLİRİM O SAMİMİYETİ BEN!
TAMAM ÇEKTİM KIZMA
ŞURDA İKİ DAKKA KONUŞALIM BİŞİYLER PAYLAŞALIM İSTEDİM HEMEN SEKSE BAĞLADIN!
GİT HADİ
?!
NE BAKIYOSUN, DUYMADIN MI?!
NASIL GİDİYİM? BU SAATTE
BİN TAKSİYE GİT! BANA MI SORUYO-SUN Bİ DE?!
TAKSİ Mİ?
EVET!
AMA ...!
BURDAN BEYOĞLU'NA TAKSİMETRE ÇOK YAZAR ...
...
O KADAR PARAM YOK BENİM
ŞURDA KIVRILIP UYUSAM?
SABAH ERKENDEN KALKIP GİDERİM METROBÜSLE FALAN
...
OLMAZ MI?
İYİ KAL ...
ÜSTÜNE ÖRTÜCEK BİŞİY GETİRİYİM
GEREK YOK ASLINDA...PEKİ SEN BİLİRSİN ...
NASI PARAN YOK YAA, AYIN DAHA KAÇI?
YOK İŞTE, BU AKŞAM SANA BİŞİYLER ISMARLA-DIM BİTTİ
İKİ TANE BİRA YAHU ...
EVET, O BİLE BÜTÇEMİ SARSTI
NE KADAR AZ MAAŞIN VARMIŞ
ASGARİ ÜCRETTEN BİRAZ FAZLA İŞTE
KAN EMİCİ-LER!
ÖYLE... BEĞENMİYOSAN KAPI ORDA DİYOLAR
IŞIĞI SÖNDİRİYİM Mİ, UYUMADAN ÖNCE BİŞİYLER OKUR MUSUN?
SÖNDÜR, MASRAF OLMASIN SANA...
İYİ GECE-LER
Bİ DAKKA... SERRA
YİYCEK BİŞİY VAR MI DOLAPTA?
?
KARNIN DA MI AÇ SENİN?
KALMIŞ MAKARNA FALAN VARSA YERİM
AZ BİŞİY... BİTİRMEM HEPSİNİ
LOKMALAR AĞZIMDA BÜYÜYO LAN ...!
CANIM YAA, NASIL DA ACIKMIŞSIN ...
KIYA-MAM
TEŞEKKÜR EDERİM
DOYDUN DII MI?
HIHI
UMARIM KUSMAM
İYİ GECELER ...
!
YAA SEN SIĞAMADIN ORAYA
OLSUN, ALIŞIRIM ...
SABAHA HER YERİN TUTULUR AMA
EVET, AMA İDARE EDİCEM ARTIK
YOK OLMAZ ÖYLE...KALK KALK
GEL, BENİM YATAK ZATEN ÇİFT KİŞİLİK ...
RAHATSIZ ETMİYİM SENİ
YAA GEL HADİ
EH PEKİ
ÇIPLAK YATMAMIN Bİ SAKINCA-SI VAR MI ...?
YOK...HEM NE VERİCEM SANA, BENİM GECELİK-LERİMDEN BİRİNİ Mİ?
HEHEHE
UYUDUN MU?
ŞŞŞ ELLEŞME, SABAHA BIRAK BU GECEYİ BÖYLE KAPATICAZ ...
KESİN BENİ SEYREDİYO ...
YÜZÜM MASUM GÖRÜNÜYO MU ACABA ...?
HĞHH... HĞHHH ...
NE GÜZEL KOKUYO
DAYANA-MIYCAM! ÇOK ZOR LAAN
ALAKASIZ BİŞİY DÜŞÜN, MESELA KOALİS-YON KİMLERLE OLUCAK
TWITTER MI BURASI? GÜZEL Bİ KADINLA YATAKTA-YIM LAN
O ZAMAN KABUS GÖRMÜŞ NUMARASI YAP, SARILIR EN AZINDAN
Kadınları bilgisayar oyunu gibi gördüğümüz doğrudur. Kolay olsalar, yarıda bırakıp daha zor olanı aramaya koyuluruz. Saatlerce level atlayamayınca kabahati oyunda bulup çok zormuş diye bırakırız. Oysa her oyunun hile kodları vardır. Biraz emek harcanırsa bulunur.
DAHA YENİ SEVİŞTİK YAA, HEMEN NASIL CANIN İSTİYO?
LÜTFEN
İŞE GECİKİ-YORUM AMA
IIĞĞ
PATRONA NE DİYCEM ...?
SOKAKTA YAVRU KEDİ GÖRDÜĞÜNÜ BARINAĞA GÖTÜR-DÜĞÜNÜ SÖYLERSİN
TAMAM HADİ
-SON-

UYKUSUZ

23 TEMMUZ PERŞEMBE
SAYI: 2015/30 No: 412
3.50 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4 TL.

Facebook'ta hükümeti eleştiren on üç yaşındaki çocukları bile okullarına kadar gidip gözaltına aldıran, bir şehre siyasetçiler gelmeden önce protesto etme ihtimali olanları tespit edip "önleyici gözaltı" uygulayan, protesto eylemlerine katılan üniversite öğrencilerinin ailelerine kadar tespit edip ailelerini uyaran üstün başarılı istihbarat kurumumuz, adım adım takip ettiği muhalif gençlerin Türkiye'nin dört bir yanından geldikleri Suruç'ta bombalı saldırıyla öldürülmelerine seyirci kaldı.

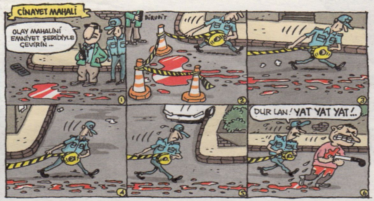
UYUYAN HÜCRELER

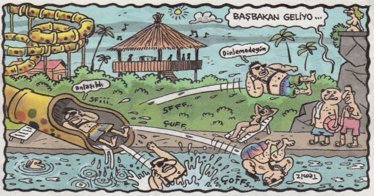

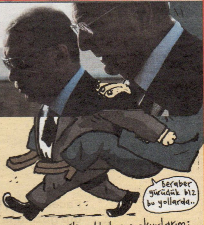

UYUYUN LAN

Sevgilim Uykusuz okurlarım; Ben bu yeni dünya düzeninin müteahhitini *****.. "Fazladan birer daire alacaksınız" demişlerdi.. Güle oynaya yıkarken eski dünya düzenini, bi ayrıntıyı kaçırdık... Bi şeyi bozmak, parçalamak ne de kolaydır, ama yapmak ne kaddar zordur...

Sınır ötesine oyuncak götürmek isteyen gençleri bombaladılar.. Bize söyleselerdi bi tır ayarlardık... Ayrıca sınır ötesinin çocukları, o eski çocuklar değil artık.. Az ötelerindeki akranları elde bıçak kafa kesiyorlar, adam vuruyorlar... Oyuncaklar değişti, oyunlar değişti...

Sınır ötesine orduyu sokacaksak dahi tırda filan sokmak lazım...

İran'a olan ambargoyu bitirdi Amerika.... Ufacık rızaların tonlarca altını yönettiğini görünce "Ortada para varsa, ben yerim" dediler.. Her işe ortak olm bunlar...

Başbakan "erken seçim için hazır olun" dedi.. "İkram servisimiz başlamak üzeredir.. Lütfen koltuklarınızı dik ve servis masalarınızı açık konuma getiriniz.."

HDP'liler "istihbaratın, emniyetin haberi olmadan bölgede kuş uçmaz.." dediler patlamayla ilgili... İstihbarata güvenleri tam..

Velhasıl, ne ukrayna kaldı, ne mısır, ne suriye, ne ırak.. Büyük ortadoğu projesi bi İran'a yaradı... Emlağa değil teknolojiye koştu adamlar ve nükleer enerji programlarıyla devler ligine girdiler.. Ama ön eleme maçları var...

Yunanistan fena piyastos oldu.. Baktığın zaman tatil köyü gibi ülke, ama turizmle olmuyo demek ki bu işler... Kurnaz İran bak..

UYKUSUZ

Koalisyon görüşmelerinde birinci tur bitti, ikinci tur başlıyor.

Zafer Çağlayan'a yüzbinlerce liralık bir saat aldığı iddia edilen Rıza Sarraf, hakkında çıkan haberler için "Herkesi mahkemeye vereceğim," dedi.

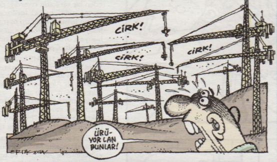
Tayyip Erdoğan "3. Havalimanı ve 3. Köprü karşıtları, karşılarında beni bulur," dedi.

Devlet Bahçeli, "AKP'yi arzulayacağımıza millet iradesini arzularız," dedi.

Türkiye, üç yanı betonlarla kaplı bir kara parçası hâline gelmeye başladı.

Üniversite öğrencisi Şerzan Kurt'u öldüren polis memuruna, Kurt'un da aralarında bulunduğu göstericilerin "taş attığı" gerekçesiyle tahrik indirimi yapıldı.

NASA'nın 9,5 yıl önce gönderdiği uzay aracı, Pluto'nun yakınından geçerek gezegenin enşimdiye kadar çekilen en net görüntülerini dünyaya gönderdi.

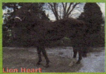
KAÇ YIL OLDU?

FIRAT BUDACI

İşgüzar

Emekli Emniyet Müdürü Dr. Hasan Yağar, erkeklerin cinayetleri kadının tahrikiyle işlediğini ve toplumumuzun batılı toplumlara benzemediğini anlatırken, **"Batı toplumunda birileri, 'Hans eşiniz ne kadar güzel! Onu öpebilir miyim?' dediği zaman, Hans eşini öptürdüğü gibi o zata bir de ikramda bulunabilmektedir,"** iddiasında bulunalı **3 yıl,**

MHP Ordu Milletvekili Rıdvan Yalçın, Türkiye'nin Eurovision'a İngilizce şarkıyla katılmasına karşı çıkarak, **"Beyaz Giyme" "İn Dereye Dereye" "Nemrut'un Kızı"** ve **"Makber"** şarkılarının yeni versiyonlarını önereli **5 yıl,**

CHP'li Milletvekili Ali Arslan'ın **"Türkiye Jokey Kulübü için satın alınan aygırlardan 'Lion Heart'ın tek testisi mi var?"** soru önergesine Tarım Bakanlığı'ndan, **"Evet tek testisi vardır. Dünyada tek testisli çok aygır vardır,"** yanıtı geleli **5 yıl,**

İbrahim Tatlıses, 40'ıncı albümü **"Hani Gelecektin"**deki **"Biz Türküz Biz Kürdüz"** isimli şarkıdan emin olamayınca onay için Tayyip Erdoğan'dan randevu alalı **5 yıl,**

TRT Genel Müdürü İbrahim Şahin, **"Golf oynarken kendimi köyümde gibi hisse diyorum,"** diyeli **5 yıl,**

Tayyip Erdoğan'ın iftara yetişebilmesi için Boğaz trafiğini durduran polisler yüzünden **"sıradan müslümanlar"** iftara yetişemeyeli **6 yıl,**

Emine Erdoğan'ın da katıldığı bir toplantıda, kadın sayısının fazla olmasını övmek isteyen danışman Mustafa Nisan, **"Ben hayatım boyunca iki yerde bu kadar kadını bir arada gördüm; bir hamam da bir de burada,"** diye coşkuya kapılınca işinden olalı **7 yıl,**

İtalya Başbakanı Berlusconi, Obama'nın seçilmesiyle tüm dünyada yaşanan coşkuya **"Barack yakışıklı, genç ve bronzlaşmış..."** açıklamasıyla katılalı **7 yıl,**

Avcılar Belediyesi Basın Danışmanı Metin Güçlü, manken Aysu Baceoğlu'nun iftar çadırlarına konuk olmasını, **"Aysu Hanım'ı aradık kabul etti. Başkanımız çok yakışlı, sporcu bir insan. Onun kişiliğine gelmiştir,"** sözleriyle açıklayalı 12 yıl,

Mustafa Sarıgül, Yalova depremi için yola çıkan yardım kamyonlarını Taksim üzerinden dolandırıp hava attıktan sonra deprem bölge sine yönlendireli **16 yıl** olmuş.

UYKUSUZ GEYİK

Oky: Bu ne .mına koyyim, haftalardır mesai saatinde geyik çeviriyosunuz. İşiniz gücünüz yok mu lan sizin.
Memo: Noldun düdük, seni aramıza almıyoruz diye mi tirip yapıyosun? Gel hadi gel, sana da yer var burda.
O: Ne gelicem lan, ben sizin gibi soytarılık peşinde diyilim. Çizmem gereken önemli köşelerim filan var benim.
M: Alla alla, lavuğa bak, gelme diyoruz geliyo, gel diyoruz gelmiyo.
O: Gelmiyorum lan, zorla mı?!
M: Gelme .mına koyim, çok da fifi!
Barış: Alla alla, kavga etmesenize oğlum!
O: Fifi mi dedin sen? Köhnemişsin lan sen, fifiyi en az yirmi yıl olmuştur duymayalı ortamlarda.
M: Klasikleşmiş bir kalıp bi kere o, asla eskimez.
B: Ya da neyse, gönlünüzce edin kavganızı. Önümüz bayram, öpüşür barışırsınız.
M: Bayram geçti hocu ayakta uyuyosun.
B: Nasıl geçti lan?
M: Bayağı geçtiii? Şekerler toplandı, kolonyalar döküldü, eller öpüldü, bitti gitti.
B: Oğlum şimdi ben de bozuldum ama ha. Biriniz bile arayıp bayramımı kutlamadınız ipneler.
M: Geçmiş bayramın mübarek olsun Barışçığım.
B: Geçmiş olan bir şey için nasıl "olsun" temennisinde bulunuyorsun Memo? Nasıl bir zaman mekan anlayışın var .mına koyim. Bi de o kadar, yok Bilim Teknik okuyorum, yok Nişanyan Sözlük hatmediyorum diye hava atıyorsun.
M: Alla alla, bu bir kalıp. Öyle söylenir.
B: Olsun sen düzgününü söyle.
M: İyi o zaman, 'geçmiş bayramını tebrik ederim.' Oldu mu?
B: Olmadı. Tebrik ne .mına koyim? Ne başardım da tebrik ediyorsun?
M: E belediye de herkesin bayramını tebrik ediyordu?
B: Ulan belediye kendini camdan atsa sen de mi atacaksın?
M: Belediye bir tüzel kişilik, bir kurum. Kendini camdan atamaz ki.
B: Hah şimdi mantık aramaya başladın değil mi. Mantığı kendinde ara düdük makarnası.
O: Ha ha, düdük makarnası mı? Ulan bunu da var ya, en az otuz yıldır duymamıştım.
Ersin: Arkadaşlar geyiğinizi s.keyim çok kötü bir haber var, twitterı açın.
M: Ulan.
B: Şerefsizler.
...

akıl fikir ofisi

Barış UYGUR
baris.uygur@gmail.com

Eşya'nın tabiatı

Eğer siz de benim gibi arada bir, yaptığınız alışverişlerden şüpheye düşüyor, "Ulan acaba ben bildiğin gerizekâlı mıyım?" diye düşünüyorsanız beni en iyi siz anlarsınız. Geçen gün odamı şöyle tepeden tırnağa bir toplayayım dedim ya da karım "Her yer her yerde, düzenle şuraları yoksa ben Esma'ya hepsini attıracağım," dedi. Orasını tam hatırlamıyorum, oturdum çekmeceleri, dolapları elden geçirdim.

Doğrusu odam, öncelikle gerçek bir teknoloji çöplüğüne dönüşmüştü. Sakladığım onlarca hafıza modülü, kablo, kart, cihaz birikmiş de birikmiş, odamı küçük bir Yazıcıoğlu iş hanına çevirmişti.

Elime gelen ilk kablonun, ne olduğunu anlamak için uzun uzun inceledikten sonra Commodore 64 yazıcı kablosu olduğunu anlayınca hüzünlendim. Yıllar evvel bizim Adnan'dan yazıcısını almış, sonra koşa koşa gidip yazıcıya uygun bir kablo satın almıştım. Çalışmayınca yazıcıyı geri vermiştim ama ne olur ne olmaz, belki lâzım olur diye kabloyu keriz gibi saklamıştım. Tabii bunun dijital televizyona geçildiği hâlde çatı antenini saklamaktan bir farkı yoktu.

Televizyon demişken, ikinci gereksiz parçam da yürek yaraladı doğrusu: PC için, zamanında yarım maaşımı döküp aldığım bir TV kartı. O kadar çok para vermemin tek nedeni, bu kart sayesinde şifreli Cine5 yayınlarını (Cine 5 yazılır, Playboy TV okunur) bedava seyredebileceğim iddiasıydı. Kartı bilgisayara takıp günlerce şifresiz Cine5 seyretmeye çalışmış, bazen bir süreliğine başarılı olsam da en sonunda muhtemelen başka bir gereksiz kart takmak üzere sökmüş ama "O kadar para verdik, belki bir işe yarar," diye bir kenara saklamıştım. TV kartına verdiğim paranın, o zamanlar için 3 yıllık Cine 5 üyelik ücretinden daha fazla olduğunu da belirtirsem kerizliğin boyutlarını da anlayabilirsiniz.

Yıllar içinde kullandığım bilgisayarları "upgrade" ederken çıkartıp sakladığım ve artık teknoloji müzelerinde sergilenen RAM'ler, aldığım her cihazla verilen kısalı uzunlu, çoğu hiç açılmamış USB kabloları, atari oynayacağım diye yerine yenisini alıp durduğum grafik kartları, toplu ve bağlantı ucu artık kullanılmayan bir kaç mouse ve klavye, bilgisayarın içindeki hard disk, CD drive gibi komponentleri anakarta bağlamaya yarayan muhtelif konnektörler… Gereksiz şeyleri atmak üzere yanımda getirdiğim battal boy çöp torbaları, kimisini hiç kullanamadığım alet edevatla dolmaya başladı.

Ve CD'ler, disketler: Kutularca, beş çeyreklik ve üç buçukluk disket. Beş çeyreklik disketlerde muhtemelen Commodore 64 oyunları vardı ama üç buçukluk disketleri, Pişmiş Kelle'de doldurmaya başlamış. 1.4 megabaytlık bu eşsiz şeyleri, artık içeriğini öğrenmemin mümkün olmadığı yazılarımla doldurup doldurup saklamıştım. Büyük bir ihtimalle, bir disket sürücü bulsam da çalışmayacaklardı. Belki de aralarında yeni yüzyılın en büyük edebiyat şaheseri vardı ama bunu asla bilemeyecektik ve belki de yeni yüzyılın dev romanı da onlarla beraber çöpe gitti. (Yahu hemen üzülmeyin, ben şahsen o disketlerde önemli bir şey olmadığına eminim.) CD'lerinse hangilerinin bilgisayar yedekleri, hangilerinin korsan film VCD'leri olduğunu anlamanın yolu yoktu. Teker teker kontrol etmektense onları da attım.

Eski cep telefonları, bir an Karaköy'e gidip tezgâh açma dürtüsü uyandırdı. Dehşet içinde, cep telefonu endüstrisinin sağmal ineği hâline geldiğimi fark ettim. Kapaklı, kaydırma kapaklı, aktif kapaklı, kapaksız, titreşimli, renkli ekranlı, polifonik zil sesli, 150 telefon hafızalı, gprs'li, radyolu, yan çevirip atari oynanan, duvara atıldığında kırılmayan, su geçirmeyen, onlarca cep telefonu vardı. Resmen bir servet harcamıştım. Hadi onları yine kullandım, az çok insanlarla iletişim kurdum diyelim, ya kılıfları? Her birine özel, her telefonla beraber ilk heves aldığım ve bir hafta sonra çıkarıp attığım kılıflara ne demeli? Yahu insan bazen prezervatifi bile daha uzun süre çıkarmıyor. Muş. Arkadaşlar anlattı, bir filmde görmüşler.

Ve kitaplar, dergiler. Onların da gereksizi olur mu, demeyin. Komiklik olsun diye aldığım ve bir uzaylıyla temas hâlinde olduğunu iddia eden bir târikatın çıkardığı dergiler, Katar emirliğinin "1 Nisan neden şeytan işidir" başlıklı İngilizce kitapçığı, Murat 124 bakım kitabı, önerilerine uymaya kalksam başta duvar olmak üzere hiçbir şeyi yerinde bulamayacağım 1988 Berlin seyahat rehberi, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti, ortaokul birinci sınıflar için tarih kitabı. Çöpe.

Ama en çok, 16 VHS kasetten oluşan Wim Wenders film seti içimi acıttı. İnternetin ilk zamanlarında amazon benzeri bir Alman sitesinden iki aylık maaşımı verip almış, posta gümrüğünde günlerce uğraşmıştım. Karım bile kasetlere uzun uzun baktığımı görünce "Hayatım onlar dursun istersen," dedi ama ben artık eski ben değildim.

Üç uzun günün sonunda odadan kredi kartlarımın kimbilir kaç kere dolup taşmasına neden olmuş, kimbilir kaç kez minimum ödemeyi anca yapabilmeme yol açmış ve temelden eve girsem daire sahibi olacağım parayı, oturup yazsam beş roman çıkartacağım zamanı harcatmış süprüntülerimin doldurduğu iki battal boy çöp torbasıyla çıktım. Hayır, artık bir şey alırken aklıma hep "Bilgisayardan televiyon izlerim hem Cine5'i de çözüyormuş," (Çözemedim) diye aldığım TV kartı, "Telsim'de GPRS bedavaymış, bunun bilgisayarla bağlantısını kurar, internete de bedava girerim," (Giremedim) diye aldığım GPRS'li telefon gelecekti.

Çöpü attıktan sonra eve dönerken telefon çaldı. "Sadece 24 aylık taahhüt karşılığında hiçbir ücret ödemeden tüm belgesel ve müzik kanallarını izlemeye ne dersiniz?" diyordu telefondaki ses. Makul bir teklifti. Ne zamandır Antik Uzaylıları, Depo Savaşçılarını falan izlememiştim. Heyecanla evet dedim.

Eve geldiğimde karımın bir sürprizi vardı. "VPN'le Netflix'e üye oldum, artık bu kutuya gerek kalmadı," diyerek az evvel 24 aylık taahütte bulunduğum TV şirketinin kutusunu kucağıma verdi, "Çağır da gelip alsınlar kutularını başlarına çalsınlar," dedi. "Ben elden teslim ederim hayatım," diyerek kutuyu alıp dergiye geldim. Şimdi 24 ay kadar dergideki dolabımda bekleyecek.

BEN

ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Bir keresinde Ankara'da sahnedeyim. Yüksek enerjili oyun. İçerisi tıklım tıklım. İyi eğleniyoruz. Fakat en önde bir çocuk var, hiç gülmüyor. Hiç ama. O gülsün istiyorum ama o hiç gülmüyor. **Herkeşler** gülüyor, o katiyen gülmüyor. Gülmüyor anam gülmüyor. O gülmüyor ya, ben sadece onu görüyorum. O acaba neden gülmüyor. O gülmüyor ya, benim gözüm hep onda. Deli çıkacağım, acaba neden gülmüyor. Koca bir oyun boyunca bir kez mi gülmez, gülümsemez bir insan be. Yemin ediyorum ayıptır ya. Bazen de ayıp olmasın diye de gülmek lazım. Lütfen ama. Neyse oyun bitti. Acayip mutsuzum. Alkış kıyamet arasında indim sahneden. Gülmeyenin yanından tavırlı geçtim. Lanet olsun dedim. Kulise girdim. Harikaydın dediler. Ya dedim nereye harikaydım, gülmedi ki hiç ama o dedim. O kim dediler. Bilmiyorum dedim. Derken o geldi. Gülmeyen. Elimde kitabım, imza istiyor. Dayanamadım artık. Güzel kardeşim benim dedim ya. Sen dedim belli ki beni seviyorsun, oyunda da en öndeydin, kitabım elinde, imza istiyorsun, neden hiç gülmedin dedim ya, ayıptır sorması dedim. "**Yız kıslırımdın ımılıyıt ıldım bın**" dedi. Yüz kaslarından ameliyat olmuş. Ben bir üzüldüm. Kitabı özenle imzaladım, öpüştük, gitti sonra. Yıkıldım ben ama. Yüz kaslarından ameliyat olmuş bir insana ne ettim ben öyle dedim ya, benim dedim ya, yatacak yerim yok dedim ya. Daha sonra düşündüm, ulan dedim yüz kaslarından ameliyat olmak diye bir şey mi var. Daha sonra düşündüm, neden olmasın diye düşündüm. Bu da böyle bir anımdır.

æ Biraz önce hayali kuzenim geldi yine eve. Bu arada bu hayali kuzenimin seveni çok olduğu gibi, tek tük de olsa "ağabey n'olur yazma" diye kendini yerlere atanı da var. İki görüşe de saygı duyuyorum, ama ben yine kafama göre takılıyorum. Önce ben eğleneceğim. Ben eğleniyorsam sorun yok. Ha bazen fazla uzayınca bayıyor, onu da fark ettiğim zaman zaten yazmıyorum. Ayrıca bu hayali kuzen de yaz aylarında çok başka geliyor. Her geldiğini yazmıyorum tabii. Ama bazen bir geliyor, yazmasan olmaz. **Alpay'ım** dedi bana. Dedim **söyle**. **Çüküm çekiliyor** dedi. **Neyy** dedim, **o ney lan öyle** dedim. **Bildiğin çüküm çekiliyor Alpay'ım** dedi. **Bilmiyorum oğlum, İsmail Hasta Ruh öyküsü vardı böyle, onun gibi mi** dedim. **Yok olm** dedi, **bu bambaşka** dedi. **Bildiğin yok olmak istiyor çüküm** dedi. **Nasıl anlatsam, bu hani böyle denize girersin de, soğuktan böyle ürkmüş bir kaplumbağa gibi hani kendini geri çeker, büzüşür, tanıyamazsın, öyle değil** dedi. **Sebepsiz, çok daha kuvvetli bir geri çekilmeden bahsediyorum, ara ara tutup çekiştirmesem yemin ediyorum çüksüz kalacağım, ondan sonra zaten yaşamamın da bir anlamı yok** dedi. **Ee** dedim. **Sünnet olmakla ilgili olabilir ama bence** dedi. **Nasıl** dedim. **Ağabey şimdi normalde bu çük başı sünnetsiz iken evi barkı olan bir insan gibi, arada pencereyi açıyor, dışarıya çıkıyor, bazen ortamlara giriyor, ama normalde yani çoğunlukla evinde oturuyor, huzur içinde bir yaratık, sünnetsiz iken ise bu hep dışarıda, yıllar yılı avare gibi dışarıda, e bir yerden sonra da kendisine sığınabileceği bir yer arar bu, bence benim yaşadığım da tam olarak bu, engel olmasam bir kaçacak, ondan sonra da uğraş dur** dedi. **Bir de yaz aylarındayız, normalde bunun salması lazım, tam tersi** dedi. **Gösteriyorum bak** dedi. **Lan** dedim **git**. Gitti hemen. Sustum. Sonra içime bir vesvese düştü, kendi çüküme baktım. Ne bileyim, içim ferahladı. Her şey yolunda dedim, sevindim.

æ Berber aynasındaki Alpay'ı sevemedim.

æ Geçenlerde bir arkadaşın evindeyim, **aç bir koka kola** dedim, anlamadı, **voaaç bir koka kola** dedim, açtı.

æ Çizerler genelde eski çizgilerini sevmezler. "Eskiden ne güzel çiziyormuşum" diyen çizer büyük sıkıntıdadır.

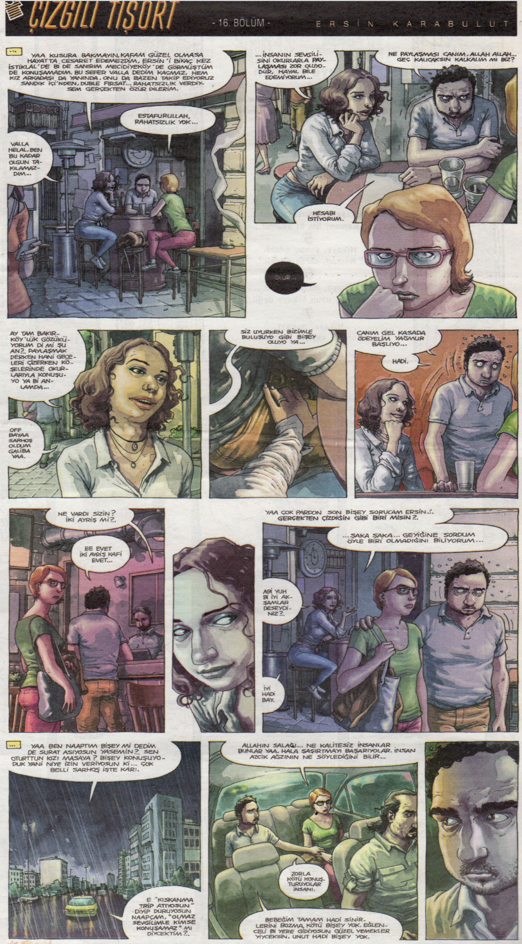
æ Her şeyden kuş kafesi yapmak istemek gibi bir içgüdüm var. Her şeyden ama. Evden masa mı atılacak, ya ben bundan kuş kafesi yaparım diye düşünüyorum. Bulaşık makinesi mi pörtledi, ben diyorum bundan kuş kafesi yaparım. Yapmıyorum gerçi ama en azından öyle bir düşünce geliyor.

æ Bir de Özlem'imle aramızda "neye güldün" muhabbeti var. Yani ben hep soruyorum "neye güldün" diye. Köşemi bazen, İsmail Hasta Ruh'u ise kesin okutuyorum. Ve o okurken bekliyorum gülmesini. Gülmemek için kastığını görüyorum ama. Çünkü biliyor ki gülerse o meş'um soru anında gelecek, "neye güldün?" Genelde neye güldüğünü söylemek istemiyor çünkü saçma da bir yandan. "Şurasına güldüm, şuna güldüm", ne bileyim, saçma yani. Bir de galiba hoşuna da gidiyor. Ben çok merak ediyorum, o öyle onu söylemedikçe ben iyice bir şişiyorum ya, o halimi görmek, beni resmen kıvrandırmak onu mutlu ediyor. "Neye güldün?" "Neye güldün?" "Ya neye güldün ya?" "Ya ama lütfen söyle, neye güldün?" "Ciddi söylüyorum bak, neye güldün?" Sonra bana gülmeye başlıyor. Deli çıkacağım, o olacak. Neye güldüğünü söylüyor nihayet ama bu arada da burnumdan da gelmiş oluyor. Böyle bir insanız biz, yapacak hiçbir şey yok. "Neye güldün?"

æ **Hiç birşey**'deki tashih de hiçbir şeyde yok.

æ Sevgilerimle.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

İki Resim Arasındaki 7 Fark

Hikaye-Roman

1

Hikaye, çarpıcılığıyla dalgalandırır...
Roman, toplayıcılığıyla durulandırır...

2

Hikaye, yüz metre...
Roman, maraton...

3

Hikaye, herkeste var...
Roman, romancıda var...

4

Hikaye, istenirse anlatılır...
Roman, illa ki okunur...

5

Hikaye, sonuç odaklı...
Roman, süreç odaklı...

6

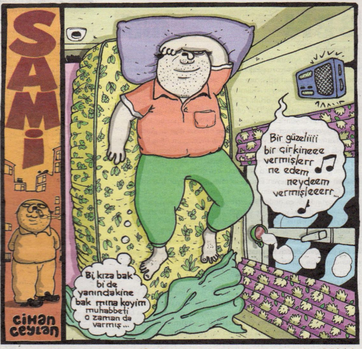
Hikaye, minik roman...
Roman, uzun hikaye değil...

7

Hikaye, nakavt...
Roman, sayıyla yenmek...

(Son madde Erden Kıral'dan alınmıştır. Teşekkürler..)

N.Ş.A NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Normal şartlar altında, adım adım bir istihbarat devletine dönüşen, ülkedeki ortaokul öğrencisinden yetmiş yaşında ninesine her tür muhalifi takip altına alan, yeri geldiğinde muhalif facebook mesajlarının sahibini bile arayıp tarayıp bulan bir ülkede; ülkenin en büyük şehrinden istihbarat elemanlarının bilgisi ve muhtemelen takibiyle yola çıkan onlarca kişilik bir grubun, vardıkları noktada uğradıkları ve muhtemelen yine orada hazır bulunan istihbarat elemanlarının gözünün önünde gerçekleşen bir bombalı saldırının failinin kim olduğu hadi yine bilinmeyebilir ama kimler olmadığı açıkça ortadadır. Bu failler **savaş çıkartmak için kendi topraklarına füze atmayı göze alanlar**, bu iş huzur içinde çözülsün istiyorsanız 400 milletvekili verin diye tehditler savuranlar, **oturduğu her satrançta çoban matı olacağı hâlde kendini stratejik derinlik uzmanı zanneden profesörler,** kahve goygoyunu diplomasi zanneden sahtekâr gazeteciler, **iç savaşın kasıp kavurduğu bir ülkeye, sırf kafa kesmek ve tecavüz etmek için dünyanın dört bir yanından gelen sosyopatları besleyen, savunan, silahlandıran namussuzlar,** işledikleri suçların hesabını verme korkusuyla gözü dönen bir iktidarı savunmak için şekilden şekile giren ve yüzüne o iktidar tarafından tükürüldüğünde bile yarabbi şükür diyen bnagalez'ler, **yaşadığı toprakları savunan insanları ithal sosyopatlardan daha tehlikeli göstermeye çalışan satılık genel yayın yönetmenleri,** yarım asırdan beri aile boyu sadece iktidar çanağı yalayan ve onlarca kişinin ölümünden sonra gevrek gevrek gülen insanlık virüsleri, **kanlı örgütlere silah taşıyan tırlara yol verip savaş mağduru çocuklara oyuncak taşıyanları hedef gösterenler,** ve gazetecilerin burada kafa kesen teröristler var mı sorusuna gazetecileri tutuklatarak cevap veren yetkilileri ve hatta ve hatta vesayet sona eriyor diye ülkenin en önemli kurumlarının dünyayı pespaye televizyon dizilerinden öğrenmiş gibi görünen çapsızların yönetimine geçmesini alkışlayan şaşkoloz fikir adamlarından biri, bir kaçı ya da hepsi birden olabilir. Ama böylesine korkunç bir saldırının faili olmadığı kesinlikle ortada olan tek insanlar, elbette bu saldırıda hayatını kaybeden, çoğu gençliğinin baharında maktullerdir. Ama **Yeni Türkiye'de** her alçakça saldırı, her göz göre göre gelen katliamın ardından; hâlâ ve ısrarla hedef şaşırtmaya çalışarak, bir anda vücutları parçalanarak ölen onlarca gencin, kendi kendilerini öldürdüklerini veya arkadaşları tarafından öldürüldüğünü iddia edebilecek kadar kendinden geçmiş ruh hastaları çıkabilir bu ruh hastaları özel televizyon kanallarına atanarak gelmiş soytarılar da olabilir. **Yeni Türkiye** katliamların failini maktuller arasında arayan bir ülkedir.

Normal şartlar altında, ülkenin tarihi mirasını berhava ederek tarihi eserleri göz göre göre tahrip eden, şaibeli bir ticaretle yüzlerce milyon dolarlık vergi kaçıran, en yetkili isimlere nasıl ve ne kadar rüşvet verdiğini anlattığı konuşmaları youtube'da bile yayınlanan, kendisini protesto edenleri korumalarına dövdürüp elini kolunu sallayarak dolaşan, verdiği rüşveti kabul etmeyen memurlara hayatı zindan eden ve içişleri bakanlarının ücreti mukabilinde önüne yattığı bir dolandırıcı; gazeteler yaptığı hukuksuzlukları haber yaptığında zerre kadar utanması kalmışsa utanır, kalmamışsa bile susar oturur. Ama **Yeni Türkiye'de** yaptığı hukuksuzlukların listesi bir düzine meslekten suçlunun sabıkasını sollayan bir adamın "herkesi mahkemeye vereceğim," diyerek üste çıkmaya çalıştığını görebilirsiniz. Arsıza elini verip kolunu kaptıran **Yeni Türkiye'nin** bu gidişle bütün bir halk olarak mahkemeye verilmesi ve haciz yoluyla ülkenin tapusunun pavyon fedaisi kılıklı bir serserinin üzerine yapılması bile beklenebilir. **Yeni Türkiye** yavuz hırsızın tüm ev sahiplerini bastırdığı bir ülkedir.

Barış UYGUR

Bir önceki sayfadan devam

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

● *"Fanilik bile sonsuzluğun şarkısını söyler."*

–Sezai Karakoç, Ruhun Dirilişi'nden

● **'BUNLAR' adlı protest müzik grubu kurun. Sonra bana yazın, söz yazayım. Ayarlayın bunu!**

● Pe Ka Ka'nın silah bırakmasıyla beraber, Tu Ka Ka da nefret bıraksın...

● **Yurtdışındaki Türkleri takip edenler, Mc Donald's'ın kesinlikle Türk ortağı bulunduğunu sanıyolardır ha. Pilavı böyle sevemedin be ya!..**

● Merkez, genellikle en güzel gizlenme yeri...

● **Çoktanrılı din yalan! Yoksa hangi tanrı, çocukları 'çirkin' diye seven bir kavmin olmasına izin verirdi?!**

● Dünya kültürüne tek katkımızın 'yoğurt' olduğu, terbiyesizliğe meyyal bir küçümseyişle söylenir bazan. Eee, yoğurt, daha ne olaydı? Bazı maçlar 1-0 alınır. Dilde 'kısmet' neyse, damakta 'yoğurt' odur...

● **Ömrün bi asgari yaşı olmalı, 101 örneğin, pişti gibi en az 101'de bitmeliyiz...**

● "Yalnız yaşama amca, seni bi Suriyeliyle evlendirelim." Diyolar. "Acele etmeyin, Ukrayna da karışıyo" diyo adam...

● **John Wayne sıcak içecek idi, Clint Eastwood buzlu sıvı...**

● Uludağ'ın eski adı 'Keşişdağı'ymış, en tepede bir keşişin yaşadığına inanılırmış eskiden. Sanırım Keşişdağı'nın Uludağ'a dönüştüğü gün İda Dağı, Kazdağları oldu, İsa Kulesi de Galata Kulesi...

● **'Prostat' kelimesi sadece scrabble oynarken sevimli...**

● Tolstoy'un 'İki Süvari Subayı' adlı hikayesinde çok acaip detay var. Aşırı coşkulu bir eğlencede, tiplerden biri çok eğleniyor görüntüsü verebilmek için şapkasını çıkarıp saçlarını karmakarışık ediyo bir an...

● **Uluslararası bi heykel sempozyumuna biri Peru'dan, diğeri Tayvan'dan katılan heykeltraşa bizim garsonun "Siz kardeş misiniz?" diye sorması... Hayır, bu kadar benzemeyen iki insan... Bi de Tayvan'da bi gelenek varmış, bazı Tayvanlılar günün ikinci çişini, sıhhat amacıyla içerlermiş... "Niye ilk çiş değil" diye sorulunca, "İlk çiş zehirli olur" cevabı gelmiş... Tayvanlılar, üçüncü çişi ne yaparlar, işte onu öğrenemedim...**

Zeki taklidi yapmaktan yorulan da gördüm...

● Üstünde minik yanık şeklinde delikli tişört, gömlek falanla gezenlere 'abasıyanık' diyebiliriz gönül rahatlığıyla!

● **Lojmanlarda Cihan ve Tarkan isimli iki kardeş vardı çocukken. Karadenizli kardeşler, fanatik Trabzonspor taraftarıydı. Büyük olan, adını soranlara "Adım Cihan ama büyüyünce Şenol olarak değiştirecem" derdi hep. Öyle bi Şenol Güneş hayranıydı ki, her deyişinde ben de inanırdım ismini değiştireceğine.**

● Matematikte problem çözmekten daha zevkli olan prob-lem yazmak da değil, o problemi çözdüren formülü yazmış olmak...

● **Onur Çağlar'la telefonda konuşuyoduk, Polyanna'nın doğu kadar eski doğu sözü "Her işte bir hayır var'ın ambalajlı, kahraman kişili hali olduğunu söyledim. Sonra da "Polyannı'da harcamayalım, ço[k] efsane tiplemeydi, di mi" dedim, Onur'un ceabı şöyle oldu: "Yaşanır!"**

İler[i] İleri

● Peki Ediz Hun'un Büyükada'd[a]ki terasında, dünyanın çeşitli yer-lerinden getirilmiş 3000 tanelik kaktüs koleksiyonu olması... Alo, ne diyorum, ÜÇ BİN KAKTÜS! Hakiki yıldız insansınız Ediz Bey...

● **Cihangir'de Korkut Tufan'la birlikte tuhaf apoletli beyaz üniforma giymiş bi genç gördük. 'Nerenin askeridir, denizci midir' derken, dikkatli bakınca anladık ki, çocuk asker değil hipster imiş.**

● O sıcakta neyin üniformasıysa, pazar pazar, bayram günü. Bi de bıyıklı falan, iyiden iyiye fragman gibi...

● **Brüksel'de yaşayan Türk berberin "Türkiye'ye çok**

Suriyeli geldi" diye şikayet etmesi...

● Adamın çok yaşlı babası hastaneye kaldırılmış. Kapıda beklerken, doktorun içerde "Bu hasta fazlasıyla sararmış, galiba gidici" dediğini duyunca "Yok, yok! Babam hep çok sarışındır" diye içeri dalmış. Hakkaten de taburcu olmuş sarı amca...

● **Sanki mizahçılar, bir zamanlar Güzel Sanatlar'dan çıkardı genellikle, şimdi daha ziyade mühendislik okuyolar...**

Demokrasi: recede oral lem...

● "Türkçede çok az kelime var aaağbiee!!" dedi. "Aaağbiee sanırım Norveççe" demedim, "Sen grafikersin, senin işin çizgiyle, Türkçeden ne istiyosun?!" dedim. "Bazen uygun kelimeyi bulmakta zorlanıyorum" dedi. "O senin şahsi zorlanışın, üstelik gayet Türkçe zorlanıyosun" dedim. "Hayret bi olay" ünlemiyle kapandı paragraf...

● **Sloven kökenliymiş 'mızrak' kelimesi. Yalnız güzel yayılmış, süt gibi dökülmüş geniş coğrafyaya. Mızrak kendine yer açmıcak da ne açıcak?!**

● Futbolcu olma hayali kurmayın demiyorum, gene kurun. Lakin tenisçi olun! Kafa topuna çıkıp kafa kafaya çarpışma riski, bu çağın kahramanlığı. Lakin "Ne kahraman olsun, ne de kahramanlığa gerek olsun" diyor B. Brecht. Tenisçinin steril ve tek başına yıldızlığı, açık ara ışıltılı...

● **Hiç bi şeyi kafaya takmayan, gayet rahat, ne lakayt bir Mehmet varmış, arkadaşları 'Gayrı Mehmet' diyorlarmış!..**

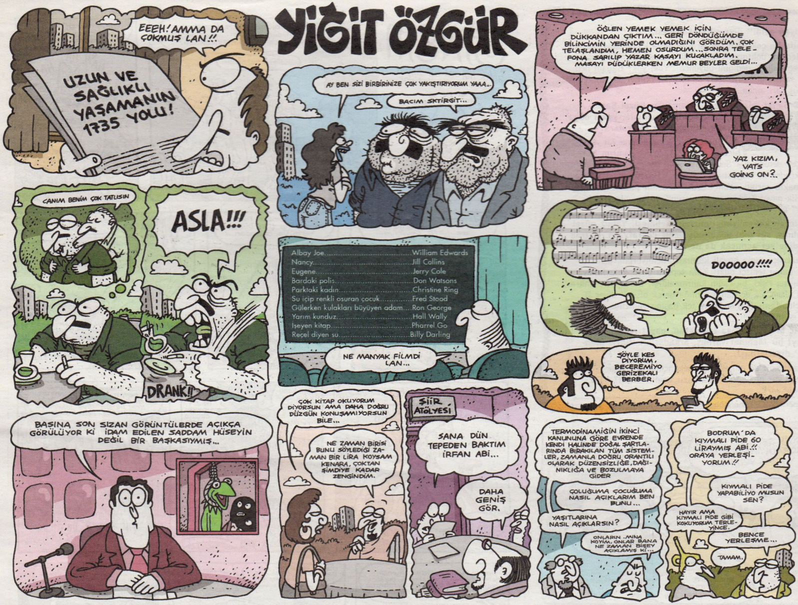
● Karadeniz'de müşteri ile mekancının diyaloğu:
-Kahve var mı? –Var ama hazır değil. –Nasıl? –Toz halinde var!..

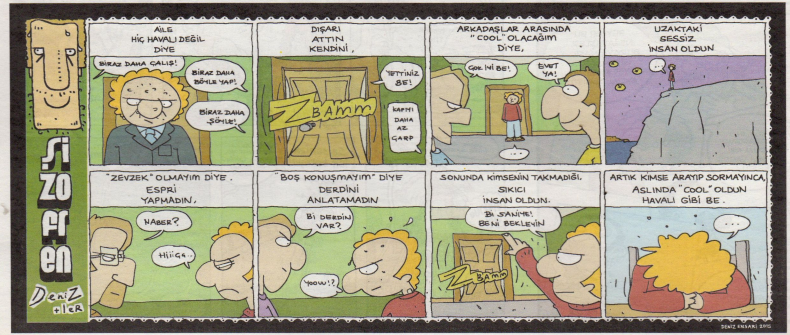
vedatozdemiro@gmail.com

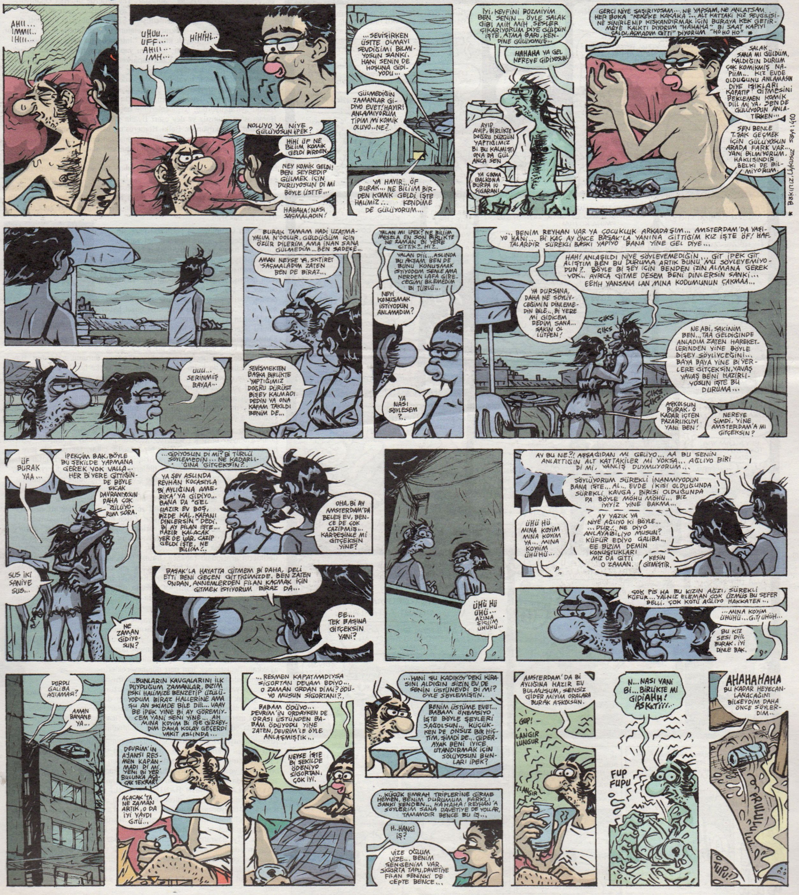

YİĞİT ÖZGÜR
EEEH! AMMA DA ÇOKMUŞ LAN!!
UZUN VE SAĞLIKLI YAŞAMANIN 1735 YOLU!
AY BEN SİZİ BİRBİRİNİZE ÇOK YAKIŞTIRIYORUM YAAA...
BACIM SKTİRGİT...
ÖĞLEN YEMEK YEMEK İÇİN DÜKKANDAN ÇIKTIM..., GERİ DÖNDÜĞÜMDE BİLİNCİMİN YERİNDE OLMADIĞINI GÖRDÜM. ÇOK TELAŞLANDIM, HEMEN OSURDUM... SONRA TELEFONA SARILIP YAZAR KASAYI KUCAKLADIM. MASAYI DÜDÜKLERKEN MEMUR BEYLER GELDİ...
YAZ KIZIM, VATS GOING ON?.
CANIM BENİM ÇOK TATLISIN
ASLA!!!
DRANK!!
Albay Joe..........William Edwards
Nancy..........Jill Collins
Eugene..........Jerry Cole
Bardaki polis..........Don Watsons
Parktaki kadın..........Christine Ring
Su içip renkli osuran çocuk..........Fred Stood
Gülerken kulakları büyüyen adam....Ron George
Yarım kunduz..........Hall Wally
İşeyen kitap..........Pharrel Go
Reçel diyen su..........Billy Darling
NE MANYAK FİLMDİ LAN...
DOOOOO!!!!
ŞÖYLE KES DİYORUM, BECEREMİYO GERİZEKALI BERBER.
BAŞINA SON SIZAN GÖRÜNTÜLERDE AÇIKÇA GÖRÜLÜYOR Kİ İDAM EDİLEN SADDAM HÜSEYİN DEĞİL BİR BAŞKASIYMIŞ...
ÇOK KİTAP OKUYORUM DİYORSUN AMA DAHA DOĞRU DÜZGÜN KONUŞAMIYORSUN BİLE...
NE ZAMAN BİRİSİ BUNU SÖYLEDİĞİ ZAMAN BİR LİRA KOYSAM KENARA, ÇOKTAN ŞİMDİYE KADAR ZENGİNDİM.
ŞİİR ATÖLYESİ
SANA DÜN TEPEDEN BAKTIM İRFAN ABİ...
DAHA GENİŞ GÖR.
TERMODİNAMİĞİN İKİNCİ KANUNUNA GÖRE EVRENDE KENDİ HALİNDE DOĞAL ŞARTLARINDA BIRAKILAN TÜM SİSTEMLER, ZAMANLA DOĞRU ORANTILI OLARAK DÜZENSİZLİĞE, DAĞINIKLIĞA VE BOZULMAYA GİDER
ÇOLUĞUMA ÇOCUĞUMA NASIL AÇIKLARIM BEN BUNU...
YAŞITLARINA NASIL AÇIKLARSIN?
ONLARIN .MINA KOYİM, ONLAR BANA NE ZAMAN BİŞEY AÇIKLAMIŞ Kİ...
BODRUM'DA KIYMALI PİDE 60 LİRAYMIŞ ABİ.!! ORAYA YERLEŞİYORUM.!!
KIYMALI PİDE YAPABİLİYO MUSUN SEN?
HAYIR AMA KIYMALI PİDE GİBİ KOKUYORUM TERLEYİNCE.
BENCE YERLEŞME...
TAMAM.

ŞİZOFREN
DENİZ +LER
AİLE HİÇ HAVALI DEĞİL DİYE
BİRAZ DAHA ÇALIŞ!
BİRAZ DAHA BÖYLE YAP!
BİRAZ DAHA ŞÖYLE!
DIŞARI ATTIN KENDİNİ,
ZBAMM
YETTİNİZ BE!
KAPIYI DAHA AZ ÇARP
ARKADAŞLAR ARASINDA "COOL" OLACAĞIM DİYE,
ÇOK İYİ BE!
EVET YA!
...
UZAKTAKİ SESSİZ İNSAN OLDUN
...
"ZEVZEK" OLMAYIM DİYE. ESPRİ YAPMADIN,
NABER?
Hiiiiga..
"BOŞ KONUŞMAYIM" DİYE DERDİNİ ANLATAMADIN
Bİ DERDİN VAR?
Yoouu!?
SONUNDA KİMSENİN TAKMADIĞI, SIKICI İNSAN OLDUN.
Bİ SANİYE! BENİ BEKLEYİN
ZBAMM
ARTIK KİMSE ARAYIP SORMAYINCA, ASLINDA "COOL" OLDUN HAVALI GİBİ BE.
...
DENİZ ENSARI 2015

Çarpışma

İpek & burak

Yazan çizen OKY

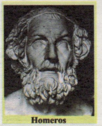

O SIRADA
ERMAN ÇAĞLAR

İş yerindeki tuvaletlerimizi çok iyi düşünmüşler. İç mimarlar, şirket yöneticileri, i.t. departmanı ve mühendisler bir araya gelmiş ve tuvaletleri tasarlarken bazı kararlar almışlar. Tuvaletlerde internet çekmiyor. Modemleri ayarlamışlar, bazı şeyleri düzenlemişler. Şirketin kablosuz interneti de çekmiyor, telefonun kendi interneti de çekmiyor. Büyük ihtimalle "internetlerini kesersek tuvalette yapacak bir şey bulamazlar, kakasını yapan çıkar işinin başına gider" diye düşündüler. Çalışanlar kaka yaparken facebook gezmezlerse verimlilik yüzde yirmi artar diye hesapladılar. Hiç bilmiyorum ki... Belki de kasıtlı bir olay değil, tuvaletler ters yerde kalıyor, internet o yüzden çekmiyor. Tuvaletteyken böyle şeyleri düşünüyorum. İnternet olmadığı için mail gelmiyor, telefon çekmediği için arayan ulaşamıyor. Kendime zaman ayırabiliyorum, düşüncelerimle baş başa kalabiliyorum. Telefonda Homeros'un ölümsüz ve dev eseri İlyada yüklü elektronik kitap olarak, açıyorum onu okuyorum. Belki Homeros'un haberi olsa hoşuna gitmez. Destansı eserinin s.k kadar telefon ekranından bir metrekare tuvalet kabininde okunduğunu bilse belki sinir hastası olur. Çok da umrumda değil açıkçası. Benim yazdığım yazılar da genelde tuvalette okunuyor, beni şikayet ederken göremezsiniz. Kendimi bir şekilde Homeros'la karşılaştırıyormuşum gibi oldu ama bu işler böyle. İddialı olacaksın, kendini ezdirmeyeceksin. Bir üçbin sene daha geçince kimin hatırlanacağı, kimin unutulacağı belli olmaz. Belki Homeros unutulur, "Kuzu Dilli Ozan Erman Çağlar" kalır. İnsanlık için büyük kayıp olur ama ben yine dalgama bakarım.

Homeros

Tuvaletten çıktığımda iş yerindeki herkesin üzerinde değişik, kıpır kıpır bir hal vardı. Güzel bir haber gelmiş. Bu halleri biliyorum. Ya birisi iş yerine bir tepsi baklava getirmiş, "baklavanızı masamdan alabilirsiniz" gibi bir mail gelmiş, ya yangın tatbikatı var, ya da ona benzer bir şey. İlk yakaladığıma "hayırdır?" dedim, "arife günü de tatilmiş, sana mail gelmedi mi?" dedi. İşte bu gerçekten güzel haber. Baklavadan da iyi, yangın tatbikatından da. Kimisi internetten uçak bileti almaya çalışıyor, kimisi telefonda "sizin arabada yer var mı?" gibisinden kulis yapıyor, tatlı bir panik havası var. Ben de vakit geçirmeden bebeğimi arayıp durumu açıkladım. Bayramda İstanbul'da kalıp "İstanbul çok boş, keşke hep böyle olsa" diye birbirimize destek oluruz diye düşünmüştük ama ani bir kararla bayram tatilimizi yollarda geçirmeye karar verdik. Neden olmasın? Bayılırım sekiz saat araba sürmeye. Altınoluk'a, annemin yazlığına gideceğiz, zeytinyağlı yemek ve karpuz yiyeceğiz. Sonra yine sekiz saat araba kullanıp İstanbul'a döneceğiz. Daha iyi bir tatil planı düşünemiyorum.

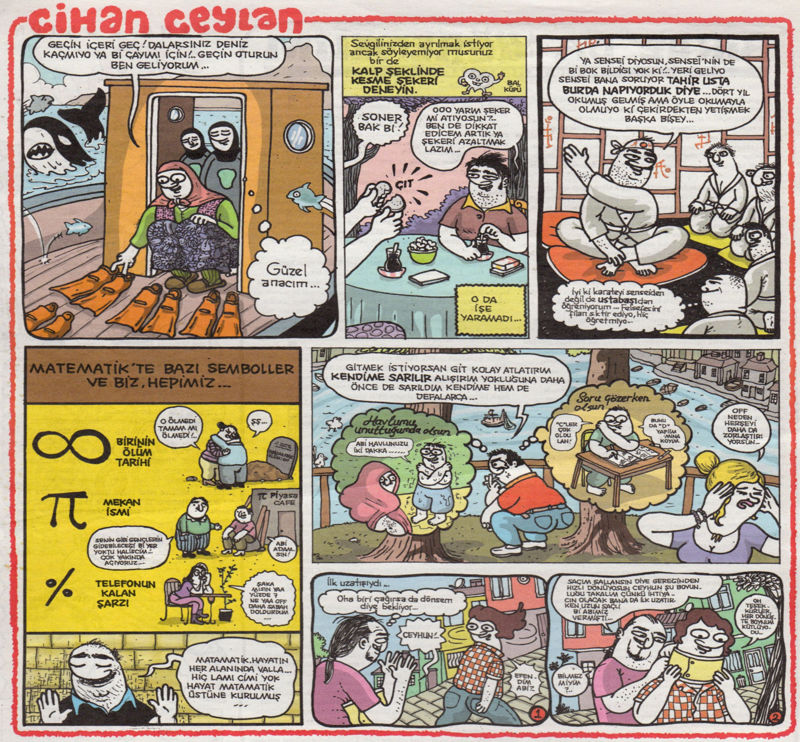
Olaysız bir yolculuk ve binlerce yerel radyo istasyonundan sonra Altınoluk'a olaysız ulaştık (Homeros'ta "Altınoluk'a olaysız ulaştık" diye bir cümle okuyamazsınız. Yolda bir tatsızlık çıkar, tanrılar bir şeye sinirlenir, tek gözlü devler kaya fırlatır, insanların gemileri batar falan, uzadıkça uzar olaylar. İnsanlar binlerce sayfayı böyle dolduruyor.) Zeytinyağlıları yedikten sonra annemle çay içerek Altınoluk'un durumunu konuşmaya başladık. Çok kalabalık, evet. Çocuklar çok gürültü yapıyor, evet. Çok sıcak ama evin içi serin oluyor, evet. Geçen sene evlere hırsız girmişti, bizim evin de penceresini zorlamıştı, bu sene sıkıntı var mı? "Bu sene jandarma çok iyi bakıyor. Zaten hırsız gelse bile kurusıkı tabancam var, pencereyi kapıyı zorlayan olursa sıkarım kaçar" diyor annem gülerek. Evde kuru sıkı tabanca mı var? "Rahmetli baban almıştı, yatak odasında çetiklerin olduğu çekmecede duruyor" diyor annem. Çetiklerin arasındaki tabanca. Fatma Girik'in köy yerinde devamlı birilerini vurduğu ya da "al bu tabancayı, namusumuzu temizle" diyereke cinayete azmettirdiği filmler gibi. Kurusıkı tabancamız var, neden benim haberim yok? Bakayım mı? "Çıkartma şimdi, patlar matlar akşam akşam" diyor annem. Ben o silahla saçma sapan hareketler yapmadan İstanbul'a dönmem. Kendimi tanıyorum.

Oyunlar, hareketler.

Akşam olunca annemle bebeğimi yazlık yer eğlencesi olarak incik boncuk pazarını gezmeye gönderdim. "Sen de gel" dediler, "ya gelirdim ama altı tane biram var, onları içmem lazım" dedim. İyice gittiklerinden ve şal almak ya da ayakkabı değiştirmek için geri dönmeyeceklerinden emin olana kadar bekledim, sonra kurusıkı tabancayı yattığı çetiklerin arasından çıkarttım. Aynı gerçek gibi tabanca. Çok iyi. O kadar da gerizekalı olmadığım için tabancayla oyunlar etmeden önce içindeki kurusıkı mermileri çıkarttım. Evin içinde sıcaktan bunaldığım için pantolonu da çıkarttım. Artık donlu ve silahlıydım.

Annem komşuları çok kötü alıştırmış. Kapının açık olduğunu görünce içeri girecek şekilde alıştırılmışlar. Bana da söylemedi "kapı açık olunca içeri komşu giriyor" demedi. Ben de onun rahatlığıyla evin içinde bira, silah ve donla dolaşıyordum. Balkon kapısından içeri giren kadın açısından da kötü oldu, benim açımdan da kötü oldu. Çok neşeli "İYİ BAYRAMLAR NERMİN HANIM, HAYIRLI OLSUN ÇOCUKLARIN MI GELDİ?" diye bağırarak girdi. Başkalarının evine bağırarak girmeyiniz. Kadını da tanıyorum, iyi niyetli bir kadın. Tam olarak donlu bacağıma mı yoksa elimdeki silaha mı bakacağını bilemedi. Sadece silahı bırakabildim, pantolonu banyoda çıkartmıştım, o konuda yapacak bir şey yok. "İyi bayramlar, annemler akşam pazarına çıktılar, ben yalnızım" dedim. Donlu ve silahlı bir insana göre çok naziktim. Ne diyeceğini çok bilemediği için "tamam yavrum, sen rahatsız olma, hoş geldiniz, hadi iyi akşamlar" diyerek girdiği kapıdan hızla geri kaçtı. Nasıl bir şey anladı bilmiyorum ama yanlış anladığına eminim.

groagh@gmail.com

CİHAN CEYLAN
GEÇİN İÇERİ GEÇ! DALARSINIZ DENİZ KAÇMIYO YA Bİ ÇAYIMI İÇİN!.. GEÇİN OTURUN BEN GELİYORUM...
Güzel anacım...
Sevgilinizden ayrılmak istiyor ancak söyleyemiyor musunuz bir de
KALP ŞEKLİNDE KESME ŞEKERİ DENEYİN.
BAL KÜPÜ
SONER BAK Bİ!
OOO YARIM ŞEKER Mİ ATIYOSUN?.. BEN DE DİKKAT EDİCEM ARTIK YA ŞEKERİ AZALTMAK LAZIM...
ÇIT
O DA İŞE YARAMADI...
YA SENSEİ DİYOSUN, SENSEİ'NİN DE Bİ BOK BİLDİĞİ YOK Kİ!.. YERİ GELİYO SENSEİ BANA SORUYOR TAHİR USTA BURDA NAPIYORDUK DİYE... DÖRT YIL OKUMUŞ GELMİŞ AMA ÖYLE OKUMAYLA OLMUYO Kİ ÇEKİRDEKTEN YETİŞMEK BAŞKA BİŞEY...
İyi ki karateyi senseiden değil de ustabaşıdan öğreniyorum... Felsefesini filan s.ktir ediyo, hiç öğretmiyo..
MATEMATİK'TE BAZI SEMBOLLER VE BİZ, HEPİMİZ...
BİRİNİN ÖLÜM TARİHİ
O ÖLMEDİ TAMAM MI ÖLMEDİ!..
ŞŞ...
MEKAN İSMİ
π Piyasa CAFE
SENİN GİBİ GENÇLERİN GİDEBİLECEĞİ Bİ YER YOKTU HALİSCİM!.. ÇOK YAKINDA AÇIYORUZ...
ABİ ADAMSIN!
TELEFONUN KALAN ŞARZI
ŞAKA MISIN YAA YÜZDE 7 NE YAA OFF DAHA SABAH DOLDURDUM...
MATAMATİK. HAYATIN HER ALANINDA VALLA... HİÇ LAMI CİMİ YOK HAYAT MATAMATİK ÜSTÜNE KURULMUŞ...
GİTMEK İSTİYORSAN GİT KOLAY ATLATIRIM KENDİME SARILIR ALIŞIRIM YOKLUĞUNA DAHA ÖNCE DE SARILDIM KENDİME HEM DE DEFALARCA...
Havlumu unuttuğumda olsun
ABİ HAVLUNUZU İKİ DAKKA......
Soru çözerken olsun
"C"LER ÇOK OLDU LAN!
BUNU DA "D" YAPIIM ·MINA KOYIM.
OFF NEDEN HERŞEYİ DAHA DA ZORLAŞTIRIYORSUN...
İlk uzatışıydı...
Oha biri çağırsa da dönsem diye bekliyor...
CEYHUN!..
EFENDİM ABİ?
SAÇIM SALLANSIN DİYE GEREĞİNDEN HIZLI DÖNÜYOSUN CEYHUN ŞU BOYUNLUĞU TAKALIM ÇÜNKÜ İHTİYACIN OLACAK BANA DA İLK UZATIRKEN UZUN SAÇLI Bİ ABİMİZ VERMİŞTİ...
BİLMEZ MİYİM?..
OH TEŞEKKÜRLER, HER DÖNÜŞTE BOYNUM KÜTLÜYODU...

ÖMER GÖKSEL
BU NE ARIYO LAN BURDA?!.
BİZİM OĞLAN??
OHA! YOK CANIM YA... YOK YOK.
BANA MEKTUP MU YAZDIN?!! YAAH ÇOK GÜZEL!!
OKU AMA ÖNCE...
DUR! DUR! BEN GİDİNCE OKU...
...NEREYE GİDİNCE?
KIZ ŞİZOFRENMİŞ YA LAN?!.
O ZAMAN TRİSAM MI YAPMIŞ OLDUM YANİ?!
VANDAME NERE GİTTİ? GÖRDÜNÜZ MÜ?
180°
BİZ BİRBİRİMİZİ SEVİYORUZ... YAŞ FARKI SORUN DİİL... YAŞ FARKI SORUN DİİL.. YAŞ FARKI SORUN DİİL... YAŞ FARKI...

BİRAZ DA YİĞRENELİM

Memo TEMBELÇİZER

İnsanlar iki çeşittir. Diyotlar ve transistörler.

Aslında elektronikten pek anlamıyordu. Mesela radyonun havadan gelen elektromanyetik dalgayı anteniyle elektrik akımına çevirmesine kadar olan kısmını anlıyordu, fakat antenle hoparlör arasındaki dirençler, kapasitörler, diyotlar ve de transistörler dünyası, bir mercimek çorbasından ibaretti onun için. Yine de çıplak ayakla toprak yolda ilerlerken sorduğu "Sizin de ayaklarınız çok fena olmuyor mu?" sorusuna arkadaşlarından biri "Oluyor, ama biz senin kadar kafaya takmıyoruz" diye cevap verince aklı ister istemez, anlayamadığı elektroniği anlayabilmek için beyhude okuduğu diyot ve transistör tanımlarına gitmişti. Evet, insanlar iki çeşitti; diğer herkes diyot, o ise transistör.

Neden bu kadar eziyete katlanıyordu? Üstelik tek eziyet çıplak ayak da değildi. Eziyetler silsilesi, sıcak ve rutubetli güney havasının terden sırılsıklam ıslattığı atletini ve donunu, terden yapış yapış olmuş beyaz sırtından ve pembe g.tünden sıyırarak soyunmasıyla başlıyordu. S.kiş sokuş çağrışımı olmayan doğal çıplaklık, insanın g.tünü kendi evindeki tanıdık, serin ve yumuşacık dokuma yüzeylere yerleştirdiğinde belki bir rahatlama, bir gevşeme ve hatta bir nebze özgüven yaratıyor olabilir. Fakat minimum masraf karşılığında maksimum gelir beklentisiyle derme çatma inşa edilmiş bir pansiyonun damına vuran öğlen güneşiyle fırın gibi ısınmış daracık odasında, içi dışına çıkarılıp oraya buraya bırakılmış bavullara küçük parmaklarını çarptırmadan adım attırmaya çalıştığı ayacıklarını, dokusuna henüz aşina olamadıkları yer döşemelerine tedirgince bastırıyorken ve nereye dokunsa yapışıveren terli g.tçeğizini yatağın üzerindeki zımpara gibi battaniyeye mecburen dokunduruyorken, özgüveni ancak ve ancak sıcaktan sarkaç gibi sarkan terli t.şşaklarını taşımak külfetinde olduğu halde büzüşüp düğme kadar kalmış zavallı s.kçağızı gibi acz içinde büzüşmüş olabilirdi.

Ter damlaları seyrek saçlarının arasından kayıp kaşlarının üzerinden göbeğine damlıyordu. Elinde tuttuğu plastik şişeyi sıkarak diğer elinin avucuna altmış koruma faktörlü kremden az bir miktar sıktı. Sonra şişeyi kenara bırakıp iki avucunu birbirine sürtüştürerek kremin iki tarafa eşit miktarda sıvanmasını sağladı. Terli suratında normal sosyal hayatta aşırı kaçabilecek abartılı bir tiksinti ifadesi vardı. O ki "Tavuk balık kelle, bunlar yenir elle" mottosuna yürekten inandığı halde sırf elleri yağlanmasın diye iki çatalla tavuk yeme teknikleri geliştirecek kadar elindeki yapış yapışlıktan nafret eden bir kişiyken, al işte, an itibariyle bizzat ve de bilfiil kendi ellerine dünyanın en iğrenç beyaz yapışkanını sıvıyordu. Ellerini her santimetre karesi terli derisinde gezdirerek önce yüzünü, sonra omuzlarını, sonra boynunu, sonra göbeğini, sonra kollarını, koltuk altlarını, belini, akrobatik hareketler eşliğinde sırtını, dizlerini, diz arkalarını, baldırlarını, topuklarını ve ayaklarının üstünü, yani az sonra altında meşin derili arkadaşlarıyla adeta çırılçıplak dolaşacağı öğlen güneşinin, değdiği anda kıpkırmızı kızartacağı her milimetrekare pembe beyaz cildini iğrenç yapışkanla kremledi. Bu kadar iğrençliğe, bu kadar eziyete, üç beş sap arkadaşıyla eğlenecek diye mi katlanıyordu? Yo, hayır, saplık coşkusuna saygısı ve sempatisi sonsuzdu fakat biraz coşku için biraz eziyete ancak diyotlar katlanırdı; o ise bir transistördü.

Yapışkan derisine naylon folyo gibi yapışıp kalan mayosunu zarla zorla çekiştire çekiştire giydi. Odadan çıkmaya yeltendiğinde ise ihtiyatsızlık edip terlik ya da sandalet getirmemiş olduğunu farketti. Ayağını daima yumuşacık çorabın ve sımsıkı ayakkabının içinde güvende tutmayı sevdiğinden, her adımda ayağın ucundan fırlayıverecek gibi hamle eden terlik denen o güvenilmezlik aksesuarını ve havadarlık iddiası sebebiyle çorapla giyilmesi çirkinlik addedilen ve fakat sırf bu sebepten çıplak ayak derisiyle plastik tabanı arasındaki teri hapsedip kızıştırarak ekşiten ve ayağı yaktığı gibi burnu da sızlatan, ayrıca her bir şeridi çıplak ayağını ayrı yerinden kesen sandalet denen o soytarılığı yanına almayı aklına bile getirmemişti. Kısa bir tereddütten sonra çoraplarını ve yüksek boğazlı kışlık trekking ayakkabısını giyip dışarı çıktı. Dışarıda on beş dakikadır onu bekleyen arkadaşlarından biri gülerek diğerlerini dürtüp onun ayakkabılarını gösterdi. Bir diğeri kürek gibi yaptığı eliyle ayaklarını işaret ederek "Hass.ktir, bunlarla mı geliyosun lan denize?!" dedi. "Sandaleti unutmuşum yaa" dedi yarı sırıtıp yarı sıkılarak. Diğer biri "Lan manyak mısın," dedi, "bizde de yok sandalet filan, bak, çıplak ayak gidiyoruz." Bir diğeri "Bot giymiş .mına koduğumun denyosu yaa" dedi. Dört sap arkadaştan biri terlikli, biri sandaletli, diğer ikisi çıplak ayaklıydı. Özgüveni s.ki gibi düğme kadar kalmış olmasaydı, mesela hava serin, güneş ılık, cildi kuru olsaydı, arkadaşlarının hem t.şşak geçmelerine hem de botları çıkarttırma ısrarlarına karşı dik durabilir, çoraplarını dizlerine kadar çekip "Bence siz de çorap giyin" diye komiklikler ve şakalarla yoluna devam edebilirdi. Fakat şu halde, vücut sıvıları ve aşındırıcı yüzeylerle yürüttüğü mücadelenin yanında bir de sosyal mücadeleye girişecek gücü yoktu. Gülüşmeler arasında "Hadi yaa, çok mu fena böyle" diye mırıldanarak ayaklarına baktı. Odaya dönüp ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. Ayağının birini odadan dışarı, dış dünyanın engebeli, sivri, batıcı ve delici dünyasına doğru uzatıp yavaşça yere koydu. Yerdeki irili ufaklı her çıkıntı, her pürüz sanki tabanına değil doğrudan beynine batıyor, feci şekilde canını yakıyordu. Arkadaşları artislik yapan sıradışı bir oyunbozanı normalleştirince rahatlamış, toprak yolda yürümeye başlamışlardı. Kah karşıdan gelen bikinili kızın g.tünden memesinden, kah işlerden güçlerden bahsediyor, kah sadece kendilerinin anlayacağı kötü şakalar yapıp anıra anıra gülüyorlardı. O da onların hemen arkalarından geliyordu fakat ne onlarla konuşabiliyor, ne de onlarla gülebiliyordu. Her adımda ağırlığını verdiği ayağının taban pozisyonunu ince ince hesapladığı için aklı, acılar içinde kıvrandığı içinse ruhu son derece meşguldü. Bir ara kafasını kaldırıp yalvarırcasına "Sizin de ayaklarınız çok fena olmuyor mu?" diye sordu. Arkadaşlarından biri eğlenceli muhabbetini lütfedip kesti, kafasını yarım arkaya çevirip "Oluyor" dedi, "ama biz senin kadar kafaya takmıyoruz." "Nasıl kafaya takmıyosunuz .mına koyyim ya, tabanlarım parçalanıyor diyorum!" Arkadaşının lütfü buraya kadardı, geri dönüp daha eğlenceli olan deminki muhabbetine devam etti.

Toprak yol bitince kuma vardılar. Kumu görünce herkes coşup şapır şupur denize koşarken o olduğu yerde kalakaldı. Sıcak kuma bastığında ayağının yumuşacık tabanına binlerce toplu iğne batıyordu. Ayağı vücudunun ağırlığıyla kuma batıyor, binlerce sıcak toplu iğne ucu taban derisine sürtüne sürtüne yer değiştiriyor, tabancağızının bebek teni gibi hassas orta kısmını adeta zımparalıyordu. Ağır ağır yürümeye başladı. Her adımda tabanı zımparalana zımparalana denizin kıyısına kadar ulaştı. Suyun başladığı yerde kum irileşti, sıcak toplu iğnelerin yerini buzdan çiviler aldı. Suyun çelik gibi soğuğu kılıç gibi ayaklarından girip böğrünü parçalarken, dalgaların gidip gelen akıntısı yüzünden artık ağırlığını düşüne düşüne veremediği ayaklarına dengesini kaybetmemek için ani reflekslerle yüklenivermek zorunda kaldığından buzdan çiviler en olmadık ve beklenmedik yerlerine giriveriyordu. Yine de azimle ilerledi. Keskin çelik kılıç önce dizlerini, sonra bacaklarını, sonra t.şşaklarını ve en son göbeğini kesti. Kabullenmek istemiyordu ama biliyordu ki artık vakit gelmişti. Son bir nefes alıp kendi taburesini tekmeleyen idam mahkumu gibi olduğu yerde çöküverdi. Artık seslerin boğuk uğultulara, keskin soğuğun serinliğe, acıların keyfe dönüştüğü açık yeşil, bambaşka bir dünyadaydı.

Denize girmeyi hiç sevmiyordu. Denize girmekten tiksiniyordu. Denize girmekten nefret ediyordu. Peki neden bu kadar eziyete katlanıyordu? Çünkü denize "girmekten" nefret ediyordu. Denize girmekten ve denizden "çıkmaktan." Denizde yüzmeyi ise seviyordu.

Hani adamlar demiş ya "No pain, no gain" diye. Yani acı yoksa kazanım da yok. Dikensiz gül olmaz hesabı. Hayatta elde ettiğimiz her güzellik için ödememiz gereken bir bedel var. Bu kuralı dileyen ahlaki, dileyen metodolojik bağlamda değerlendirebilir. Davranışsal bağlamda ise karşısında bir ucunda acı diğer ucunda ödül olan eylemi gören normal insan, bu eylemi hangi ucundan tutacağı ikilemine düşer; "önce acı sora ödül" mü, "önce ödül sonra acı" mı? Bazı insan acıdan ödüle çalışmaz; illa ödülünü önce alacak, külfeti sonra çekecek. Kimisi ise her halükarda çekeceği acıyı öne alıp sonrasında ödülün keyfini çıkarmayı tercih eder. Normal insan tıpkı birbirine ters özellikleri olan iki malzemeden yapılan bir diyot gibidir; akımı sadece bir yönde iletir, diğer yönden gelen akım işlemez. Denize girmekten nefret eden, denizde yüzmeyi seven ve denizden çıkmaktan yine nefret eden kendisi ise üç kutuplu bir transistör gibiydi; akımın işlemesi gereken giriş ve çıkış malzemeleri eş, ve fakat ikisinin arasındaki katmanı oluşturan üçüncü malzeme diğer ikisine ters. Böyle bir transistörde akımın girişten çıkışa işleyebilmesi için ortadaki üçüncü kutba ekstra bir akım gerekir. O, ruhunun giriş ve çıkışındaki böylesine abartılı hissettiği bu eziyetlere katlanmak zorunda kalıyordu, çünkü transistörvari tabiatı sebebiyle ortadaki ödül katmanına verilen küçük bir ekstra akım, ana akımı işletiyordu.

Suya alıştıktan sonra yarım saat kadar, az önce duygusal kontağı kaybetmiş olduğu arkadaşlarıyla kaba şakalar yapıp eğlenerek tekrar kontak kurmakla oyalandı. Arkadaşları denizde itişmekten sıkılıp karada geyik yapmaya karar verdiklerinde ise tereddüt bile etmeden onlara arkasını dönüp açık denize doğru uzaklaştı. Yüzme asıl şimdi başlıyordu. Önce altındaki mavi dev boşluktan korkana kadar açıldı, sonra geri döndü. Sonra kıyı kıyı giderek balıkları ve yosunları seyretti. Sonra biraz açılıp yunus gibi bata çıka yüzdü. Sonra biraz kurbağalama, ve sonra biraz sırt üstü. Sonra kendi soluk sesinden korkana kadar sırt üstü uzandı. Sonra hepsini tekrar yaptı, sonra tekrar, ve sonra tekrar. Evet, yüzmeyi herkesten biraz daha fazla seviyordu, ama aynı şeyleri satlerce tekrar tekrar yapmasının arkasındaki asıl mekanizma aşırı deniz sevgisi değil, her sıkılıp sudan çıkmaya meyledişinde gözünde canlanan çıkış eziyetiydi. Bazen çıkmak niyetiyle kıyıya geliyor, ayaklarında kumu hissettiği anda zihnini hemen yüzmenin güzelliklerine veriyor, tekrar tekrar yaptığı şeylerden en az sıkılmış olduğunu tekrar yapmak üzere takrar açılıyordu. Tam beş saat sonra arkadaşları "Hüooop, hiuooooop" diye bağırarak onu kıyıya çağırıp "S.kicem, bu ne yaa! Güneş batıcak .mına koyyim, kaç saat oldu lan, yemeği kaçırıcaz!" diye celallendiklerinde artık çıkması gerektiğine kanaat getirdi. Kıyıya doğru gittikçe sığlaşan suyun içinde çömele çömele sudan çıkmadan en sığ yere kadar vardı. Ayaklarını iğrenç kumlara koyup ayağa kalktı; bir anda açık yeşil mutluluk ütopyasından, yer çekimiyle çirkinleşmiş yeryüzüne geçiverdi. Çivili iri kumlardan çıkıp üzerinde ilerlediği toplu iğneler bu defa sadece nazik tabanlarını değil, aynı zamanda ayaklarının güneş görmemiş her girinti çıkıntısına yapışarak parmak aralarına kadar ayağının her yerini aynı anda zımparalıyorlardı. Her tarafından güneş kremiyle kaynaşmış yapışkan tuzlu su akıyor, mayosunu t.şşaklarına yapıştırıyordu. Mayosunun içindeki file şeklindeki anlamsız ağ, suyu emip peynir kıvanda yumuşamış s.kinin kafası üzerinde her adımda gidip geliyor, kumla birlikte hassas bölge zımparalama işine yardımcı olmaya çalışıyordu. Beş saatte güneş kreminin etkisi çoktan geçmiş olduğundan alnı, burnu, omuzları ve sırtı yanarak gerilmiş sızlıyorlardı. Her yeri yapışkan, her yeri zımparalı ve her yeni yanık halde toprak yol boyunca önündeki meşin derili arkadaşlarını takip ederek odasına vardı. Kendini derhal banyoya atıp duşu açtı.

Bir saat kadar sonra, üzerine böyle tatiller için aldığı yumuşacık şile bezi uzun kollusunu ve yumuşacık bez pantolonunu giymiş, ayaklarına yumuşacık çoraplarını geçirmiş, çorapların üzerine giydiği ağır ayakkabılarının bağcıklarını sıkı sıkı bağlamış, keyif ve huzur içinde serin çardağa uzanmış yatıyordu. Yumuşaklık, sıkılık, serinlik ve uzanmak; hayatta belki daha yüksek bir tatmin noktası yoktu onun için. Özgüveni bile canlanıp bir kaç santim uzamış, arkadaşlarının seyrek dokumalı şile bezinin altından belli olan gri atletiyle, çoraplarıyla ve ayakkabılarıyla t.şşak geçmelerine sempatiyle yaklaşabilecek kıvama gelmişti. Birazdan arkadaşları "Bütün gece burda yatıcaz mı .mına koyyim, ilerdeki barda süper manitalar var galiba" diyerek ayaklandıklarında hiç kılını kıpırdatmadı. "Hadi lan, dönüşte yine yatarsın olum çardağında" demelerine aldırmadı bile. O bir transistördü, ve bir transistörün "acı-ödül-acı" çeşidi olabildiği gibi "ödül-acı-ödül" çeşidi de olabiliyordu. Yumuşacık çardakta uzanmayı seviyordu, barda kızlara yakınlaşma çabası kaldıramayacağı derecede büyük bir külfetti, ve dönüşte yine yumuşacık çardakta uzanmayı seviyordu. Giriş ve çıkış ödül, ortası acı. Ve ilkinin aksine, bu diğer türlü transistörde girişten çıkışa giden asıl akım, eğer ortadaki katmanda ekstra akım yoksa işliyordu; varsa değil. Ve o bir transistördü; ayakkabılarını ve çoraplarını çok seven, yazlık bir transistör.

SON

info@cengizustun.com

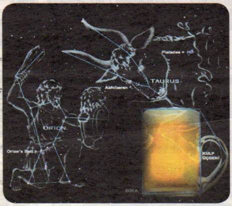
“kendimi durduracak değilim”
Fırat Budacı

GÖKANLAM

“Bak, Orion takımyıldızı! Muhteşem!” diyor. Bilgisine sahip olmadığım ve üstelik ilgimi çekmeyen bir şeye bakmak kolay değil, ama yine de bakıyorum. Gösterdiği bu yıldız kümesinden sadece üç yıldız görmeme rağmen, “Evet, çok güzel,” diyorum.

Dakikalardır “Bak!” diyor karım. Gökyüzünü işaret eden parmağının yönlendirdiği yerlere bakıp “muhteşem” bir şeyler görmeye çalışıyorum. Gösterdiklerinin hepsi yıldız. Bazılarının daha parlak görünmesi dışında birbirlerinden pek farkları yok. Bazı yıldızları hayali çizgilerle birleştirip oluşan figürü de görmem bekleniyor. Tava, cezve falan kolay da, beli kılıçlı, eli kütüklü bir avcıyı boğaya saldırırken görmek kolay değil. “Bak, yaz üçgeni, gördün mü?” diye devam ediyor. Benim için yaz üçgeni, bira, yemek ve yatmak. Denize girmek bile yok. “Evet, gördüm,” diyorum. “Bak!”lar bitmiyor. Ara sıra da, “Yıldız kaydı gördün mü?” diyor. “Hani nerde?” deyip hareketli bir şeyler arıyorum, ama sevgili karımın el çırpmaya varan meteor sevincinden başka bir şey göremiyorum. Bir bok görmeden tuttuğum bu kaçıncı dilek? İşim zor. Gökbilim ve romantizm arasında çırpınıyorum. Muhteşem gökyüzünün altında tedirginim. Yaklaşık bir saattir şehir ışıklarının kirletmediği güzel bir Datça gecesinde havaya bakıyoruz. Belli ki bu gökyüzü daha çok övülecek. Bu nadide coğrafyada bulunduğumuz için geceler boyu şükredilecek.

Ben ne yapabilirim? Büyük ve Küçük Ayı düzeyindeki bilgimle, gökyüzü ve romantizm konusunda “ayı” parantezinde kalmış bir insanım. Sevgili karım, romantik coşkusunun birazını astronomiye birazını da astrolojiye yedirerek bazı bilgiler veriyor: Crux denilen haç şeklindeki takımyıldızı “ancak ve ancak” güney yarımküreden görünürmüş. Oysa ben gecenin bu kör karanlığında sahilde yattığım yerden bir sürü haç görebiliyorum. Haç kolay. Yıldızlarla uğraşan insanoğlunun nokta birleştirme hevesi çok saçma. Sonuçta dağınık düzendeki yıldızları birleştirirken hangi şekli istiyorsan çıkarırsın. Önce kafanda figürü bul, sonra yıldızları ona göre birleştir. Gayet basit. Yıldızları kafama göre birleştirip bir gözlük, bir bira şişesi ve bir Arjantin bardak ortaya çıkarınca tespitimden iyice emin oluyorum. Kısa bir araştırmanın ardından, “Bak, orda ızgara levrek var,” diyorum karıma. Küçümseyerek gülüyor. Parmağımla önce levreği sonra da ızgara izlerini göstermeye çalışıyorum, ama parmağım bu detaylı figür için biraz kalın kaçıyor. Sıkıcı gökyüzüne lezzet getiren bu keşfim, onun için bilim ve romantizmin buluştuğu, mitolojik hayvanların dans ettiği gökyüzüne ihanet. Hiç ilgilenmiyor levreğimle.

Ben daha ne yapabilirim? Yaklaşık iki saat oldu. Aslında yattığım yerden yukarıya çok uzun bakabilen bir insanım, ama baktığım yerde genelde tavan olur. Tavan insanı yormaz, beyaz ve sabittir, kayanı, yanıp söneni, ayısı, aslanı, boğası, avcısı yoktur. Oysa gökyüzüne bakmak hem bilgi hem de coşku gerektiriyor. Zor iş. Sevgili karım, seyrettiği manzaranın görkemi karşısında insanın önemsizliğine dair bir şeyler söylüyor. Evrenin büyüklüğü karşısında insanın minikliğiyle ilgili bilindik şeyler. Canım daha da sıkılıyor. Şimdi bu durumda, yattığım yerden kendimi uzayda bir nokta olarak görmem ve bu düşünceden yola çıkarak kibrin gereksizliğini, hırs ve başarının zavallılığını, hayatın kısalığını falan mı hissetmem gerekiyor? Böylelikle kendimi iyice önemsiz hissederek rahatlayacağım öyle mi? Peki bunca iş, aş, şort, tişört, güneş gözlüğü, parmak arası, Demet Akalın, İnstagram, selfie, fitness, Turabi, araba, poliçe falan ne o zaman? “Kâinatın ihtişamı karşısında bir toz zerresi bile değiliz,” demek biraz haksızlık olmuyor mu? Sözün büyüsünde alçak gönüllülük kolay tabi. Toz zerresi falan değilim ben, insanım insan.

Ben gerçekten ne yapabilirim? Çabaladım ama olmadı. Gökyüzüne bakarken, “Ooo çok yıldız var,” diye düşünmek dışında bir duygu oluşturamadım. Sanırım gökyüzüne inanmıyorum ben. Gökyüzü yerine gökyüzüne aşırı hayranlıkla bakana bakmayı tercih ediyorum. Asıl inanılmaz o çünkü. Dönüp karıma bakıyorum. Büyük bir mutlulukla gökyüzüne bakmaya devam ediyor. Galileo bile bu kadar uzun bakmamıştır yıldızlara. O da bir an dönüp bana baksa, “Benim yıldızım sensin,” falan diyebilirim aslında. Ama belli ki şu an bir cezve kadar değerim yok. Gökyüzüyle neden bu kadar ilgileniyor karım? Hâlbuki Facebook profilinde “yeryüzünde çalışıyor” yazıyor. Tekrar yıldızlara dönüp, “Sabah olsa da bir tek güneşe kalsa işimiz,” diye düşünüyorum. Güneş bunlar gibi değil, insanı zorlamaz, zaten ona böyle bakamazsın, zararlıdır. Güneş gözlüğünü takıp “Amma sıcak,” der işi bitirirsin. Oysa şimdi, “Hadi gidelim artık,” deyip bu görkemli gökyüzünü terk etmek istesem kütüğüyle kafama vurur Orion. Gözlerimi kapıyorum. İçinde ızgara levreğin de olduğu kendi semalarıma dalıyorum. Tam içim geçmişken, “Yıldız kaydı, gördün mü?” diyor karım. “Gördüm,” deyip gözlerimi açıyorum. “Gidip yatalım artık,” diye dilek tutuyorum.

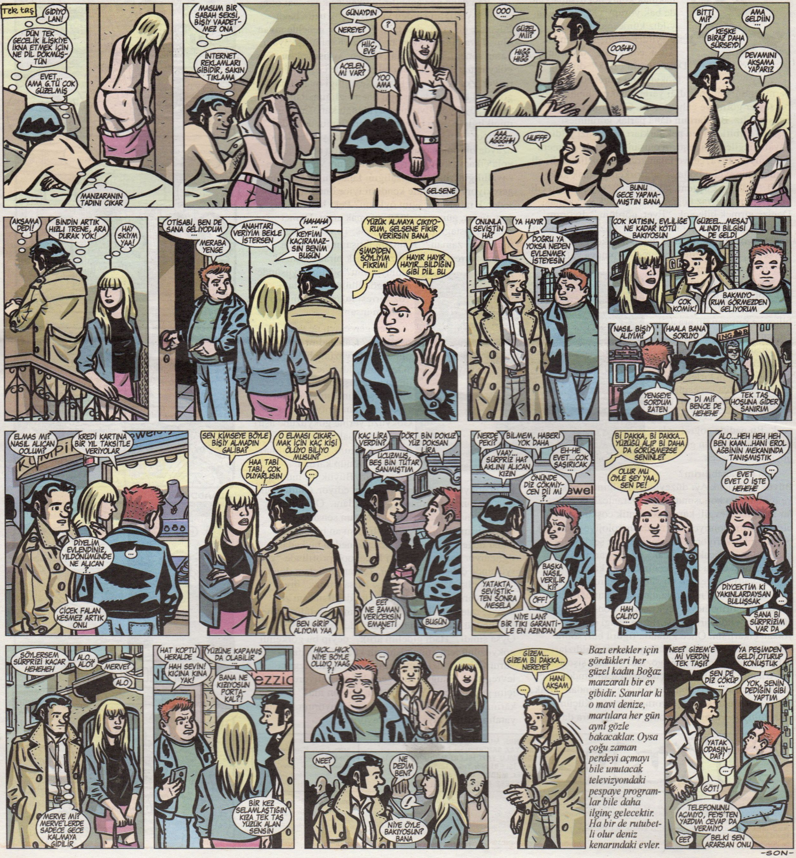

UYKUSUZ
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd. : Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar
MÜESSESE MÜDÜRÜ: Cüneyt Aydın
Grafik: Utku Coşkun, Kerem Pişkin, Murat Cengiz
Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler
Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş
Ofis Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: APA-Uniprint Hadımköy Asfaltı Ömerli Köyü mevkii Hadımköy-İstanbul Tel: 0212 798 28 40
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 160 TL Amerika: 120$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 USD: TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 EUR: TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67
Haftalık Mizah Dergisi | 23 Temmuz 2015 | Sayı: 412

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır

OTİSABİ®

YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com

UYKUSUZ

30 TEMMUZ PERŞEMBE
SAYI: 2015/31 No: 413
3.50 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4 TL.
ISSN 1307-7619

UYUYUN LAN

Sevgilim Uykusuz okurlarım;
HDP başkanı demiş ki "doğu'ya yapılan barajlar 'askeri baraj'.. Gerillanın dağları, ovaları kullanarak geçiş yapmasını engellemek, oraları suyla doldurmak için" demiş.. (elektiriğe para verseler bilecekler barajı) Hemen akabinde de deniz yatağına atladığı gibi gerillaya yeni taktikler üretmeye başladı başkan.. Bizim, gerilla ovalarda yürümesin diye yaptığımız milyar dolarlık proceyi 5 liralık çin malı deniz yatağıyla boşa çıkardılar.. Amfibik gerilla.. Sırtlarındaki deniz yatağını şişirip GAP'ın irili ufaklı göllerinden rahatlıkla geçebilecekler...

Melih başkan da Ankara'ya aynı sebeplerden denizi getirmek istiyordu, gezi parkı benzeri olaylar yaşanmasın diye.. "Yapma" dedik "Deniz kenarı yerler hep CHP'ye oy veriyo" diye ikna ettik o'nu.. Ama bugün oluşan tablonun resmini kepçır ettiğimizde görünen fotoraf şu ki, ülkeyi komple suya batırmak lazım.. üç tarafı denizlerle dolu ülkemiz buna uygun.. Hazır kavurucu sıcaklar varken, bi sokup çıkarmak lazım.. Niyetlenirseniz dev bi abdest de almış oluruz hem... Ha, diyeceksiniz "Abdestimizi alırken, su kenarında yanlışlıkla CHP'li olmayalım?" .. Zaten teyemmüm abdesti bunun için var...

Meclis ne acaip oldu lan.. Saraylılar var, dağlılar var.. Memuriyete bi CHP'yle MHP devam ediyo.. Lojman kafası..... Şaka maka mecliste dağ var.. olimpos dağında tanrıların bulutların arasından konuştuğu gibi konuşuyolar... Apollon öcalandan farklı konuşuyolar...

Şimdi deniyo ki "Vaay, siz savaş çıkarıyosunuz ki oylarınız artsın" ... Sen 30 senedir savaşıyosun da noldu.. CHP'li soktu seni meclise.. Beni de onlar sokmuştu.. Allah razı olsun... CHP, biizi, diskoya götür!

Bu sene yaz gelmedi gelmedi derken nihayet geldi.. Sıcaklık gavur eti gibi yanıyor.. Yumurta kırsan pişiyor.. Orhan yangınlarına dikkat... Ve cüneyt... Matbaadan aradılar..

Bülent Arınç, "Bunlar suç makinesi" diyerek Evrensel ve Özgür Gündem gazetelerini hedef gösterdi.

AİHM, Türkiye'yi 2015'in ilk yarısında "yaşam hakkı garantisi" konusunda 3 cezaya mahkum etti.

Suruç katliamının ardından son bir haftada 15 kişi daha hayatını kaybetti.

Suruç katliamına ilişkin soruşturma dosyası için gizlilik kararı alındı.

CANLI BOMBA

AKP Genel Başkan Yardımcısı Yasin Aktay "F-16'lar Cihangir üzerinde alçak uçuş yapsın" içerikli tweetini espri olsun diye yapmış.

Erdoğan'ın liderliğinde "terörle mücadele" adı altında erken seçime giden yol hazırlanıyor.

KAÇ YIL OLDU? FIRAT BUDACI

Oksimoron

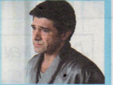
Fransa'nın Mali müdahalesi sonrası Cumhurbaşkanı Hollande'ye, Afrika'da "barışa ve istikrara" olan büyük katkılarından dolayı UNESCO Barış Ödülü verileli **2 yıl,**

"Bana yetki verin kaçakçılığı on günde bitiririm," diyen Mardin Milletvekili Süleyman Bölünmez'in kaçakçılık şebekesi yönettiği ortaya çıkalı **10 yıl,**

Artvin'de hidroelektrik santrallere karşı protesto gösterisi yapan çevrecilere çevreyi kirlettikleri gerekçesiyle 500 lira para cezası verileli **5 yıl,**

Kameralarla dolu bir evde çekilen "Ünlüler Çiftliği" yarışmacısı Hakan Ural, "Küçük sorunları kendi aramızda çözebilmemiz gerekirken her şey ortaya dökülmeye başladı ve ben bundan rahatsız oluyorum," diyeli **11 yıl,**

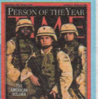

"Ceviz fobisi" olan Emre Altuğ, 3. Çorlu Uluslararası Ceviz Kültür ve Sanat Festivali'nde sahne alalı **8 yıl,**

Yetmişli yılların ünlü çocuk figürü "Sezercik" evinde esrar, kokain ve Kalaşnikof'la basılalı **9 yıl,**

Kıraç, "Ben Müslüman, milliyetçi ve komünistim," diyerek hayat görüşünde kombo yapalı **12 yıl,**

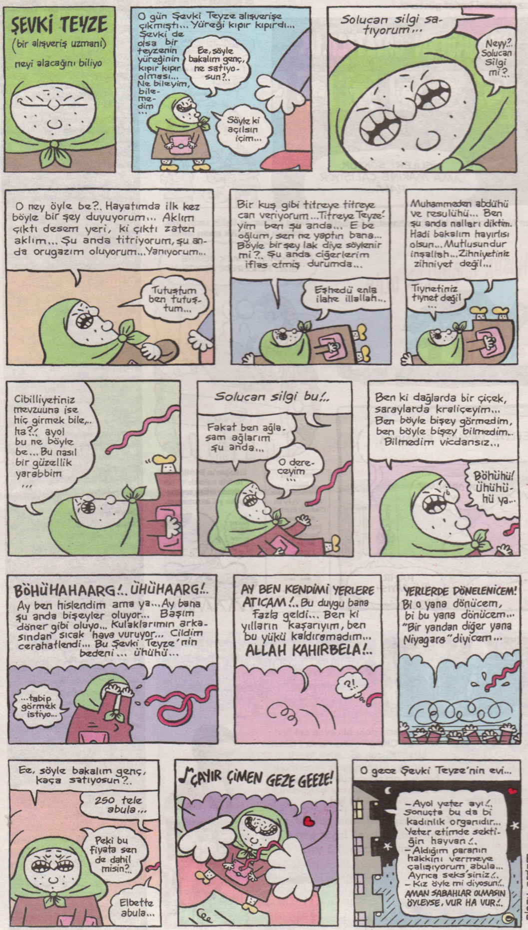
Times dergisi, Irak'a demokrasi getirdikleri gerekçesiyle Amerikan askerini "yılın adamı" seçeli **12 yıl olmuş.**

Devlet Bakanı Güldal Akşit, "Kadına Karşı Şiddete Son" kampanyasının tanıtımı için İbrahim Tatlıses'i düşündüğünü açıklayalı **10 yıl,**

UYKUSUZ GEYİK

Memo: Abi şimdi İşid'e hem silah veriyoruz, hem de saldırıyoruz, öyle mi?
Barış: Mal mısın oğlum. İşid'e mişide saldırmıyoruz. Rojova'ya saldırıyoruz. Hem biz kimmiş .mına koyyim, ben kimseye saldırmıyorum.
M: Peki ama daha bi kaç ay önce Rojova'dan Kobani'ye asker sevkiyatına izin vermedik mıydık? Benim kafalar iyicene karıştı.
B: Sen kafanı savaş stratejisine yorma Memoşum benim. Zaten sabah akşam stratejik debillik duymaktan içim bayıldı.
M: Peki son bi soru. Ameri-
Oky: Duydunuz mu lan, yeni bi dünya keşfedilmiş!
B: Nası lan yeni bi dünya?
M: Amer-
O: Nasa açıklamış, uzayda dünyanın aynısı bi dünya daha keşfetmişler! Çok acayip diyil mi ya?! Düşünsene, bomboş, yepyeni bi dünya!
B: E süper o zaman, mesele halloldu! Hemen s.ktir olalım oraya gidelim!
M: Lan ne geyiksiniz yaa. Kimbilir kaç milyon ışık yılı uzaktadır, daha marsa giremedik, oraya mı gidicez.
O: Ya gitmek mesele diyil, bi dünya daha olması bir fikir olarak yani, çok heyecan verici diyil mi?
M: Sizin gibi bilimsel haberleri magazin sayfasından okuyanlar için ilginç olabilir tabi.
B: Memo hazretlerinin Ortadoğu'yu kavrayamayan kafası aniden gelişme gösterdi, astrofiziğe hakim oldu da evrenin sırlarına vakıf oluverdi.
M: Peki abi şimdi Amerika, herkese silah veriyo, kim kimi vurarsa da bana uyar diyo. Noluyo yani, nasıl oluyo? Ne oluyor da oluyor yani şimdi burada?
O: Memo, hani küçükken evde heyecanlı bi çizgi filim filan seyredeceksindir de baban gelip cart diye haberleri açar ya. İşte aynen ordaki baba gibisin.
M: Küçükken baba kanal değiştiriyo öyle mi? Ben küçükken tek kanallı TRT vardı, sen küçükken bence o bile yoktu. Your tespit is invalid.
O: Memocuğum ben kendimi ap-tu-deyt tutuyorum, sürekli güncelliyorum, hayatı hep gençlik tadında yaşıyorum.
M: Bir önceki sürüme geri döndürebiliyor muyuz?
O: Hah iyice baba oldun, hatta sit com babası oldun.
B: Oo, kavgada söylenmeyecek laf bu Memo... Neyse şimdi Amerika diyoduk di mi. Amerika bölgede her şeye hâkim, her şeyi biliyor diye bir şey y-
M: Ya bırak şimdi Amerika'yı, neredeymiş bu yeni dünyanın mevkii tam olarak? Ordaki yeni Amerika'yla ilgileniyorum ben artık.
B: Oeh.

bir yandan diğer yana, niyagara

BEN

ALPAY ERDEM

æ Merhaba.
æ Sarı, deniz altında en kolay fark edilen renkmiş.
æ Dereotu'nun adı çok güzel.
æ Bir yerlerde bebekler "Turist Ömer bu" diye seviliyor.
æ Ayılar somon'un derisini nasıl yüzerse, marketten aldığı somon'un derisini aynı şekilde yüzen bir tanıdığım var.
æ Kendisini koli kovalamış bir arkadaşım var.
æ Biraz önce hayali kuzenim geldi yine eve. **Alpay'ım** dedi. Dedim **söyle. Amcamla aramız eskisi gibi değil** dedi. **Neyy** dedim, **bu neymiş ya böyle** dedim. **Ulan desen ki, manitayla aramız eskisi gibi değil, anlarım, kankayla bozuşuğuz, anlarım, ana baba bacı gardaş ters düştük desen anlarım, hadi bana desen ki, eniştemle fikir ayrılığı noktasına geldik, çünkü enişte gerçekten çok başka bir şey, yine de anlarım, amca ne lan** dedim. **Öyle deme olm, çok yakındık birbirimize** dedi. **Ne kadar yakındınız mınaki** dedim. **Aabi çok yakındık** dedi. **Tamam da ne kadar yakındınız** dedim. **Çok yakındık** dedi. **Bir yerde de sen de kendini böyle ifade eden bir insansın, ee** dedim. **Ne bileyim, bundan birkaç ay önce aradım, soğuk konuştu benimle, önemsemedim, olur dedim yani insanın bazen de bir şey zamanı olur, normaldir dedim, şey etmedim, sonra geçen yine aradım, yine soğuk, galiba amcam beni eskisi gibi sevmiyor, zaten bence bir yerde dediğin de doğru, hani şaşırdın ya, amcayla ne alaka dedin ya, bir amcayla bir yeğen zaten bu kadar yakın olmamalıydı, bir mesafe olmalıydı, bizim aramızda pek bir yaş farkı da olmadığından biz öyle bir arkadaş gibi olduk, ama galiba amcam son zamanlarda bir amca olduğunu fark etti, ve bana bir amca gibi davranmaya başladı, galiba yaşanan bu** dedi. **Olabilir** dedim. **Sen** dedim **aslında zaman zaman derin bir insansın, çıkarımın beni duygulandırdı şu anda biliyor musun** dedim. **Vaay, taş kalpli Alpay'a gel hele** dedi. **Taş kalpli mi** dedim. **Evet** dedi, **taş kalpli**. **Git lan** dedim, gitti. Sustum. "Ne taş kalplisi mınaki, sigigit lan sisigigit" dedim.
æ Bir günde bisiklet teröristi oldum. Böyle bir manyakça bir şey olamaz. Kanlıca'da çay içeyim diye duruverdim öyle geçenlerde, bisikletten inme hareketi var ya, hani arkana doğru tekme atıyorsun gibi hani, neyse durdum, ineyazıyorum, ayakkabımın tabanı, ki bisiklet ayakkabılarının tabanı ölümcül sert olur, hatta ben bazen dergiye geliyorum bisikletimle, o ayakkabılarla tak tuk yürüyorum dergi içinde, dergiye kadın geldi **zannediliyorum**, ne diyordum, bir baktım, ayakkabımın sert tabanı arkamdan bir anda çıkagelmiş olan ağabeyin böğründe. Derhal özür diledim. Bir de bembeyaz gömlek giymiş, böyle bir rezillik olamaz. O kadar morali bozuldu ki anlatamam. La havle çeker gibi gözlerini devirerek başını çevirdi bir yana, o bir iki saniye içinde içimden özürümü de geri aldığım gibi bir de "oh olsun lan" dedim içimden. Bilerek mi yaptık, özür dilemişim, biraz insan olun insan. Keşke daha beter s.kertseydim dedim içimden. Gitti sonra öyle tek kelime etmeden. Çay evinde adamı şikayet ettim ahaliye. Ne lavuk insan ya dedim, özür dilemişiz, mal gibi bakıyor suratıma dedim. Hallahalla ya dedim. Görseniz var ya, iğrenç bir insanım o anda. Ama bir yandan da haklıyım. Haksızken haklı duruma yükseldim kendi içimde. Pis ya. Özür dilemişim arkadaşım, ben daha sana ne yapayım. Beyaz gömleğin var diye mi havan var. Şu an bile düşündükçe sinir oluyorum ben sana. Sevimsiz bir insansın bence sen. Tanımıyorum ama bence sen yakınları tarafından sevilmeyen, herkeşlere bir şekilde zararı dokunan, borç takan, ki çok önemli bir şey, borç çok önemli bir şey, insan borcuna sadık olacak, öyle bir insansın. Tanımıyorum seni ama tanırım ben seni. Ben seni bulurum, ben sana yakınlaşırım, ben seni çözerim. Sana çok pis taktım. Senin şu anda belki de hiçbir şeyden haberin yok ama sana şu anda çok pis takmış bir Alpay kul var. Yandın sen ben sana bu kadarını söyleyeyeyim tıynetsiz. Uyuz. Oradan Beşiktaş'a geçtim, aynı hareket insan içinde kalabalık bir ortamda bir kız kardeşimize denk geldi. Tabii ki artık daha dikkati olduğum için hafif bir temas olur gibi oldu ama tam da olmadı. Hemen özür diledim tabii. Olgunlukla karşıladı. İnsan evladıymış çünkü. Dedim ya sabahleyin Kanlıca'da böyle bir olay oldu, ben var ya dedim o adamın hayatta ileri gitmesini engellemek istiyorum şu anda, o kadar kabullenemiyorum, hadi kabullendim, "hazz-zedemiyorum" dedim. Sizi dinlemeyi gerçekten çok isterdim ama bir yere yetişmem lazım dedi. Nereye dedim. Ben de geleyim, yolda anlatırım ki ben size dedim. Sessiz uzun baktı gözlerimin içine, anladım, iyi günler öyleyse size dedim, oradan ayrıldım. Kanlıca'ya gitmeye karar verdim. Ama dedim Kanlıca'ya gidersem ben dedim o adamı döverim. Aksi takdirde benim bu ciğerim soğumayacak, "Allah'ım gözümün önünden gitmiyor nursuzun sıfatı" dedim. Bu defa dışımdan dedim, herkes de duydu. Göztepe'ye gitmeye karar verdim. Göztepe'de dolmuştan inen bir kıza çarptım. Özür dilerim dedim. Yalnız dedim ben çok kötüyüm, benim dedim bir an önce Kanlıca'ya gitmem lazım. Fakat ağlamayın, ben iyiyim dedi. Yok dedim ben başka bir şeye ağlıyorum. Gtimedim o gün Kanlıca'ya. O günden sonra hiç gitmedim. O gün bu gündür ağlıyorum.
æ Sevgilerimle.

KAMİL SEVEN ADAM

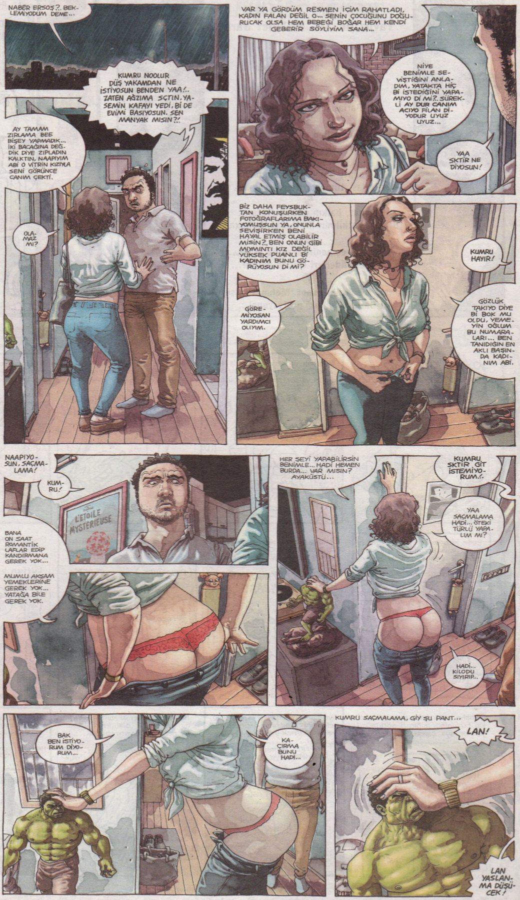

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

ÇIZGILI TIŞORT

- 17. BÖLÜM -

ERSİN KARABULUT

İki Resim Arasındaki 7 Fark

Yavuz Donat - Mehmet Barlas

1

Donat, gazeteci...
Barlas, 'köşe' yazarı...

2

Donat, eski Tercümancı...
Barlas, eski her şeyci...

3

Donat, hep sağa yakın...
Barlas, eskiden hızlı solcu...

4

Donat, Demirel'e yakındı...
Barlas, tüm otoritelere yakın...

5

Donat, halkın nabzını tutar...
Barlas, yetkilinin iki dudağına bakar...

6

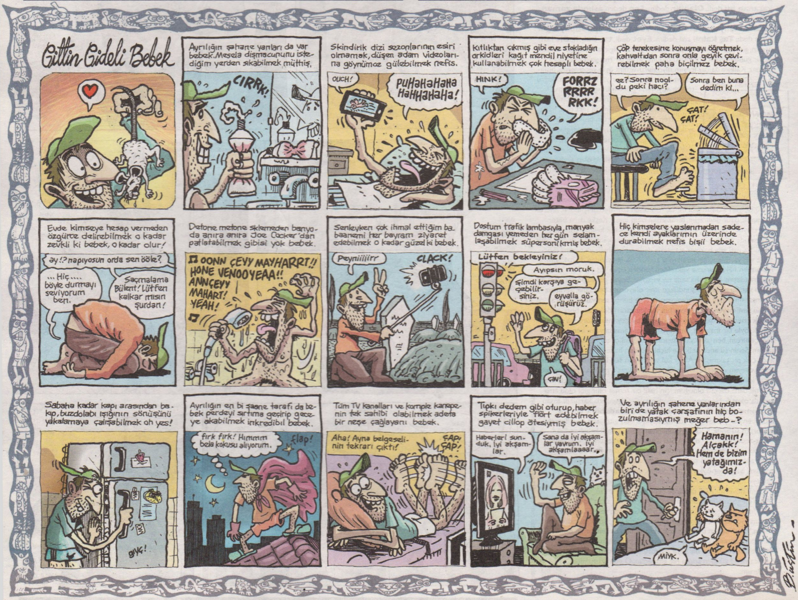
Donat, seçmenin ayağına gider...
Barlas, liderleri evinde ağırlar...

7

Donat, sokaktaki adam 'Mehmet'in sesi...
Barlas, 'yavuz' profesyonel...

akıl fikir ofisi

Barış UYGUR

Annemin gizli mektupları

İnsan çocukken, başka her evin ve her ailenin kendi evi, kendi ailesi gibi olduğunu zannediyor, gittiği başka evlerde kendi evinde olmayan şeyleri görünce ya da olan şeyleri göremeyince şaşırıyor. Tabii öte yandan bugün nasıl gittiğiniz her iki evden birinde aynı Ikea ürünlerini görüyorsanız, eskiden de üç aşağı beş yukarı hepimizin evinin içi aynıydı. Zenginleri ve üst orta sınıfları bilemem tabii, orası ayrı. Arkası iki raf kitaplıklı ve yanları kapaklı dolaplı, çekince genişleyerek yatak olan kanepeler, birbirinin içine geçmiş kısır gününü bekleyen zigon sehpalar, siyah beyaz bir televizyon ve altında bir regülatör.

Aslında, çocukluğumda başka evlerde, bizde olmayan şeyleri görmeye alışmıştım. İstanbul'a apar topar taşınmış, eşyalarımızın bir çoğunu Eskişehir ve Bursa'da bırakmıştık. Neden iki ayrı şehirde? O da başka bir hikâye. O yüzden bizde olmayan şeyler görünce yadırgamazdım. Yalnız komşularda, bizim evde olup da onlarda olmayan ya da olsa bile ortalıkta gözükmeyen bir eşya vardı: Daktilo. Ben herkesin daktilosu olur ve anne babalar, akşam evde oturup takır takır daktilolarla yazı yazarlar zannediyordum ama takdir edersiniz ki bu pek de rastlanan bir durum değilmiş.

Bir dönem evimizde, akşamları daktilo tıkırtıları eksik olmazdı. Annem ve babam, her akşam daktilolarında araya karbon kağıdı koyarak çoğalttıkları sayfalar yazardı. Okuma yazma biliyor muydum o zamanlar, hatırlamıyorum. Ama bilsem bile, daha çok Gırgır, Zagor, Red Kit okumayı sevdiğim için ilgilenmemiş olabilirim. Belki okumuşumdur ama hiçbir şey anlamamışımdır, o da olabilir.

Sabahları, annem akşam yazdığı sayfaları teker teker zarflar, zarfların üzerlerini yazar, pullarını yapıştırır ve en güzel pardesüsünü (uzun, beyaz, kaşe bir pardesü) giyip, çizmelerini boyadıktan sonra beni de yanına alıp çantasında mektuplarla dışarı çıkardı.

O zamanlar, iki üç sokakta bir posta kutusu olurdu. Genellikle kırtasiyelerin yan duvarlarında, sarı boyalı üzerinde PTT yazan demir döküm kutucuklar. Annemle bu posta kutularına birer birer uğrar, her posta kutusuna bir iki mektup atarak turlardık. Otobüslere, minibüslere biner şehri posta kutusu posta kutusu dolaşırdık. Bu gezilerin ardından benim armağanım bazen bir Milliyet Çocuk dergisi olurdu, bazen bir Red Kit kitabı. Eve döndükten sonra annemle beraber okurduk. Ne annemin her gün onca mektubu kime gönderdiğini sorgulardım ne de neden bütün mektupları aynı posta kutusuna atmadığımızı.

Bir gün yine dışarı çıktık, bir kaç posta kutusuna bir kaç mektup attık. Minibüslere bindik, minibüslerden indik. Bir minibüsteyken ama, polisler minibüsü durdurup bütün yolcuları indirdi. Hepimizi sıraya dizdiler ve herkesin üzerini aramaya başladılar. Biz, annem minibüsten inerken benim üzerimdeki montu çıkartıp tekrar giydirdiği için (neden?) son inenlerdendik ve arkalardaydık.

Herkes gibi aranmayı beklerken annem beni dürtmeye başladı.

"Yavrum rahat dur, bak polis amcalar kızacak şimdi."

Hâlbuki, gayet sakin bekliyordum, annemin küçük azarına bir anlam veremedim.

Beş on saniye sonra annem daha da sert dürttü beni,"

"E ama rahat dur dedim, bak kızıyor polis amcalar."

Anlamayan gözlerle anneme baktım. Annem daha önce hiç görmediğim bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu ve birden kolumu kimselere çaktırmadan çimdiklemeye başladı. Ama ben hiçbir şey yapmamıştım ki…

Annemin dürtmeleri, sarsmaları ve ardından çimdiklemeleri üzerine gözlerim doldu. Annem nedense hâlâ sinirliydi ama onun da gözleri dolmuştu ve en sonunda küçük bir tokat attı yanağıma. Daha önce annemden hiç tokat yememiştim. Artık dayanamayarak ağlamaya başladım. Canım acıdığından, yediğim tokattan değil, haksızlıktan; hiçbir şey yapmadığım halde azarlandığım, tokat yediğim için ağlıyordum. Polislerden biri yanımıza doğru geldiğinde annem "Bak şimdi polis amca kızacak sana," dedi. Haksızlığın üzerine bu kez korkmuştum, yüksek sesle ağlamaya başladım. Polis yanımıza vardığında annem,

"Kusura bakmayın memur bey," dedi.

Polis annemi şöyle bir süzmüş olmalı. Gencecik, şık bir kadın. Pahalı görünen bembeyaz bir pardesü, altında boyalı pırıl pırıl çizmeler, küçük, ağlayan bir çocuk.

"Tamam hanfendi siz binebilirsiniz," dedi polis memuru bana sevecen bir şekilde bakarak. Minibüse bindik ve diğer yolcuların aranıp binmelerini bekledik. Annem itip kakmayı falan bırakmış, sımsıkı sarılmıştı bana ama yine de sessiz sessiz ağlıyordum. Annem hariç bütün yolcular didik didik arandıktan sonra minibüs kalktı. Biz bir süre sonra, pek bilmediğim bir yerde indik. Annem çantasındaki kalan mektupları bir çöp kutusunun içine attı, beni elimden tutup hızla uzaklaştı.

O gün ödül olarak sadece bir Milliyet Çocuk değil, bir kovboylu mini mekanik oyuncak ve dondurma da aldım. Yediğim o ilk tokadı unuttum, annemi daha da çok sevdim.

Yıllar sonra annem ve babamın sabahlara kadar 12 Eylül Anayasası referandumunda hayır oyu verilmesini öneren bir metni kopyaladıkların ve ellerindeki adres listesine bu mektupları gönderdiklerini ama bu şekilde propaganda yapmak yasak olduğundan dikkat çekmemek için, farklı posta kutularını seçtiklerini öğrencektim. Annemse bu hikâyeyi anlatırken, onu nasıl kurtardığımı söyleyip duracaktı. Biraz aklım erince, "İyi ki yemişim o tokadı," diye düşündüm.

ÇİZGİLİ TİŞÖRT

Bir önceki sayfadan devam

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Bugün seni şişeleyip satanlar,
Yarın kement atacaklar bulutlarına!
Güçlü olan ülkelere yağacaksın çaresiz,
Ben yarimi beklerim çeşme başında!"
Özdemir Erdoğan, Suya İthaf'dan...

● **Savaş kararını milletin meclisi alamayacaksa, biz niye oy verdik? Her bir seçmenin, yetki gaspı nedeniyle dava hakkı var şu anki başbakanlığa. "Sen kimsin ki vekilin kim" diyo bize sermaye piyasası.**

● Pişmiş Kelle'nin okuyucu köşesinde okumuştum savaşla ilgili en net cümleyi: "Şanlı ordu değil, canlı ordu istiyoruz!"

● **Bazı müesseselerde 'çalma' yoktur 'yer değiştirme' vardır hırsızlık vakalarında. İşte Türkiye'yi öyle bir soydular ki, şu an ülke yer değiştirmiş durumda!**

● Mesaja kapalı tek Evren'di Kenan... Padişahın kızına değil, sarayına talip Keloğlan'dı Süleyman... Tarih de şiir gibi tek başına yazılabilir zannetti Bülent...

Bomba sınırın o tarafına, bu tarafına düşmüş fark eder mi? Tepeden bakınca hepsi toprak...

● **Ben çocuktum Yukarı Volta ile Aşağı Volta vardı, komşu iki ülke, mapus avlusu gibi. Zamanla Aşağı Volta, Fildişi Sahilleri adını alırken, yukarısı da Burkina Faso olmuş. Anlamı: Dürüst insanların ülkesi...**

● Çok uzaklarda orman yangını çıktı ve giderek yayılıyo sandım... Meğer Yıldırım Demirören yaklaşıyomuş...

● **"Kitap işte, n'olacak ki" deyip okumadan geçen ruh hali, "Kitap işte, daha n'olsun" der hale geçmeden, eksilmeyecek hayatımızdan barbarlık...**

● 'Kadın ve Yaş' konusunda son dakika: Arkadaşımın annesi, doktora yaşı 'doksan' diye söylenince, hasta yatağından düzeltmiş: "Ne doksanı canım, seksen dokuz!.."

● **Cumhuriyet diye bir şey yok, güneşin altında fazla aydınlanmaktan soluklaşmış eski radikal var...**

● "Sofraya her oturan 'ekmek bayat' diyor da, bir Allah'ın kulu ekmekleri kızartmıyor" cümlesiyle geçsin arşive Avukat İbrahim Öztürk amcamız.

● **Hakiki fırlama bir arkadaşım, çocukluğunda daha da fırlamaymış. Onu tanıyan biri anlattı, çocukken balkondan bahçedeki komşu çocuğuna seslenip "Recai, kaka yap! Kaka yap Recai! Kaka yap!" diye diye, zavallı Recai'yi mümkün mertebe, olur olmaz sıçtırıyomuş!..**

● Biz aklımızdan tam eminiz de, bi de telefonlarımızı 'akıllı' ilan ediyoruz! Seyrederiz yakında ŞARJDA TEK BAŞINA'yı!..

● **Korney Vasilyev, akıbetin meçhul be canımın içi! Şöyle başladı hikaye. Arkadaşım Halil Yetiş, okuduğu kitaplardan serdi önüme, "Seç bi tane" di Tolstoy'un Üç Ölüm'ünü aldım, İletişim Yayınları. Kitaba adını veren Üç Ölüm ve İki Süvari Subayı, müthiş güzel hikayeler. Korney Vasilyev de öyle güzeldi ama yanlıştı forma elimdeki kitapta. Üç sayfa kala yarım kaldı öykü, delirdim. Arandım bulamadım. "Bende var abi aynı kitap, hem de Varlık Yayınları" dedi Çağdaş Erçelik, hakkaten de getirdi 'Üç Ölüm' kitabını. Fakat sadece tek hikaye aynı çıkt iki kitapta, o da tabiatıynar Üç Ölüm hikayesi. Bu saye okudum, Rus kışı nedir tan anlatan Tipi ile olağanüstü güzel, korkunç Polikuşka hikayelerini. Gene de Korney çıkmadı aklımdan. Bir sefer daha yaptım, İş Bankası Yayınları'ndan buldum Tolstoy'un Üç Ölüm'ünü Sonuç, yine tek ortak hikaye aynı hikaye! Amma bu vesileyl okudum, kitabı ve hayvanı seven herkesin okuması gereken Holstomer' Daha da güzeli, kısacık Çömlek Alyoşka hikayesini. Ah, nedir o öyle, bu kadar kısa olup**

Anad algısı:

bu derece masumane, güçlü bir hikaye. Gogol'ün 'Palto'suna eşdeğer arkadaşlar, illa ki okuyunuz. Nasıl eşsiz bir ruh halini, daha da eşsiz anlatmış Lev Tolstoy. Ah bi yakalayaydım da, bana da Korney'in sonunu anlataydı!

● Dünya bir sahnedir, kesinlikle doğru. Ama sahne de birden fazla dünyadır, bu da var...

ı'da 'playboy' ktığınan tıktığı bir!

● **Peki İstanbul'a ilk kez gelen Belçikalının, evde yalnızken çalan kapıyı uzun süre açmaması, çünkü kuş ötüşünden zil olacağına bi türlü aklının yatmaması...**

● Keşke bildiğimiz ton ile aynı balık olduğunu öğrenmeyeydim orkinos! Onu bilmezken daha gizemliydin...

● **Yaşar Kemal'in yazdığı ilk öykü olan Pis Hikaye'yi minik kitap olarak basmış Adam Yayınevi. Bi solukta okudum. Kemal'in Çukurova insanındaki çaresizliği mıhladığı "Ben ne bileyim ben" deyişinin ilk kullanımına, başlangıcına tanık oldum. Çok etkili, insanı kederlendiren bir hikaye. Kaçmaz...**

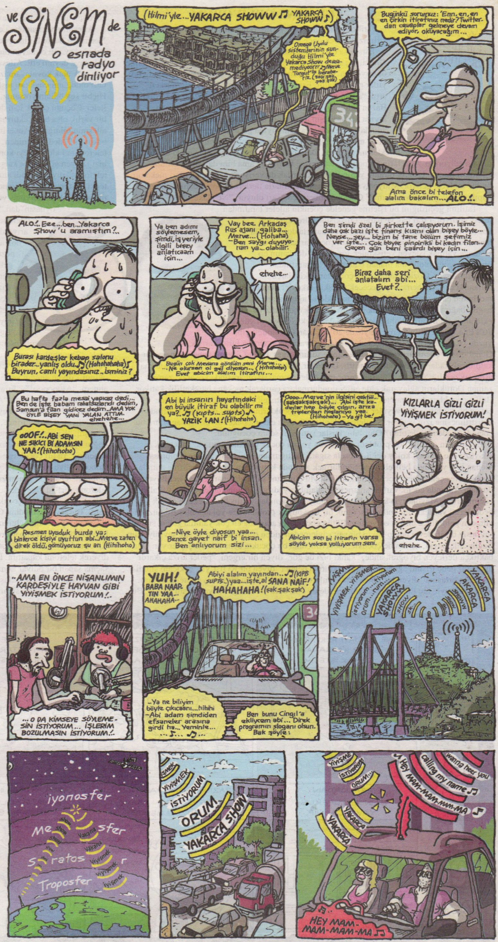
● İyi ol ama rasyonel de ol. Herkesin her şeyine koşarsan olmaz. Bazısının bazı şeyine koşmazsan da hiç olmaz...

● **Tavlada sevmediğim şey: Zarda dü'yü oluşturan iki noktanın yanyana değil üstüste olması.**

● Kitap şahane ama defter belki daha da güzel! O defterde hangi kitap gizli, bunu o da bilmiyor henüz. Hayatım boyu çok sevdim defteri. Bu yüzden ilkokul üçte 'defterdar' olmayı istediydim. Olabildim mi, hayır...

vedatozdemiro@gmail.com

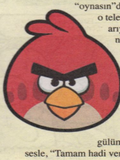

EGE SANA GELİYORUM

Tatilin mutfağında ben varım. Bana ulaşmak için denize sırtınızı vererek önce kumsalı, sonra dar araba yolunu geçmeniz ve karşınıza çıkan mekanın en dibine kadar ilerlemeniz gerekiyor. Orada, hiç suya değmemiş mayom ve hiç güneş görmemiş tenimle oturuyorum. Deniz kıyısına gidip denize girmemekle ünlendiğim yıllar geride kaldı. Eskiden bu özelliğimle ilginç bulunurken, artık "aman ne hali varsa görsün" türü bir yalnızlığa terk edildim. Bazen "gireyim şu denize" diye düşünüyorum, hatta bazen kıyıya kadar ulaşıp uzun uzun denize bakıyorum. Sağolsunlar arkadaşlarım arasında beni kıyıda görünce heyecanlananlar, benim adıma umuda kapılıp destekleyenler oluyor ama su hiçbir zaman bileklerimi aşmıyor. Dönüp mekanın en dibindeki masada tatilime devam ediyorum. Ağaçların altında çay bahçesine benzeyen ama bira da satılan bir aile işletmesi burası. Üstelik biranın yanında soğuk bardak da veriyorlar. Akşamüstleri mekanın önüne midyeci geliyor. Midyeciye doğru kararlı adımlarla ilerlerken hâlâ benim için umuda kapılanlar oluyor: "Denize mi?" Cevabım elbette çok sert oluyor: "Ne alakası var!"

Tatilimi geçirdiğim bu işletme genelde çocuklu aileler tarafından tercih ediliyor. Etraf çay ve hararet ilişkisine yürekten bağlı ebeveynler ve onların 0-12 yaş arası çocuklarıyla dolu. Bütün hamaklarda uyuması şiddetle arzulanan çocuklar sallanıyor. Hamağa yatmak isteyen yetişkinler, torununun dünyanın en önemli çocuğu olduğuna inanan babaanneler tarafından savuşturuluyor. Gözleri faltaşı gibi çocuklar dakikalarca sallanırken, yatsa hemen içi geçecek yetişkin erkekler kendilerini mecburen çaya vuruyor. Hamaktaki miniklerin ağlamalarına, bağıra bağıra koşan daha büyük (özellikle erkek) çocuklar da eklenince ciddi gürültü oluşuyor. Buradaki erkek çocukların yüzde 70'i Ege, yüzde 30'u Doruk ve yüzde 20'si Çınar. Görüldüğü gibi yüzde yüzün üzerinde erkek çocuk yoğunluğu yaşanıyor. Ortam biraz karışık. Genel olarak çocukların sevk ve idaresinde sorunlar var. Egeler, sık sık anneleri masadan kaldıracak kadar uzaklaşmakta kararlı. Doruklar, yemekten hemen önce aniden dondurmaya aşererek ortalığı yıkıyor. Çınarlar durur mu, onlar da masaların arasında koşarak, zaman zaman Dorukların ağlayarak elde ettiği dondurmalara çarparak mekâna hareketlilik katıyor. Bütün çocukları durduran tek şey iPad. iPad bir mıknatıs gibi bütün çocukları kendine çeken bir kurtarıcı. Ebeveynler rahat etmek adına çocuklarının Angry Birds'ler tarafından yetiştirilmesine izin veriyor. Saatlerce beş altı kafa aynı ekrana bakabiliyor. Ondan sonra bu çocuklar neden böyle oldu? Olur tabi, kuşlar yetiştirdi senin çocuğunu.

Benim için gürültü çok problem değil, ama yoğun çocuk popülasyonu yüzünden sık sık yüz yüze gelmek kolay değil. Mesela sigara yaktığım an, bir çocuk aniden toplumsal vicdan gibi yanımda belirebiliyor. Söndürmek zorunda kalıyorum sigarayı, belirme anında henüz nefes çekmişsem çocukların küçük boylu olmasından faydalanarak havaya üflüyorum dumanı. Yanında çocuk varken sigara içen adamları yadırgayan annelerden birine yakalanmak istemiyorum. Mayolarıyla kontrolsüz koşular yaptıklarından yanlış bir hareketle çıplak bedenlerini yakmak bile mümkün.Yanık bir Ege büyük problemlere yol açabilir. Bu yüzden elimden geldiğince dikkat ediyorum. Bütün çocukların arasında en çok yanıma gelen, suratıma sevimsiz bir ifadeyle bakıp bakıp bir şey söylemeden giden o şişman Ege'yi pek sevmiyorum. Yanlış anlamayın, normalde çocukları severim, ama bu çocukta beni iten bir şeyler var. Ona baktıkça ilerleyen biyografisinde, "kanki bizi de gör" diyen bir ergeni, "peder arıza çıkardı" diyen bir genç irisini, "gönder parayı sokturma belana" diyen bir KOBİ'yi, "çakıcam şimdi suratının ortasına" diyen bir kocayı, "al şunları başımdan" diyen bir babayı görebiliyorum. Ege, kendisiyle hiç ilgilenmesem bile günde üç dört defa yanıma gelmeye devam ediyor. Bu çocuğun amacı ne hiç anlamıyorum.

Ailesinin bakmadığına emin olunca minik bir baş hareketiyle "Git!" dedim Ege'ye. Normalde böyle bir tavır sergilemem, ama o sırada dergiye yazı yetiştirmeye çalışıyordum. Pek de sevimli olmayan bir çocuk uğruna köşeyi sallayacak değildim. Gitmedi. Ters ters bakmaya devam etti. Ailesinin beş metre ötede olduğu bir çocuk yanınıza gelip size bakıyorsa onu açık açık kovalayamazsınız. Bu tür durumlarda gerekirse ilgilenmek, sevmek, ne kadar tatlı olduğunun hakkını teslim etmek gerekir. Çirkin çocuk yoktur öküz yetişkin vardır. Hiçbir şey bulamıyorsanız, "Adın ne senin bakayım?" diyeceksiniz. Yoksa toplum sizi iteler. Çocuğu çocuk için değil ailesi için seveceksiniz. Yanınıza gelen koca kafalı, sevimsiz bir varlık olsa bile çaktırmayacaksınız. Çünkü kafası ne kadar büyük olursa olsun o çocuk ailesinin miniğidir. Annesinin fındığı, babaannesinin kuzusudur. Aileyi kontrol edip, "Hadi git bakayım!" dedim yeniden. Gitmek yerine yanaştı. Sonra bir anda elini uzatıp masada duran telefonumu aldı. Aileyi kontrol ettim, bakmasalar telefonumu çekip alırdım, ama annenin bizi izleyen gözleriyle karşılaşınca gülümsemek zorunda kaldım. "Ege bırakır mısın lütfen o telefonu!" diye seslendi annesi. Bir çocuk kendisine ait olmayan bir oyuncağı falan alıyorsa tepki gösteren ailesine genelde, "Oynasın oynasın, önemli değil," falan denir. Ama gelip masadan telefon alıyorsa ve çocuk standartlarına kalın gelen parmaklarıyla ekrana vuruyorsa "oynasın"dan "napıyo bu ya?"ya kadar ulaşabilir insan. "Ege bırakır mısın lütfen o telefonu" diye tekrar etti annesi. Ege, tahminime göre hızlı hızlı oyun arıyordu telefonumda. Anne hareketlenince bir an, "Sorun değil ya, nolcak rahatsız olmayın," deyiverdim. İnsan, öylesine kurulan bu tür bir nezaket cümlesiyle "iyi madem" seviyesine ulaşmaz, ne olursa olsun gelip olaya müdahale eder, ama anne hiç beklemediğim bir biçimde yerine oturup gaspçı oğlunun peşini bırakıverdi. Ege'ye baktım, hızlı hızlı ekranı parmaklamaya devam ediyordu. Her an Clash of Clans'ı açıp hızlı hızlı altınlarımı, iksirlerimi harcamaya başlayabilirdi. Telaşla anneye döndüm, sahile doğru bakarak rahat rahat çayını içiyordu.

Ege oyunu fark etmedi ama telefonu da bırakmadı. Öfkemi gülümsemeyle kamufle etmeye çalışarak annesinin duymayacağı bir sesle, "Tamam hadi ver artık, şarjı bitiyor bak!" dedim. Suratıma bakmadan, "Yalancı şarjı yüzde 85!" diye karşılık verdi. "Ne arıyosun sen telefonda?" diye sordum. Cevabı, "Alo oğlum," diyen annem verdi. "Alo alo!" dedi Ege anneme. "Alo Fırat sen misin?" diye sordu annem. "Aloooooo!", "Fırat, alo oğlum, Allah Allah...", "Aloooo alooo!" diye uzayıp giden Ege-annem görüşmesini, "Anne benim ben, bir çocuk aldı da telefonu, o aramış, hoparlör açık şu an," diyerek kesmeye çalıştım. Araya Ege'nin annesinin, "Ege napıyosun oğlum sen?" diyen sesi de girince, konuşmamız iki anne iki oğlan arasında bir telekonferansa dönüştü. "Kimin çocuğu, ne çocuğu?" diye sordu annem. "Ege ver telefonu!" diyerek bize doğru ayaklandı Ege'nin annesi. Ege'nin annesine, "Problem değil," dedikten sonra, kendi anneme, "Ya bir çocuk işte, ben seni ararım sonra, kapat şimdi sen," dedim. "Kapatma alo aloooo!" diye bağıran Ege'yi hiç gereği yokken annem susturdu: "Aaa ver bakayim telefonu oğluma!" O sırada yanımıza ulaşan Ege'nin annesi bu fikre büyük bir öfkeyle, "Ege çabuk telefonu ver!" diyerek destek verdi. Ege ağlamaya başladı. Annem, "Allah Allah noluyo oğlum orda, ne biçim çocuk bu? Alsana telefonu şunun elinden!" diyerek ortamı daha da gerdi. Bir şey diyemedim. Cevap, telefonu alıp elime tutuşturan Ege'nin annesinden geldi: "Hanfendi yemedik oğlunuzun telefonunu, hayret bişey ya!" Annesi, bağıra bağıra ağlayan Ege'yi götürürken hoparlörünü kapattığım telefonu kulağıma dayadım. "A-aa noluyo be! Kim bunlar?" diyen anneme, "alo anne benim, dur şimdi, ben seni beş dakika sonra ararım," diyerek telefonu kapattım. Denize bile girmeyecek kadar heyecandan uzak hayatım bir anda saçma sapan bir bulvar komedisine dönüşmüştü. Ege beni yakmıştı.Ter içindeydim. Sahildeki arkadaşlarımın şaşkın bakışları arasında hızlı adımlarla denize ulaştım. Hiç duraksamadan kendimi Ege'nin serin sularına bıraktım.

N.Ş.A NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Normal şartlar altında evladını, arkadaşını, akrabasını kaybedenler, cenazesini kaldırdıkları insan her ne şekilde ölmüş olursa olsun cenazelerini nasıl istiyorlarsa öyle defnederler. **Yeni Türkiye'deyse** cenazenizi defnetmek için önce polisin elinden kurtarmalı, daha sonra da günler süren bir ablukayı yarmanız gerekebilir. **Yeni Türkiye** hesapta yaradılanın yaradan için sevildiği ama cenazelerin rehin alındığı, mezarlara saldırılan bir ülkedir.

Normal şartlar altında, siyasi partiler ve liderler seçimlerde oy kazanmak için halka projelerini anlatırlar. **Yeni Türkiye'deyse** siyaset "en çok nefret eden kazansın" oyununa dönüşmüştür.

Normal şartlar altında, henüz iki ay önce gerçekleşmiş seçimler için, seçime ilk defa parti olarak giren siyasi çizgilerden birinin dönemin iktidarıyla danışıklı dövüş içinde olduğunu ve seçimden sonra işbirliği yapacakları yorumunu neredeyse binlerce kez tekrarlamış gazeteci ve yorumcuların hiç olmazsa bir yıl boyunca değil konuşmak, nefes almak için bile ağzını açmaması gerekir. Ama **Yeni Türkiye** hayatın her gününe yeniden başlayan hafıza kayıpları ülkesidir.

Normal şartlar altında ülkeyi felâkete götüren bir siyasi çizgiyi yıllarca desteklemiş, bu siyasi çizginin şaibeli operasyonlarını, usûl hukukunun ırzına geçerek, kurunun yanında yaş da yanar diyerek desteklemiş; "aman nefret ettiğim kesimlerin ülkedeki hakimiyeti azalsın," diye kimi zaman kırk yıllık eşini dostunu bile çekinmeden satabilmiş insanların aynı siyasi çizgi bir noktadan sonra kendisinden başka herkesin üzerinden buldozer gibi geçmeye başladığı zaman kalkıp yıllardır başkalarına aynı şeyler yapılırken alkışlayanların bir özeleştiri vermeleri hadi bilemedin susup oturmaları beklenir. Ama **Yeni Türkiye** dediğimiz gibi bir hafıza kayıpları ülkesidir. Gerçi arada hakkını yememek lâzım, bir süredir çalışma arkadaşını bile satan, sakallı sahte uzmanı görmüyorum ortalıkta.

Normal şartlar altında gazetelerdeki yalan haberler tepki yaratır, **Yeni Türkiye'de** gerçek haberler sevinç ve umut.

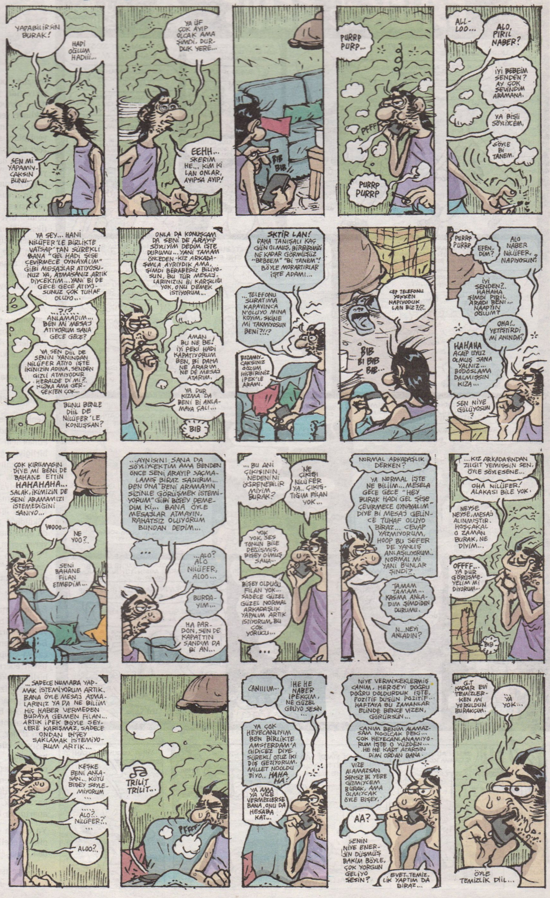
Normal şartlar altında daha altı hafta önce seçimi kaybederek çoğunluğunu kaybeden müstafi bir hükümetin tekrar meşru bir hükümet olması için yeniden bir seçim yapılması ya da en azından azınlık hükümeti kurulması gerekir. Ama **Yeni Türkiye'de** bizzat başbakanın kendi ağzıyla itiraf ettiği gibi geçici hükümetin meşruiyet kazanması için bir kaç bomba, ve bir hafta yeterli olabilir.

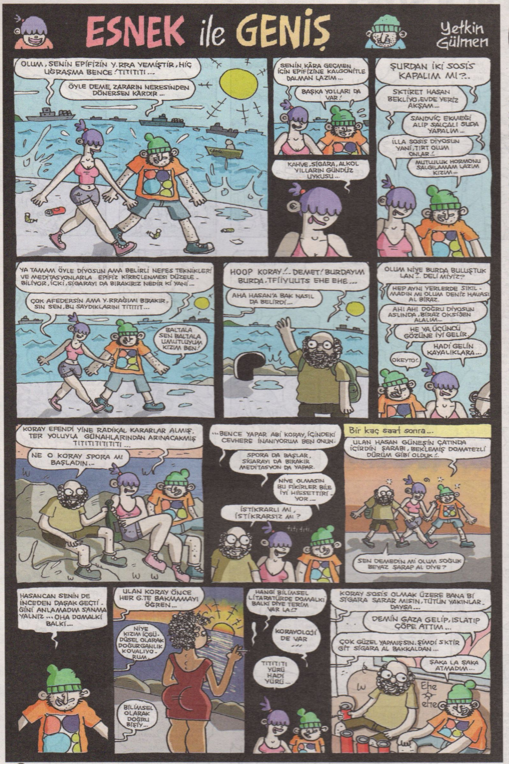
Ve **normal şartlar altında** sınırlarındaki oluşumlarla sıcak çatışmaya giren bir ülkede herkes kimsenin canına bir zarar gelmesin diye dua eder ama **Yeni Türkiye'nin** müstekreh siyasetçi ve gazetecilerinin zerre kadar utanmadan "Bu bombadan yüzde bir oy gelse, bu böyle devam ederse yüzde kırk beş oluruz," diye askeri operasyonlar ve ölümler üzerinden oy hesabı yaptıklarını görebilirsiniz.

Barış UYGUR

Çarpışma
İpek & burak

Yazan çizen OKY

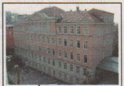

O SIRADA — ERMAN ÇAĞLAR

Yeni bir apartman mümkün.

Sevgili apartman sakinleri. Hırslarınızı anlıyorum. Tutkularınızın farkındayım. Apartmanı mütahite vermek istiyorsunuz. Çünkü son beş yıldır bütün diğer apartmanların tek tek yıkılıp yerlerine yeni apartmanlar dikildiğini gördünüz. Kafanızda "böyle bir şey var, apartmanı mütahite veriyorsun, yıkıyorlar, yeni apartman yapıyorlar, sana da eyni apartmandan daire veriyorlar, böylece eski daire birden yeni daire oluyor" şeklinde yerleşti bazı şeyler. Eski apartman dairelerinden çıkıp yeni apartman dairelerine yerleşen ve hayatları da birden yepyeni olan, seks hayatlarına can gelen, çocukları birden daha zeki ve insancıl olan aileleri gördünüz ve şimdi tüm kalbinizle onlardan nefret ediyorsunuz. "Biz keriz miyiz?" diye düşünüyorsunuz. "Bizim seks hayatımız hep böyle mi olacak?" diye korkuyorsunuz. "Çocuğum devamlı bağırıyor, bir şey söyleyince tükürüp vurmaya çalışıyor, bu çocuk tam olmadı, belki dairemiz yenilenirse çocuk böyle olmaktan vazgeçer, italyan lisesine kaydolur" diye umuyorsunuz. Apartmanı, duvarlarına bakmaktan tiksindiğiniz dairenizi, karınızı, kocanızı, çocuğunuzu mütahite vermek istiyorsunuz. Mütahit bunları alsın, hepsini yeniye çevirsin, size geri versin istiyorsunuz. Ama öyle olmuyor o işler. Sabah akşam kepçe operatörüyle küfürlü kavga eden, mimarın arkasından konuşan, taşeron firmaya nasıl bir oyun ederim de işçilerin parasını az veririm diye düşünen, yeri geldiğinde hısımlarıyla silahlı çatışmaya giren adamdan biraz fazla şey bekliyorsunuz. Mütahiti imkansız şekillerde romantize ediyorsunuz. Bir mütahite karşı hissedilmeyecek hisler hissediyorsunuz. Aşksız hayatlarınızda "artık yaşamam" dediğiniz duyguları mütahit düşüncesiyle yaşıyorsunuz. Müthaite aşıksınız. Biraz kendinize gelin. Mütahite verince metrekaresi azalıyormuş evlerin. Bunu da biraz düşünün.

İtalyan Lisesi

Benim sizlere başka bir önerim var. Bugün apartman toplantısına aklımda bir planla geldim. Önümüzde yeni bir dünya inşa etmek için bir fırsat var. Bu apartmanı birlikte yapalım. El birliğiyle, gerekirse arabalarımızla vura vura bu sevgisiz apartmanı yıkalım ve yerine yeni bir apartman değil, ama bir yeni bir duygu, yeni bir hissiyat inşa edelim. Çatısında pinpon masası, kamelyasında fıçı bira olan yeni bir dünya düşleyelim birlikte. Apartmanın ortasını boşluk bırakalım ve çatıdan su akıtmak suretiyle apartmanın içinde bir şelale oluşturalım. Şelalenin döküldüğü zemin kata alabalık çiftliği kuralım. Yaşlılıktan ya da apartman inşası sırasında ölen insanların evlerini mirasçılara vermeyelim, yeniden satmayalım ama sinema salonu yapalım. "Çocuğum Bruce Willis'in "Zor Ölüm" serisini sinemada izleyemeyecek" diye hiç üzüldüğünüz olmuyor mu? Sinemalarda Zor Ölüm oynatalım. Şu an sallıyorum.

Suyu buradan vereceğiz.

Bu apartman radye temel ve taşıyıcı kolonlar üzerinde değil; arzularımız ve tutkularımız üzerinde yükselsin. Belediyeden gelip bir şey söylerlerse çatıya çıkıp çocuklarımızı kesmekle tehdit ederiz, zabıta ekiplerine kiremit fırlatırız. Bu apartmanı birlikte yıkalım, birlikte yapalım. Başkasının yaptığı evde yirmi yıllık eşinize başka gözle bakamazsınız. Çocuğu eski evden yeni eve taşımanın olumlu ya da olumsuz bir etkisini göremezsiniz. Bir evden başka bir eve taşınan kedi gibi, bir iki garipser, biraz sıkıntı çıkartır, sonra yine nemrut ve sevimsiz hallerine geri döner. Evimizi ellerimizle yapacağız. Harç karan, tuğla taşıyan, kürekle çimento paketi patlatan eşlerimize başka gözle bakacağız. Seksimiz inşaatla birlikte yükselecek. Su borusunun nereden geçeceğini hesaplamaya çalışırken çocuğunuzun analitik zekası istemsiz olarak artacak. Kendi elleriyle bir şeyler başardığını gördükçe kendine güveni yerine gelecek ve italyan lisesini kazanacak. Hayatlarınızın gerçekten değişmesini istiyorsanız, bu apartmanı birlikte yapacağız.

Ya da illa mütahite verelim diyorsanız metrekare olayına dikkat edelim, dairelerin metrekaresi aynı kalsın, onu önceden konuşalım.

Sevgi ve ışıkla;
Erman Çağlar

groagh@gmail.com

cihan ceylan

info@cengizustun.com

BİRAZ DA YİĞRENELİM

Memo TEMBELÇİZER

1990…

"Neymiş efendim, devam zorunluluğuymuş! Devamına da sokayım zorunluluğuna da!" iki dakika sonra kalkacak olan banliyo trenine yetişmek için var gücüyle koştururken böyle düşünüyordu. "Dersinin de .mına koyayım, okulunun da ta g.tünden s.keyim!" İlkokulun başından beri okul denen bu çocuk kandırma ve genç oyalama müessesesine sabretmişti, sırf liseyi bitirince ipinden boşanıp özgür yetişkin hayatına ulaşabilmek için. Fakat sabrettiği süre zarfında bir özgürlük membağı, yetişkin insanların karşılıklı fikir ürettikleri bir bilim-sanat müessesesi farzedegeldiği üniversitenin, liseden farksız bir mesnetsiz despotluk mercii olduğunu nereden bilsindi? Nerede profesörle girişeceğini umduğu bir Aristo gibi, bir Sokrates gibi felsefi söyleşiler, nerede devam zorunluluğu yüzünden asistanla tartışmak. "Dersi derste öğreniceksiniz arkadaşlar. İlk on dakika içinde imza atmayanları yok yazıyorum." "E zaten gelmeyince öğrenemiyosak sınavdan zayıf alıyoruz, niye ayrıca devam zorunluluğu var?" "Ders derste öğrenilir arkadaşlar." "O zaman sınav olmasın?" "Allah allah, sen çok akıllısın galiba?" "Yani, derse devam etmeden sınavdan geçer not alınabiliyosa ya sınav sisteminde problem var, ya da devam zorunluluğunda." "Geleceksiniz arkadaşlar, derse ge-le-cek-si-niz!" İşte, asistanın felsefi argümanı karşısında değil, resmi yetkileri karşısında yenik düşmüştü ve şu an Haziran'ın aniden bastıran sıcağında bütün vücudundan şakır şakır ter akıtarak, devamsızlık hakkı bittiği için muhakkak girmesi gereken derse girebilmek için yetişmesi gereken vapura yetişebilmek için yakalaması gereken treni yakalayabilmek için koşturuyordu.

2014…

Hava, üzerine bir şey almadan çıkmak için fazla soğuktu; o yüzden ofisten çıkarken hırkasını giyip çıkmıştı. Fakat yürüyerek yirmi dakikalık mesafedeki kursa on dakikada ulaşabilmek umuduyla yüksek tempolu koşar adımla yürüdüğü için hırkanın içindeki vücudu yavaş yavaş kızışmaya başlamıştı. "Altı üstü bir ders" diye geçirdi içinden. Bir ders kaçırıverse bir şey kaybetmeyeceğine kendini inandırıp koşturmaktan vazgeçmek, ofise geri dönmek istiyordu, ama inandıramıyordu. Çünkü iki hafta önce bu kandırmacaya kendini inandırıp ofiste uzayan işleri daha da bir sündürerek iki dersi sallayıvermiş, sonraki hafta girdiği ilk derste ise bobstil saçlı fransız hocanın anlamını tam kestiremediği fransız mimikleriyle dik dik yüzüne bakarak ve mazeret tanımaz gizli sinirle tane tane konuşarak sorduğu sorular karşısında angut gibi kalakalmıştı. Bu defa dersi kaçırmamalıydı, daha tempolu yürümeliydi. İçin için su kaynatıp hırkanın yakalarından buhar püskürtmeye başlasa da, üç gündür sabahladığı ofiste üzerinden üç gündür çıkarmadığı donu, atleti, pantolonu ve tişörtü, terin buharıyla üzerine sıcak su dökülmüş hazır noodle gibi yumuşamaya başlasa da daha hızlı yürümeliydi. Fransız öğretmenin mimiklerini iyiye yorabilmek için, bilmem kaçıncı defa giriştiği ikinci yabancı dil öğrenme işini bu defa başarabilmek için daha hızlı yürümeliydi.

……

Bir omuzunda çanta, bir koltuk altında dev dosya ile lambır lumbur koşuyordu. Ayakları iki aydır emdiği ter yüzünden yağlı bir kayışa dönüşmüş çorapların içinde her adımda kayarak postalın bir burnuna bir topuğuna gidip gidip geldiği için tam performansla koşamıyordu. Evet, iki aydır yıkanmıyordu. Liseyi bitirip tamamen kendi iradesinde bir hayat sürmek üzere evden ayrılınca sadece okulun mesnetsiz kurallarını değil, her türlü ailevi ve içtimai rutin uygulamayı bırakmıştı. Eve, koltuğa, yatağa postallarıyla giriyor, saçını sakalını, tırnaklarını hiç kesmiyor, pantolonunun, tişörtünü, donunu üzerinden hiç çıkarmıyordu. Evet, iki aydan beri hiç yıkanmamıştı. İki aydan beri t.şşaklarındaki teri emdikçe emen donunun paçaları testere gibi olmuş, kasıklarını her adımda jilet gibi kesiyordu ama yıkanmaya hiç niyeti yoktu. Çünkü ayaklarının ve t.şşaklarının sorumlusu yıkanmamak değil, yaz sıcağında onu bir hiç uğruna deli gibi koşturan aile-toplum-okul-devlet dayatmalarıydı. Ve onlara boyun eğerek değil, her türlü ızdıraba rağmen onların tüm dayatmalarına karşı durarak onlarla savaşabilirdi. Yavaşça hareket etmeye başlayan trenin kapısından içeri atladığında kızgın vücudundan sırılsıklam ter, nefes nefese soluyan burnundan öfke fışkırıyordu.

……

Yirmi dakikalık mesafeyi gerçekten de on dakikada alabilmesine şaşırarak kursun kapısına yaklaştı. Öğrencilerin çoğu henüz kapının önünde sigara içiyorlardı. Hızla sınıfa girip sınıfın uzak bir köşesine oturdu, telaşla kalemini defterini çıkardı. Büyük uğraş esnasında aniden hedefe ulaşıvermenin yarattığı moronluk yavaş yavaş geçip de ortamı algılamaya başlayınca bulunduğu yere göre fazlasıyla kızışmış olduğunu farketti. Bir kaç öğrencinin sakin sakin önlerindeki kitapları karıştırdığı serin sınıfta o, her yerinden ter akıtarak ve etrafa ısı yayarak oturmuş hızlı hızlı soluyordu. Öğlen yemekte ağzını sildikten sonra atacak yer bulamayıp cebine sokuşturduğu peçeteyi çıkarıp alnından akan terleri sildi, fakat hırkanın boğazından hala buhar püskürtüyordu. Bobstil öğretmen "Bonjuuuğğğ" diyerek hızla sınıfa girdi. "Sa vaa? Komanğ sa vaa?" Aha, bunu bilmeyecek ne var, o da sa va diyecekti. "Sa vaaa." Bu kadar basit. Öğretmen derhal arkasını dönüp günün tarihini tahtaya yazdı, kitabı karıştırarak sanki herkes çok anlıyormuş gibi Fransızca bir şeyler sordu. Herkes yarım yamalak cevap vermeye çalıştı. Her derse takım elbiseli gelip kitabını defterini masaya hep hizalı yerleştiren yuppie kılıklı adam, her şeyi eksiksiz not alan triko hırkalı kız ve her boku bilen ergen sesli delikanlı düzgün cümlelerle cevap verdiler, hatta öğretmenle küçük diyaloglara bile girdiler. Kendisi ise yolunun buraya nasıl düştüğü belirsiz, hiç bir şeyi anlamayan kır bıyıklı dayıyla birlikte hiç cevap veremeden öylece durdu. Herkesin ne zaman bu kadar da iyi konuşmaya başladığına şaşıramadı, dayıyla aynı kategoriye girdiğine bile üzülemedi. Dikkati gayet dolu olan sınıfta kimsenin her iki yanındaki ikişer sandalyeye oturmamış olmasıyla meşguldü. Normalde prensip olarak Fransızca dışında kelime konuşmayan öğretmen "Eam… Biğ penceğe… Açıyoğ… Açabiliğ siniz?.." deyince ve üçüncü yan sandalyedeki minyon kız fırlayıp kulbuna yapışarak pencereyi soğuk havada ardına kadar açınca anladı ki ona sadece sıcak buhar gibi gelen şey, sınıfı dolduran kesif bir kokudur.

……

Trene bindiği istasyon ilk istasyonlardan biriydi, o yüzden tren henüz boştu. Nefes nefese vagonun en dibine gidip dipteki geniş koltuğun ortasına oturdu. Tren hareket ettiğinde kapıdan içeri esen rüzgar ıslak vücudunu yalayınca biraz rahatladı. Ama bütün bu olanlara hala sinirliydi. İnsanlardan olduğu gibi yazdan da nefret ediyordu. Gayet güzel bir aksesuar olduğunu ve pekala yazın da giyilebileceğini düşündüğü yün beresinin altındaki terli kafası çok fena kaşınıyordu. İki aydır yıkamadığı ve tabi ki taramadığı uzun saçları boynunun iki yanında iki topak olmuş, terli boyun derisine yün keçe gibi batıyordu. T.şşakları acılar içinde kıvranıyor, postalın içine sıvanmış çamursu ter bulamacı içindeki ayakları alev alev yanıyordu. Her ne kadar kollarını keserek kolsuz hale getirmişse de, üzerindeki aslında bir svetşört olan kapkalın penyeden mamul tişört omuzlarını ve sırtını yakıyor, koltuk altlarından şarıl şarıl terlerin akmasına sebep oluyordu. Tam öfkesini toplumsal despotluktan alıp yaz sıcağına vermek üzereydi ki tren ilerledikçe vagonun dolmaya başladığını, ayakta bekleyen bir sürü insan olduğunu, fakat hiç birinin yanındaki ve önündeki boş koltuklara oturmadığını farketti. Tam o sırada aynı şeyi trene yeni binmiş bir kadın da farketti, kalabalıktan sıyrılıverip hemen onun çapraz karşısındaki boş koltuğa sevinçle oturuverdi. Sonra sevinçli suratı aniden ekşidi, oturduğu yerde kıpır kıpır kıpırdanmaya başladı. Çantasından bir kağıt mendil çıkarıp ağzını burnunu kapattı. Sonunda fırlayarak kalkıp kalabalığa karışarak geldiği gibi gitti. O zaman anladı ki kendisinin sadece t.şşaklarını yakan ve vücudunu yapış yapış eden bu ter, başkaları için kesif bir kokudur. İki aydır cildini ve giysilerini ıslatıp ıslatıp üzerinde kuruyan ter ve her ıslanışta üzerine tabaka tabaka yapışan toz, kir, pas, molekül ve bakteri, on dakika öncesine kadar kurutulmuş süt tozu gibi hep beraberce ve sessizce bekliyorken, koşmanın yarattığı yeni ıslak ve sıcak terle karşılaşınca sıcak suya koyulmuş poşet çayın rengini salıvermesi gibi kokusunu salıvermişti. İnsanların, mayalanmış vücudunun kokusuna yaklaşamamaları, öfkesinin tekrar topluma yönelmesine sebep oldu. Yaklaşamasınlardı! Onların yakınlığına ihtiyacı yoktu! Tüm bu toplumsal zırvalığın, despotluğun, anlayışsızlığın, aklı selime karşı aymazlığın, hak ve adalete karşı kaba kuvvetin mucidi ve faili şu karşısında ayakta bekleşen, trenin ritmik sarsıntılarıyla ritmik şekilde hep beraber sağa sola titreşen fındık beyinli kalabalık değil miydi zaten?! Onların hükümranlığına karşı yaz günü giydiği yün beresiyle, sırtına bok çizdiği kolları kesik svetşörtüyle, t.şşaklarının acısıyla, ayaklarının ızdırabıyla ve pis kokusuyla savaşacaktı! Pis kokusu düşmanını ondan uzak tutan koruyucu kalkanıydı onun!

……

Üç gün ofisten hiç çıkmamıştı. Üç gün boyunca yumuşacık penye donu, atleti ve tişörtü vücudunun tüm sıvı ifrazatını emdikçe emmiş, bir yandan emdiklerinin suyunu buharlaştırarak kururken bir yandan da deri kalıntısı, toz, hormon ve bakteri artığından oluşan kimyasal içeriğini bünyesinde saklamıştı. Peynir altı suyu tozu gibi giysilerinde ve cildinde taşıdığı bu konsantre ifrazat, tempolu yürüyüş esnasında salınan yeni terle çözünerek hırkanın içindeki boşluğu bir koku bulutu olarak doldurmuş, sınıfta oturduktan sonra da hırkanın yakasından üflenerek ve iri örgülerinin arasından sızarak sınıfa yayılmıştı. Tüm istediği yabani tabiatını birazcık olsun medenileştirmek, birazcık olsun sosyalleşebilmek, birazcık olsun toplum içinde rahat hareket edebilir hale gelmekti; kursa da bunun için geliyordu, dili de bunun için öğrenmek istiyordu. Fakat ehlileşme çabaları yine her zamanki gibi programsızlık, ihtiyatsızlık, ihmalkarlık ve vurdumduymazlık yüzünden imkansız hale gelmişti. Bobstil öğretmenle göz göze gelmek, mimiklerinde bir mazur görüş, bir affediş, o da olmadı bir sitem yakalamak istiyordu. Fakat tüm sınıfla birlikte öğretmen de onu yok farzediyordu şu anda. Ne iş güç arasında kendilerine zorla vakit ayırıp dil öğrenmeye çalışırken burunlarına cebren ekşi t.şaklarını ve koltukaltlarını soktuğu insanlarla sosyalleşmesi mümkündü artık, ne de dinleyemediği ve katılamadığı bir derste herkesle birlikte tekrar etme gücünü ve hakkını kendinde bulamadığı cümleleri öğrenmesi mümkündü. Kırk beş dakika dirseklerini oynatmamaya ve koltukaltlarını açığa çıkarmamaya özen göstererek yerinde sessizce oturdu. Öğretmen beş dakika kahve ve sigara molası verince usulcacık eşyalarını topladı, selamlaşacak kadar tanış olmayı beceremediği sınıf arkadaşlarına bay bay da diyemeden sessizce sınıftan çıkıp uzaklaştı. Sündüre sündüre bitiremediği ve kurs saatinden sonraya sarkıttığı işlerini bitirmek üzere ofise doğru yürürken umudunu, sevincini ve öz saygısını yitirmiş halde yere bakıyordu. Bir daha kursa geleceğini sanmıyordu; değil dil öğrenmeye, her hangi bir işi başlayıp bitirmeye ne muktedirdi ne de layıktı. Terli vücudundan tiksiniyordu, kendinden nefret ediyordu.

……

Asıl ineceğinden bir önceki istasyonda indi. Taş istasyon binasının çevresindeki çınarların serin gölgesinde yavaş yavaş yürüdü. "Dersine de sokayım okuluna da" diye düşündü. İstemiyordu! Okulu istemediği gibi diplomayı da istemiyordu! Zorba toplumun dayatmalarına karşı duracaksa rüşvetini de geri çevirebilmeliydi. Bu düşünce hoşuna gitti. Koyu gölgedeki boş bir banka oturdu, ellerini ensesine koyup ıslak koltukaltlarını serinletti. İnsanlardan nefret ediyordu, rüzgarda hışırdayan ağaçları seviyordu.

SON

Furkanözçoban

HOBBIT EVLENİYOR

Gelen Kutusu

Murat ARAS

Uğur AKSOY

Hakan KARADENİZ

Servet TURAN

Özgür KAHYAOĞLU

UYKUSUZ

YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd. : Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar
MÜESSESE MÜDÜRÜ: Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun, Kerem Pişkin, Murat Cengiz
Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler
Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş
Ofis Sorumlusu: Selami Yamak

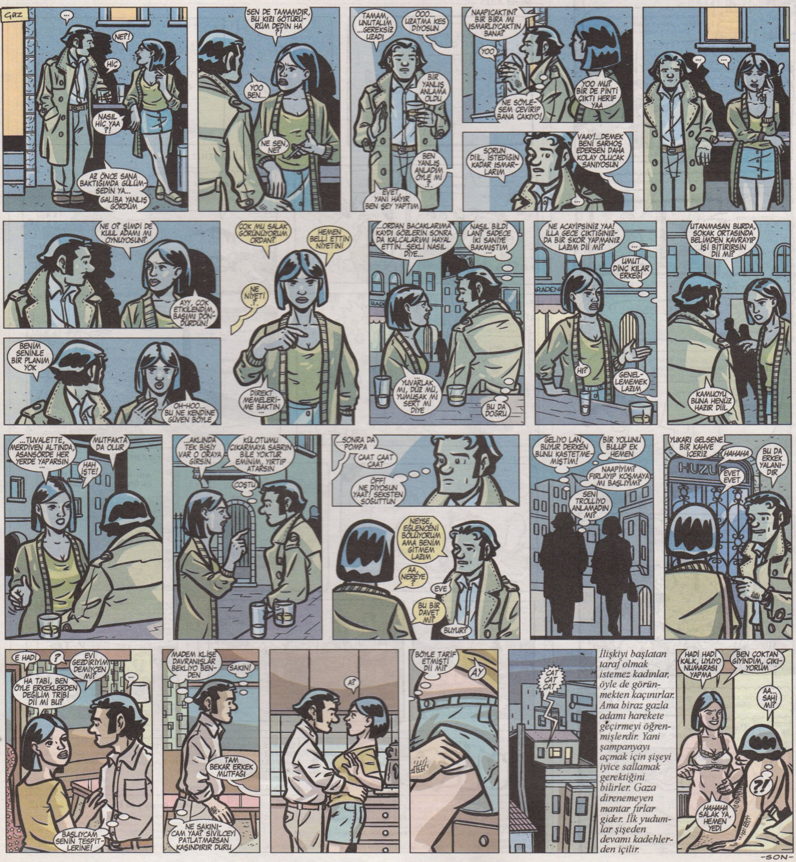
Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: APA-Uniprint Hadımköy Asfaltı Ömerli Köyü mevkii Hadımköy-İstanbul Tel: 0212 798 28 40
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: **Yurtiçi:** 160 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 **USD:** TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 **EUR:** TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

Haftalık Mizah Dergisi | 30 Temmuz 2015 | Sayı: 413

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır

OTİSABİ®

YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com

ISSN 1307-7619
6 AĞUSTOS PERŞEMBE
SAYI: 2015/32 No: 414
3.50 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4 TL.

UYKUSUZ

Ahmet Davutoğlu:
"Evlatlarımızı da kendimizi de feda etmeye hazırız."

Ahmet Davutoğlu savaş için "Evlatlarımızı da kendimizi de feda etmeye hazırız," dedi.

Batı Şeria'da ırkçı Yahudilerin Filistinli bebeği yakması İsrailli yetkililer tarafından kınandı.

Taraf gazetesinin haberine kızan Burhan Kuzu, "Bu attığınız başlığı ispat edemezseniz yapacağınız şey günlük gazetenizin o nüshasını olduğu gibi münasip yerinizde saklamanız." dedi.

UYUYUN LAN

Sevgilim Uykusuz okurlarım;

Bombaların altında koalisyon çalışmaları devam ediyor... Saray-meclis-dağ üçgeni kuruldu ve iç açıları toplamı 180 derece ediyo, ama hissedilen 190-200... Genel resme şöyle bi "look at the tabela" edecek olursak: MHP var... "Emanet oy" verenlere kızıyo... "Boğazda yalıda oturup viskisini yudumlayan, marmariste villasında yatan şerefsizler" diye kızıyo...... Fakat, boğazda yalıda, marmaris'te villada oturan adamın HDP'yle işi ne? AKP'li onlar.. Nasıl aldılar yalıyı villayı.. Şerefsizler kirada oturuyo.

Akil heyeti var... Geçen bi balık lokantasında buluşup basın açıklaması yaptılar.. Çünkü balıkta bulunan omega-3 zihni açar... Ama herkes balık sevmediği için, hepsi gelmedi akillerin... Bi kısmı eminönü'ne köfte yemeye gittiler..

HDP var... Selahattin rugan ayakkabı model saçlarıyla "Silahlar susmalı" diye geziyor etrafta.. Fakat o öyle dedikçe inadına bağırıyor silahlar.. Bülent de kadınları susturmaya çalışıyor ama en az Selo kadar başarısız o da..

Sonra CHP var.. Koalisyon peşindeler.. Koalisyon görüşmelerinden çıktığı zamanlarda patlamaları kınıyo kemal kılıç, sonra görüşmeye geri dönüyo.. Adamları lafa tutarken savaşıyoruz lan..

Bi de Amerika var.. "Uçana kaçana sıkın" diye fetva verdi en son.. Birbirimizi iyice öldürmeden rahat etmicek lavuklar. Silah pazarı güzel buraların..

Yunanistanın borsa da çöktü iyice y*** yediler.. Ata sporu maraton olan adama o kadar borç verirsen olacağı bu... Parayı kapızlayan topuklamış... Mesela, japon'a ver borcu.. Ata sporu sumo adamların.. Parayı koyacak cebi yok üstünde.. G*tünde zulalasa yine görürsün.. Herşey ortada... Mesela, bize versen parayı, geri alırsın.. Ama biraz güreşmen lazım..

İzmir'de 500 bin suriyeli sığınmacı, yasadışı yollarla Avrupaya geçmek için bekliyor,. parklarda bahçelerde yatıyorlar... Bi sıkıntı olduğunda insanları denize dökme işlemini izmir'den yapıyoruz... Geleneksel..

Nuh peygamber suların çekilip çekilmediğini anlamak için bi güvercin salıyo.. Güvercin ağzında zeytin dalıyla dönüyo.. Barış güvercininin hikayesi bu.. Aslında barış güvercini değil yani.. Sıkıntı geçmiş mi, onu anlama güvercini...

Yani demek istediğim barış güvercini diye birşey yok.. Bildiğin İHA..

Vatandaşa Sorduk: SICAKLAR

Ulrih TAMBURİNMEN (38):
Bazı zaman, otobüste filan bi yere tutunduğum da, tişörtle vücudun arasında bi boşluk oluşuyo.. Öyle zamanlarda ter damlaları bedeni geziyor ya hani, sanıyorum ki hobitler yalıyor beni.. Ama arzuyla karşılık vermek istesem de boşlukta beyhude hobit arayan dil, sıcakta kuruyup, kaplumba kafasına dönüyor..

Kadir HASÜNİVERTESİ (27):
Eskiden hava çok sıcak olduğunda "Gavuranı gibi yanıyor," "ensede boza pişiyor," "~~Taxxa~~..ğımda ayran kaynıyor" gibi yakıştırmalar yapardık... Şimdi o yakıştırmaların yerine "hissedilen sıcaklık" tanımı geldi.. Ve medeniyet yolunda bir adım daha attık. van mor..

Metalhan DEMİRYURTGONG (31):
Esmiyor... Kapıyı camı açtık cereyan da yapmıyor.. Tül kıpırdamıyor lan.. Osursan, osurduğun yerde kalıyor... Osuruk bile "Havanın bu kadar sıcak olduğunu bilseydim, gölgeden çıkmazdım" diyor- Diğer osuruk "saat 3ten 4ten sonra çıkmak lazım" diyor.. Diğer osuruk haklı.

Kılıçdaroğlu: "AKP ile koalisyon kurmazsak üzülürüm."

Devlet Bahçeli "Türkiye'de ne kadar deterjan varsa Akvil'den Omo'ya Tursil'den bilmem neye kadar alayını dökeceğiz," diyerek Ak Parti iktidarını nasıl temizleyeceklerini anlattı.

Kaç Yıl Oldu?

FIRAT BUDACI

Arınç ve Kadın

Bülent Arınç, çocuk cinayetleriyle bir soruya cevap verirken gençlik dizilerindeki kravat gevşekliğine ve mini eteklere kadar ilerlemeyi başaralı **1 yıl,**

CHP'li Aylin Nazlıaka'nın kürtaj hakkında konuşurken "vajina" kelimesini kullanması üzerine yüzü kıpkırmızı olan Bülent Arınç, "Bir evli, bir bayan, çocuğu olan milletvekili kendisi ile ilgili bir organını nasıl böyle açıkca konuşabilir," diye şaşıralı **3 yıl,**

Bülent Arınç, "Kadın herkesin içinde kahkaha atmayacak," diyeli **1 yıl,**

Bülent Arınç, internet sansürünü eleştiren Ümit Boyner için "İktidara gelirse porno siteleri serbest bırakabilir," yorumunda bulunalı **4 yıl,**

Bülent Arınç, "kahkaha" açıklamasıyla İngiliz gazetesi The Independent'ın "en cinsiyetçi siyasetçiler" listesine üçüncü sıradan gireli **1 yıl,**

Bülent Arınç, Mardin Milletvekili Emine Ayna hakkında, "Çok garip bir yaratık," diyeli **6 yıl,**

Asena Erkin'in direk dansı fotoğrafını irdeleyen Bülent Arınç, ""Kocasını bırakıp tatile çıkanlar, direği gördüğünde dayanamayıp direğe çıkanlar... Size kızmanın ötesinde acıyabilirim," sonucuna varalı **1 yıl,**

Bülent Arınç, "Kadınlar, 'eşimdir döver' diyecek kadar sadakat doludur. Tasarı ailenin bütünlüğünü bozacak niteliktedir," sözleriyle kadına şiddet yasasına karşı çıkalı **18 yıl olmuş.**

Ve son günlerde yaşanan olayların sorumlusu bulundu: Cihangir halkı.

Meclis oturumunda horul horul uyuyan Uğur Işılak, kendisini savundu: "Vatanseverin uykusu, hainin uyanıklığından evladır."

Uykusuz Gerik

Barış: Hah Memo şimdi tarraa yedin işte. Bak sizin evin üzerinden F16 geçireceklermiş.

Memo: Alla alla. Ne alaka?

B: Oğlum HDP'ye oy veren senin gibi at kuyruklu Cihangir entellerine yoğun saldırı var, tepenizden F16 uçuracak, sokaklarınızdan ZPT geçireceklermiş.

M: O neymiş be.

B: Bitmedi, Bahçeli hepinizi şerefsiz ilan etmiş oğlum.

M: Amaan...

B: Lan oğlum ülkede ne bok oluyorsa hepsinin sorumlusunu Cihangir halkı yaptılar diyorum sana! Cihangir'de oturanları şeytanlaştırıyorlar! Var ya, bir gece ansızın gelebilirler, her an g.tünü kesebilirler Memo.

M: Hiç de bi s.kim kesemezler.

B: Alla alla, olum sen normalde paniklerdin böyle şeylerden, hemen felaket senaryoları yazar, kaçış planları yapar, Cihangir'e eli sopalılar saldıracak, evimi taşlayacaklar diye ağlaşırdın? Kendi kendini daha da korkuturdun? Ne o, çok rahat konuşuyorsun bakıyorum?

M: Barışçığım kusura bakma, adres yanlış. Benim ikametgahım Bodrum'da artık. Hanımı çocuğu Bodrum'a gönderdim. Git Oky'yi, Ersin'i; olmadı Yiğit'i korkut.

B: Vaay, çakal Memo'ya bak, biz onu burada çocuksu, naif zannederken, çakal gibi, kuntiz gibi gidip çoktan kaçış planını hazırlamış bile. Çocuksu mocuksu değil, resmen Türk filmlerindeki, kafasında kırk tilki dönen gecekondu mahallesi muhtarları gibiymişsin.

M: Ulan her hafta bok yazıyorum, kusmuk yazıyorum, sümük yazıyorum, köşemin adı bile biraz da yiğrenelim, çocuksuluk s.ki nerden çıktı ki .mına koyim?

B: Çocuk zaten bokuyla sümüğüyle oynayıp gülüp eğlenene denir Memoşko, çocuksu diyince aklına şartlı refleks gibi volt dizney gelmeyiversin birazcık.

M: E kız babasıyım ben abi, çocuk demek benim için frozen demek, prenses demek, vinks demek, poni demek .

B: Tamam işte, çocuğun barbiyle değil de sümüğüyle oynayanına erkek çocuk diyoruz zaten. Ama yani lafı gargaraya getirip kuntizliğini perdelemeni yemedim onu da söyleyeyim. Sinsi gibi terketmişsin Cihangir'i Memooo, gemiyi ilk önce fareler terkeder Memooo!

M: Alla alla, ne kuntizliği yahu, ben sadece Çakıl daha yeşil daha doğal bir ortamda okula gitsin istyorum.

B: Çankırı'ya mı, Boyabat'a mı yerleştin Memo? Havan kime .mına koyim? Gittin büyük şehrin minyatürü gece hayatı diskosu barıyla ünlü Bodrum'a yerleştin. Resmen herkesten önce kokuyu alıp Cihangir'i terkettin. O çocuksu, naif Memo Cihangir'deki 600 seçmeni yüz üstü bırakıp Bodrum'a kaçtı işte.

M: Bırak şimdi bunları, True Detective'i izliyor musun?

B: Haydaaa. Ben ne konuşuyorum sen ne konuşuyorsun, yüzüstü bırakmışsın işte oğlum hemşehrilerini, kaçmışsın. Onlara F16'lar ZPT'ler, sana True Detective'ler, Bodrum diskoları.

M: Ulan ZPT ZPT diyip duruyorsun, ne ki bu? Zaptiye mi? Zapata mı?

B: Z, zırhlı... Ulan bir dakika, sen izliyor musun ki True Detective'i?

M: Yoo. Son yirmi yıldır Breaking Bad'den başka dizi izlemişliğim yok.

B: Memo gerçek bir çakal çıktın, konuyu değiştirmek için yapmayacağın şey yok valla.

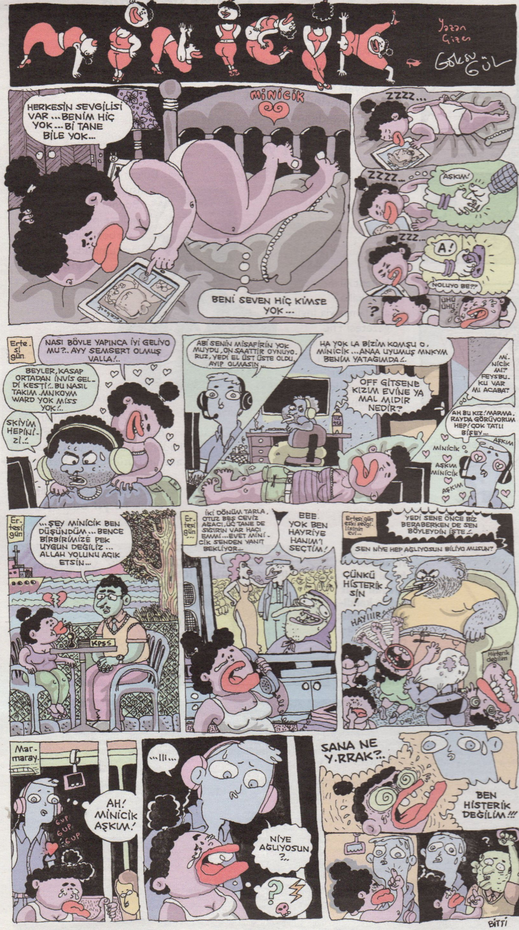
M: Peki Barışçığım, F16'yı Cihangir'den uçuracaklar da Asmalımescit'ten geçmeyecek mi o uçak?! İki adım ötesi de senin evin .mına koyim, beni korkutacağına kendin kork.

B: Ohoo, taşındım ki oğlum ben çoktan.

M: E .mına koyim ben niye tek başıma çakal oluyorum, kuntiz oluyorum o zaman? Sen de kaçmışsın işte?

B: Şimdi orası ayrı.

M: Ya bırak!

N.S.A
NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Barış UYGUR

Normal şartlar altında halktan oy isteyen bir siyasetçinin, bir partiye oy veren altı milyon insana "şerefsiz" diye hakaret etmesini hayâl etmek bile güçtür. Bir siyasetçinin seçmenlere bu kadar açık hakaret etmesi, o siyasetçinin kimseden oy falan istemediği anlamına gelir. **Yeni Türkiye'de** oy vermek; oy vermediğiniz siyasetçilerin hemen hepsinden aptal, cahil, bidon kafalı ve son olarak şerefsiz diye hakaret işitmeye de hazır olmayı gerektirir.

Normal şartlar altında, yasal ya da yasa dışı, birbirinden farklı siyasetlerde birden fazla örgüte üye olmanın önkoşulu büyük bir dengesiz ya da profesyonel bir ajan olmaktır. **Yeni Türkiye'deyse** aynı anda dört örgüte birden üye olmanıza olanak tanıyan bir fırsatlar ülkesidir.

Normal şartlar altında, insanlar ulvi gördükleri amaçlar için kendilerini feda edebilirler ve bunun adına altruism denir. **Yeni Türkiye'yse** ulvi gördükleri amaçlar için yoksul halkın çocuklarını feda etmeye hazır, başkasının hayatı üzerinden fedakarlık yapmayı kahramanlık zanneden korkaklar ülkesidir.

Normal şartlar altında bir tarihi eseri yenilemenin, o eserin bulunduğu koruma altındaki bölgeye inşaat yapmanın her ülkede değişen farklı koşulları vardır. Alınması gereken izinler, onlaylanması gereken projeler ve izlenmesi gereken prosedürler her ülkede değişir ama yalnız **Yeni Türkiye'de** bu şekilde bir inşaat yapmanın ilk adımı tarihi eserin yanıp kül olmasını beklemektir ve büyük bir tesadüf eseri hükümete yakın müteahhitlerin bu tip inşaatlara girişmek için tarihi eserlerin yanıp kül olmalarını uzun süre beklemeleri gerekmez. **Yeni Türkiye** tarihi eserlerin, hükümete yakın müteahhitler tarafından yapılan inşaat planlarının mürekkebi kurumadan herhâlde kederlerinden yanıp kül olduğu bir mucizeler ülkesidir.

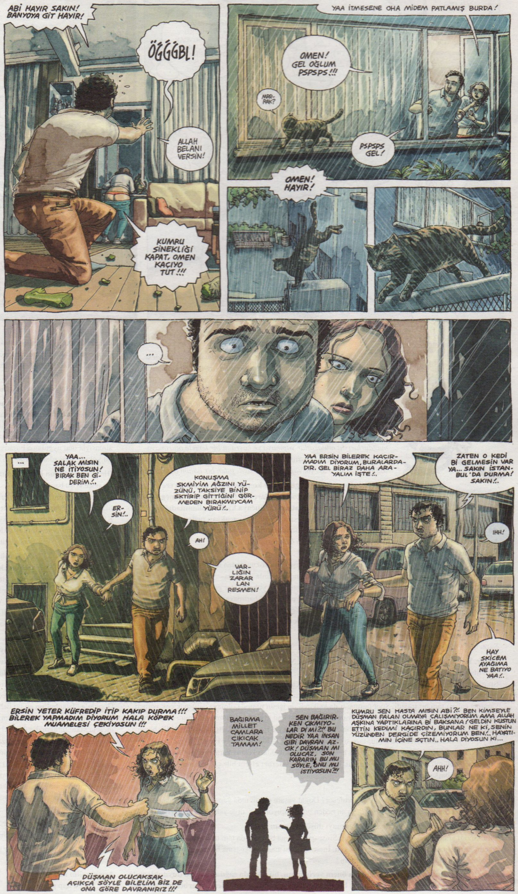
Normal şartlar altında bir siyasi parti, bir genel seçimde kaybettiği oyları geri kazanmak için politikasını gözden geçirir ve söylemlerini tekrar değerlendirir. **Yeni Türkiye** ise iktidarı kaybeden bir siyasi partinin, oylarını geri kazanmak için aklına gelen yöntemlerden biri, kendisine oy vermeyen kitleleri günlerce elektriksiz bırakmaktır. **Yeni Türkiye** verdiğiniz oyun size yolsuzluk, susuzluk ve elektriksizlik olarak dönebileceği bir ülkedir.

Normal şartlar altında üstelik yanı başında kanlı bir iç savaş yaşanan bir ülkede, yılın ilk yedi ayında 971 kişi, ancak bu savaşın ülkeye sıçraması hâlinde hayatını kaybedebilir. **Yeni Türkiye** ise yılın ilk yedi ayında 971 kişinin iş cinayetlerinde sessiz sedasız öldürüldüğü ve iş cinayetlerinde öldürülenlerin, toplu halde yüzer, iki yüzer değil de birer ikişer öldükleri takdirde haber dahi olamadıkları bir ülkedir.

ÇİZGİLİ TİŞORT

- 18. BÖLÜM -

ERSİN KARABULUT

BEN

ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Bizim oraların bir çözemediği de "**görersin**". Hatta "**görersin bak**". "**Görürsün**" diyemiyor. Diyemiyor balam diyemiyor.

æ Geçenlerde bir arkadaş, "ağabey bizim köyde düğünlerde bir meze olur, bak sana yemin ediyorum, leğenlerle karpuz keserler" dedi bana. O anda irkildim. "Neyy" dedim, "leğenlerle mi karpuz keserler, o neymiş öyle ya, benim hayatta en sevmediğim şey karpuz, sen bir de kalkmış bana leğenlerle karpuz kesilmesi övüyorsun, leğenlerle karpuz kesilmesi ne Allah aşkına, yemin ediyorum şu anda içim bunaldı, ortamınız gözümün önünde canlandı, şu anda ağlıyorum, bu benim kaldırabileceğimden fazlası olan bir şey, mutlu musun lan" dedim. "Ağabey bilmiyordum, bir yerde de karpuzu herkes sever, ne bileyim, karpuzu kim sevmez, bilmiyordum" dedi. "Bilin ama bunları" dedim. "Nerden biliyim lan" dedi. Bir anda ciddileşti. "Ya yok, ondan değil de" derken, "ne lan ne" dedi, "gözünün üstüne bir vurarım, görersin bak" dedi. "Vurarım" ve "görersin bak"ı peş peşe duyunca, alttan almazsam ağzımın kırılacağını anladım, alttan aldım, konu kapandı. Ama bence tam da kapanmadı. Bence ben şu anda mimlendim. Bir gün mutlaka oyacak beni. Hiç beklemediğim bir anda yumruk vuracak. Allah'ım çok korkuyorum. Karpuz yüzüne yiyeceğim dayağı düşündükçe yerimde duramıyorum, ağlıyorum.

æ Köy yerinde Cavit emmiye gülümsemeli göz kırp selamı olmuyor.

æ Tırtılın kelebek olduğunu bilmeyen var.

æ Geçenlerde bir sahil kasabasındayım. Kaldığım sitenin de havuzu var. Arkadaş ısrar etti, "gel havuza girelim" dedi. Dedim "ben girmem". Ne bileyim, içimden gelmedi. Bir de yani deniz varken, ne bileyim, havuz ne yani. Deniz daha iyi bence. İndik havuz kenarına, arkadaşım yüzüyor havuzda, ben öyle kenardayım, bir çocuk geldi. "Sen niye girmiyorsun havuza" dedi. Dedim "ben deniz seviyorum, sen niye girmiyorsun denize" dedim. "Ağabey burada denize girilmiyor" dedi. "Neden" dedim. "Geçen mesela denize girdim, önümden böyle b.k geçti" dedi. Bir de eliyle de gösteriyor. "Buranın insanı böyle ağabey" dedi. "Tuvaleti mi geldi, evine gitmeye üşenir, denize yapar" dedi. "Gerçi havuza da işiyorlar, ben biliyorum, ama ne yapacaksın" dedi, sonra da havuza akrobatik atladı.

æ Üniversitedeyken çok komik bir arkadaşım vardı. Hali tipi komikti. Başına hep olmadık işler gelirdi. Zemin Mekaniği sınavında artık nasıl bir kağıt verdiyse, hoca kendisine 0'ı yeterli görmeyip **00** vermişti. Bir de kırmızıyla kalın yazmış, bir de altına çizgi çekmiş. Şimal yıldızı gibi parlıyordu notu diğer notlar arasında panoda. Düşünün ki benim notum bile kaynamıştı arada. Ben de 1 almıştım 100 üzerinden. Yine iyi. Ben Zemin Mekaniği dersinden o seneyi takip eden seneler boyunca hep kaldım. Komik arkadaş ise artık nasıl bir hırs yaptıysa sonraki sınavda 100 aldı geçti. Fantastikti.

KAMİL SEVEN ADAM

æ Bisikletçiye bisikleti bir araba gibi görüp, "**o yollar zorlu, o yollar virajlı**" demek çok saçma.

æ Hani böyle diş macunu bitiyor da, hani böyle o içinde kalan son macunu türlü işlemler sonucu uca getirip, son bir can havliyle de uygun bir parmak bulunup, o parmağın ucuyla da güç bela bastırıyorsun ya, tüm bu devcileyin uğraşlar sonucu evet belki fırçaya bir sürümlük bir macun baş gösteriyor fakat, bir anlık bir konsantrasyon, bir güç kaybı sonucu hop geri kaçıveriyor ya o macun, hüzünlenmiyor musun? Bence çok hüzünleniyorsun.

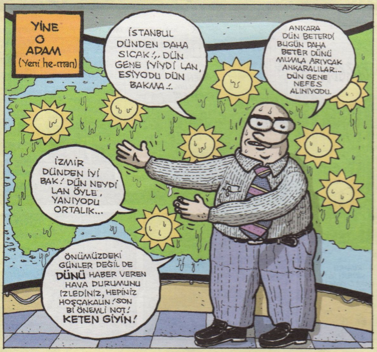
æ Bir saat uğraştığı saça da, üç numaraya vurduğu saça da aynı parayı alan berber, geceleri nasıl uyuyorsun?

æ Peki ya kaka yapmak, hapşırmak gibi kontrolümüz dışı, beklenmedik, bir anda olsaydı. Bence çok güzel olurdu.

æ "Üniversitedeyken bir kıza aşık olmuştum" dedi arkadaşım, durup dururken, öyle birdenbire. "Hep çok yakındı bana, benimle konuşurken hep ellerimi tutardı, parmaklarımla oynardı, öylesine tatlıydı ki, çok güzeldi, neşeliydi, siyah'a tutkuluydu, çantası, eldivenleri, kalemi, her şeyi siyahtı, özel biriydi, bir gün kendisine açılmaya karar verdim, duygularımı ifade ettim, yine gülüyordu öyle, ben sana karşı bir şey hissetmiyorum dedi, ellerimi tutuyordu yine, parmaklarımla deli gibi oynuyordu, ara ara yüzümü seviyordu, gözleri hep gözlerime bakıyordu, gülüyordu, neşeliydi, sanki ben ona hiç açılmamışım gibi, her şey aynı gibiydi, sonra ümit mi verdim ben sana acaba dedi, ellerimi tutuyordu, öyle bir şey yaptıysam farkında olmadan, özür dilerim dedi, parmaklarımla oynuyordu, o anlarda bile ümit veriyordu, galiba çok büyük bir ruh hastasına çatmıştım, kurtulmak istedim fakat ellerimi tutuyordu, davranmak istiyordum, belime sarılıyordu, başını göğsüme yaslıyordu, inanılmaz tiksindim o anda, içimden sigigit lan sigigit dedim kendisine, kendisinden kurtulmak istedim, midem bulanmaya başladı, kusacak gibi oldum, ittim kızı ve tuvalete koştum, kustum, sonra da ondan hep uzak durdum, bakışlarını her yerde hep üzerinde hissettim ama sonra, sonra da lavuğun tekiyle sevgili oldu, beni de tamamen unuttu, çok acayip bir tipti" dedi. "Hüoh" dedim ya, "bir nefes alsaydın" dedim. "Bu arada ümit mi verdim ile Ümit Erdim aynı şey" dedi. "Haah" dedim "iyice".

æ Öyle işte.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

"kendimi durduracak değilim"

Fırat Budacı

OMEGA KAÇ?

*Edinburgh Üniversitesi'nden Prof. John Friedman yönetimindeki bir grup araştırmacı, sağlığına önem vermesine rağmen bu konuda herhangi bir adım atmayan insanları tanımlamak için bir kavram öne sürdü: **"Faydasız sağlık"**. Faydasız sağlık kavramı, sağlıklı olmak gerekliliğine inanmasına rağmen bir türlü herhangi bir girişimde bulunmayan insanları tanımlıyor. Bu garip durum karşısında üşengeçlik, boşvermişçilik, farketmezcilik, hiççilik gibi kavramların yetersiz kaldığını düşünen araştırmacılar dünyanın dört bir yanından "faydasız sağlık" mağdurlarıyla mülakatlar yapmaya ve kavramı bir temele oturtmaya çalışıyorlar. Aşağıda araştırmanın Türkiye ayağında görüşülen faydasız sağlık mağduru F.B.'yle yapılan nehir söyleşiden bir bölüm okuyacaksınız.*

Prof. Friedman: Seninle günlerdir konuşuyoruz, ama bir yere ulaştığımızı söylemek çok zor. Defalarca B-12 vitamini ve Omega-3 satın aldığını, ama bu takviyeleri miatları doluncaya kadar kullanmadığını ve sonra tekrar yenilerini aldığını söylüyorsun. Kullanmayacaksan neden alıyorsun? Ya da anlattıklarından yola çıkarak daha açık sorayım: Buzdolabını açıp bir süre Omega-3 kutusuyla bakıştıktan sonra, tanımlanamaz bir duyguyla kutuya dokunmadan kapağı kapatman saçma değil mi?

F.B.: Saçmaya benziyor. Aslında Omega-3 kutusuyla bakışıp ona dokunmadan dolabı kapatıyor olmam, üşengeçlikten çok, ertesi güne olan inançsızlığımla ilgili olabilir. Çünkü ertesi gün omega-3 kutusunu hiç görmeme ihtimalim yüksek. Her gün tekrarlanması gereken şeyler benim becerimin dışında diyebilirim. Abartmayayım. Bazen o yumuşak jelleri ağzıma attığım oluyor. Hatta bir keresinde, "bu ne yumuşakmış böyle" derken kapsülü patlattım. Kapsül güzel ama gerçek omega-3 çok kötü.

Konuyu saptırmıyor musun şu an?

Saptı mı? Özür dilerim. Biraz ara verebilir miyiz?

Hayır. Yeni başladık. Sıkıldıysan konuyu değiştirelim. Neden spor yapamıyorsun? En basitinden sabahları koşabilirsin...

Spor çok teferruatlı. Bence sabahları koşmak spor aktivitelerinin en zoru. Bir kere, işe erken başlayan biri olarak nasıl daha da erken kalkayım. Bana kalırsa, modern insanın kaliteli bir yaşam için fazladan vakit yaratma çabası tam bir trajedi. Spor uğruna 6'da kalkıp 8'de işinin başında olmaya çalışmak çok yorucu değil mi? Hatta belki de daha sağlıksız. Bir de sabah koşusu için giyinme durumu var, sonra dönüp avrupai bir acarlıkla duş almak, yeniden giyinmek ve taze bir neşeyle işe gitmek... Bu mümkün değil, böyle bir yapım yok. Zaten işyerinde bu tür taze sıkılmış bir enerjiyi, "Günaydın Bay Fırat!" diyerek coşkuyla karşılayacak tipte insan da yok. Diyelim ki herşeye rağmen sabahları koşma kararı aldım. Beynimin "erteleme" bölümü buna izin vermeyecektir. Bütün iradem seferber etsem bile çıkan karar "Neyse yarın başlarım"dan başka bir şey olmayacaktır.

Peki yüzme?

Ooo yüzme! Sen beni dinlemiyor musun profesör? Doğal yaşam ortamımda yapamadığımı suda nasıl yapayım? Tatillerde kulaç atarken bile, "Şu an neden bunu yapıyorum?" diye yabancılaşan biriyim.

İşyerinde asansör yerine merdiven kullanmayı düşünüyorsun ama?

Tabi! Sporu aradan çıkarmak diye bir şey var. Sinsi sporu. Ama ben onu da tam becerebildiğimi söyleyemem. Zor gelmesinden çok unutmakla alakalı. İnsan kendini asansör aynasına bakarken buluyor. Aynalar her zaman gerçekleri gösterir. Ara verelim mi?

Hayır! Toparlamaya çalışalım. Sağlığına önem veriyorsun, bu konuda sağdan soldan duyduklarınla ara sıra atağa kalkmak istiyorsun, fakat bir türlü eyleme geçemiyorsun. Mesela karbonhidratı kesmek adına sabahları poğaça yememeye karar veriyorsun, ama ertesi gün Kovan Fırın'ın vitrinine bakarken buluyorsun kendini...

Evet ama bırakma kararının ertesi günü kıymalı değil dereotlu poğaça yiyorum. Dereotu sağlıklı bir his veriyor. Azcık kötü beslenmişim etkisi yaratıyor. Tabi alakası yok, ama dereotu iradesizlikle birleşince böyle durum ortaya çıkabiliyor. Bu yüzden poğaçayı tamamen bırakmayı erteleyebiliyorum. Sizin kültüre uyarlarsak, Burger King'ten whopper yemek yerine bean burger yemek gibi bir şey.

Tamam, kötü beslenmeden kaçamamak ve kendini kandırmak yaygın bir durum, ama hâlâ omega-3 tabletini satın alıp kullanmamak konusunu algılayamıyorum. Bu başka bir durum. Kutuyu alıp ağza bir kapsül atmakta ne tür bir zorluk olabilir?

Allah allah! Bir şeyi her gün düzenli olarak tekrar edemiyorum işte. Nesine şaşırıyorsun? İnsanın karar almasıyla onu uygulama başarısı arasında fark vardır. Sen bunu anlayacak adamsın, ama artık batılılıktan mı yoksa bilim adamlılıktan mı safa yatıyorsun bilemedim.

Bir ara kondisyon bisikleti almayı düşünmüşsün, uzun uzun araştırmışsın ama almamışsın?

İlk önce koşu bandı mı iyi, yoksa kondisyon bisikleti mi diye araştırdım. Gönlüm koşu bandından yanaydı. Bir yerden bir yere ilerlemiş efekti yaratan bu aletle vücudum beni yürüyor sanacak ve böylelikle evin bir odasında trigliserit ve kolesterolleri parçalayabilecektim. Üstelik üreten yazar Stephen King'in koşu bandında kitap okuduğu bilgisi de aklımdaydı. Fakat sonra, koşu bandının diz eklemlerine zarar verdiğini öğrendim. Bisiklete yöneldim, ama onda da eliptik mi, yatay mı yoksa dikey mi alayım derken günler geçti. Gerisini hatırlamıyorum.

Peki, daha somut konuşalım. İki senedir doktora bir türlü gitmediğinden yüzündeki döküntülerin seboreik dermatit olduğunu kendi kendine öğrendin. Neden gitmiyorsun doktora? Belki değildir, belki başka birşeydir, Google görseller belki de hiç bir işe yaramıyordur.

Olabilir. Ama bence seboreik dermatit. Rus, Amerikalı, Ortadoğulu bir çok seboreik dermatitli insanın fotoğraflarını inceledim. Hastalık evrensel bir döküntü halinde her yeri sarmış. Emin gibiyim.

Seboreik dermatit tamamen stres kaynaklı bir hastalıktır. Bu bulgunun yanına söyleşimiz boyunca ortaya koyduğun tabloyu da eklersek depresif bir ruh hali ortaya çıkıyor. Bu ruh halinin kendi sağlığını önemsememekle bir ilgisi olabilir mi? Durumunu kabullenmemek için ulaşamadığını küçümsüyor olabilir misin?

Bak profesör. Sen beni anlamıyorsun. Günlerdir peşimi de bırakmıyorsun. Sana daha nasıl anlatayım. Ben sağlık meselesiyle dalga geçmiyorum. Hatta koşana, yüzene, vitamin yutana, minicik bir kızarıklıkta Google'a "İstanbul'un en iyi dermatoloğu" yazana özeniyorum. Açıklayamadığım bir durumu açıklamam istendikçe saçmalıyor olabilirim, ama benim meselem başka. Valla nasıl anlatacağımı bilemedim. Bak, mesela sakal bırakmak gibi özel bir niyetim yoktur benim, ama genelde uzundur sakallarım. Benim isteğimle değil kendiliğinden uzar. Bazen berberin karşı kaldırımında dükkandan içeri bakıp aniden bastıran bir yorgunlukla içeri girmeden geri döndüğüm olur. Kendimle ilgili bir eyleme kalkışacağım zaman bugünle yarın arasındaki fark belirsiz gelir bana. Yarın da, yarınla öbür gün arasındaki farkın belirsiz geleceği gibi. Üstelik sakalın zaman zaman yakıştığını düşünüyorum. Zaman zamanlar ve diğer zamanlar birbirine karışınca sakalım uzamaya devam ediyor. Bir tür bilinçdışı sakal benimki. Bilincimin dışında geliştiğinden şekilsiz oluyor diye düşünüyorum. Sağlık da böyle, sağlıklı bir hayat istiyorum ama müdahale edemiyorum.

Psikolojide irade felci diye bir kavram var. İsteyip de yapamama anlamında...

Ooo güzel tanımlama! Tam muhabbette kullanmalık...

Erken ölmek seni korkutuyor mu?

Çok.

Ara verelim mi?

Olur, sigara içip geliyorum.

Akıl Fikir Ofisi

Barış UYGUR
barisuygur@gmail.com

TUT!...masaydım...

İlk Türk korku-komedi denemesi: "**TUT!**... masaydım düşecektin!" oyunuydu herhâlde. Biraz yüksek bir yerin yamacındayken dallama arkadaşınız yanınıza gelir, sizi aniden tutup, hafifçe ittirirmiş gibi yapıp sertçe geriye çekerdi. Her ne kadar korku filmlerini sevsem de, aniden dengemi bozup sendeleten bu dallama arkadaşları pek sevmezdim. Hatta yaptıkları şeyin üzerinde düşünecek olursam, bu arkadaşlar bu hareketi yapmasa da sırf yapabilecek tıynette oldukları için zaten evlat olsa sevilebilecek insanlar değildi. Mesela aslında hiç böyle şeyler yapmayan beyaz eşyacının oğlu Fahri'de bariz bir şekilde bu "**TUT!**...masaydım düşecektin!" refleksini yapabilecek bir tıynet sezdiğim için çocuğu pek sevmez, okul bahçesinde falan yanıma yanaştığında yüz vermezdim. İnsanın o yaşta önyargı sahibi olması, insanları henüz hiçbir şey yapmadan yargılaması kötü bir şey tabii ama insan aslında en çok da o yaşlarda kötü oluyor zaten. Kötülük istihkakını o yaşlarda tüketemeyenler, bitiremeyenler hayatlarının ilk gençlik, gençlik ve yetişkinlik evrelerine de kötü olarak devam ediyor; en kötüleri de işte ayrımcı, savaş tamtamcısı siyasetçiler oluyor.

Bir sene 23 Nisan töreninde laiklik olmuştum. Öğretmenimiz Elmas Sula, sınıftan benimle beraber altı öğrenciyi seçmiş, onların her birine de Atatürk'ün ilkelerinden birini atamıştı. Benim payıma laiklik düşmüş, sıram gelince kürsüye çıkarak kendimi laiklik olarak tanıtmış ve yeni dinen yağmurun nemli sıcağında zorunlu olarak bekleyen öğrencilere laikliğin ne anlama geldiğimi anlatmıştım. İlk sahne tecrübemdi ve zoraki alkışları üzerime alınarak ve gep gep gerinerek sahneden inmiştim.

Sahneden gururla indikten sonra beni bekleyen babamın yanına doğru gittim. O sırada Fahri gülümseyerek yanıma geldi. Sınıfta zaten seksen öğrenci olduğumuz için herkesin sahneye çıkması mümkün değildi. Galiba bizim altı kişilik Atatürk İlkeleri grubumuz dışında bir de yine beş altı kişilik bir grup birer ikişer dizesini paylaştıkları bir şiiri okumuş, sınıfın geri kalanı da aşağıda alkış tutan kalabalığın arasında kalmıştı ve Fahri de onlardan biriydi. Fahri gülümseyerek yanıma gelince kendimi hafifçe geri çekmiş ya da bir şekilde memnuniyetsizliğimi belitrmiş olacağım ki babam bana zorla kendisini Fahri'yle tanıştırttı: "Barış, bak arkadaşın gelmiş seni tebrik ediyor, beni de tanıştır bakalım arkadaşınla."

"Babam, Fahri; Fahri, Babam." Tabii tam olarak böyle tanıştırmamışımdır herhâlde ama allahaşkına koskoca babam, dokuz yaşındaki Fahri'yle tanışıp da ne yapacaktı ki? Beraber tavla ya da birdirbir oynayacak değillerdi, her ikisinde de babam Fahri'yi çok pis yenerdi. Ya da yıllar boyu benimle satranç oynarken yaptığı gibi yenilirdi, orasını bilemiyorum. (Bu arada bana satrancı babam öğretti ve oynadığımız her on oyunun temiz sekizini ben kazandım. Daha sonra ortaokulda satranç kulübü gibi bir şey olduğunu duyunca hevesle gidip oynadığım yüz oyunun yüzünde de ortalama beş dakika içinde yenilince anladım ki ya babam devasa kötü bir satranç oyuncusuydu ya da bir şekilde beni eğliyordu işte. Bugün kırk yaşıma yaklaşmış bir insan olarak herhangi birini satrançta yenmişliğim yok ama o çocukluktan kalma "Ben babamı bile yenerdim ulan," hissi var.)

Babam Fahri'yle tanıştıktan sonra biraz onunla sohbet etti, sonra da yalnız kalınca bana neden Fahri'ye soğuk davrandığımı sordu. Verecek bir cevabım yoktu ve henüz kelime ve kavram hazinem önyargı kavramını içermiyordu. Kem küm ettim. Anlamış olacak ki bana arkadaşlarım arasında ayrım yapmamam gerektiğini, hem Fahri'nin kibarca gelip beni tebrik ettiğini, bunu güzel bir davranış olduğunu ve benim de arkadaşlarıma böyle kibar davranmam gerektiğini tembihledi. Galiba hayatımda ilk kez önyargılarımla yüzleşiyordum.

Sonraki günlerden birinde Fahri, babamla da tanışmış olmanın verdiği ekstra bir yakınlıkla yanıma geldiğinde babamın öğüdünü dinledim ve ben de sıcak davrandım. Diğer arkadaşlarla beraber, okulun bahçesindeki taş duvarda açılmış büyük delikten çıkarak karşı arsadaki terk edilmiş tankere oynamaya gitmiştik. Küçük çocuklar söz konusu oyun olduğunda bakmayın siz yetişkinlere, cillop gibi bir park ve terkedilmiş bir otomobil, tanker falan varsa, parkı değil o paslı demir yığınını tercih eder. Ya da belki bütün diğer çocuklar efendi gibi parklarda oynuyordur da, bir biz gerizekâlıyızdır ve tankere çıkıp, bu paslı demir yığınının orasına burasına girip oynuyorduzdur; bilmiyorum.

Tankerin tepesine çıkmış, daha yakın arkadaşlarım Tayfun ve Ceyhun'la beraber oynamaya başlamıştık. (Ben de TayfUN, CeyhUN'dan sonra Barış diye kafadan combo breaker'mışım anlaşılan) Aramıza ilk kez aldığımız Fahri de tankerin üzerine çıkmış bizimle oynuyordu. Boş bulunduğum bir an, belimde bir el hissettim:

"**TUT!**... masaydım…" diyordu Fahri beni hafifçe itekler ve aynı zamanda da tutmaya çalışırken ama tankerin eğimli yüzeyi dengemi daha çok bozduğundan ben aşağıya doğru serbest düşüşe geçmiştim bile. "...düşecektin!" kısmını söylediğinde ben çoktan tankerden aşağı düşmüştüm bile. O yıllarda küfür etmediğimiz için ağzımdan neler çıktığını bilmiyorum ama şimdi olsa herhalde "senin yapacağın şakayı," diye başlardım. Fahri ayısı, bana şaka yapayım derken tankerin üzerinden atmıştı. Ceyhun ve Tayfun panik halinde hemen aşağı indiler, onları yaptığı eşek şakası kaka olmuş Fahri takip etti.

Bir yerimin kırılıp kırılmadığını merak ediyorlardı ve neyse ki kırılmamıştı ve hatta çok da canım yanmamıştı ama Fahri'ye sinirlendiğim için canım çok acıyormuş gibi yaptım. Hayatımda yüzleştiğim ilk önyargımın doğru çıktığına emindim. Ama ceza sahası içinde, defans oyuncusunun formasına değdiği çakal bir forvet gibi yerde kıvranırken Fahri'nin yüzündeki üzüntü ve korkuyu görünce utandım. E durup dururken "Yok bir şey yok bir şey," diye ayağa kalkmaya çekindim.

Bu olaydan sonra, Fahri, kendini affettirmek için daha da yakın daha da kibar davrandı, ben de o gün yaptığım çakallıktan utandığımdan aynı sıcaklıkla karşılık verdim. Baktım ki aslında bu Fahri iyi bir çocuk, muhabbeti de fena değil. (Muhabbet dediğim de işte Voltran'da neler oldu, Kalimero tırt mı değil mi, Düğme Burun nasıldı) Önyargımı önce kırmış, sonra daha güçlü inşa etmiş, hemen sonra da paramparça edivermiştim. "TUT!" masaydı, düşmeyecektim ama düşmeseydim de ömür boyu tanımayacaktım.

ÇİZGİLİ TİŞÖRT

Bir önceki sayfadan devam

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Sen hiç korkma serçe kuşu,
Suyunu rahat rahat iç,
Sıhhat afiyetle uç,
İnsanoğlu çeşit çeşit
Beş parmağın beşi bir mi?"
Necati Cumalı'dan

● **29 Mayıs 1453: Türkler, İstanbul'u aldı... 30 Mayıs 1453: Bi grup Türk, boğaza bakıp viski içti... 31 Mayıs 1453: Başka bi grup Türk, viski içenleri sert bi dille eleştirdi...**

● Anadolu derbilerinin en halisi, Zeybek ile Yörük atışmasına ek Sercan Dalkılıç'tan geldi, sağ olsun. Aldı Zeybek: Hey, yanar tüter çilesi yeter / Kuldan da haberin olsun... Yanıtlamak üzere alıyor Yörük: Hey, bazı coşar bazı taşar / Selden de haberin olsun... Yalnız, gariptir, Zeybek'ten gelen son sözler yine cevapsız, illa ki olmalı cevabı, bulamazsak yazıcam valla kafadan!.. Tekrarlıyorum cevapsız bölümü... Aldı Zeybek: Hey, menzil uzak yollar tuzak / Aldan da haberin olsun... (Al: Hile)

● **'AK LIGHT' diye ampul markası var, parti çatlamış gibi lan!..**

● Bugün kurulan partiler için isim: Merkez sağ – HESAP... Aşırı sağ – KASAP...

Fani kul halin böyle ihtiraslıyken, bi de inançsız olsan n'apacaktın acaba a zalım?!

● **Müzisyen arkadaşım Utku Dağkıran'ın çocukluğuna denk gelmiş atari salonları. Şıkır şıkır atarici duruyo orda fakat çoğu çocuk gibi o da paradan yana nasipsiz. N'apsın, annesinin manto cebine atıyo elini, alıyo ordan kağıt parayı, atari salonunun kapısında alıyo soluğu. Bi bakıyo paraya, çok para, öyle bozdurulacak gibi falan değil. Tırsıyo, gene koşarak dönüyo eve. Mantonun cebine koyacak parayı, konu kapanacak. Tam koyarken, "N'apıyosun sen?!" diyo ordan annesi. Parayı alırken değil, geri koyarken yakalanan çocuk olarak bahtsızlık tarihine geçiyor Utku...**

● Bebeklik: Gündüz iyi uyuduysan gece de güzel uyuyosun, öyle uyku kaçması falan, zinhar yok!..

● **Biri beni konser sonrası partiye götürdüydü bi zaman. Parti dediğim, oturmuşlar, içiyolar işte. Çok konuşkan, fena enerjili bi tip kendini şaraba vurmuştu, çevresine de içiriyodu, bana da ikram etti. "İçmiyorum" dedim. Sonra aynı adam domuz pirzolasını övmeye başladı. "Yedin mi?" diye sordu, "Yok" dedim. "O kadar lezzetli ki, sapını kıçına sokarsın" dedi. Olası tüm günahları bir arada yapan korkunç bi adamdı. Tiksindim, içimden dua okudum. Bazan o pis simayı hatırlıyorum. Yazayım da kurtulayım bari...**

● Dünyaya, memlekete aklım ermez... Bari şu Sevil Parfümeri'nin logosunu düzelteydi biri!..

● **Erbabı, meraklısı elbette bilir de 'has kadın edebiyatçı' araştıran yeni nesil için rahmetli Sevgi Soysal'ı coşkuyla tavsiye ederim. Lisedeyken okumuştum 'Yıldırım Bölge Kadınlar Koğuşu' adlı başyapıtını. Çarpıcıyd çarpılmıştım. Sonra 'Barış Adlı Çocuk' adlı güzelim öy külerini de okudum, her iki kitap da Bilg Yayınevi'nden çıkmıştı. Bugünün cin siyet ticareti yapan, vasati kolpacıları size de baygınlık verdiyse, Sevgi Soysal'ı illa ki okuyunuz. Cinsiyeti, milliyeti aşan incelikli yeteneği duyumsayacak sınız. Cezaevindeyken, faşizan uygulamaların ardı arkası gelmiyor, diyorlar ki "Herkes 05:30'da uyanacak!" Sırf o zorbaların dediği olmasın diye, her sabah 5'te uyanıyor Sevgi Soysal. Güzel ruhuna selam olsun...**

Biz birbirim empery

● 'Dried Fried Aubergines in Tomato Garlie Sauce' diye çev rivermişler... Bildiğin şakşuka!..

● **İstanbul hakkaten global olmuş! Cezayirli dostumuzu, Beyoğlu'nda tezgaha getirdiler, hem de bir Lübnanlı aracılığıyla. Yolda "Mekanımıza buyrun, olmadı bi görün" diye ısrar**

İZİNSİZ GÖSTERİ

MURAT KARADAN

İltem Dilek

kıyamet, beyefendi dostumuz ayıbolmasın diye girmiş, çökertmişler masaya, koymuşlar boş şişeleri, getirmişler 1800 liralık hesap! Bekar Sokak'ta oluyo bunlar, alooo! Acar bir arkadaşı devreye girmiş de kurtarmış mazlum adamı çok şükür...

● Güzel ülkemizde ÇEŞİTLİLİK, sadece tatil beldesindeki araba plakalarından ibaret...

yaptığımız öldürmek değil, mi yaşatmak...

● Datça'da yanından geçtiğim tesiste sünnet düğünü vardı. Tümden beyaz giyinmiş sünnet çocuğu pistteydi. Gözüm ona takıldı ki takılma derim ona, alamadım gözümü: Olmuş, yetişmiş havalarıyla sekmeler, kıvırmalar mı dersin, ani yön değişikliğiyle gel gel yapmalar mı, minik titremelerle başlayan çalkalanmalar mı, bu nasıl çocuk diye oracıkta duraladım. Simasını görmesem kesin cüce derdim. Hayatımda ilk kez akıllı telefon olsa da çekseydim diye düşündüm. Daha garibi pistte gelinlik benzeri kıyafet giymiş kadın da vardı. Sonradan öğrendim, bazı sünnetlerde çocigin annesi gelinlik giyermiş, adettenmiş. Vay ki vay, pes ki pes! Sigmund Freud canlanıp yarım altın taksa yeridir...

● Yazdığımı okuyunca 'tavla ve dü' konusunda anlaşılmadığımı anladım. Şöyle diyeyim, yan yana ya da üst üste değil de ÇAPRAZ DÜ'yü seviyom ben...

● Liseyle beraber bitti nerdeyse fıkraya olan sevgim. Fıkraları yazdığım defter vardı, o defter bitince fıkradan da soğudum. Yıllar sonra, geçen gece fıkraların uçuştuğu ortama denk geldim. Sabırla durdum, "Yusuf'u kuyudan kurtaran Rabb'im, beni de kurtarır" dedim içimden. Öyle de oldu en nihayet...

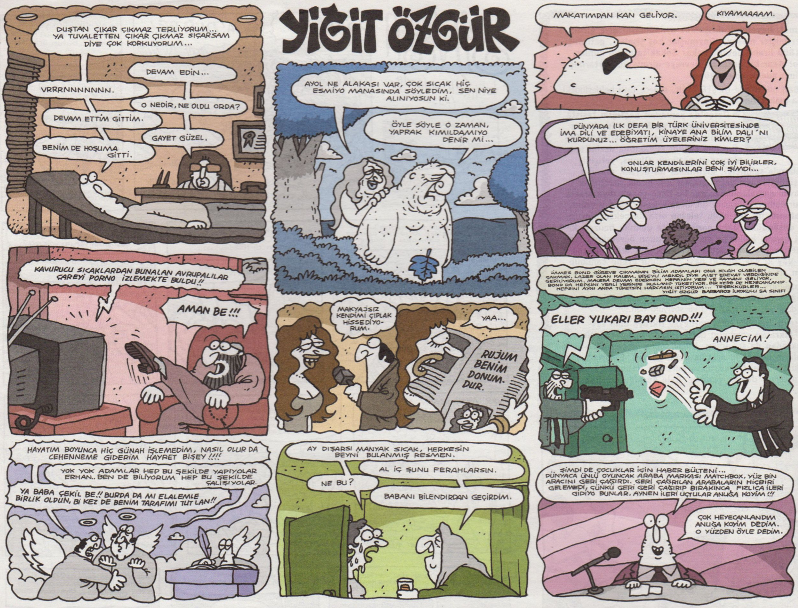
vedatozdemiro@gmail.com

YİĞİT ÖZGÜR
DUŞTAN ÇIKAR ÇIKMAZ TERLİYORUM... YA TUVALETTEN ÇIKAR ÇIKMAZ SIÇARSAM DİYE ÇOK KORKUYORUM...
DEVAM EDİN...
VRRRNNNNNNN.
O NEDİR, NE OLDU ORDA?
DEVAM ETTİM GİTTİM.
GAYET GÜZEL.
BENİM DE HOŞUMA GİTTİ.
AYOL NE ALAKASI VAR, ÇOK SICAK HİÇ ESMİYO MANASINDA SÖYLEDİM, SEN NİYE ALINIYOSUN Kİ.
ÖYLE SÖYLE O ZAMAN, YAPRAK KIMILDAMIYO DENİR Mİ...
MAKATIMDAN KAN GELİYOR.
KIYAMAAAAAM.
DÜNYADA İLK DEFA BİR TÜRK ÜNİVERSİTESİNDE İMA DİLİ VE EDEBİYATI, KİNAYE ANA BİLİM DALI'NI KURDUNUZ... ÖĞRETİM ÜYELERİNİZ KİMLER?
ONLAR KENDİLERİNİ ÇOK İYİ BİLİRLER. KONUŞTURMASINLAR BENİ ŞİMDİ...
KAVURUCU SICAKLARDAN BUNALAN AVRUPALILAR ÇAREYİ PORNO İZLEMEKTE BULDU!!
AMAN BE!!!
MAKYAJSIZ KENDİMİ ÇIPLAK HİSSEDİYORUM.
YAA...
RUJUM BENİM DONUMDUR.
JAMES BOND GÖREVE ÇIKMADAN BİLİM ADAMLARI ONA SİLAH OLABİLEN ÇAKMAK, LAZER OLAN KALEM, BİŞEYLİ MENDİL DİYE ALET EDEVAT VERDİĞİNDE GERİLİYORUM. MACERA DEVAM EDERKEN HEPSİNİN YERİ VE ZAMANI GELİYOR, BOND DA HEPSİNİ YERLİ YERİNDE KULLANIP TÜKETİYOR. BİR KERE DE HEYECANLANIP HEPSİNİ AYNI ANDA TÜKETSİN HARCASIN İSTİYORUM... TEŞEKKÜRLER... YİĞİT ÖZGÜR BARBAROS İLKOKULU 5A SINIFI
ELLER YUKARI BAY BOND!!!
ANNECİM!
HAYATIM BOYUNCA HİÇ GÜNAH İŞLEMEDİM, NASIL OLUR DA CEHENNEME GİDERİM HAYRET BİŞEY!!!!
YOK YOK ADAMLAR HEP BU ŞEKİLDE YAPIYOLAR ERHAN. BEN DE BİLİYORUM HEP BU ŞEKİLDE ÇALIŞIYOLAR.
YA BABA ÇEKİL BE!! BURDA DA MI ELALEMLE BİRLİK OLDUN, Bİ KEZ DE BENİM TARAFIMI TUT LAN!!
AY DIŞARSI MANYAK SICAK, HERKESİN BEYNİ BULANMIŞ RESMEN.
AL İÇ ŞUNU FERAHLARSIN.
NE BU?
BABANI BİLENDİRDAN GEÇİRDİM.
ŞİMDİ DE ÇOCUKLAR İÇİN HABER BÜLTENİ... DÜNYACA ÜNLÜ OYUNCAK ARABA MARKASI MATCHBOX, YÜZ BİN ARACINI GERİ ÇAĞIRDI. GERİ ÇAĞRILAN ARABALARIN HİÇBİRİ GELEMEDİ, ÇÜNKÜ GERİ GERİ ÇAĞIRIP BIRAKINCA FIZLICA İLERİ GİDİYO BUNLAR. AYNEN İLERİ UÇTULAR ANUĞA KOYİM!!!
ÇOK HEYECANLANDIM ANUĞA KOYİM DEDİM. O YÜZDEN ÖYLE DEDİM.

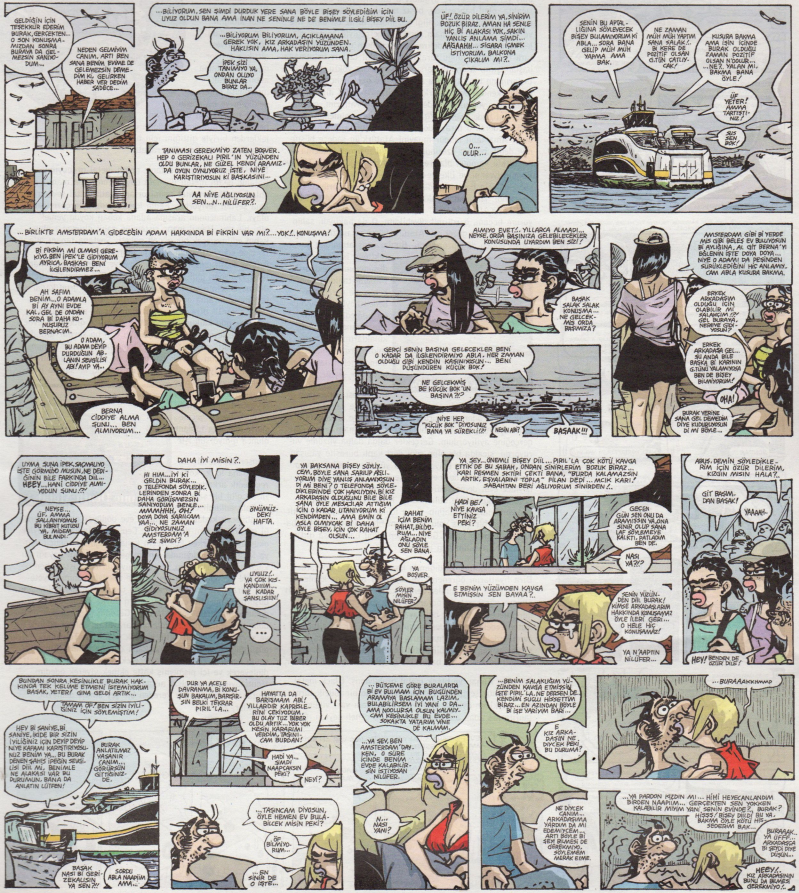

Sizofren
DeniZ +ler
YILLIK İZNİMDE BOZCAADA'DA YÜRÜRKEN,
AMAN BE! DÜNYA VARMIŞ.
YANIMDAN GEÇEN KADIN, "İLERİDE BİR ŞEY YOK. DÖNELİM!" DEDİ EŞİNE.
BU NE YA?
BİR ŞEY YOK DİYE GÖSTERDİĞİ YERE BAKTIM.
DAHA NE OLACAĞIDI?
SOKAK LAMBASI, IŞIK KİRLİLİĞİ YOKTU,
GEREK YOK.
GÜRÜLTÜLÜ MÜZİK, KAZIKÇI MEYHANE YOKTU.
UPPS UPPS UPS.
ARKADAŞIM BU KADAR KÜÇÜK YERDE, BU KADAR YÜKSEK SES NİYE?
SAHİL VARDI, DALGA SESİ, YILDIZLAR VE AY VARDI.
ONLAR, KALABALIK VE GÜRÜLTÜLÜ YERE DÖNERKEN NİYEYSE,
ŞURASI GÜZEL OTURALIM
UPS UPS UPS
BEN DE "N'APIYORUM LAN BEN!" DEYİP, BİR ŞEY OLMAYAN YERE GERİ DÖNDÜM. GÜZELDİ.
BURASI GÜZEL! BURADA OTURAYIM
DENİZ ENSARI 2015

Çarpışma

ipek & burak

Yazar çizer OKY

Bazı günahların bedeli öteki dünyaya kalmaz genç arkadaşlarım. Bazen ufak ve sevimli günahlar işleriz, ilahi adalet de lise bahçesindeki bir müdür muavini gibi cezayı olay yerinde keser ve uygular. Ortaokuldayken boş derste, sıcakta, okul bahçesinde, biraz mobilya fabrikasını andıran dev okul binasının çirkinliği yüzünden, biraz da daha lise ve üniversite de okumam gerektiği gerçeğiyle aniden yüzleşmem sonucu hafif delirerek oturduğum gölgelikten Atatürk büstünün olduğu tarafa doğru çakıl taşları fırlatmaya başlamıştım. Atamıza karşı bir hareketim yoktu, çakıl taşlarından bir okyanusu andıran dev okul bahçesinde okulun kendisi ve Atatürk büstü dışında hedef alınabilecek dikey yapı yoktu. O yüzden büstün alt taraflarını, mermer kaidesini hedefleyerek, Atamızın kafasına gelmemesine dikkat ederek o tarafa doğru küçük çakıl taşları fırlatıyordum. Ama tabii müdür muavini Atatürk'ün sadece büstünün değil, büstün üzerinde yükseldiği mermer kaidenin de Atatürk'ü ve onun bizlere hediye ettiği çağdaş lâik Türkiye Cumhuriyeti'ni ve ilke ve inkilaplarını temsil ettiğini düşündüğü için benim bu değerleri taşladığımı görünce çok sinirlendi. Arkamdan yaklaşıp "NEDEN OĞLUM? SEN GERİZEKALI MISIN?" diye bağırınca kilitlenip "bilmiyorum hocam, özrdlrm" diyebildim. O da haklıydı, sahip olduğumuz tek güzel şey Atatürk büstü ve müzik hocasına tahsis edilen düğün orguydu. Bunlara taş atmamak gerektiğini benim kendim düşünmem gerekiyordu. Babamı tanıdığı ve benim de gerçekten neden böyle davrandığımı bilmediğimi bildiği için dövmek istemedi, kulaklarımı çevirerek saldırılarımı kınadı. İşte anında gelen ilahi adalet böyle bir şeydir.

Atamız (ve uydu anten).

Cumartesi gecesi o gün okul bahçesinde otururken hissettiğime yakın sıkıntılar içinde odamda oturuyordum. Liseyi ve üniversiteyi bitirmiştim, şimdi en az bir otuz yıl çalışmam gerektiği gerçeğine ayılıyordum. Gerçekler dalga dalga yüzüme vuruyordu, sıcakla bir olup suni deri kaplı bürosite yapışan bacaklarımı tahriş ediyorlardı. O yüzden arkadaş arayıp "akşama Taksim'de metal konseri var, geliyor musun?" deyince evet demek durumunda kaldım. Hayır diyecek nedenleri kendimde bulamadım. Kimmiş, ne tür metal yapıyorlarmış bakmadım. O an içinde bulunduğum sıkıntılı durumdan bir çıkış yolu ve akşam birası için güzel bir bahane gibi geldi bana. Göztepe'den akbil basa basa gittim Taksim'e. Akbilim kan istiyor.

Konser mekanına vardığımda kan yoktu, alt grup vardı. Bira fiyatlarını öğrenerek ve seyirciler arasında kimler benim kadar kel, kimler benim kadar göbekli onları tespit etmeye uğraşarak ve onlardan uzak ama sahneyi güzel görebileceğim bir yer bulmaya uğraşarak vakit geçirdim. Zaten evdeki kendimden kaçıp gelmişim, bir de alternatif evrenlerdeki olası Erman'larla birlikte omuz omuza izlemeyeyim konseri, birbirimizin keyfini kaçırmayalım. Her göbekli ve kel insan, başka bir göbekli ve kelin vicdanıdır.

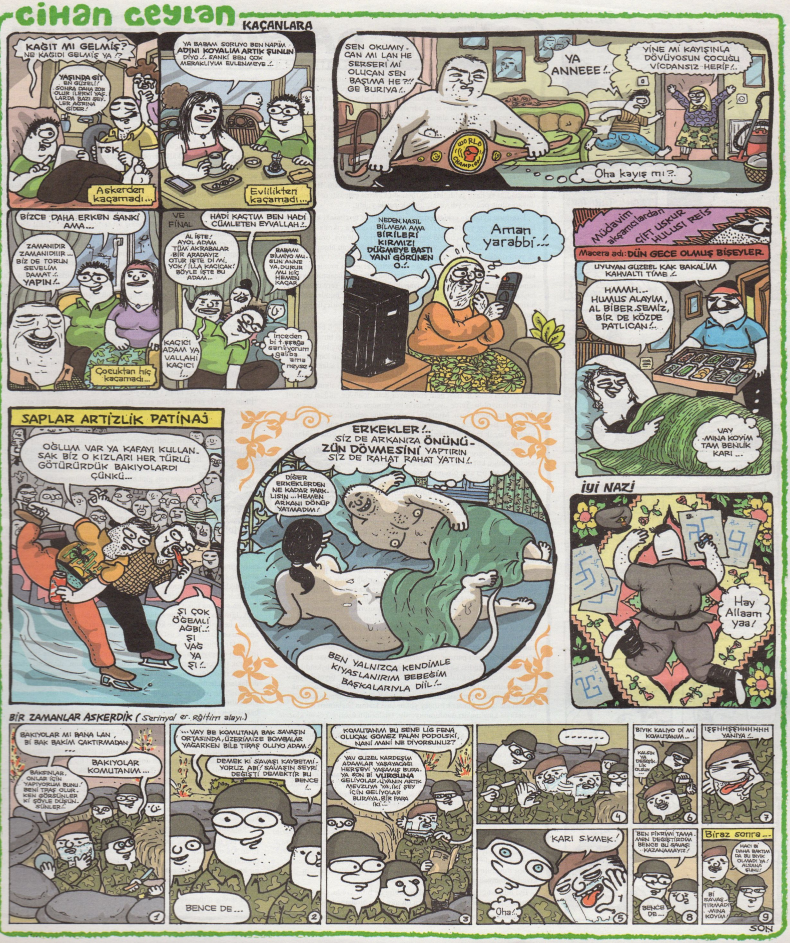
İlk grup Alman ve black metal grubuymuş. Black metal biliyorsunuz şeytan ve cehennem üzerine bir müzik türü. Gerçi eskiden öyleydi o işler, artık paganı var, viking tanrılarına adak adayanı var, yine de geneli şeytan. Güzel gruptu, şarkıları bilmediğim halde bayaa bir bağırdım, alkışladım falan. Bir yandan da alkol aldığım için ortamdaki günah seviyesi gittikçe artıyordu. Ama ortama akbil basarak, metrobüse binerek geldiğim ve evde eski metal tişörtlerimi bulamayıp her gün işe giderken giydiğim gömleklerden biriyle gittiğim için bana günah yazmıyor gibi hissediyordum. Vicdanım rahattı.

İkinci grup fransız ve satanic death metal grubuymuş. Satanic death metali ilk defa duyuyorum ama mantığını anladım. Black metal sevmiyorlar, death metal seviyorlar ama şeytan seviyorlar. Kendi kafalarında öyle çözmüşler olayı. Lahmacunun arasına adana kebap koyup yemek gibi bir şey. Hangi inanç sistemine dahil olursanız olun kabul edilmeyecek bir günah paketi. Şeytana tapanı bile rencide eder, "madem şeytana tapıyorsun neden bir de üstüne death metal yapıyorsun?" diye. Gerçekten de harfiyat kamyonu gibi bir müzikleri var. Çivi çakmaya, beton dökmeye gelmişler. O da güzeldi, bir önceki grup kadar beğenmedim ama onlara da bağırdım. Bir ara seyirciyi "hail satan!" diye bağırttılar. Ben her ay sigortası yatan, her gün kalkıp ütülü gömlek giyip işe giden ve evde tavşan besleyen bir insan olduğum için bu şartlar altında "hail satan!" diye bağırmayı saçma buldum ama yanımdaki arkadaşım bağırdığı için ben de yarım ağızla bir iki eşlik ettim. İyice miting gibi oldu ortalık, ne saçma işler .mına koyayım. Tkp'ye oy vermek gibi bir şey şeytana tapmak. Kağıt üstünde barajı geçme şansı yok ama toplantı olunca gidiyorsun işte.

Satanic Death Metal.

Konser bitince bir iki bira daha içtik, kokoreç yedik arkadaşla. İnsan gibi bir saatte ve hala anlamlı cümle kurabilecek kadar ayık kafayla eve dönüyor olmanın verdiği gururla bindim dolmuşlara. Cep telefonundan bir şeyler okumaya çalışırken kokoreçin kana karışması sonucu uyuya kaldım. Uyandığımda inmem gereken durağı bayağı bir kaçırdığımı fark ettim, birileri iniyordu dolmuştan, ben de panikle kendimi dışarı attım. Eve taksiyle dönmeye yetecek param var mı diye bakarken cep telefonunu dolmuşta düşürdüğümü fark ettim. Ağlasam duyar mısın sesimi, dokunabilir misin gözyaşlarıma. Gecenin geri kalanını dolmuşçu esnafıyla cep telefonu arayarak, sohbet ederek ve seyyar köfteciden köfte yiyerek geçirdim. Telefonu düşürdüğüm dolmuş sabaha karşı durağa döndü. Günahlarımın bedelini çok fazla çay içerek, kötü esnaf muhabbeti dinleyerek ve içi pişmemiş köfte ekmek yiyerek ödedim. Unutmayın, az da olsa, arkadaş hatrına tapıyor da olsanız şeytana tapmayın. Bir kereden bir şey olmaz demeyin. Sevgiler, Erman.

Cihan Ceylan
KAÇANLARA
KAĞIT MI GELMİŞ? NE KAĞIDI GELMİŞ YA !?
YAŞINDA GİT EN GÜZELİ! SONRA DAHA ZOR OLUR İLERKİ YAŞLARDA BAZI ŞEYLER AĞRINA GİDER!
TSK
Askerden kaçamadı...
YA BABAM SORUYO BEN NAPİM ADINI KOYALIM ARTIK ŞUNUN DİYO !.. SANKİ BEN ÇOK MERAKLIYIM EVLENMEYE !..
Evlilikten kaçamadı...
SEN OKUMIYCAN MI LAN HE SERSERİ Mİ OLUCAN SEN BAŞIMA HE ?!! GE BURIYA !..
YA ANNEEE !..
YİNE Mİ KAYIŞINLA DÖVÜYOSUN ÇOCUĞU VİCDANSIZ HERİF !..
WORLD CHAMPION
Oha kayış mı ?!..
BİZCE DAHA ERKEN SANKİ AMA...
ZAMANIDIR ZAMANIDIIIR... BİZ DE TORUN SEVELİM DAMAT !.. YAPIN !..
Çocuktan hiç kaçamadı...
VE FİNAL
HADİ KAÇTIM BEN HADİ CÜMLETEN EYVALLAH !..
AL İŞTE! AYOL ADAM TÜM AKRABALAR BİR ARADAYIZ OTUR İŞTE Dİ Mİ. YOK! İLLA KAÇICAK! BÖYLE İŞTE BU ADAM...
BABAMI BİLMİYO MUSUN ANNE YA, DURUR MU HİÇ HEMEN KAÇAR
KAÇICI ADAM YA VALLAHİ KAÇICI !..
İnceden bi t.şşağa sarılıyorum galiba ama neyse !..
NEDEN, NASIL BİLMEM AMA BİRİLERİ KIRMIZI DÜĞMEYE BASTI YANİ GÖRÜNEN O !..
Aman yarabbi !..
Müdavim akşamcılardan ÇİFT USKUR HULUSİ REİS
Macera adı: DÜN GECE OLMUŞ BİŞEYLER.
UYUYAN GÜZEEL KAK BAKALIM KAHVALTI TİME !..
HMMM... HUMUS ALAYIM, AL BİBER, SEMİZ, BİR DE KÖZDE PATLICAN !..
VAY MINA KOYİM TAM BENLİK KARI...
SAPLAR ARTİZLİK PATİNAJ
OĞLUM VAR YA KAFAYI KULLANSAK BİZ O KIZLARI HER TÜRLÜ GÖTÜRÜRDÜK BAKIYOLARDI ÇÜNKÜ...
Şİ ÇOK ÖGEMLİ AGBİ !.. Şİ VAG YA Şİ !..
ERKEKLER !.. SİZ DE ARKANIZA ÖNÜNÜZÜN DÖVMESİNİ YAPTIRIN SİZ DE RAHAT RAHAT YATIN !..
DİĞER ERKEKLERDEN NE KADAR FARKLISIN... HEMEN ARKANI DÖNÜP YATMADIN !
BEN YALNIZCA KENDİMLE KIYASLANIRIM BEBEĞİM BAŞKALARIYLA DİİL !..
İYİ NAZİ
Hay Allaam yaa !
BİR ZAMANLAR ASKERDİK (Serinyol er eğitim alayı.)
BAKIYOLAR MI BANA LAN, Bİ BAK BAKİM ÇAKTIRMADAN...
BAKIYOLAR KOMUTANIM...
BAKSINLAR, ONLAR İÇİN YAPIYORUM BUNU! BENİ TRAŞ OLURKEN GÖRSÜNLER Kİ ŞÖYLE DÜŞÜNSÜNLER !..
1
...VAY BE KOMUTANA BAK SAVAŞIN ORTASINDA, ÜZERİMİZE BOMBALAR YAĞARKEN BİLE TIRAŞ OLUYO ADAM !
DEMEK Kİ SAVAŞI KAYBETMİYORUZ ABİ! SAVAŞIN SEYRİ DEĞİŞTİ DEMEKTİR BU BENCE !..
BENCE DE...
2
KOMUTANIM BU SENE LİG FENA OLUCAK GOMEZ FALAN PODOLSKİ, NANİ MANİ NE DİYORSUNUZ?
YAV GUZEL KARDEŞİM ADAMLAR YAŞAYACAĞI HERŞEYİ YAŞAMIŞ BURAYA SON Bİ VURGUNA GELİYOLAR, UYANIN ARTIK MEVZUYA YA, İKİ ŞEY İÇİN GELİYOLAR BURAYA, BİR PARA İKİ...
3

4
KARI S.KMEK!
Oha!..
5
BIYIK KALIYO Dİ Mİ KOMUTANIM...
KALSIN YA DEĞİŞİKLİK OLSUN...
6
IŞŞHHŞŞHHHHHH YANIYA !..
7
BEN FİKRİMİ TAMAMEN DEĞİŞTİRDİM BENCE BU SAVAŞI KAZANAMAYIZ!
BENCE DE...
8
Biraz sonra...
HACI Bİ DAHA BAKTIM DA BU BIYIK OLMADI YA! ALSANA ŞUNU!
Bİ SAVAŞTIRMADI MINA KOYİM!
9
SON

BİRAZ DA YİĞRENELİM

Memo TEMBELÇİZER

Zonklayarak ağrıyan başını hiç tanımadığı kanepenin kusmuğa bulanmış minderinden hafifçe kaldırıp gözüne hangi pencereden ışık girdiğini anlamak için etrafa bakındı. Gece o kadar soğuktu ki montu, pardesüsü ve ayakkabıları üzerindeyken uyumuş olmasına rağmen üstte kalıp donan tarafını alta alarak ısıtabilmek için gece boyunca beş dakikada bir rahatsız kanepede dönüp durmuştu. Ancak sabah güneş doğup evi birazcık ısıtmaya başladığında uykuya dalabilmişti ama işte aynı doğan güneş şimdi de gözüne gözüne girip suratını yakıyordu. Alnından sarkan ve uçları kurumuş kusmukla yanağına yapışmış saçlarının arasından şiş gözlerini kısıp açarak görüntüyü netleştirmeye çalıştı ama beceremedi. Oflayarak ve inleyerek büyük zorluka yerinde doğrulup gözlerini oğuşturdu. Tekrar bakınca güneşten kaçamıyacağını anladı. Bu hiç tanımadığı ve nasıl geldiğini hatırlamadığı çıkma çatı katı dairenin üç duvarı silme pencereydi ve hiç birinde perde yoktu.

Üzerinde uyuduğu eskiciden alınmış babaanne tarzındaki kanepenin kadifelerinin yer yer tüyleri dökülüp dokuması ortaya çıkmış, yer yer dokuması da delinip içindeki bin yıllık süngeri pörtlemiş, orası burası sigara ateşiyle delinmiş, gece boyu kafasına batıp duran ahşap kolçakları ek yerlerinden dışarı uğramıştı. Karşı pencerenin önündeki yine eskiciden alınma, rengi bozarmış pofidik dev kanepenin geniş iki minderleri kaldırılıp yere konulmuş, her birinin üzerine birer kişi uzanmış uyuyordu, mindersiz kalan kanepeye de uyuyan iki kız sığışmıştı. Yere uzanmış başka birisi belinin altına bir yasık sıkıştırmış, kafasını minderlerden birine yaslamış horluyordu. Bir başka kız da yan yana birleştirdiği üç sandalyenin üzerine kıvrılmış tısırdıyordu.

Odada göz gezdirirken, gözüne giren güneşten daha acil bir problemi olduğunu farketti, fena halde susamıştı. Gece boyu içtiği biraları sünger gibi emip uyurken kendi kendine mayalanarak ekşimiş dili, hala kusmuk tadı veren kumlu damağına yapışmış, ağzını açıp kapadığında şapırtı bile çıkarmıyordu. Vücudu bütün suyunu dibine kadar tükenmiş, ağzında kalan son damla tükürüğü de kendine çekmeye çalışıyordu sanki. Uyuşuk bacaklarına zorlukla hükmederek ayağa kalkınca kısa bir süre gözleri karardı. Başı hem zonkluyor hem dönüyor, midesi de hafif hafif bulanıyordu. Yerde uyuyanların üstlerinden ayaklarını aşıra aşıra ilerleyip mutfağa ulaştı. Mutfakta içme suyuna benzer herhangi bir şey bulamadı. Beton tezgahın üzerinde boş bira şişeleri, altında boş şarap şişeleri, bozuk buzdolabında paslanmış tencereler, içleri örümceklenmiş mutfak dolapları ve eviyenin içini doldurarak tezgaha taşıp tavana doğru yükselen ve üzeri yılların toprağa dönüştürdüğü küf ve toz kaplı bir bulaşık kulesi vardı ama bir pet şişe olsun içme suyu yoktu. Can havliyle bulaşık kulesinin arkasına uzanıp paslı musluğu çevirdi. Musluk, çıktığı duvarın hemen üzerinden ilerleyip köşeleri dönerek eviyeye ulaşan tesisat borularını zangırdata zangırdata kahverengi bir su püskürtmeye başladı. On beş saniye sonra suyun rengi açılınca bulaşık kulesinin içinden bir bardağı çekip toprakların suda çalkaladıktan sonra doldurdu, kafaya dikti. Çok susamış olmasına rağmen yarım bardak ancak içebildi çünkü pas kokulu su bünyesine girdiği anda geceki sarhoşluğu aynen geri geliverdi. Başı fırıldak gibi döndü, şiş gözleri sulandı, gırtlağı mide bulantısıyla şişkinleşip ağzını salya doldurdu. Bardağı tezgaha bırakıp mutfaktan dışarı koşturarak bir kaç odaya dalıp çıktı; birinde bir yatakta sevgili olduklarını bildiği bir çift ve bir adam daha yatıyordu, birine tepeleme ıvır zıvır, çer çöp doldurulmuştu. Üçüncüde banyoyu buldu, koşup kararmış küvetin yanındaki sararmış klozete eğildi, üst üst bir kaç kere öğürdü. Dilinin altındaki tükürük bezleri şişmiş sürekli salya akıtıyorlardı ama mide refleksleri bir türlü çalışamadığı için kusamıyordu. Son çare, elini ağzına sokup işaret parmağıyla yutağını dürtükledi. Neredeyse her sabah yaptığı bu işe kendisi kadar midesi ve gırtlağı da o kadar alışkındılar ki sanki zorlamayla değil de "tamam abi, mesaj alınmıştır" diyerek görev icabı kasılmaya başladılar. Sarı klozetin iki yanına iki eliyle abanarak önce paslı suyu, sonra sindirilememiş son ekşi bira kalıntısını kustu. Midesinde başka kusacak bir şey yoktu ama kusma başlamıştı bir kez, bu defa da kasılmaları durduramıyordu. Dizlerinin üzerine çöküp klozete daha sıkı sarılarak ve ağzından kusmuktan çok salya akıtarak, öğüre öğüre bir kaç damla sapsarı acı mide sıvısı daha kustu. Kasılmalar ve tükürük bezleri normale dönene kadar diz üstü durup idrar kokulu klozetin içindeki kusmuklu sıvıyı seyretti. Bozuk sifonu bir iki tıngırdattıktan sonra kusmuklu ağzını pardesüsünün koluna silerek ayağa kalktı. Klozetle aynı renkteki lavabonun üzerindeki yarısı kırık aynaya baktı. Zannettiği kadar da kötü görünmüyordu aslında, saçlarının uçlarıyla sakallarının bir kısmı geceden kalan kuru kusmukla birbirine yapışmışlardı o kadar. Minik lavabo musluğunun boyundan beklenmeyecek yüksek bir tıslama eşliğinde lavabonun dışına doğru yamuk yamuk püskürttüğü suyla kuru kusmukları temizledi. Başı hala biraz dönüyordu ama bulantısı makul seviyeye inmişti. Aynaya bakarak yüzüne sarkan artık kusmuksuz saçlarını topladı, kulaklarının arkasına soktu. İşte yine bilmediği bir evde uyanmıştı ve yine gayet iyi kendini toparlamıştı, üstelik bir hayli kendini bilir ve yeterince kendini sevebilir haldeydi. Tabiki de bu başarılarıyla birazcık kıvanç duyabilirdi. Kırık aynada kendine son bir manalı bakış atıp kıvançla banyodan çıktı.

Evi bilmediği gibi bu eve nasıl geldiğini de bilmiyordu. Geceye ait anıları, ucuz birası için müdavimi olduğu izbe birahanede içtiği onuncu biradan sonrasında bulanıklaşıyordu. Muhtemelen yine her gece kapanışa kadar kalan aynı ayyaş müdavim grubunun masasında içmiş, kapanıştan sonra da gidecek yeri olmayan en son grupla birlikte ya evi olan bir başka müdavimin evine ya da birinin hala hatırının geçtiği bir eski dostunun evine gelmişlerdi. Muhtemelen kalan son hatır kırıntıları, evlerine gecenin köründe sarhoş ve hırpani kızlar ve adamlar doluşturularak harcanan bu eski dostların genellikle düzenli bir hayatları, işleri güçleri ve hatta bazen aileleri olduğu için, evleri de temiz ve düzenli evlerdi ve bu evlerde tedirgin yatılıp erken kalkılır, ortam hızla terkedilirlerdi. Henüz kimsenin horultusunu kesme zahmetine girmediği toz toprağa karışmış bu ev ise onun kendi evinden farksızdı. Daha doğrusu 'eski' kendi evinden. 'Eski' ev sahibi telefonda "Ben size eli yüzü düzgün bir öğretmen çocuğusunuz diye evimi vermiştim, siz evimi keş evine çevirmişsiniz!" diye bağırmıştı. "Üç gün içinde evimden çıkacaksınız, yoksa polis çağıracağım!" Kadın kiraya verdiği evine tesadüfen uğradığı bir gün, evde kiracısını bulamayıp onun yerine aynı bu evdeki gibi sekiz on sarhoş, mutfak dolusu çöp ve odalar dolusu boş bira şişesiyle karşılaşınca bayağı bir sinirlenmişti. O sinirli telefon konuşmasının üç gün sonrasına kadar kendisinin evine gelen bu grupla birlikte şimdi o da başkalarının evlerine gitmeye başlamıştı. Ve bu ev de muhtemelen birahanedeki müdavim masasından birinin eviydi.

Tekrar kanepeye uzanmak için salona girdiğinde birisinin uyanıp ayağa kalkmış olduğunu gördü. Tanımadığı, geceden de hatırlamadığı bir adam gömleğini pantolonunun içine sokup üstünü başını düzeltmekle meşguldü. Bu bir 'adam'dı, çünkü yerlerde horuldayan, saçı sakalı birbirine karışmış, sosyal kabul edilirliği umursamayan, hayatının kontrolünü bırakmış yahut kaçırmış, hırpani kılıklı, hayata karşı kızgın, gücenmiş, beceriksiz yahut umursamaz, gündelik alkollü ahbaplık hay huyu içinde yuvarlanıp giden insanlara benzemiyordu. İnce mavi çizgili beyaz gömlekli, kumaş pantolonlu, siyah rugan kemerli, esmer, tıknaz, bıyıklı, kara kısa saçlarını cep tarağıyla tarayan, gerçek bir 'adam'dı bu adam. Tekrar uzanıp biraz daha uyuklamak için tam kanepeye ilişmişken adam birden "İlhan Abi kalkmış mı?" diye soruverince kanepenin köşesinde oturur halde kaldı. "İlhan abi mi? Dişçi İlhan'ı mı diyosun? Burda mı o?" dedi. Adam "İlhan Abi'yle geldik ya dün gece. Bi selam etmeden çıkarsam ayıp olacak, dün vapuru kaçırınca o kadar misafir etti bizi evinde." O zaman çapraz karşıdaki masanın arkasında duran, üzerine kapakları tabaka tabaka tozla kaplı kitaplar yığılmış çok eski model bir dişçi koltuğu ve onun arkasındaki duvara milyon sene evvel asılmış, konuşan dişlerin çocuklara izahat verdiği eğitici bir poster dikkatini çekti.

Burası her akşam birahanede aynı masada oturup hiç muhabbet etmediği Dişçi İlhan denen, her lafa çok şey biliyormuş gibi buruk buruk gülümseyip kadeh kaldıran yaşlıca adamın eviydi. "Dün bayağı bi içmişim, nasıl geldiğimizi hatırlamıyorum" dedi kafasını ovalayarak. Adam ortadaki sehpaması sandığın köşesine oturup kösele ayakkabılarını giymeye koyuldu. "Sen ne iş yapıyorsun bilader? Öğrenci misin?" dedi. "Valla" dedi o, "öğrenciyim ama pek gitmiyorum okula." "Okulunu oku, bu hayat hayat değil" dedi adam. Sonra İlhan Abi'ye işlerini düzeltsin diye ne kadar yardım etmeye çalıştığını, okulun, çalışmanın, para kazanmanın, geleceğini güvenceye almanın önemini anlatan uzun bir nutuk atmaya girişti. O ise adamın söylediklerinin ilgilenemiyordu, 'boş ver abi, takılıyoruz işte' falan gibi basitinden itiraz bile edemiyordu, "Hı, Hı" diye mal mal onaylıyarak adamın suratına bakıyordu. Bakıyordu çünkü gözlerini ince tükürük iplikçiğinden alamıyordu. Adamın ayakkabı fırçası gibi bıyıklarının altında hep ıslak duran ve köşelerinde sarı tükürük kalıntıları birikmiş ağzının ortasında, ıslak üst dudağının ucuyla ıslak alt dudağının ucu arasında, konuşmasındaki her dudaksıl sessiz harften sonra bir tükürük iplikçiği oluşuyordu. "Bak" diyordu, tükürük iplikçiği. "Para" diyordu, tükürük iplikçiği. Tam iplikçik koptu derken "Malum" diyordu, tekrar tükürük iplikçiği. Adam lafın arasında şöyle bir duraklayıp yalanmıyor, dudaklarını hafiften bir emip tükürüğünü yutmuyordu. İki parmağıyla dudaklarının iki köşesini aşağı doğru sıvazlayıp iki sararmış bulamaç gibi kalıntıyı şöyle bir sıyırttırmıyordu bile. Adamın mukuslu ağzına baktıkça içi bulanmaya başlamıştı, fakat midesinde ya da gırtlağında herhangi bir kasılma yoktu. İçkinin yarattığı fiziksel mide bulantısı gibi değildi bu bulantı. Adamın mukozasıyla ayak üstü kurmak durumunda kaldığı sosyal ilişkinin yarattığı manevi bir iç bulantısıydı. Dudaklarını her oynatışında oluşan yalanma beklentisinin ısrarla yalanmamasından doğan öfkeyle birleşmesinden doğan hislenimsel bir girdaptı bu. Adam görsün de bir ihtimal anlasın, belki bir refleksle taklit ediversin diye kendi kendine dudaklarını emikleyip ağzının kenarlarını sıvazlamaya başladı ama nafile, adam tükürük iplikçiğini yüzüne yüzüne titreştirmeye devam ediyordu. Birbirine ince bir tükürük tabakası üzerinde kayarak temas eden bu bıyıklı ıslak dudaklar adam konuştukça sanki onun suratında geziniyor, kulaklarına tükürük püskürtüp yanaklarını yalıyor, ağzını burnunu ve bezgin ruhunu tükürük içinde bırakıyorlardı.

On beş dakika kadar sonra adam "O zaman ben uyandırmıyım şimdi, İlhan Abi uyanınca çok selamlarımı teşekkürlerimi iletirsin. Benim ofiste olmam lazım birazdan. Sen de söylediklerimi bi düşün arkadaşım, insan bir kere yaşar" diyerek ceketini ve deve tüyü paltosunu giyip gidince rahatladı. Tekrar kanepeye uzandı. Yanağını kuru kusmukların üzerine koyarken "Kumaş pantolonlu ama tükürüklü" diye düşündü, "Bir insan bu kadar iğrenç olmamalı."

SON

Gelen Kutusu

Sezer KORAL

Murat ARAS

Hakan KARADENİZ

Servet TURAN

UYKUSUZ

YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd. : Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar
MÜESSESE MÜDÜRÜ: Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun, Kerem Pişkin, Murat Cengiz
Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler
Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş
Ofis Sorumlusu: Selami Yamak

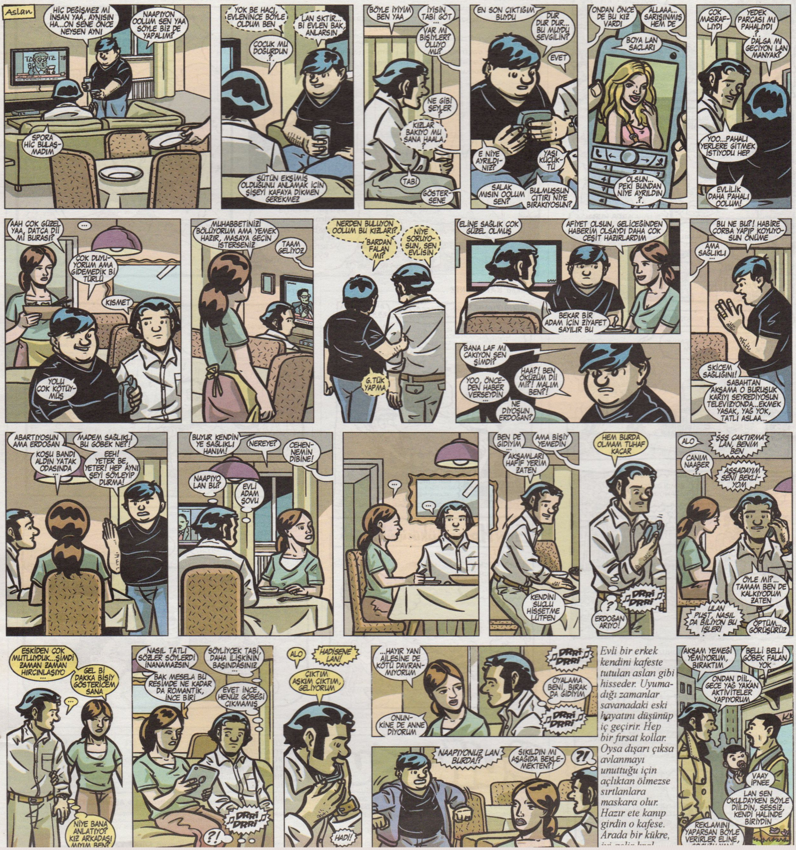
Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: APA-Uniprint Hadımköy Asfaltı Ömerli Köyü mevkii Hadımköy-İstanbul Tel: 0212 798 28 40
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: **Yurtiçi:** 160 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 **USD:** TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 **EUR:** TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

Haftalık Mizah Dergisi | 6 Ağustos 2015 | Sayı: 414

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır

OTİSABİ®

YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com

UYKUSUZ

Mizah dergiciliğinin büyük ustası **ENGİN ERGÖNÜLTAŞ** bu haftadan itibaren yazılarıyla UYKUSUZ'da

ISSN 1307-7619
13 AĞUSTOS PERŞEMBE
SAYI: 2015/33
No: 415
3.50 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4 TL.

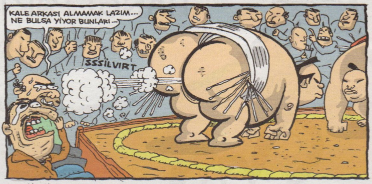

EMRAH ABLAK

UYUYUN LAN

Sevgilim Uykusuz okurlarım; Yıllar bana "HULK" olduğumu öğretti... Ama normal hulk gibi bi anda irileşip hemencik ufalmalı değil... Benim Hulk'a dönüşmem 20 senemi aldı..... Ve beni sürekli kızdırdıkları için normal halime dönemiyorum bi türlü... Kimse beni normal halimle görmek istemiyor... Kimisi en büyük düşmanı kimisi peygamberi ilan etti.. Çünkü herkes işini, bahanesini vs. başkasına ihale etmeyi seviyor... Beraberce yönetmeyi beceremeyince birisi hulk olmak zorunda kalıyor..

Koalisyon çalışmaları bitti.. Ahmet'le kılıç toplam 40 saat görüştü, yemekler yenildi içildi... Bunlar zaten 12 senedir he Allah'ın günü görüşüyolar... Karılarıyla yediklerinden daha fazla yemeği birbirleriyle yediler... Şimdi başka bi binada 40 saat görüşüp 8 öğün yemekle mi anlaşacaklar... Hadi canım... Anlaşsalar da o koalisyondan cacık olmaz... Çünkü bi tarafın "HIYAR" olması gerekiyo...

İzmir'den Bodrum'dan Yunanistan'a geçen Suriyeli sığınmacıların artık yolculukları kameraya alınıyor, inişte selfi çektiriyorlar falan... Madem öyle THY'eyle geçirelim bunları, para kaçağa göçeğe gitmesin.. Bu ne lan?. Çipras çakalına bak.. Suriyeli sığınmacıya biz masraf ettik, kirayı o topluyo o tarafta... Tabii canıııım..

Aşırı sıcaklar yüzünden nem iyice buharla uçuşunca hava yoğuştu ve fırtına tufanı oluyo.. Nem damlaları yukarıda yanyana çok sıkışınca, biri "Yeter anına koyim" demesiynen olanca yağmur bardaktan boşanırcasına boşanıyor.. Birbirine öfkeli eşler gibi boşanıyor yağmur ve ikinci evliliği toprakla yapıp devam ediyorlar.. Neticede serinlik veriyor.

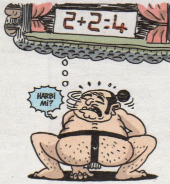
MHP'li Metin Özkan, "Elimizde 3 bin kişilik şerefsizler listesi var," dedi.

Ahmet Davutoğlu analiz yaptı: "Sanki bir el düğmeye bastı, PKK, IŞİD, DHKP-C harekete geçti."

Yeni Şafak yazarı Faruk Beşer, "Avret yerleri görünen giysilerle oynanan oyunlar haramdır," diye yazdı.

KAÇ YIL OLDU?

FIRAT BUDACI

Deniz, plaj, mayo, parmak arası vs.

Süreyya Yalçın'ın King Charles cinsi köpeği, Highlight Otel'in plajına Doggles marka güneş gözlükleriyle ineli **3 yıl,**

Hürriyet'in "Hangi ünlü erkeğin mayoyla yakalanmak istersiniz?" anketinde ilk sırayı yüzde 28 oy oranıyla Tayyip Erdoğan alalı **9 yıl,**

Van depremzedelerine yollanan yardım paketlerinin bazılarından parmak arası terlik ve mayo çıkalı **4 yıl,**

Tayyip Erdoğan, mayo reklamlarının şehvet sömürüsü olduğunu söyleyeli **19 yıl,**

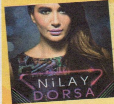
Tamer Karadağlı, "Tahammül edemediğiniz neler var?" sorusuna, "Brokoli ve parmak arası terlik," cevabını vereli **5 yıl,**

Hürriyet, Turgut Özal'ın Marmaris'te giydiği yazlık kıyafet için "Arı Maya" benzetmesi yapalı **23 yıl,**

Süreyya Yalçın, 40 bin dolarlık bikini, pareo, takı alarak yaz tatiline görkemli bir başlangıç yapalı **7 yıl,**

Bikini, gazete bulmacalarında "bir mayo cinsi" olarak sorulmaya başlanalı **65 yıl,**

Önceden anlaştığı magazin ekibiyle plajda buluşan manken Nilay Dorsa iki metre açıkta boğulma tehlikesi geçireli **7 yıl,**

Fransız modacı Louis Réard Paris'te bikiniyi tanıtalı **69 yıl,**

Hülya Avşar, "Her yaz üç ayı mutlaka tatile ayırmaya çalışıyorum," diyeli **9 yıl,**

Nazım Hikmet'in senaryosunu yazdığı "Bataklı Damın Kızı Aysel" filminin plaj sahnesi "düşmanın çıkarma yapabileceği uygun kumsal imajı" verdiği gerekçesiyle sansürleneli **81 yıl** olmuş.

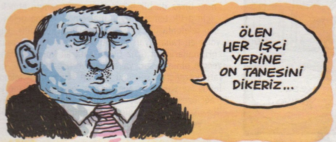
Giresun'da fındık toplamaya giden Kürt işçiler, "Karadeniz Kürtlere mezar olacak!" sloganı atan bir grubun saldırısına uğradı.

İncirlik Üssü'nü hava saldırılarında kullanma izni alan ABD yeni bir üs daha istiyor.

AKP iktidarı boyunca iş cinayetlerinde 15 bin 971 işçi yaşamını yitirdi.

Ahmet Davutoğlu, AKP binasına yapılan saldırıyı yorumladı: "Olayın siyasi mühendislik boyutu açık bir şekilde ortadadır."

N.Ş.A NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Barış Uygur

Normal şartlar altında insanlar haksızlığa uğradıkları, bu haksızlığı bir türlü gideremedikleri, kötü muamele gördükleri, işkenceye ve aşağılanmaya maruz kaldıkları, dövüldükleri ve öldürüldükleri için şikâyetçi olur, dilekçe yazarlar. ***Normal şartlar altında*** kar topu oynarken bıçaklanmış abileri, sokak arasında sopalarla öldürülmüş arkadaşları, kafasına gaz fişeği isabet edip ölen kardeşleri için adalet isterler. ***Yeni Türkiye'deyse*** dilekçeleri maktüllerin değil katillerin yakınları yazar, katilleri haklı çıkarmak için maktülleri şeytanlaştırmaya çalışır; sopayla, fişekle, bıçakla öldürdükleri güzel insanları bir de zehirli cümleleriyle öldürürler. Ve ***normal şartlar altında*** adalet isteyen bir dilekçe, olayın aslını dile getirir ve bir irtibat numarası ve imzayla biterken ***Yeni Türkiye'de*** dilekçeler karşı tarafa hakaret ve düşmanlığı takiben hangi sahtekâr şeyhin müridi olunduğu, hangi sahtekâr cemaate üye olunduğu bilgileri verilerek sonlandırılır. ***Yeni Türkiye,*** öldürülenlerin tekrar tekrar öldürülmekten kurtulamadığı, öldürenlerin öldürmelere doyamadığı ve görünen o ki halkın bir kısmının katlinin, bazı sahtekar şeyhlerin müritleri tarafından doğal görüldüğü bir ülkedir.

Normal şartlar altında, muhafazakâr bir iktidardan öncelikle beklenmesi gereken şey, kendi iddiası doğrultusunda "atalarının kültür mirasını" muhafaza etmesidir. ***Yeni Türkiye'nin*** yeni muhafazakârları ise atalarının kültür mirası, bozdurulup kasada muhafaza edilecek bir mirastır. ***Yeni Türkiye'nin*** yeni muhafazakârları tarihi, mimari ve kültürel mirasın bekçileri değil, mirasyedileri hâline gelmiştir.

Normal şartlar altında, aynı fiili, aynı şekilde gerçekleştiren insanlar, işledikleri fiil suçsa, şahsi durumlarıyla ilgili ufak tefek indirimler müstesna, aynı ya da benzer cezalar alırlar. ***Yeni Türkiye'yse*** bir fotoğrafı yayınlayan gazetecilerin bir kısmı 7.5 yıl hapis cezasıyla apar topar yargılanırken aynı fotoğrafı yayınlayan bir başka yayın kuruluşu apar topar beraat edebilir. ***Yeni Türkiye'de*** adaletin gözü kör değil yuvalarından uğramış bir şekilde açık, tartısı hilelidir.

Normal şartlar altında, sanayi ya da teknolojisini geliştirmek isteyen bir ülke belirli bir müddet için henüz geliştirilme aşamasında olan bir teknolojik ürünün ülkeye girişine yüksek vergi koyarak muadili ürünlerin ülkede üretilmesini teşvik edebilir. Tabii eğer tarihlerimiz on dokuzuncu yüzyılın başlarını gösteriyorsa. Bunun o zaman bile işe yarayıp yaramadığı ayrı bir tartışma konusudur ama onlarca yıldır teknolojiye bir dirhem katkı sunmamış ve bundan sonra da sunacağa benzemeyen ve yurtdışından getirdiği parçaları birleştirerek piyasaya süren şirketleriniz varsa, bu şirketlerinizin patronlarını zengin etmek dışında hiçbir işe yaramayacağı defalarca test edilip onaylanmış bir gerçektir. ***Yeni Türkiye*** ise biraz cari açığını azaltmak biraz da bir iki yerli patronu zengin etmek için artık temel ihtiyaç malzemesi hâline gelen cep telefonlarına yüzlerce lira vergi koyabilir. Bu yolla eli rahatlayan ve kötü mallarını yüksek ama orijinallerinden ucuz fiyata satarak kolay yoldan zengin olma fırsatı yakalayan yerli patronların, bu tatlı kazançları sürdüğü müddet söz konusu teknolojide işe yarar bir adet devrim gerçekleştiremeyeceği üzerine, evinizi arabanızı satıp bahse girebilirsiniz. Bahsi kazanınca istediğiniz kadar yüksek vergilendirilmiş telefon alabilirsiniz artık.

BEN — ALPAY ERDEM

æ Merhaba.
æ Sıkmayan ama düğmesi batan pantolon, sen de nasıl bir kahır-belasın, tarifin yok.
æ Bugün de bisiklete bindim öyle. Bisiklet kullanırken ıskartaya çıkarttığım kısa pantolonlarımın da haddi hesabı yok. Birkaç ay içinde caanım kısa pantolonun kıç tarafının önce bir rengi atıyor, sonra böyle o bölgedeki kumaş gözle görülür bir şekilde bir zayıflıyor, bir gün bir bakıyorsun, yırtılıvermiş. Cortlayıvermiş. İnsan içinde. Artık hafif bir delik gördüğüm zaman hemen kendim yırtıyorum evde ki, dışarıda öyle bir görüntü vermeyelim kimseye, gerek yok. Dün de gri kısa pantolonumun sonuna geldiğim için evde güzelce yırttım. Düğmelerini aldım tabii ki. Çünkü benim kısa pantolonlarımın düğmeleri genelde çok güzel oluyor. Onları ben biriktiriyorum. O kadar güzeller ki. Ne diyordum, bugün de zamanında almış olduğum ama pek giymediğim pembe kısa pantolonumu giyivereyim dedim eynime. Renginden dolayı değil de ne bileyim, modeli hep rahatsız etmişti beni. Almışım işte zamanında. Dedim bugün bunu giyeyim madem. Evde giyindim, bir rahatsız oldum. Ben de acayip bir insanım. Evde giydim rahatsız oldum ya, bir de dışarıda giyeyim, bakayım ne kadar rahatsız olacağım diye düşündüm. O kadar rahatsız oldum ki anlatamam. Hani bazen böyle bir şey olmaz da bir türlü olmaz ya, o. Allah'ım formamla sıfır uyum. Ayakkaplarımla uysun bari diyorum, ı-ıh uymuyor. Şimal yıldızı gibi parlıyor ama bir çirkinlik olarak parlıyor. Yola da çıkmış da bulundum. Bir yerden sonra da ben bu yola çıkmış da bulundum. Ben bu yola baş koymuş bulundum. Ne kadar kötü olabileceğini görmek istedim. Kendimi hiç bu kadar özgüvensiz hissetmemiştim. Ben kendime ne yaptım. Ben bu pembe kısa pantolonla ben bu yola nasıl çıktım. Kendimi yiyorum yolda. Ölümüne bir çirkinliğim. Bisiklet sürmek hiç bu kadar ızdırap verici olmamıştı. Çengelköy'e kadar ömrümün en uzun yolculuğunu yaptım. Ben bir pembe kısa pantolonum. Ağzım yüzüm pembe. Çengelköy'de çay evine zor attım kendimi. Tanıdık bir ses, bir nefes aradım. Çay içtim. Çay içen bir dünya çirkini pembe kısa pantolon. Senin dikişlerini diken terziyi affedersin ben. Duramıyorum yerimde, kalktım oradan. Beykoz'a devam etmem gerekiyordu, yakamam Beykoz'u da şimdi diye düşünerek Küçüksu'dan Hekimbaşı'na doğru pedal çevirmeye başladım. Küçüksu'yu da Hekimbaşı'nı da hızlı hızlı geçtim ki az yansınlar. Geçtiğim yeri yakıyorum, üzüyorum, ağlatıyorum. Bir şehir düşünün ki Alpay şebeğinin geçtiği yerlerden doğru yanıyor, hırpalanıyor, yıpranıyor. Lanet gelsin. Oradan Ümraniye'ye hiç girmeden tepeden doğru hop indim Göztepe'ye, bisikletçiye zor attım kendimi. Rengin alasına alışık bir dükkan olan burası kustu. Dükkan kusar mı, kustu. Oradan hemen kaçtım. Ardımda içi dışına çıkmış sapsarı bir dükkan bıraktım. Selamiçeşme'de gıcık olduğum bir arkadaşım vardı, ona mutlaka uğramalıydım. Borcu vardı ödemiyordu. İşte şimdi bittin sen diyerek girdim mekanına. Borcunu faiziyle ödedi. Yeter ki gidin buradan dedi. Sen ve lanet olası çirkinlikteki pembe kısa pantolonun, gidiiiiiiiiiinnnn dedi. Moruk elli lira borç ver gidelim dedik, yüz lira verdi gittik. Biz de var ya, ne fenayız. Bir yerden sonra bitirim ikili gibi bir şey olduk yemin ediyorum. Ne şakalar. İnsan kısa pantolonuyla kanka olur mu. Bir ara banka mı soysak lan diye falan da düşündük, sonra vazgeçtik. Oradan da bastık, eve döndük. Yollarda bizi gören insanlar birbirlerini boğazlamaya başladılar, bir de bir kişi bir kişiyi bıçakladı arada. Eve zor attık kendimizi. Toplum sağlığını s.kerttik. Pembe kısa pantolonumu öyle bir çıkardım ki üzerimden, donumla birlikte çıktı. Sonra donumu pembe kısa pantolonumdan ayırdım, tekrar giydim g.tüme. Donumu. Pembe kısa pantolonumu bir daha ömrümde giyer miyim acaba. Hey yavrum hey. Ben o hatayı bir kez yaparım. Eksisiyle artısıyla bir macera yaşandı işte. Atmadım ama yine de. Dursun öyle bir köşede. Çirkinliğe ihtiyacımız olduğu bir gün kullanırım yine. Giymem belki ama bir şekilde kullanırım ben bu pembe kısa pantolonu yine. Ben bunu yaparım. Ben bunu, çok ciddi söylüyorum, yaparım.

æ Duvar dibinden binbir güçlükle bir ümit timsali gibi boy vermiş çiçeği neden keser belediye işçisi.
æ Galiba en çok çakmak'ın çeşidi var şu dünyada, ya da Türkiye'de. Çakmak manyağı bir ülkeyiz bence. Diğer ülkeleri bilemem. Çeşit çeşit. Envai çeşit. Işıklı ışıksız. Her türlü. Müzikli müziksiz. Yaratıcılığın sınırlarını zorlarcasına. İnsan zihnine bir övgü gibi. Evet belki meydanlarımızda caddelerimizde görkemli heykellerimiz yok ama ceplerimizde fantastik çakmaklarımız var. Her türlü.
æ İşlenmiş gıdalar daha sağlıklı bence. Yani ne bileyim, bir pastanede profiterol yiyeceğime, marketten çikolata alır yerim daha iyi. Profiterol'ün ben nasıl yapıldığını biliyor muyum. Ama çikolatanın nasıl yapıldığını istersem bilirim. Okurum içindekiler'i bilirim. O yüzden benimle bu konuyu kimse tartışmasın.
æ Bir de vantilatör konusunda çok cimriyiz. Ceyran yakıyor diye aklımız gidiyor. Bir arkadaşımız gelse ona biraz tutuyoruz vantilatörü, sonra hemen kapatıyoruz. Klima konusunda da cimrimiz var, yok değil.
æ Öyle işte.

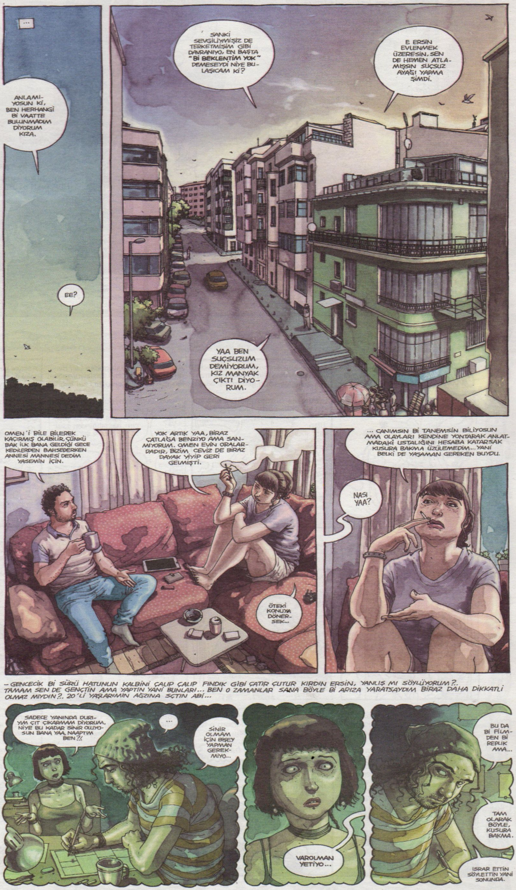

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

ÇİZGİLİ TİŞÖRT

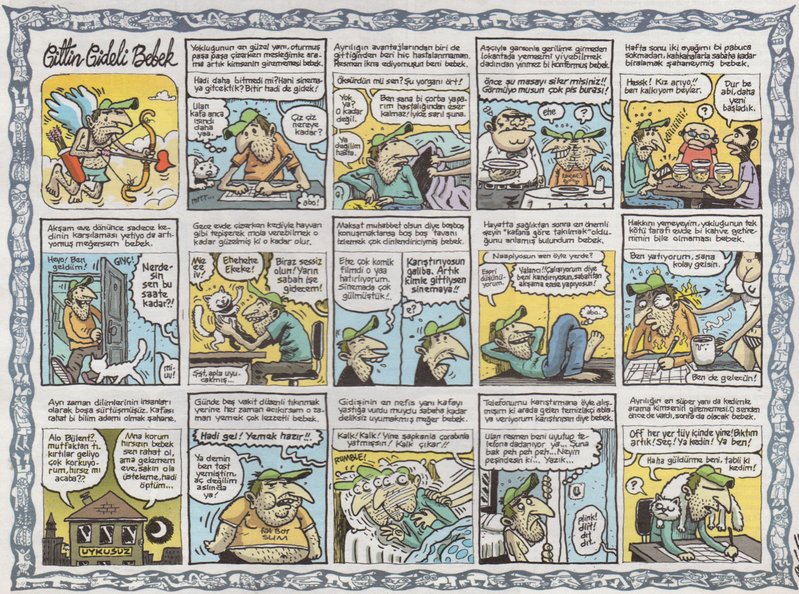
- 19. BÖLÜM -

ERSİN KARABULUT

SAMi
Kız ne kadar güzelsuun aklımi aldin benden, Allah yalani sevmez gel gel Sibelum! Hoşlaniyirum sendeen
hee hee hee he!
Peki biz niye bu kadar nizami açıldık? Şu an tam 9 metre 15 santimde çok nizami bir barajız...
cihan geylan

ÖMER GÖKSEL
OĞLUM!! ENEES!.. HAVLUNU DEĞİŞTİR Bİ TANEM... ESKİSİNİ ÇÖPE AT... HE Mİ ANNEM?!
TAM Bİ HAYVANDIN...
BOĞA GİBİ FİLAN Mİ?
DAHA ÇOK SİNCAP.
SKERLER GÜNEŞİ... HEP BATIYA BEBEĞİM!!
BİLİYORUM BENİ TANIMIYOSUN. SANA SARKIYO GİBİ OLDUM AMA İSTERSEN ESKİ SEVGİLİMİ ARAYIP NASI BİRİ OLDUĞUMU SORABİLİRSİN...
AMA ŞİMDİ ARAMA... UYUMUŞ OLABİLİR... ERKEN KALKIYO ÇÜNKÜM.

Gittin Gideli Bebek
Yokluğunun en güzel yanı, oturmuş paşa paşa çizerken mesleğimle arama artık kimsenin girememesi bebek.
Hadi daha bitmedi mi? Hani sinemaya gitcektik? Bitir hadi de gidek!
Ulan kafa anca ısındı daha yaa.
Çiz çiz nereye kadar?
mrrr...
abo!
Ayrılığın avantajlarından biri de gittiğinden beri hiç hastalanmamam. Resmen ikna ediyomuşun beni bebek.
Öksürdün mü sen? Şu yorganı ört!
Yok ya? O kadar değil.
Ben sana bi çorba yaparım hastalığından eser kalmaz! İyice sarıl şuna.
Ya değilim hasta.
Aşçıyla garsonla gerilime girmeden lokantada yemeemi yiyebilmek dadından yinmez bi konformuş bebek.
önce şu masayı siler misiniz!! Görmüyo musun çok pis burası!
ehe
?
Hafta sonu iki ayağımı bi pabuca sokmadan, kahkahalarla sabaha kadar biralamak şahaneymiş bebek,
Hassk! Kız arıyo!! ben kalkıyom beyler.
Dur be abi, daha yeni başladık.
?
Akşam eve dönünce sadece kedinin karşılaması yetiyo da artıyomuş meğersem bebek.
Heyo! Ben geldiim!
GIYÇ!
Nerdesin sen bu saate kadar?!
mi-uu!
Gece evde çizerken kediyle hayvan gibi tepişerek mola verebilmek o kadar güzelmiş ki o kadar olur.
Mie ee iv!
Ehehehe Ekeke!
Biraz sessiz olun! Yarın sabah işe gidecem!
Şşt, apla uyucakmış...
Maksat muhabbet olsun diye boşboş konuşmaktansa boş boş tavanı izlemek çok dinlendiriciymiş bebek.
Ehe çok komik filmdi o yaa hatırlıyorum. Sinemada çok gülmüştük!..
Karıştırıyosun galiba. Artık kimle gittiysen sinemaya!!
e?
Hayatta sağlıktan sonra en önemli şeyin "kafana göre takılmak" olduğunu anlamış bulundum bebek.
Naapiyosun sen öyle yerde?
Espri düşünüyorum.
Yalancı!! Çalışıyorum diye beni kandırıyosun, sabahtan akşama ense yapıyosun!
abo.
Hakkını yemeyeyim, yokluğunun tek kötü tarafı evde bi kahve getirenimin bile olmaması bebek.
Ben yatıyorum, sana kolay gelsin.
Ben de gelecün!
Ayrı zaman dilimlerinin insanları olarak boşa sürtüşmüşüz. Kafası rahat bi bilim adamı olmak şahane.
Alo Bülent?.. mutfaktan tıkırtılar geliyo çok korkuyorum, hırsız mı acaba??
Ana korum hırsızın bebek sen rahat ol, ama gelemem eve, sakın ola üsteleme, hadi öptüm...
UYKUSUZ
Günde beş vakit düzenli tıkınmak yerine her zaman acıkırsam o zaman yemek çok lezzetli bebek.
Hadi gel! Yemek hazır!!.
Ya demin ben tost yemiştim, aç değilim aslında ya!
fat boy SUM
Gidişinin en nefis yanı kafayı yastığa vurdu muydu sabaha kadar deliksiz uyumakmış meğer bebek.
Kalk! Kalk! Yine şapkanla çorabınla yatmışsın! Kalk çıkar!!
RUMBLE!
Telefonumu karıştırmana öyle alışmışım ki arada gelen temizlikçi ablaya veriyorum karıştırsın diye bebek.
Ulan resmen beni uyutup telefona dadanıyor ya... Şuna bak peh peh peh... Neyin peşindesin ki... Yazık...
plink! diit! dıt dıt..
Ayrılığın en süper yanı da kedimle arama kimsenin girememesi. O senden önce de vardı, sonra da olacak bebek.
Off her yer tüy içinde yine! Bıktım artık! Seç! Ya kedin! Ya ben!
Haha güldürme beni. tabli ki kedim!
?

akıl fikir ofisi

Barış UYGUR

Dönüşte Alırız

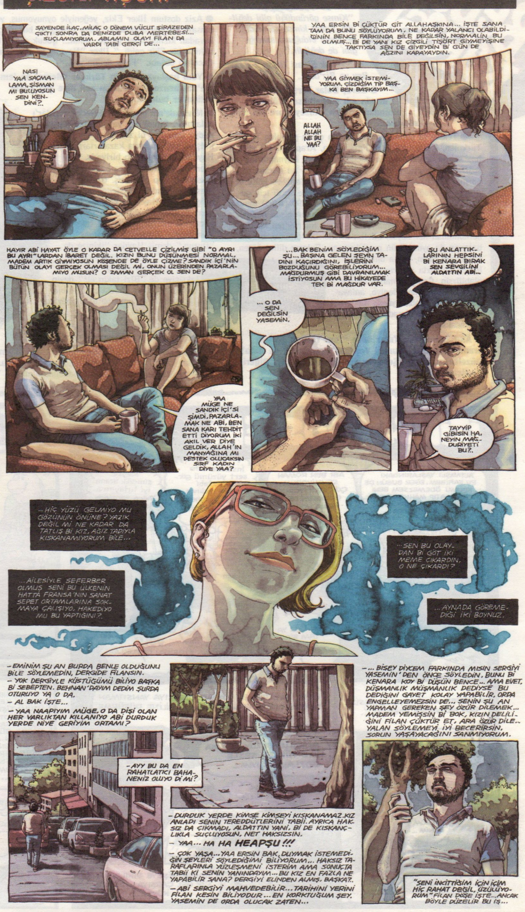
Perşembe günleri, Kınalı Cadde'de pazar kurulurdu. Biraz evvel yandex haritalardan baktım, hangi gün bilmiyorum ama bir alt paralelinde hâlâ kuruluyor anlaşılan. Ama pazar olduğu için herhâlde, yandex'in arabası içeri girememiş, o kısmın cadde sokak görünümü yok. Zaten çocukken oturduğum evlerden birinin sokağına da yandex'le gideyim dedim, ilerledikçe trafik tıkandı, en son trafiğin tıkandığı yerde, artık yandex arabası sıkılıp geri mi döndü, cihazı mı bozuldu bilmiyorum, öyle kaldı. Sokağın yarısına kadar gitmiş, önünde arabalar var, orada bitiyor cadde sokak görünümü. Bir an gaza geldim, çocukluktan beri oturduğum evleri yandex'le görüntüleyeyim dedim, arkadaş yandex tenezzül edip hiçbirinin sokağın girmemiş. Biraz alındım doğrusu.

Her neyse. O zamanlar Kınalı Cadde'de perşembe pazarı kurulurdu. Annemle her perşembe pazara çıkar bütün bir caddeyi kaplayan yüzlerce tezgâhı dolaşırdık. Doğrusu bu sıra sıra dizilen tezgâhlardan ilgimi çeken sadece kiloyla açık gofret, bisküvi, galeta satan tezgâhtı ama ne zaman onun önünde duralasam, anneme bir şeyler aldıracak olsam, annem her seferinde "Dönüşte alırız," derdi ve geçer giderdik. "Dönüşte alırız," lafının annemin satıcının yanında söylememeyi tercih ettiği "Ne olduğu belli değil, açıkta bisküvi mi alınır? ya da Sence elimdeki parayla bir kilo mercimek mi alacağım yoksa muzlu olduğu iddiasındaki açık gofret mi?" cümlelerinin yerini tuttuğunu bir zaman sonra anladım elbette. Çocukluğumun pazarlarındaki o iştah açan rengarenk gofret, şekerleme, bisküvi tezgâhlarını şöyle bir gözümün önüne getiriyorum da, aslını isterseniz annem yerden göğe kadar haklıymış: O gofretlerin içinde beklediği küp şeklindeki kenarları paslı metal muhafazalar; üzerine konan sinekleri satıcının arada bir, bir el hareketiyle kovaladığı karton kutular içinde şekerler ve lokumlar; hemen arkada ne alırsanız içine konulmak üzere kıvrılarak külah hâline getirilmiş eski gazete kağıtları. Çocukluğumda iştah uyandıran bir görüntünün aslında rengarenk kumarhaneler ve siyah ışıklı batakhanelerle gizliden gizliye ortak bir hüznü paylaştığını anlamak şaşırtıcı. Hepsi sahte eğlence, mutluluk ve endorfin vaad eden ama pejmürdeliğin billurlaştığı varoluş biçimleri. (Yavrum benim, cümleye bak. Çaktırmayın işte, aklımız yettiğince ahkam kesiyoruz. Tıpkı okuma yazmayı öğrendiğim ilk yıllarda, Atilla Atalay'ın yazdığı bir "Haftanın lakıdılukurdusu" köşesinde, entelektüel olup adını "Haşmet Egzistansiyalist" olarak değiştirmiş bir başka tiplemeden sözedildiğini okuduğum günden sonra entelektüel olmak için sağda solda egzistansiyalist olduğumu söyleyip durmam gibi. Anlamını soran olduğunda kasıla kasıla varoluşçu diyordum da, bugün hâlâ daha ötesini de bilmiyorum tahmin edebileceğiniz gibi.

"Dönüşte alırız," kısa zaman sonra farkettim ki, hemen bütün annelerin kullandığı ortak bir parola, hemen bütün çocukların hiç olmazsa bir dönem yuttukları boş bir vaatti. Ben artık sormayı bıraktığım hâlde sağımda solumda annesinin "dönüşte alırız" dediği çocuklar görüyor ve içten içe onlar için üzülüyordum. Daha da büyükdükçe ama bunun sadece biz çocuklara değil, malı pahalı ya da kötü bulunan bütün bir pazarcı esnafına söylendiğini, her pazarcının hayatında en çok duyduğu lafın "dönüşte alırız," olduğunu fark ettim. Sokaklarımızda, caddelerimizde kurulan pazarların ekonomisi bu söz etrafında şekilleniyor, herhâlde ekonominin durumu da pazarcılar tarafından bu sözün yoğunluğuna göre anlaşılıyordu. "Alın verin, ekonomiye can verin" bir stagflasyon önlemiyse, "Dönüşte alırız" bir tasarruf tedbirleri paketiydi. "Yavrunu sevindir," nasıl bir israfa ve günaha davetse, "Dönüşte alırız," bir temkinlilik şiarıydı. Bugün artık biliyorum ki küçük evlerimizi, ailelerimizi ayakta tutan, hepimizin geleceğe biraz olsun güvenle bakmasını sağlayan, insanı yandex'in girmeye tenezzül etmediği sokaklardan çekip çıkaran şeylerden biri de "Dönüşte alırız," diyip hiç almamaktı. Artık kıs kıs güler olmuştum annem "Dönüşte alırız," dediğinde elmalarını beğenmediği, pırasasını pahalı bulduğu, peynirini gözü tutmadığı pazarcılara. Ha o pazarcıların benden intikamı da büyük olacaktı, orası ayrı. Gerçi çok da büyük değil. Neyse, haftaya siz kendiniz karar verirsiniz artık.

ÇIZGILI TIŞÖRT

Bir önceki sayfadan devam

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Kimse göründüğü gibi değildir. Fakat kimse görmediği ve kendi olduğunu sandığı gibi de değildir."

-Abdülhak Şinasi Hisar, Fahim Bey ve Biz'den...

● **Euro, Dolar karşısında ezilmenin adı globallikse, Küba'yı alnından öperim, Kuzey Kore'nin elini sıkarım...**

● Teksas'ta yada Birmingham'da çıkan petrolde Türk, Türkmen, Kürt, Laz, Rus, Fars, Zaza, Arap, vd. söz veya hak sahibi değil. Ama Ortadoğu'nun enerji kaynaklarını ABD-İsrail-İngiltere bloğu yönlendiriyor ve bu durum, normal olarak algılanıyor. Ve hatta, ekonomik ve kültürel açıdan bu bloğa köpeklik etmek, kariyer ve statü için gerekli olarak dayatılıyor. İncirlik Üssü, NATO (ABD) toprağı olarak kendi yurdunda ipotekli iken, başkan olsan n'olur, şah diye ilan etsen kendini, ne yazar? İncirlik'ten kalkıp bombalanan her neyse, bilelim ki İncirlik kiminse, o bombalanan da aynı gücün prodüksiyonu. Onların dilini öğren, onlar gibi giyin, hatta onlar gibi hisset, en fazla onların yalakası olabilirsin. Geniş zamanda onların kurbanı olman hedefleniyo, anlayamadın mı a yandan yemiş modern?! Antiemperyalist olmadan insan olamayacaksın!

'Tek Adam' olayım derken 'Son Adam' olacan uzun, dikkat et!..

● **Akıl Tutulması: Yıllar önce 'Yeni Türkan Şoray'ı aradığım yazıda, Nurgül Yeşilçay'ı anmamak ne hata! Düzeltirim. (Gerçi Şoray'ın yeri başka. O, çay. Diğeri, Yeşilçay...)**

● Aziz dostum İlker Ekiz, yeğeniyle oynuyomuş, yaymışlar masaya kurşun askerleri... İlker demiş ki, burası çadır, işte buradan kızılderililer geliyo, falan... Çocuk demiş ki "Dayı, aklıma bi fikir geldi.." İlker "Neymiş o" diye sormuş... Çocuğun cevabı: "Fikir dedim ya!.."

● **Yeni başlayanlar için Türkçe: 'Meme' ve 'emme'nin benzerliği. Durum acil diye çok yakın kelimeler bulmak...**

● Nevizade'nin efsanesi midyecisi Haydar'ı anlattılar. Şimdi pek yaygın olan tepsiyle midye satanlar, bi zamanlar tek tük imiş ve sağlam para kazanırlarmış. Haydar da bunlardan biriymiş. Tepsileri boşalttıktan sonra balya cepte, taksiye atlayıp gidermiş. Gassaray lisesinin önündeki taksiciler de bol bahşiş veren Haydar'ı kapmak için yarışırlarmış. Bi akşam Haydar gene taksilerin yanına gelmiş, iki taksici 'ben alcam' kavgasına tutuşmuş. "Durun," demiş Haydar "ikinize de binicem!!" Sen, Haydar, ceketi çıkar, arkadaki taksiye koy, o taksiciye de "Bizi takip et!" deyip ceketsiz şekilde öndeki taksiye bin. İki şoförün de gönlüne almış böylece Midyeci Haydar...

● **Yozlaşmış cennet, eşşek cenneti... Şımarmış cehennem, maymunlar cehennemi...**

● "Böyle giderse yakında bikini giyemicaaz" diyen nursuz, yarı cahil bir kadına denk gelmiştim bikaç yaz önce. Bi de yaşıtları nerdeyse ananne babanne olmuştu. "Sen zaten niye bikini giyiyosun" dedim, pis baktı...

● **Tepedeki alıntının devamı şöyle: "Kimse bizi kendimizin olduğumuzu sandığımız gibi göremez. Kimsenin nasıl olduğunu hiç kimse bilmez. Başkalarının gözleri en tabii manamızı başka manalara çekerler. Biz sevgiyle gülümseriz ve onlar yüzümüzü kin ile buruşmuş görürler. Yabancı gözler ve izanlar bizi olduğumuzdan büsbütün başka, ya şişman ve kısa, ya zayıf ve uzun gösteren bozucu ve güldürücü aynalardır." Vallahi öyle benzersiz bir kitap ki 'Fahim Bey v[e] Biz', tamamını yazası geliyo insan[ın]. Kelimenin tam anlamıyla 'enteresa[n]' yazar A. Şinasi Hisar. Çok sevdiğim Dostoyevski, Tolstoy, Stendha[l] gibi yazarlara mesafeli, sebebi de bu yazarların "Küçük adamların yaban ve renksiz hayatlarını kalem[e] almaları!" Sevmediği yazarlar kada[r] sevemedim Hisar'ı, lakin romanı, biçimciliğin hakkını sonuna kadar veren, çok ince saptamalar ve birbirinden garip insan halleri içeren, uzun bir manifesto. Hiç sevmeyibilir[siniz] da çok sevebilirsiniz ama orijinalliğini asla tartışamazsınız; yepyeni, bambaşka bir anlatım bu. Buram buram İstanbullu yazarın, ilginçliği tavan yapan bu kitabına dönüp dönüp bakacağım. Bu da son alıntı: "Bir kadın ihtimal ki yeni, taze bir kan aşılansa bu, onun bedbinlikten nikbinliğe doğru bir felsefe değiştirmesini bir**

İrade, t... daha...

İZİNSİZ GÖSTERİ — MURAT KARADAN

İltem Dilek

büyük terzinin esvapları kadar temin edemez, ona kuvvet, neş'e ve hayat veremez. Kadınlar en büyük saadetlerini Allaha olduğu kadar terzilerine de borçlu olduklarını duyarlar."

● Uzun yolda, aniden beliren heykel dükkanları aklımı alıyo. Hiç satın alırken görmediğim o sepet taşıyan kız, cüce, at, Şarlo ve benzeri heykeller, hele bi de yarım ay şeklinde sıralanmıyolar mı, o an yakıyolar adamı. Canlanıp atılacaklar gibi...

n bağımlılıklardan ykli, açık ara...

● **Rüzgar, ilk nereden esiyo, ilk, onun merakındayım...**

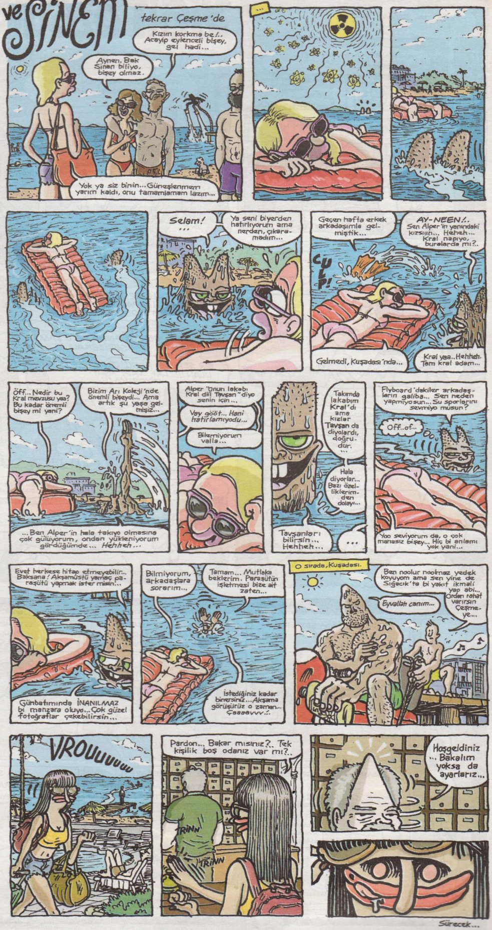
● Uzun boylu, iri kemikli bir zenci Reyhan Ağa. Zaten lakabı da 'Arab'. Arkadaşlarıyla beraber Galata'yı sustaya durduran (Girit asıllı) Kefalonyalılarla kapışma halindeler. Bıçak fırlatmada usta beş Kefalonyalı, sıkıştırıyo bir yerde beyaz saçlı, göz bebeklerinin etrafı mavimtrak halkalı Reyhan Ağa'yı tek başına. Bıçak mıçak dinlemeden kaptığı gibi iskemleyle bu beş kişiyi üst üste koyuyo Ağa. Fakat kadim dostları iki ay dargın duruyo onla. "Senin," diyolar "tokadın yetmez miydi ki bu gavurlara sandalye kullandın. Ayıp değil mi, sana yakışır mı?!" (Ulunay'ın Sayılı Fırtınalar'ından)

● **Gerçek 'bebek kafası' nasılmış biliyo musunuz, çok acaip, bi yetişkinin zihnine göre çok daha yüksek bir halmiş: Romantik bi şehirdesin, aşıksın, uykusuzsun, coşkulusun da, beş tane sert kahve içmişsin, efil efil, uğul uğul geziniyosun. Sürekli bi beyin ereksiyonu haliymiş hakiki bebek kafası. Yeri gelmişken söyliim, -yeri de ben getirdim gerçi- ne çok şeyin 'kafası' oldu son zaman. Bunların ilki, benim Bebek Kafası...**

vedatozdemiro@gmail.com

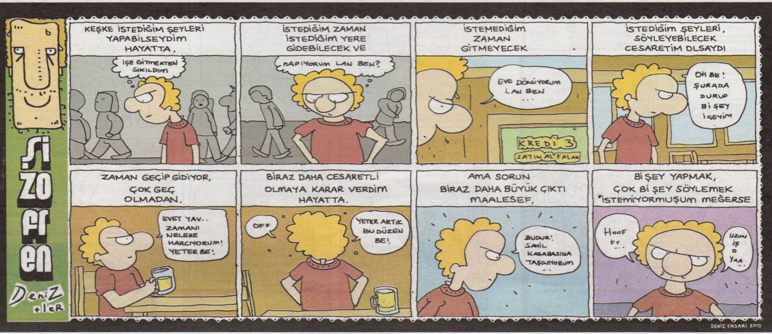

YİĞİT ÖZGÜR
BABACIM BENİM İSMİMİN ANLAMI NE?
ANNEN SANA HAMİLEYKEN SÜREKLİ REFLÜ OLMUŞTU...
REFLÜ NE DEMEK?
NE KADAR ÇOK SORU SORUYOSUN MİDESU... BAZI ŞEYLERİ BÜYÜYÜNCE ANLARSIN...
YA DEDE ŞNORKELİMİN ÜSTÜNE OTURMUŞSUN YAA!!
BEN DE DİYORUM NİYE G.TÜMDEN SOLUYORUM...
NE GARİP... BAZI ALIŞKANLIKLAR HİÇ DEĞİŞMİYOR DEĞİL Mİ?
BEN OSURMADIM YEMİN EDERİM...
BEN BAŞKA BİŞEYDEN BAHSEDİYORUM...
FARKINDAYIM... BİZ DE BURDA OSURMUYORUZ SONUÇTA...
BIKTIM FARUK, OSURUCAKSAN OSUR DA, HAYATIMIZA KALDIĞIMIZ YERDEN DEVAM EDELİM...
ÖNCELİKLE BANA BU FIRSATI TANIDIĞINIZ İÇİN...
ZAMBAK!!
MMMH... YENİ KİTAP KOKUSUNA BAYILIYORUM!..
NE YENİ KİTABI LAN, ZEBUR BU!! NERDEN BULDUN ZEBUR'U?!!
BEN ELALEME HÜSEYİN'İN KARISI YATAKTA LEOPAR GİBİYMİŞ DEDİRTMEM, ANLAŞILDI MI!!!
SEN DE ANLATMA O ZAMAN GERİZEKALI!!!
BİR ŞEKİLDE KONU ORAYA GELDİ ULAN!!! LAF LAFI AÇTI DİYORUM!!!
TÜRK'ÜN TÜRK'TEN BAŞKA DOSTU YOKTUR...
TEORİDE ÖYLE... PRATİKTE?
TRAFİKTE ADAMIN ,MINA KORUM, BABAMI BİLE TANIMAM...
TEŞEKKÜR EDERİM, BEN CEVABIMI ALDIM.
GİT G.TÜNE SOK... MUHABBETİN BOK GİBİ...
FEVKALADE...
TAMAMEN MERAKIMDAN SORUYORUM, KÜLODUM NEREDE?
NE BİLELİM LAN...
İNANIN İÇİMDE ŞU KADARCIK BİR KÜLOT BİLE YOK...
YAKLAŞMA LAN...
ARKADAŞ CANLISI BİR KÜLOTTU AMA ARKADAŞ ÖLÜSÜ GİBİ KOKARDI...
BİZİM İÇİN SAÇINI SÜPÜRGE ETTİN AMA SÜPÜRDÜĞÜN BÜTÜN PİSLİKLERİ HALININ ALTINA GİZLEDİN ANNE...
İŞTE BÖYLE GÖT GÖT BİR KONUŞMALAR, BİR ŞEYLER, BUNLARI SEVMİYORUM...
NEDEN BABAMLA EVLENDİN?.. KEŞKE Bİ ZENCİYLE EVLENSEYDİN...
HADİ ORDAN BABASI BÜLLÜKLÜ...

Şİ ZO FR EN
DeniZ +leR
KEŞKE İSTEDİĞİM ŞEYLERİ YAPABİLSEYDİM HAYATTA,
İŞE GİTMEKTEN SIKILDIM
İSTEDİĞİM ZAMAN İSTEDİĞİM YERE GİDEBİLECEK VE
NAPIYORUM LAN BEN?
İSTEMEDİĞİM ZAMAN GİTMEYECEK
EVE DÖNÜYORUM LAN BEN ...
KREDİ 3
SATIN AL FALAN
İSTEDİĞİM ŞEYLERİ, SÖYLEYEBİLECEK CESARETİM OLSAYDI
OH BE! ŞURADA DURUP Bİ ŞEY İÇEYİM
ZAMAN GEÇİP GİDİYOR, ÇOK GEÇ OLMADAN,
EVET YAV.. ZAMANI NELERE HARCIYORUM! YETER BE!
BİRAZ DAHA CESARETLİ OLMAYA KARAR VERDİM HAYATTA.
OFF
YETER ARTIK BU DÜZEN BE!
AMA SORUN BİRAZ DAHA BÜYÜK ÇIKTI MAALESEF,
BUDUR! SAHİL KASABASINA TAŞINIYORUM ...
Bİ ŞEY YAPMAK, ÇOK Bİ ŞEY SÖYLEMEK İSTEMİYORMUŞUM MEĞERSE
HOOF FF...
UZUN İŞ O YAA...
DENİZ ENSARİ 2015

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Kolay yaz ki, kolay okunsun" *Bir bilge sözü.*
"Zor yaz ki, kolay okunsun" *Bir başka bilge sözü.*

Ya leyl, ya leyl...
"Gece, ey gece..."

Gün batıyor.
Gündüz'ün o yalan örtüsü; ağlamasın diye eline bir çıngırak verilen bir bebek gibi bizi sersemletip, avutan o masmavi kubbe, o binbir renge boyanan pamuk şekeri bulutların kandırıkçı örtüsü... İşte o mavi örtü sıyrılıp aradan çekildiğinde... abiler, ablalar, anne yarısı teyzeler... Kardeşlerim, ahbaplarım... eski oturduğum semtin muhterem sakinleri... Çok az tanıdığım insanlar, sadece bir merhaba'm olanlar... bakkalın kasasında duranlar, aşşağıdaki pastahanenin çalışanları...
Gece geldiğinde yani. İşte o zaman, ebemizin aslında ne renk olduğunu apansız, bütün çıplaklığıyla görürüz.
Bir gezegen üzerinde olduğumuzu birden idrak ederiz. Evet idrak. Başımızı gökyüzüne kaldırdığımızda, sonsuzluğun zifiri karanlık, ürpertici kuyusuna düşeriz. Düşmez miyiz? (hem de yukarı doğru)

Hele o solgun, soğuk ışığıyla, toparlak mahzun yüzüyle ay... Ay usulca yükseldiğinde. Aha işte, deriz, buna benzer bir yuvarlağın üzerinde, sonsuz bir karanlığın içinde dönüp duruyoruz. Eyvah ki ne eyvah... İyi yerde dükkan mı açtık?

Gece örtmez bir şeyi, hepsi iftira. Gündüzdür esas o örtücü. Hakikati gizler bizden. İşte böyle bu işler, ahbaplarım, çok az tanıdıklarım, bir arkadaşımın arkadaşları...

İşte o vakit geldiğinde,
gece geldiğinde yani...
Bizim mesleği yapanlar,--çizgi romancılar, dergi çizerleri, yazarları falan filan'ı kasdediyorum-- işe başlarız.

Bir saniye.
Pencereden,
uzun yıllar önce oturduğum evin penceresi görünüyor.
Neredeyse kuş bakışı. --Şimdiki ev epey yukarılarda dik bir yokuşun üzerinde-- İskeleye bitişik meyhanenin üzerindeki o eski ahşap ev. Yıpranmış, pul pul olmuş tahtalarına akşam güneşi vuruyor. Sulardan yansıyan altın ışıkların kıpraştığı pencere, işte tam o pencere önünde gece gelene kadar bir ebleh gibi oturudum. Önümde bir karton.
Geceyi beklerdim.

Pencerenin ışıkları sabahlara kadar yanardı.
O pencereyle bakışıyoruz. Camlarında gün batımının kızılı... Ev temalı korku filmleri gibi biraz da. Nedense o ev hep boş kaldı. Yıllarca yıllarca... Belki camdan bakan birilerini falan görseydim arasıra...

Kaybolup gitmiş eski zamanları; eski hayatımı yukarıdan seyrediyormuş gibi tuhaf bir duygu. Pencerede eski halimi de görmeyeyim de bu kadarı yeter... *--çok çok önceden sönüp gitmiş bir yıldızın ışıklarının sanki o yıldız hala oradaymış gibi yıllarca yıllarca gelmeye devam etmesini de andırmıyor değil biraz ha--*

Filmlerde kamera birdenbire çok yükseklere çekilir. Başına trajik bir iş gelmiş oyuncuyu ansızın çok çok uzaktan gösterir bize. Yukarıdan izleriz. "yazık lan, ne olacak bunun hali, nasıl da ufacık, çaresiz görünüyor yeryüzünde gariban" falan gibisinden bir his oluşsun ister içimizde. Tanrı'nın bakışı dedikleri çekim.

Herneyse, ne diyordum?
Ha, gece, bizim meslek falan filan...
Evet, o saatler geldiğinde, gece çöktüğünde...

Hani itin kopuğun, hırsızın uğursuzun, *--arsızın edepsizin--* buzdolaplarını açıp tencerenin dibine hasta yılanlar gibi yapışmış soğuk makarnalarından bir kaç çatal alıp sokağa fırlarladıkları o saatler var ya... *--temkinli adımlarla seke seke, usul usul duvar diplerine siperlene siperlene, parketmiş arabaların teyplerini kese kese... Başlarını kaldırıp açık kalmış balkon kapılarını mimledikleri o saatler...--*
Akılları dünyada kalmış huzursuz ölüler kabirlerinde fıldır fıldır dönmeye, kemiklerinden çıkan tıkırtılar mezarlık bekçilerini işkillendirmeye başlar ya abiler...
Eprimiş tül perdelere benzeyen elbiseleriyle o yarı şeffaf ruhlar, süzgün, hafif yana eğik suratlarıyla metruk evlerde odalardan odalara geçerlerken...
Müneccimler titreşen yıldızlara bakıp aşıkları birbirinden soğutma tılsımlarını yazmaya girişirler ya hani ablalarım... İşte tam o sıra...

İşte bizler, bu mesleği yapanlar,
o vakit geldiğinde... Kardeşlerim... Teyzemin oğlu... telefonumun sık arananlar kısmında kayıtlı olanlar... Beni yolda birine benzetenler.. Hiçbir zaman gitmeyeceğim bir şehrin banliyösünde toki evlerinin camlarından bakan tedirgin teyzeler... Dün marmaraydan Sirkeci'de inen dört çocuklu aile...

İşte tam o vakit geldiğinde, bizler, o mesleğin erbapları...
gecenin anbean koyulaşan zifiri rengine bakıp birden oturduğumuz yerden fırlarız. Musluklara koşup fırçalarımızı sabunlu sularla uzun uzun yıkarız, tarama uçlarımızı, ters yöne doğru sıkıştıra sıkıştıra, rulo yapa yapa bombelerini düzelttiğimiz kartonlara bastırıp esnetiriz, mürekkeplerimizi çalkalarız.

"Kandilli yüzerken uykularda
Mehtabı sürükledik sularda..." Y. Kemal Beyatlı

Sabah ezanları okunurken, üzerine hikayeler çizdiğim kartonları masada öylece yarım bırakıp, --hükümdara gece boyu anlattığı masalları yarıda kesip uyuyan Şehrazat misali-- yatağa girerdim.
Ahşap ev sabahın ilk otobüsleri geçerken zangır zangır sallanırdı.
Fareler de sabaha kadar kemirdikleri tahtaları öylece bırakır, mutfaga yeni bir giriş açmak için titizlikle sürdürdükleri çalışmalarını paydos eder, onlar da inlerine çekilirlerdi.
Tahtakuruları gündüz uyuyorum diye sinir olurlardı. (kan emici mahlukat gün ışığında çalışamaz) Meslektaşlarımı tenzih ediyorum.

Şehrazat hanımla aynı mesleği yapıyoruz.

Hele ki hikayenin dibine "devamı haftaya" yazıp, en meraklı yerinde hikayeyi kesen çizgi romancılar, hele hele onlar var ya.. Onların işi, işte Şehrazat hanımın yaptığı işin tıpatıp aynısı. Şehrazat masalını en meraklı yerinde kesip, "devamı yarın gece" diyordu hükümdara. Hayatta kalabilmesi bu "merak" duygusunun şiddetine bağlıydı. --daha önce karısı tarafından aldatılmış hükümdar, aynı felaket başına bir kere daha gelmesin diye hergün bir başka genç kızla evlenip ertesi gün kızcaazı idam ettiriyordu--
Çizgi romancı da en ilginç yerinde bıraktığı hikayesine "bakalım haftaya ne olacak" dedirtemezse, eğer o merak duygusu, "müşteri"nin bir sonraki dergiyi satın almasına vesile olamıyorsa, eninde sonunda işsiz kalacaktır. Parasız nasıl sürdürebilir ki hayatını. Modern toplumda işsiz, bir çeşit zombidir.

"Semtimizin yokuşlarına dair bir not"
Safiyanım teyze;
Benim şu anda oturduğum yokuştan çok çok daha dik bir yokuşun üzerindeydi evi. Kocası evi tutup, onu semte ilk kez getirdiğinde. Yokuşu ilk gördüğü an'ı şöyle anlatmıştı bize: "...Baktım bir yokuş..." Elini ters çevirip tırnaklarının ucunu burnuna dayamıştı, "öyle bir dik... Yokuş burnuma değiyor!"
Müthiş bir "teyze" idi. Nur içinde yatsın.

Doğunun şehirlerinde; Şam'da, Bağdat'ta, Kahire'de, İskenderiye'de, Halep'te binlerce gece masal anlatıcıları varmış eski zamanlarda. Binbir gece'den de hikayeler anlatırlarmış. Hala da var bu hikayeciler, tek tük kalsalar da.

Şam'da. Emevi camisinin üstü asmalarla kaplı, gölgeli, daracık yan sokaklarından birinde, tavanı ahşap oymalı, pembeli laciverdli renkli camları olan o çok çok eski kahvede, bir gece masal anlatıcısının tahtını görmüştüm. Sedefli, nakışlı çok hoş bir tahttı. Yüksekçe bir yere konulmuştu.

Nobel ödüllü Mısır'lı büyük romancı Necip Mahfuz'un ünlü Midak Sokağı romanından yapılan eski ilk siyah beyaz Mısır filmi, yeni alınan modern icat radyo'nun güle oynaya kahvehaneye getirilişiyle başlar. Kaba saba kahveci Kirşa, yaşlı, beyaz sakallı, entarili masal anlatıcı amcayı "bütün hikayelerini ezbere biliyoruz, senin zamanın geçti, haydi" diye kovar. Kahvedekiler gülüşürler.

İşte onlar, o sakallı amcalar, o gece masal anlatıcıları bizim mesleğimizin pir'leridir. Hepsinin çoktan toprak olmuş ellerinden öpüyorum. Aziz hatıraları önünde saygıyla eğiliyorum.

Hepinize dostluk, kardeşlik, muhabbet dolu günler diliyorum...
Görüşmek üzere...

engin.ergonultas@gmail.com

O SIRADA

ERMAN ÇAĞLAR

-I-

Tutku Tuzağı

Bir haftadır aklımda çok net bir pilav var. Tereyağlı, arnavut ciğerli pilav. Sabahları kalkıyorum, giyiniyorum, işe gitmek için evden çıkıyorum; gittiğim her yere aklımdaki pilavı da benimle birlikte götürüyorum. İnsanlarla konuşuyorum, benden çözüm beklenen bazı konularda çözümler üretiyorum, verimli bir birey oluyorum ama yaptığım her işe tereyağlı pilav kokusu siniyor, insanlar fark edecek diye korkuyorum. Erman Bey, bu güzel sunum için teşekkür ederiz ama sanki tereyağlı pilav gibi bir koku var toplantı odasında, sizin bilgisayarınızdan yayılan. Devlet hastanesi yemekhanesi gibi kokuyor milyar dolarlık şirket. Bu sizin suçunuz mu? Aklındaki pilava gem vuramayan, hakim olamayan siz misiniz? Bu konuyla ilgili insan kaynaklarıyla görüşmek ister misiniz? Milyar dolarlık şirket olduğumuz için insan kaynakları var, kişisel sıkıntılarınızı dinleyip şirket felsefesi dahilinde çözümler üreten insanlar var. Haftada bir gelip çalışanların kendilerini soktukları çıkmazlara bakan, gerekirse çalışanlara sesli bir şekilde "ben değerli bir bireyim, içimdeki gücü hissediyorum ve sevildiğimin farkındayım" dedirten, gerekirse bu cümleleri ufak kağıtlara yazıp bilgisayarınızın ekranının kenarına yapıştırmanız için ufak not kağıtlarına yazıp veren bir yaşam koçu var. Hiçbirinin karşısına çıkıp "aklımda çok güzel bir pilav var, tereyağlı ve arnavut ciğerli ama yazın çok ağır olur diye, bir de yapmak zor geldiği için yapıp yemiyorum ama aklımdan da bir türlü gitmiyor" diyecek rahatlığı kendimde bulamıyorum. Masabaşı işinin insanın içini çürüten, ruhunu örseleyen doğasından dolayı işi bırakma noktasına gelen, yoga eğitmenliği kursuna giden, Bodrum'a taşınıp el işi dükkanı açmayı düşünen insanlar varken pilav konusunu açmak istemiyorum.

-II-

Cehennemin Kapıları

Normal bir akşam yemeği bir tutku projesine, çok ufak çaplı bir saplantıya böyle dönüşüyor. Hiçbir şeyi gereğinden uzun süre içinizde gezdirmeyin. İnsanlara otuz yıllık hayatımdaki tecrübelerimden süzüp iletebileceğim tavsiye olarak bu var. En sonunda pilavı yapmaya karar verdiğimde bunu şölene çevirdim. Arnavut ciğerini şehrin en namlı mezecesinden aldım, pirincini özel getirttim, tereyağını güvendiğim şarküteriden aldım. Pilav yapmayı çok bilmiyorum, ilk yaptığımda istediğim gibi olmadı, tekrar yaptım. İnsanlar ne kadar güzel, eski arabaları restore ediyorlar, kendi gitarlarını, kendi mobilyalarını yapıyorlar bu kadar hevesli. Ama güzel oldu pilav. Gerçekten güzel oldu. Yanına da eve hediye gelen güzel kırmızı şaraplardan birini açtım. Çünkü neden olmasın? Bu gece neden özel bir gece olmasın? Sıcaklığın otuzbeş dereceleri zorladığı, vantilatörlerin anlamını yitirdiği, cereyan yapsın diye karşılıklı açılan pencerelerin kifayetsiz kaldığı bu özel gecede terleyerek yedim tereyağlı arnavut ciğerli pilavımı. Yanında iki kadeh kırmızı şarap içtim ancak kırmızı şarap herhangi bir ferahlık sağlamadığı, aksine harareti arttırdığı için şarabın üstüne yarım şişeye yakın ayran içmek zorunda kaldım. Kendi ellerimle böyle bağladım simgesel kayaları ayağıma (pilav, şarap ve ayran ağırlık yaptı anlamında) ve ceplerine taşlar doldurup kendini nehre bırakan Virgina Woolf gibi kendimi kabuslarla dolu bir uykunun kucağına bıraktım.

-III-

Hassas Ruhlara İşkence Eden Bu Korkunç Kabuslar

Kabusları korkunç yapan ne peşimize düşen canavarlar, ne de sebepsiz yere kötülükler yapan, bize düşman olan insanlardır. Kuralları belirsiz bu dünyadan kurtulamayacağımız, bir daha uyanamayacağımız korkusu işkence eder ruhlarımıza.

Yalova'daki bir tatilci sitesinde, öğlen sıcağında bisikletimle sosyal tesislere doğru giderken bunun bir kabus olduğunu biliyorum. Beni sosyal tesislerde neyin beklediğini bilmiyorum, tek bildiğim oraya bir an önce varmam gerektiği. Az önce sitenin hoparlörlerinden adım anons edildi. Sıcağa rağmen insan üstü bir gayretle pedallara asılıyorum.

Sosyal tesislere vardığımda bütün site sakinlerinin bir pinpon masasının etrafında çember oluşturacak şekilde plastik sandalyelerde oturduğunu görüyorum. Annem, kardeşim ve babannem de oturanlar arasında, babannem çok sinirli, annem ağlamak üzere. Ne yaptınız lan? Bu kadınları neden üzdünüz? Pinpon masasının başında sitenin yirmi yıllık yöneticisi İhsan Bey var. Anneme bakıyorum "kaybedersen bizi siteden atacaklarmış Erman" diyor. Nasıl öyle bir şey olabilir ya? Tapusu var yazlığın. Öyle saçma şey mi olur? İhsan Bey "gel bakalım Erman, sağda solda iyi oynarım, eline veririm diye hava atıyormuşsun, göreceğiz bakalım kim kimin eline veriyor" diyor. İhsan Bey çok iyi masa tenisi oynuyor, her yıl dört ay Yalova'da ikamet ediyor, dört ay boyunca sitenin gençleriyle her gün masa tenisi oynuyor. Pinpon masasının başına geçtiğimde İhsan Bey'in iyi raketi aldığını, bana bir tarafı soyulmuş dandik raketi bıraktığını görüyorum. İtiraz edince "oynayan onunla da oynar, ağlama da at topu" diyor. Servis için topu atıyorum, gelişine hayvan gibi çakıyor. Çığlıklarla uyandığımda beni sakinleştirmeye çalışan bebeğime "masa tenisinde elime verdiler, Yalovada'ki yazlığı kaybettim" demek istemediğim için yaratıklı varlıklı bir kabus uyduruyorum. "Peşimdeydiler, gözleri yoktu" falan diyorum.

CENGİZ ÜSTÜN

Tribal enfeksiyon

info@cengizustun.com

BİRAZ DA YİĞRENELİM

Memo TEMBELÇİZER

İnsan hayvandır. Evet, bunu kabullenmekte büyük bir zorluk yok. "Evet abi, hayvandan farksızız vallahi"den girip "Hayvanız"a çıkmak mesele değil. Kabullenmesi asıl zor olan şu: İnsan hayvansa hayvan da insandır. Evet, kedi insandır, köpek insandır, at, eşşek, iguana insandır, hamam böceği insandır. Kedi köpeğin insanlığı yine kolay, ne de olsa melül melül bakıyorlar, "pst, fşt" filan deyince kaşını gözünü oynatıyorlar. Fakat değil böcek, daha iguanaya bile varamadan atta ve eşşekte mevzu bulanmaya başlıyor. "At nasıl insan .mına koyyim, dört ayaklı bi kere" diyoruz içimizden. Neden? Çünkü anatomi bilgimiz kıt; daha vahimi anatomik sağduyumuz çarpık. Kedinin 'ön ayağı'nın aslında bir el olduğunu kavramak kolay, ne de olsa icabında beş parmağını aça aça basıyor tokadı. Fakat atın 'ön ayağı'nın el olması? Mümkün değil. Dizi var, toynağı var; bildiğin bacak bu .mına koyyim. Anatomik sağduyumuz bize iki uzun kemiğin arasındaki öne doğru bükülen eklemin diz olduğunu söylüyor, dizden sonra gelen çok eklemli ve tabanı yere basan yekpare yapının ayak olduğunu söylüyor. Halbuki güvendiğimiz sağduyumuz bizi peşin hükümleriyle aldatmasaydı, anatomi bilgimiz kara omurgalılarında ayak sayısının, eklemler sırasının ve bükülme yönlerinin değişmediğini, sadece kemik uzunluklarının ve sayısının değişerek her türlü farklı hayvanın elde edilebildiğini söyleyebilseydi, o zaman atçağızın o bize diz gibi görünen öne bükümlü ekleminin aslında el bileği, sonrasında gelen eklemli yapının ayak değil diğer dört arkadaşını kaybetmiş tek bir parmak, mokasen ayakkabı gibi yere basan toynağın da aslında tırnak olduğunu daha kolay idrak edebilirdik. Belki o zaman atın, eşşeğin ve zebranın tek parmacığının tek tırnağı üzerinde seke seke koşturan uzun suratlı insancıklar olduklarını anlayabilir, hayvanlıkla insanlığın aynı şey olduğunu kavrayabilirdik. Ve hatta belki de daha mühimi, tırnağın hayvan oluştaki büyük rolünün bilincine varabilirdik. Atın yeri ittirebilmek, kedinin zemine tutunabilmek, keçinin minik çıkıntılara basabilmek, maymunun dalı kavrayabilmek için tırnağa nasıl da muhtaç olduğunu, tırnağın dış dünyayla bedensel ilişkimizdeki göz ardı edilemez işlevini özümseyebilirdik.

Burun deliğinin içine doğru ilerlettiği işaret parmağının tırnağıyla burun içi duvarına yapışık duran kuru sümük tabakasını yerinden sökerek kürek gibi tırnağın içinde toparladı. Baş parmağıyla işaret parmağının yumuşak kısmına bastırarak kuru sümüğü parmakla tırnak arasına sıkıştırdı. Parmağı yavaşça burnundan çekince kuru sümük nemli ana gövdesini de derinlerden sökerek kendisini maşa gibi yakalayan uzun tırnakla birlikte dışarı çıktı. Diğer elini bilgisayarın klavyesinden hiç çekmeden ve bakışlarını ekrandan ayırmadan, sümüklü elini masanın aldına doğru uzattı; bilgisayarla uğraşma görüntüsünü hiç bozmaksızın parmağını masanın aşağısına doğru fiskeledi. Merkezkaçla hızlanan sümük uzun tırnağı bir fırlatma rampası gibi kullanarak sağa sola sapmadın dümdüz ve ileri doğru uçtu gitti. Tüm bu işi, yanındaki bilgisayarın başında toplaşmış ekrana bakıp eğleşen iş arkadaşlarına çaktırmadan bir buçuk iki saniye içinde yapabilmesini, uzattığı ve biraz da sivrilttiği işaret parmağı tırnağına borçluydu.

Küçüklüğünden beri tırnaklarını kesmekten nefret ediyordu. Yeni kesilmiş tırnakla hiç bir şeyi doğru dürüst tutamıyordu, çünkü tırnaklar kesilince parmaklarındaki his çok değişiyordu. Uzun zaman tırnakla örtülü şekilde yabancı nesne dokunumuna kapalı duran, sadece üzerini kapatan tırnağın hafif ittirimlerindeki nüansları algılamaya odaklanarak hassaslaşmış parmak ucu derileri, tırnakların kesilmesiyle birlikte aniden hem kılavuzdan yoksun hem de her türlü kaba dış etkiye açık hale geliyorlardı. Bilhassa pazarları banyo gününde yıkanma sonrasında tırnak kesildiği vakit ne çorabını giyebiliyor, ne kazağını tutup boynundan aşağı çekebiliyordu. Fakat asıl, bir kaç saat içinde bu ilk 'çıplak kalan parmak ucu' etkisi geçtikten günler sonrasında bile, tırnakları tekrar makul seviyede uzayana kadar, pek çok ince işi yapamıyordu. Minik bir taş taneciğini mi tutacak? Köfte gibi parmaklarıyla tutamıyordu. Sert toprağı mı eşeliyecek? Yumuşak parmak uçlarıyla eşeliyemiyordu. Yapışkan bantın ucunu mu kaldıracak? Olmayan tırnağıyla kaldıramıyordu. Karpuz kabuğunun yeşilini kazıyarak şekil mi çizecek? Kısacık tırnaklarıyla çizemiyordu. Bir çocuğun gündelik hayatında yapması gereken pek çok faydalı işi göremiyordu. Bu yüzden büyüyüp de okuldaki tırnak kontrolünden ve evdeki banyo gününden kurtulduğu anda tırnak kesmeyi bırakmıştı. Artık parmak uçları daima duyarlı, hassas ve işlevseldi. Hatta işaret ve serçe parmaklarının tırnaklarını ekstra sivriltmesi sayesinde kuru sümük ve kulak kiri çıkartma çalışmalarını fevkalade pratikleştirmeyi başarmıştı.

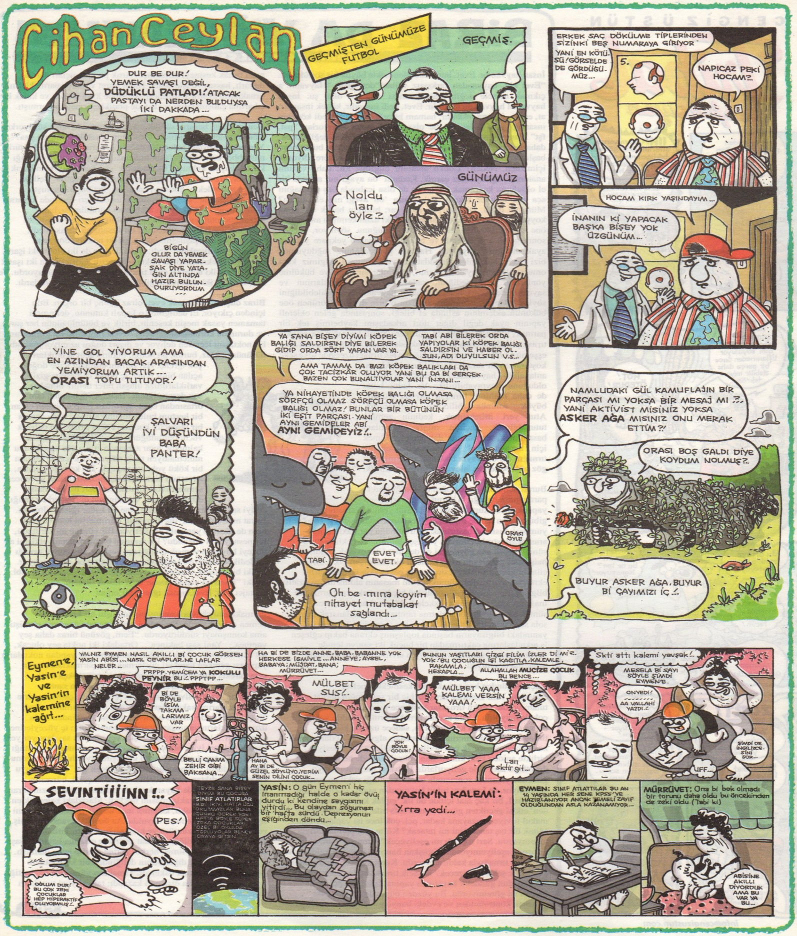
Henüz içinde başarılı sümük operasyonunun kıvancı sürüyorken yandan gelen sesle irkildi. "Sen bunu görebiliyo musun yaa?" Yan bilgisayardaki kalabalık dağılmış, ekranın başında bir türlü muhabbet kuramadığı fakat mütemadiyen kesişmeye çalıştığı kız tek başına kalmıştı. Ekranda bir 'şaşı bak şaşır' resmi açık duruyor, kız suratını buruşturarak resme bakıyordu. Belli ki herkes resimdekini görmeyi başarmış, kız başaramamıştı. "Kolay yolu var" dedi, bürositin tekerekleri üzerinde kayarak kızın yanına seğirtti. Kızla muhabbet kurabilmesi, hatta -kızın görüntüyü görmesini sağlayabilirse- yüksek sempati toplayabilmesi için mükemmel bir fırsattı bu. "Bak" dedi, "gözlerini biraz şaşılaştırıcaksın, şu iki noktayı dört tane görmeye başlıycaksın" dedi. Bunu derken de iki elinin iki işaret parmağıyla ekrandaki iki noktayı gösterdi. Gösterirken iki işaret parmağının iki uzun ve sivri tırnağı iki noktaya dokunuyordu. Ve kız, ve de o, iki noktaya değil iki iğrenç tırnağa bakıyorlardı.

Biraz düşününce, tırnak evet, biraz iğrenç bir organ. Etin içinden çıkıyor. Et dediğimiz o kapalı kutunun, delinmesi tamamen yasak meşin kesenin, birlik ve bütünlüğünün her şart ve durumda korunması gereken o en somut kutsiyet torbasının bir noktasını içeriden deliyor ve dışarı doğru uzanıyor. Aslında düşününce ağız, burun, g.t deliği; bütün vücut açıklıkları çok iğrenç. Her birinin etimizin içine doğru açılan birer tünel, iç organ dediğimiz gizli varlıklarımıza ulaşan birer dehliz olmaları son derece iğrenç. İnsanın vücudunun tam ortasından eçen, ağzından girip g.tünden çıkan bir hortum bulunduğunu bilmesi başlı başına bir iğrençlik konusu. Fakat tırnak, eti delerek vücut bütünlüğünü bu şekilde ihlal etmekle kalmıyor, aynı zamanda etin narin varoluşunu mütemadiyen taciz ediyor. Zira içerde sağlam bir kökü yok; ete yapışık. Bir kemiğe tutunsa, hayattaki kararlı duruşumuzun biricik güvencesi semsert iskeletimizin semsert bir kemiğine dibini yaslasa, dış dünyayı dürtüklerken aldığı etkiyi sağlam bir zemine iletse yine bu kadar iğrenç olmazdı. Fakat malesef tırnak, dış dünyanın ittirimlerini hem deldiği hem de üzerine yapıştığı ete iletiyor. Bir yüzeye mi sürtündü, bir nesneye mi dokundu? Bu temasın bütün mekanik etkisini alt yüzeyi boyunca yapışık olduğu ete veriyor. Dış dünya tırnağı itikledikçe tırnak eti çektiriyor, eti yamultuyor, eti oynatıyor. Sanki biraz daha sert dokunuverse etten ayrılıverecekmiş gibi. Sanki "Bana iyi yapışmazsan sana destek olmam" diyen bir şantajcı gibi. Evet, tırnak iğrenç bir organ.

Parmaklarını ekrana uzatmış bulunmuştu bir kere, şimdi hemen çekemiyordu. Sesindeki başlangıçtaki özgüven gitmişti ama konuşmayı sürdürüyordu. "Eem, gözünü biraz daha şey yapınca… Yani şaşı bakınca… Ortadaki iki nokta şey olucak, üst üste binicek…" Bir yandan konuşuyor, bir yandan noktaların yapması gereken hareketi göstermek için parmaklarını sağa sola hareket ettiriyordu. O parmaklarını oynattıkça ikisi birlikte parmaklara, parmakların yaklaşık yarım santim uzunlukta, özenle sivriltilmiş fakat içi yağlı ve çamursu kirle dolu tırnaklarına bakıyorlardı. Normal bir pis tırnakta siyah bir çizgi şeklinde olması beklenen kir, bu haddinden fazla uzun tırnakların yarımşar santimetrekarelik tüm iç yüzeylerine sıvanmıştı. Alttan vuran ekran ışığı yer yer yarı saydam yer yer kapkara kirleri iyice ortaya çıkarıyor, ter ve sümüğün yarattığı minik yağlı topakçıkları kristal gibi ışıldatıyordu. Sesinin tonu düştükçe düştü, "Sonra görüntü gözükücek işte" diye konuyu kısaca bağladıktan sonra ellerini ekrandan çekti, bürositin tekerlekleri üzerinde kayarak tekrar yerine seğirtti. Kızın ekran başından ayrılıp uzaklaşmasını bekledi. Masadaki kalemlikten bir sıfır beş kalem aldı, kalemin ince ucuyla tırnaklarının içini sıyırttırarak temizlemeye koyuldu. Az önceki kıvancı silinmiş, yerini yenilginin üzüntüsü ve kızgınlığı almıştı. Tırnakların yeterince temizlendiğine kanaat getirince etrafına bakındı. Şaşı bak şaşır heyecanı bitmiş, herkes yerine oturup işine dalmıştı. Çevik bir hareketle diğer burun deliğinden bir kuru sümük çıkarıp masanın altına fiskeledi. Tırnakları yüzünden kaybettiği özgüveni birazcık da olsa geri kazandı; tabi ki yine tırnakları sayesinde.

SON

Cihan Ceylan
DUR BE DUR! YEMEK SAVAŞI DEĞİL, DÜDÜKLÜ PATLADI! ATACAK PASTAYI DA NERDEN BULDUYSA İKİ DAKKADA...
BİGÜN OLUR DA YEMEK SAVAŞI YAPARSAK DİYE YATAĞIN ALTINDA HAZIR BULUNDURUYORDUM...
GEÇMİŞTEN GÜNÜMÜZE FUTBOL
GEÇMİŞ.
GÜNÜMÜZ
Noldu lan öyle?..
ERKEK SAÇ DÖKÜLME TİPLERİNDEN SİZİNKİ BEŞ NUMARAYA GİRİYOR
YANİ EN KÖTÜSÜ! GÖRSELDE DE GÖRDÜĞÜMÜZ...
5.
NAPICAZ PEKİ HOCAM?..
HOCAM KIRK YAŞINDAYIM...
İNANIN Kİ YAPACAK BAŞKA BİŞEY YOK ÜZGÜNÜM...
YİNE GOL YİYORUM AMA EN AZINDAN BACAK ARASINDAN YEMİYORUM ARTIK... ORASI TOPU TUTUYOR!
ŞALVARI İYİ DÜŞÜNDÜN BABA PANTER!
YA SANA BİŞEY DİYİMİ KÖPEK BALIĞI SALDIRSIN DİYE BİLEREK GİDİP ORDA SÖRF YAPAN VAR YA.
TABİ ABİ BİLEREK ORDA YAPIYOLAR Kİ KÖPEK BALIĞI SALDIRSIN VE HABER OLSUN, ADI DUYULSUN V.S...
AMA TAMAM DA BAZI KÖPEK BALIKLARI DA ÇOK TACİZKÂR OLUYOR YANİ BU DA Bİ GERÇEK. BAZEN ÇOK BUNALTIYOLAR YANİ İNSANI...
YA NİHAYETİNDE KÖPEK BALIĞI OLMASA SÖRFÇÜ OLMAZ SÖRFÇÜ OLMASA KÖPEK BALIĞI OLMAZ! BUNLAR BİR BÜTÜNÜN İKİ EŞİT PARÇASI. YANİ AYNI GEMİDELER ABİ AYNI GEMİDEYİZ!..
TABİ.
EVET EVET.
ORASI ÖYLE
Oh be mına koyim nihayet mutabakat saglandı...
NAMLUDAKİ GÜL KAMUFLAJIN BİR PARÇASI MI YOKSA BİR MESAJ MI?.. YANİ AKTİVİST MİSİNİZ YOKSA ASKER AĞA MISINIZ ONU MERAK ETTİM?!
ORASI BOŞ GALDI DİYE KOYDUM NOLMUŞ?..
BUYUR ASKER AĞA, BUYUR Bİ ÇAYIMIZI İÇ!..
Eymen'e, Yasin'e ve Yasin'in kalemine ağıt...
YALNIZ EYMEN NASIL AKILLI Bİ ÇOCUK GÖRSEN YASİN ABİSİ... NASIL CEVAPLAR, NE LAFLAR NELER...
PRPPP. YEMİCEM YA KOKULU PEYNİR BU!.. PPPTPP...
Bİ DE BÖYLE İSİM TAKMALARIMIZ VAR
BELLİ CANIM ZEHİR GİBİ BAKSANA...
HA Bİ DE BİZDE ANNE, BABA, BABANNE YOK HERKESE İSMİYLE... ANNEYE; AYSEL, BABAYA; MÜJDAT, BANA; MÜRRÜVET...
MÜLBET SUS!.
HAHA AY Bİ DE GÜZEL SÖYLÜYO, YERİM SENİN DİLİNİ ÇOCUK...
YOK BÖYLE ÇOCUK!
BUNUN YAŞITLARI ÇİZGİ FİLİM İZLER Dİ Mİ?.. YOK! BU ÇOCUĞUN İŞİ KAĞITLA, KALEMLE, RAKAMLA, HESAPLA...
ALLAHALLAH MUCİZE ÇOCUK BU BENCE...
MÜLBET YAAA KALEMİ VERSİN YAAA!
Lan sktir git...
Skti attı kalemi yavşak!..
MESELA Bİ SAYI SÖYLE ŞİMDİ EYMEN'E.
ONYEDİ!
AA VALLAHİ YAZDI!..
ŞİMDİ DE İNGİLİZCESİNİ SOR...
UFF...
SEVİNTİİİİİNN!..
PES!
OĞLUM DUR! BU ÇOK ZEKİ ÇOCUKLAR HEP HİPERAKTİF OLUYORMUŞ!..
TEYZE SANA BİŞEY DİYİM BU ÇOCUĞA SINIF ATLATIRLAR BİRİ, İKİYİ, HATTA ÜÇÜ OKUTMAZLAR BUNA ÇÜNKÜ GEREK YOK! HATTA BÖYLE SÜPER ZEKA ÇOCUKLARI ÖZEL Bİ OKULDA TOPLUYOLAR BENCE ORAYA GİTSİN.
YASİN: O gün Eymen'i hiç tanımadığı halde o kadar övüp durdu ki kendine saygısını yitirdi... Bu olaydan soğuması bir hafta sürdü. Depresyonun eşiğinden döndü...
YASİN'İN KALEMİ: Y.rra yedi...
EYMEN: SINIF ATLATTILAR ŞU AN 14 YAŞINDA HER SENE KPSS'YE HAZIRLANIYOR ANCAK TEMELİ ZAYIF OLDUĞUNDAN ASLA KAZANAMIYOR...
MÜRRÜVET: Ona bi bok olmadı bir torunu daha oldu bu öncekinden de zeki oldu. (Tabi ki)
ABİSİNE AKILLI DİYORDUK AMA BU VAR YA BU...

Furkanözçoban

gelen kutusu

Uğur AKSOY

Sezer KORAL

Servet TURAN

UYKUSUZ

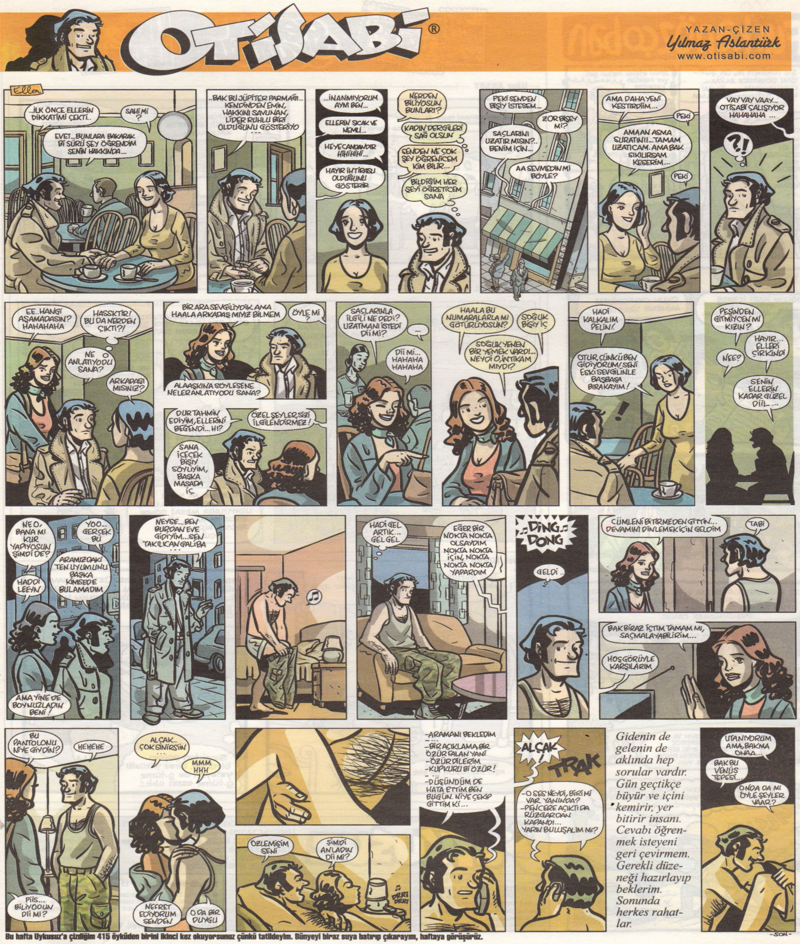
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd.: Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar
MÜESSESE MÜDÜRÜ: Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun, Kerem Pişkin, Murat Cengiz
Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler
Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş
Ofis Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: APA-Uniprint Hadımköy Asfaltı Ömerli Köyü mevkii Hadımköy-İstanbul Tel: 0212 798 28 40
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 160 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 **USD:** TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 **EUR:** TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

Haftalık Mizah Dergisi | 13 Ağustos 2015 | Sayı: 415

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır

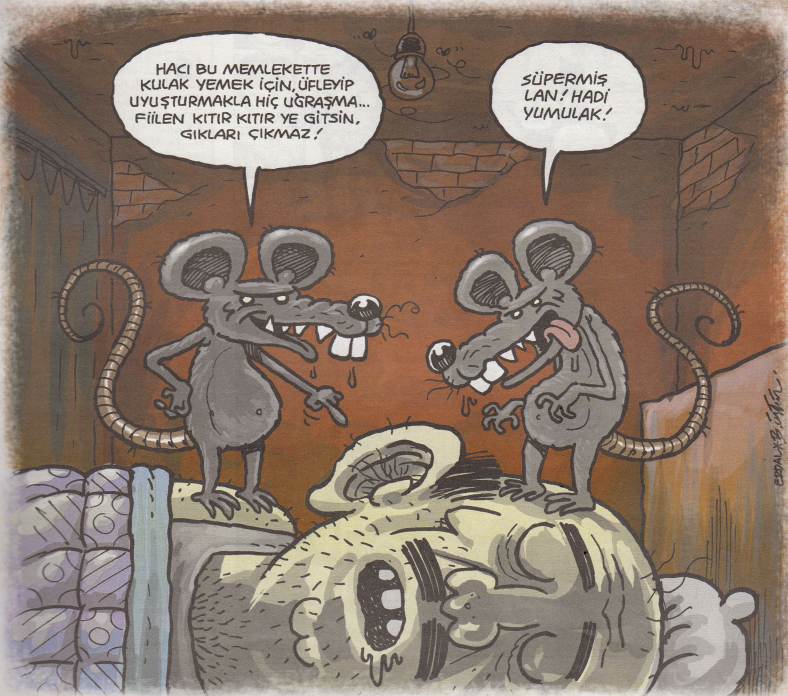

Bu hafta Uykusuz'a çizdiğim 415 öyküden birini ikinci kez okuyorsunuz çünkü tatildeyim. Bünyeyi biraz suya batırıp çıkarayım, haftaya görüşürüz.

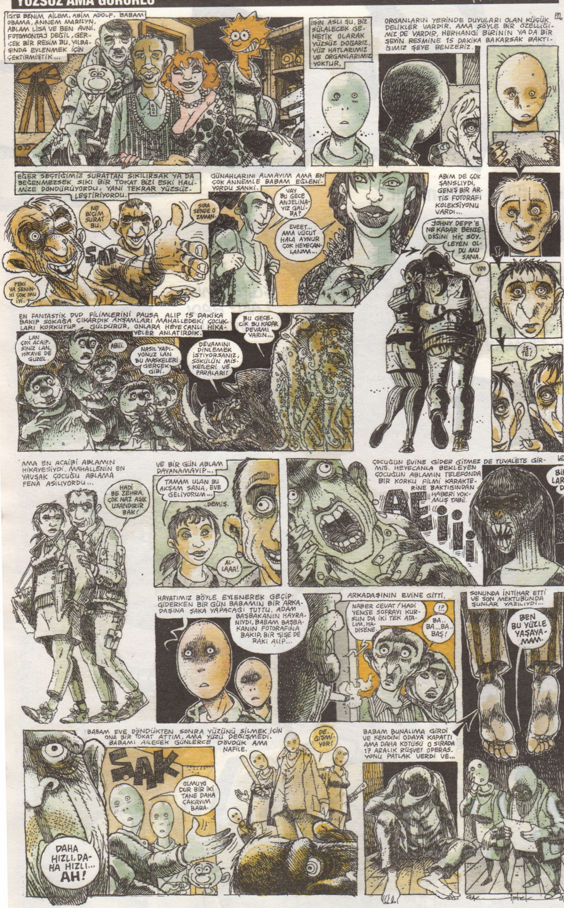
20 AĞUSTOS PERŞEMBE
SAYI: 2015/34 No: 416
3.50 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

Recep Tayyip Erdoğan:
"Türkiye'nin yönetim sistemi fiilen değişmiştir."

YÜZSÜZ AMA GURURLU

UYUYUN LAN

Sevgilim Uykusuz okurlarım; Hükümeti kurma görevi döndü dolaştı yine bana geldi.. İki elleriyle bi parlamentoyu doğrultamadılar. En son MHP lideriyle de görüşüldü... Fotoraflara baktım, adamın suratında en ufak bi mimik yok lan.. Tuvaleti varmış gibi duruyo... Zaten ne söylense reddetti, koşa koşa gitti.. Şimdi CHP istiyo görevi... Yalnız, o adam tuvaletini hala etmemiştir söyliim.. Sizden de kaçar.. Tutar-koşar olmuş o... Durduramazsın.

Doğuda sokağa çıkma yasakları ilan ediliyo... Caddelerde sokaklarda savaş var.. Sadece doğuda değil, bütün orta doğudaki savaş aslında feodalizme karşı yapılıyor.. Vallaa.. Şehir kuşatmalar, cadde savunmalar da feodalizme karşı yapılıyor.. Vallaa Şehir kuşatmalar, cadde savunmalar filan.. Orta çağ filmi gibi..

Zekeriya kaçtı.. Herkes diyo ki AKP'den kaçtı.. Biz gayet memnunuz olm zekeriya'dan.. Bizden niye kaçsın? Bi biz mi varız..

Türkiye'nin yönetim sistemi değişmiştir" dedim diye eleştirildim.. Korkma, paranın üzerinde hala Atatürk var.. O yüzden ikinci bi para birimini Türkiye'ye kazandırmakta fayda var diyip RTL'leri piyasaya sürmeye karar verdim.. Merkez bankası, benim birikimlerimden kurulacak.. Hayalim bu.. Resimsiz para olacak.. Şiir var.

HDP'nin dağ kadrosu "Amerika ara bulucu olsun, ateşkes yapalım" demiş... Senin canın amerikalı çekti herhal... Ancelina Culi'yi yollayalım mı sana?.. Bize arada geliyo.. Rica ederiz.. "Dağda arkadaş var, arasını bulur musun?" diye..

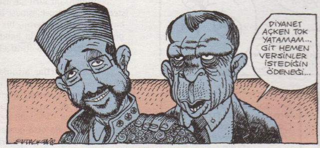
Tayyip Erdoğan muhtarlardan muhbirlik yapmalarını istedi: "Benim muhtarım hangi evde kim var, nedir, ne değildir, bunu gelecek, gayet uygun, sakin şekilde kaymakamına, valisine, emniyet müdürüne bildirecek."

17 Ağustos depreminin üzerinden 16 yıl geçti...

Diyanet'e 5,7 milyar TL'lik bütçe yetmedi, yedek ödenek istenecek.

IŞİD, Suriye'de interneti yasakladı.

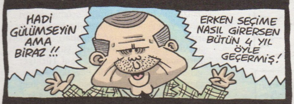

"10 Ağustos 2014'te cumhurbaşkanı yerine başkanı seçmiş olsaydık, Türkiye bugünkü kaosu yaşayacak mıydı? Yaşamayacaktı,"

RTE DİYOR Kİ

"Ne mutlu şehit ailesine, ne mutlu onun tüm yakınlarına..."

"Şahsım üzerinde spekülasyon yapanlar şunu bilsinler atamayla gelen bir Cumhurbaşkanı değilim. Yetkilerimi kullanırım."

"Türkiye'nin yönetim sistemi fiilen değişmiştir,"

"Benim muhtarım hangi evde kim var, nedir, ne değildir, bildirecek."

KAÇ YIL OLDU?

FIRAT BUDACI

Teknoloji Bilim, Sanayi ve Teknoloji Bakanı Nihat Ergün, Toyota Dünya Başkanı Fuijo Cho'dan Toyota'nın Sakarya'daki fabrikasında "Sakaria" isimli bir model üretmelerini isteyerek, bulduğu bu ismin Japoncaya da çok uygun olduğunu söyleyeli **3 yıl,**

Japonya'daki bir demiryolu şirketi kullandığı bir yazılımla sabah işe gelen çalışanlarını gülümseme kontrolünden geçirmeye başlayalı **6 yıl,**

İnsansı robot ASIMO, kendisiyle el sıkışan Tayyip Erdoğan'ı, "Beraber yürüdük biz bu yollarda" şarkısıyla uğurlayalı **10 yıl,**

İnternet üzerinden "çıplak gösteren gözlük" siparişi veren 587 kişi, kargoyla gönderilen gözlüğün "normal" gösterdiği şikayetiyle emniyete "dolandırıldım" ihbarında bulunalı **3 yıl,**

AKP Çeşme Belediye Başkan aday adayı Mehmet Ali Gökçeoğlu, seçilmesi halinde düğmeye basıldığında 35 metre havalanabilen "UFO uzay kabin restoranları" vadedeli **6 yıl,**

RP'liler, Meclis'e ağır hakaretlerde bulunan Rize Milletvekili Şevki Yılmaz'ı, "İsviçre'de teknoloji öyle süper gelişti ki inek sesinden ünlü Maria Callas'ın sesinin tıpkısı taklit edilebiliyor. Yılmaz'a da aynısı yapılmış olabilir," diye savunalı **18 yıl,**

Ertuğrul Özkök, "yeniliklere ayak uydurmanın delili" olarak köşesinde üç boyutlu bir fotoğrafını yayınlayınca, okuyucular 'bulanık bir Ertuğrul Özkök'le karşılaşalı **5 yıl,**

Finlandiya'da motosiklet kazası geçiren bir bilgisayar programcısı kopan parmağının yerine ucunda USB bulunan bir protez taktıralı **6 yıl,**

İlk yerli bilgisayar virüsü MUMCU ortaya çıkalı **22 yıl** olmuş.

N.S.A — NORMAL ŞARTLAR ALTINDA

Barış Uygur

Bir bilal uğruna
ya râb, ne
güneşler batıyor

Normal şartlar altında ülkenin dört bir yanında bombalar patlamaya, mahalleler basılmaya, halkıyla, askeriyle, polisiyle insanlar takır takır öldürülmeye başlamışsa ve bu bir de ansızın gerçekleşmeye başladıysa; bütün bu olanların arkasında kirli bir iradenin yattığını söylemek artık komplo teorisi falan değil, gerçeğin ta kendisidir.

Ve yine normal şartlar altında **her gün dört bir yanından** yoksul gençlerin cenazeleri kalkan bir ülke, adım adım bir iç savaşın eşiğine sürüklenirken, üstelik yoksul gençlerini ölüme gönderip, cenazeleri üzerinden sahtekârca nutuklar atan bir bakan çıkıp da *"Eğer bizim istediğimiz olsaydı bunları yaşamayacaktınız,"* derse, o kişi artık dolaylı falan da değil doğrudan, bu kirli savaşı kışkırttıklarını, istediklerinin gerçekleşmesi için ülkedeki halkları birbirine düşürdüklerini, bir muhterisin şabalak oğlunu kurtarmak için halkın evlatlarını ölüme gönderdiklerini itiraf etmiş demektir.

Ve **normal şartlar altında** eğer o ülke; Ali Baba'nın Çiftliği, Barnum'ın Sirki, Kafka'nın Şato'su ya da Hisseli Harikalar Kumpanyası falan değil de, gerçekten bir ülkeyse; açıkça ülkeyi kaosa sürüklediklerini itiraf eden bu adamı bakan da olsa derdest eder, ait olduğu şebekeyi çökertirler.

Ama sevgili kardeşlerim, **Yeni Türkiye** bambaşka bir yerdir; anlatılmaz, yaşanır. Çocukluğunu, gençliğini bu **Yeni Türkiye'de** geçiren herkese, hayat her gün biraz daha borçlanır. Burada artık utanmanın sınırları arşa yüzsüzlüğün boyutları fezaya değmiş, ülkeyi yıllardır yönetenler "vermezseniz huzurunuzu bozarız," diye savurdukları tehditleri, istedikleri olmayınca gerçekleştirdiklerini yüzleri bile kızarmadan söyler olmuştur. **Yeni Türkiye;** gencecik vatandaşlarının bayrak, vatan, bağımsızlık falan değil, düpedüz bir kişinin şahsi hırsları ve şabalak oğlunu kanundan korumak için can verdikleri ve bunu da koskoca siyasetçilerinin itiraf edip halkı tehdit etmeye devam ettiği bir korku filmidir.

Ve belki **normal şartlar altında** değil ama genellikle, sakallının da söylediği gibi tarihte her şey iki kere, ilki trajedi ikincisi komedi olarak gerçekleşir. Ama **Yeni Türkiye** her bir eskisini aratan ucuz bir korku filmleri serisidir. **Yeni Türkiye'nin** gerçek kahramanları, kendilerine bir gençlik ve belki de bir çocukluk borçlu olduğumuz milyonlar, korku filminin baş kötüsünü yense de, bir devam filmi daha çekmek için yapılmayacak alçaklık bırakılmaycaktır elbette.

Ha bir de ayrıca, **normal şartlar altında** üç kuruşluk menfaati için kapısında bekçilik yaptığı birinin çıkarttığı savaşın kurbanlarının acısını istismar eden ve bunu yaparken ahlaksızca yalanlar söyleyen; üstelik yalanlarını, Boğaziçi mezunu olmasına rağmen yarım yamalak kıvırdığı İngilizceyle söyleyerek aklınca uluslararası kamuoyunu kandırmaya çalışana hiç çekinmeden kıçımın kenarı diyebilirsiniz. **Yeni Türkiye'nin** nadir güzel yanlarından biri, en azından bu şapşala kenar demeye devam edebilmenizdir.

BEN

ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ **Big eyes** ile **be guys**, yani **adam olun, akıllı olun** aynı şey.

æ Nah yaparken bileğini kırabilir insan.

æ Saka kuşunun kanadından bir tüy, öyle sarılı, ölebilir insan böyle bir şey için.

æ Karpuz sevmiyorum diye misafir olduğum hemen hemen hiçbir evde sofraya asla karpuz gelmiyor, köşe bucak saklanıyor ya o karpuz, ne bileyim, insan mutlu oluyor. Seviyor lan bu insanlar beni diyorum, hisleniyorum, ağlıyorum.

æ Sütlaç içen bir çocuk gördüm.

æ Koşuyolu çok bozuldu. Caddede kahvecinin önünde ışıklarda bankta oturuyorum öyle gece gibi artık. Bir genco oturdu yanıma, suratıma baktı, **telefonu kullanabilir miyim** dedi. Telefonumu kullanmak istiyor. Ne yapacaksa telefonumu. Zarf attığı o kadar belli ki. Aklında bile yoktu. Bir anda heveslendi. Alıp gidecek telefonumu. Biraz zor tabii o ayrı da. Koşuyolu'nda kendime bir çevre yapmışım, adım atasıya indirirler haberi yok. Benden de kaçabilirse tabii. Gerçi şu sıralar kaçabilir. Sağ ayak bileğim ara ara error veriyor, tutukluk yapıyor. Baktım şöyle sevimsizin suratına bir, **kullanamazsın kardeşim** dedim. Bir şey demedi, sigigit oldu gitti. **Telefonu kullanabilir miyim**, yani **telefonunu bana verirsen uzayacağım hacı söyleyeyim**. Lan ne terbiyesizsiniz siz ya. Bir de orada sotede arkadaşı da var, onu da gördüm sonra. Ne ayıp ya. Hayır bir de bu akıllı telefon. Uygulaması var, buluyorsun bunu hemen. Ne cahillik ya. Ne itliktir lan bu. Adilik şerefsizliktir lan bu. Bak ya, şimdi düşündükçe sinirlerim tepeme çıktı. Benim yüzüm mü yumuşak diye hep sorarım ben kendime. Hep ama. Ne bileyim, sakalım da var gerçi ama gözlerim çipil. Ben oradan kaybediyorum galiba. Olabilir. Lan çok sinirlendim yazdıkça. Halbusi yazdıkça ciğerim soğur idi hep. Off yaa, lan ben sizi bulurum. Şu sağ ayak bileğim bir iyileşsin, bak ben size neler ediyorum. Size net söylüyorum, ben sizi adam etmeye karar verdim. Bekleyin lan beni. Sizi bir işe sokmayan Alpay'ı da sihsinler, o derece taktım ben size bu kafayı. Telefon he mi. Çalış kazan al pis. Milletin eşyasına göz dikmek ne demek. Sabah dokuz akşam beş mesaili işe sokacağım ben sizi, siz durun bak. Şansınız varsa çıkmazsınız karşıma. O derece kızdım.

æ Koşuyolu gerçekten çok bozuldu ama. Koşuyolu'nda bir tavukçu vardı, kankaydım tavukçuyla. Dükkanı kapatıp Adana'ya gittiler sonra ailecek. Adana'daki dükkanın başına geçmek durumunda kaldılar. Kayınpeder hastalanmış, o öyle olmuş. Dikkat ederseniz gerçek bir kanka gibi her şeyi biliyorum. Neyse, o dükkanın önünde bir kadın gördüm. Kokana. Emlakçıyla bir şeyler konuşuyor dükkanın önünde. Alıcı gözle bakıyor dükkana. Dedim kesin kiralayacak bu dükkanı, hadi bakalım hayırlısı dedim. Tavukçu kankam gibi olamaz ama dükkanın da atıl kalmasından iyidir dedim. Bir şey atıl kalmayacak ağabey. En sevmediğim şey atıl'lık. Kaç aydır atıl. Neyse karşısında da kebapçı var, dedim iki acılı lahmacun patlatayım madem, vejetaryenlerin öğün niyetine yediği salatayı ben lahmacunumun içine katayım madem. Bu arada ben de artık vejetaryen olmak istiyorum ama vejetaryen olmak biraz zor gibi ya. Resmen üşengeçliğimden vejetaryen olamıyorum. Bir ara olacağım ama. Ne diyordum. Oturdum işte öyle, yimehimi yiyorum, o kadın geldi. Tam karşıma oturdu. Buharlı beyti söyledi ama hep böyle edalı havaları var. Etrafı kolaçan ediyor. İş yapıyor mu? Burası iş yaparsa bizim dükkan da iş yapar. Hani bu mantıkta. Geldi buharlı beytisi, edasından bıçak kullanmıyor, tek eliyle çatalla girişiyor. Ortamı gerdi enerjisiyle. O sıra da bir kedi bundan yemek istedi. Pist pist yaptı kediye, hemen garsonu çağırdı, **kediyi alır mısınız** dedi. Garson kadının suratına kadın onu görmezken tiksinerek baktı. Kediyi hafifçe uzaklaştırdı ama tam da uzaklaştırmadı ama kedi anladı. Çünkü burada kediler anlıyor. Koşuyolu'nda kedilere her yerde çok iyi davranılır. Masalara kadar çıkarlar, kimse bir şey demez. Kedilere kötü davranmaya kalkanlar hemen cezalandırılırlar, hemen ama. Koşuyolu'nda mimleneceğine öl daha iyi. Kadının yanına gitmek istedim. "Sanırım karşıya dükkan açmak üzeresiniz, üstelik büyük ihtimalle yemek üzerine olacak, (yemek üzerine bir mevki çünkü orası), eğer o dükkanda da kedileri böyle itip kakmaya kalkarsanız hiçbir şansınız yok, ışık hızıyla batarsınız" demek istedim ama sonra dur lan dedim, dükkanı önce bir tutsun, kaporayı, bilmem kaç aylık kirayı peşin ödesin, dükkanı dönüştürmek için hayvan gibi para harcasın, ondan sonra gidip konuşayım dedim, çıktım oradan sonra öyle. Dün de dükkandaki KİRALIK yazısının kalkmış olduğunu gördüm, hah dedim, işte şimdi büyük günü bekleyebilirim. Açılışta geliyorum. Sana çok şahane bir konuşma yapacağım, bekle beni edalı. En mutlu gününde seni acayip mutsuz etmeye geliyorum. Bekle beni. Konuşmama şimdiden hazırlanmaya başladım. Sanırım seni ağlatacağım ben o gün. Bekle beni.

æ O değil de s.çırtan lokantası açacağım ben de. Kaç gündür tuvalete çıkamayanları atomik s.çırtan yemekler olacak menüde. Aşçımı bir ülke var, oradan getirteceğim. Bir baharatlar, aklın çıkar. Paraya para demeyeceğimi o kadar iyi biliyorum ki, çünkü bu büyük bir ihtiyaç.

æ Öyle işte.

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

ÇİZGİLİ TİŞÖRT

- 20. BÖLÜM -

ERSİN KARABULUT

Devamı arka sayfada...

İki Resim Arasındaki 7 Fark

Aşk - Yalnızlık

1
Aşkın şen şakrak şarkıları var...
Yalnızlığın senfonisi...

2
Aşıkken için içine sığmaz...
Yalnızken dünyalara sığmaz...

3
Aşk Paris...
Yalnızlık Abbasağa Parkı...

4
Aşk balon kadehte şarap...
Yalnızlık bir büyük rakı...

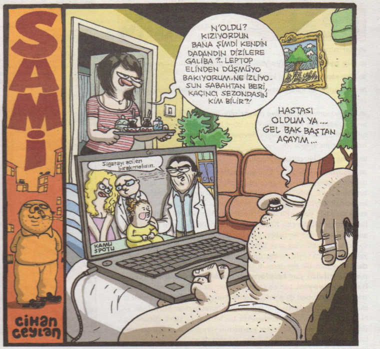
5
Aşk üç harflidir...
Yalnızlıkta söylenecek
tek harf bile yoktur...

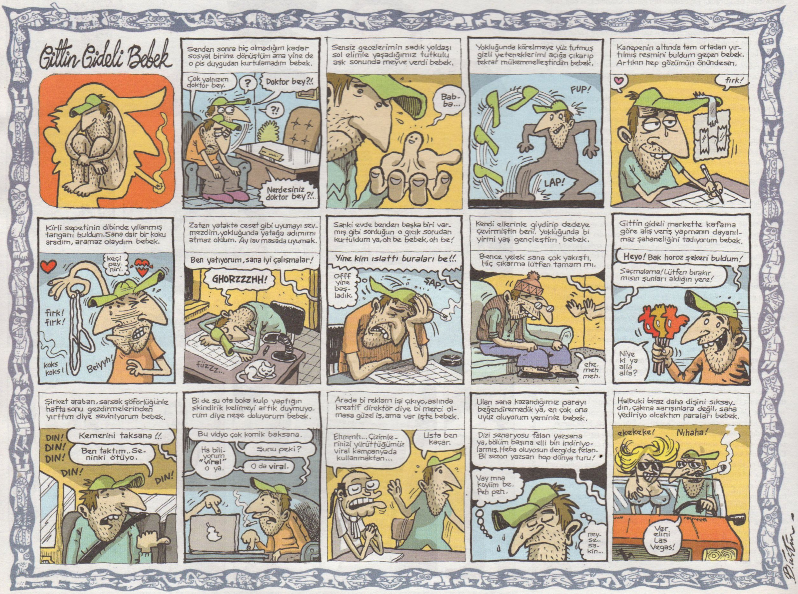
6
Aşk media mideye dokunur...
Yalnızlık karaciğere...

7
Aşk sabah kahvaltısında omlet...
Yalnızlık uyumadan önce yenen kokoreç...

(Esencan Serhan'a teşekkürler)

akıl fikir ofisi

Barış UYGUR

Buuuz gibi soğuk sudan içen.

Geçen hafta pazar ekonomisi ve pazarcılarla tanışmamı anlatmıştım ve evet, pazar ekonomisi bu anlama gelmiyor olabilir. Ama işte bir şekilde pazarı, haftanın bir günü mahallenin büyükçe bir caddesini trafiğe kapatan ve pisliği bir iki günde ancak temizlenen tezgâhları tanımış, burada yapılan işin doğasını az çok anlamıştım. Herhâlde birilerinden görüp özenmiş olacağım. Annem önce olmaz falan dedi ama her nasılsa onu da ikna etmeyi başardım ve litrelik bir cam koka kola şişesini suyla doldurarak buzlukta su şişenin içinde donana kadar beklettim. Daha sonra elime aldığım bir bardak ve buzluktan çıkarıp buzunun yarısının erimesini beklediğim su şişesiyle koşa koşa pazara gittim.

Önce biraz ürkek ve çekingendim ama sonra baktım ki bu iş öyle enayi gibi elinde su şişesiyle gezmekle olmuyor, ben de diğer çocuklar gibi başladım bağırmaya: "Buuuz gibiii sooğuk sudan içeeen! Var mı buz gibi soğuk sudan içen! Buz gibi çıkmazsa bedava!"

Koşulsuz müşteri memnuniyetini ön plana alan ve içecekleri su buz gibi değilse onlara para iade garantisi sunan tanıtım ve satış stratejimle diğer çocuklardan ayrılmayı başarmış, içecekleri su buz gibi değilse para da ödemek zorunda kalmayacaklarını öğrenen hedef kitlemi adeta can evinden vurmuştum. Pazarcının biri beni uzaktan yanına çağırdı, "Sucu! Sucu çocuuk!" diye. "Hah," dedim, "işte susamış bir müşteri." Koşa koşa yanına gittim.

"Buz gibi değilse bedava öyle mi?"
"Buz gibi değilse bedava," dedim, içindeki suyun dörtte biri hâlâ buz hâlindeki şişeyi göstererek.
"E koy bir bardak o zaman," dedi.

Bardağı doldurdum, ilk müşterim suyunu içti ve yüzünü ekşitiverdi.

"Nasıl buz gibi yahu, ılık bu su ılık," dedi.
"Olur mu amca? Baksana içinde buz var şişenin."
"Ben anlamam. Bence su ılıktı."

İki pazar tezgâhının arasında, tezgâhlardan birinin arkasında bir taburede oturan ilk müşterimin karşısında kalakalmıştım. İtirazımı yinelediğimde yanımıza komşu tezgâhtaki pazarcı gelip "Ne oldu küçük?" diye sordu. Buz gibi bir bardak su sattığımı ama parasını alamadığımı anlattım bu ansızın yardımıma koşmuş gibi duran pazarcıya. O da komşusuna dönerek "Versene lan çocuğun parasını üçkâğıtçı," diye çıkıştı.

"E iyi de buz gibi değilse bedava dedi, ben de içtim, su ılıktı."
"O zaman iş değişir," dedi yardımıma yetişen adam bana dönerek, "Suyun buz gibi değilmiş,"
"Valla buz gibi amca," dedim.
"İçmeden bir şey söyleyemem."
"E al iç bak bakalım amca, su buz gibi mi değil mi?" diyerek tüketici hâkem heyetine de bir bardak su doldurdum. Aldı içti, sonra da "Lan oğlum buz gibi su işte, niye vermiyorsun çocuğun parasını?" diye komşusuna tekrar çıkıştı. Sonunda bir destekçi bulmuştum.

"Ben içtiğimde ılıktı o zaman. Ver bakayım bir bardak daha," dedi ilk müşterim. Bir bardak su daha doldurdum ama onu da içip "Valla bana ılık geldi," dedi tüketici hâkem heyetine.

"Nasıl ılık yahu, daha şimdi içtim, soğuktu. Allah allah ver bakayım bir bardak daha."

Tüketici hâkem heyetine de bir bardak doldurdum, içti.

"Yok yok abi, bu su buz gibi, haksızlık ediyorsun, ver çocuğun parasını."
"Yok arkadaş, ılıktı beş para vermem. Çocuk, koy bakalım bir bardak daha bak bu sefer beğenirsem vereceğim paranı söz," dedi.

Şişeyi bardağa boşalttım ama bir iki damla su bardağa döküldükten sonra şişenin içindeki buz kütlesi tek başına kalıverdi.

"E suyun bitmiş zaten senin, koş git evden getir bir şişe daha," dedi.

Koşa koşa eve gittim. Annem şişenin boşaldığını görünce "Ne çabuk sattın suyunu?" diye şaşırdı. Ona olanları anlattım, şişeyi tekrar doldurmasını, buzlukta iyice dondurmasını söyledim. Annem şişeyi gülerek elimden aldı, "Haftaya satarsın," dedi, "bugün senin mesai bitti."

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Hatalı hayat yaşayan insanlar, durumlarının kötülüğünü görmemek için gözlerini yumarlar. Bu kurtuluş çaresi aynı zamanda onları mahva sürükler."

-Lev Tolstoy, Kreutzer Sonat'tan

● Hadi anarşisti, etniği, liberali anladım da Hazine'den geçinende ne bu, zorlama ve yapıştırma "sivil'ce" dublajlar?!

● **Madem denizcilikten, deniz ulaşımından, deniz nakliyesinden bu kadar nasipsiz kalacaktık, niye kalkıp te Orta Asyalardan buralara geldik?!**

● AB, AB al sana AB!.. A Planı: Türkiye, savaşa sokulur... B Planı: Savaş, Türkiye'ye sokulur!..

● **Yahudi sermayesinin ABD'yi terk edip Çin'e yerleşmeye başladığını duydum bi programda. Hazır girişmişlerken, İsrail'i de taşıyacak bi yer bulsalar da Ortadoğu huzura kavuşsa bi artık...**

● "Kalemize üç kere geldiler, üçü de gol oldu" nedir ulan Allah aşkına?! Mazerete bak hele, iyi ki on kere gelmemişler hafız!!

● **Yürüyüş yaparken naif konular konuşulur. Gıybet, goygoy vb. için oturmalı sohbet gerekir!..**

● Gölgene el salla, sana mutlaka karşılık verecektir...

Ülke, ülke diil, Erdoğan Orman Çiftliği...

● **'Fahim Bey ve Biz' romanından geçen hafta bahsettiğim Abdülhak Şinasi Hisar'ın, lisede okurken başından geçen bir tuhaf olay var. "Orta boylu, orta yaşlı, sert sakallı, beyaz sarıklı, etrafları kendiliğinden sürmeli gibi gözlü, mutekit ve inatçı nazarlı ve tamamen bir papağana benziyen kocaman başlı bir adam" diye anlattığı, Galatasaray Lisesi'ndeki arabi hocası Mecit Bey, bir gün derse her zamanki eski cübbesi yerine yepyeni, pırıl pırıl, lacivert cübbesiyle gelir. Teneffüste merhametsiz bir talebe, tahtaya "Merkep o merkep, semer değişmiş!" yazar. Hoca çok üzülür, çağırttığı ders nazırı Cemil Bey "Hocam, yazan kendi ismini yazmış, Allah onun cezasını verir!" diye yazıyı sildirtmekle yetinip gider. Mecit Bey'in üzüntüsü giderek artar, bu Abdülhak Şinasi'yi de etkiler: "Ona o kadar acıdım ki ağlamağa başladım ve gözlerim yaşarırken bunu benim yazdığıma zahip olarak nedamet hissiyle ağladığıma mı hükmeder diye korkuyordum fakat yine de bu zavallı adama ağlamıya devam ediyordum." Hocasına ağlayan içli yazar benim de gözlerimi yaşartınca, paylaştım gitti. 'Fahim Bey ve Biz'den gene unutamayacağım cümleler: "Hayatımız, hislerimizi ve kanaatlerimizi daima yoğurur, değiştirir. Bu itibarla biz hayatta hep aynı adam sayılamadığımız gibi hislerimiz ve fikirlerimiz de yaşadıkları anlarda doğru sayılamaz. Zira, hep değişmeye mahkum olan bunların ancak geçip değişmeleri doğrudur. (Bu arada geçen haftaki alıntıda, 'görmediği' kelimesi 'görünmediği' olacak. Hatayı zaten anlayanınız olmuştur, eminim.)**

● Galata semtinin genetiğinde hakkaten kumar tutkusu mevcut. Şimdi de meydandaki merdivenlerde çizgi yakınına para atma oyunları moda oldu. Dönem sineması gibi lan, bi Cenevizli gemiciler eksik!..

● **Yazlık bir sitede yaşanan saçma bi olayı dinledim bi tanıdıktan. Sitenin kapıcısı hiç çalışmıyomuş, bu yüzden işten çıkarmak istemişler. O da yaz sonuna kadar çalışmadan kalmak istiyomuş. Bu durumda da yeni ve çalışkan bir kapıcının gelmesi mümkün olmuyomuş. Yöneticiye çok ses çıkaramayan kapıcının, yönetici ortalarda yokken, sitenin yaşlı sakinlerini tehdit etme şekli dikkatimi çekti. Yeni şikayetlerde bulunmasınlar diye, yaşlılara "Çok canım sıkıldı dün akşam, ancak kafamı defalarca kapıya vurarak sakinleşebildim" ya da "Moralim çok bozuk, ancak duvara kafa atarsam kendime gelirim" gibi cümleler kuruyomuş. Bu nasıl bi ince tehditli yıldırmaymış, şaştım kaldım valla...**

● Tahtası siyah olan tek ağaç venge değilmiş, bi de abanoz ağacı varmış öyle, geçsin arşive...

● **Alıntı yaptığım Kreutzer (Kröyçer) Sonat, adını Beet-**

hoven'ın aynı adlı eserinden alıyor. Gariptir, Dostoyevski'yi Mozart'a, Tolstoy'u ise Beethoven'a benzetmiştim bir yazımda. Bu roman hakkında hiç yazmayacağım, sadece tüm dünya halkının okuması gerek, o kadar!.. Lev Tolstoy da nur içinde yatsın... (Bu arada, 'Üç Ölüm'ün hatasız baskısını gönderen İletişim'e teşekkürler, Korney Vasilyev'in sonunu okudum nihayet...)

...et de devlet diil, ...ar oyunu; can nasıl ...ok ve bedava diye, ...nlünce harcıyo...

● Zehir gibi zeka sizin olsun, panzehir seviyorum ben...

● 12 Eylül yargıçlarından Arif Hikmet Korkmaz, Karadeniz'de görev yapmış. Yargıladığı solcu gençlerimize söyledikleriyle yerleşmiş siyasal tarihimize, ve daha güzeli gönüllerimize: "Oğlum ne yapalım biz yargıcız, siz devrim yapsaydınız şimdi onları yargılayacaktık. Yapamadınız sizi yargılıyoruz..."

● Beyinde nöron var amma Nöron'da beyin yok; güzelim Roma yakılır mı vijdansız pezevenk...

● Musikimizde nasıl 'incesaz takımı' varsa, 'kabasaz takımı' da mevcutmuş. Bu takımın sazları kemençe, lavta, darbuka, zilli maşa ve kaba tefmiş. Hepsi hem okur hem çalarmış ve icra edilen eserler, çoğunlukla köçekçelermiş...

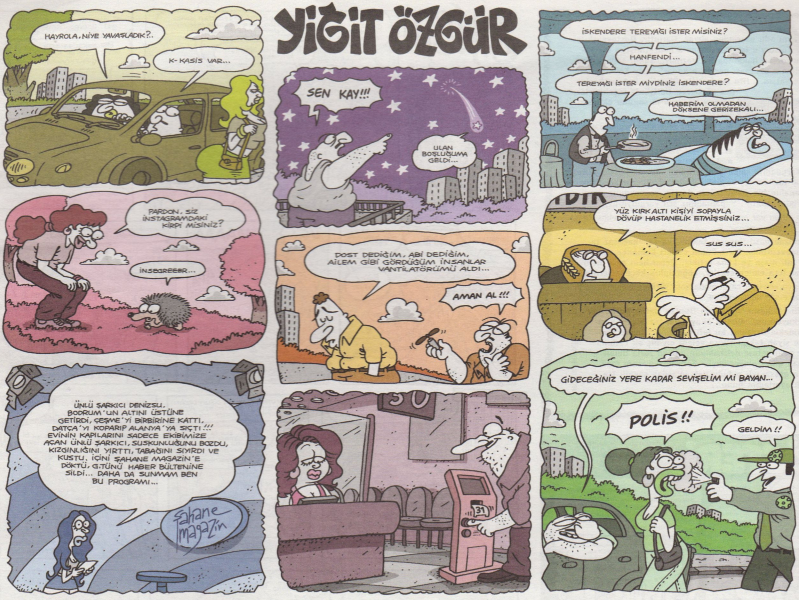
● Dirseğin en kenarını çarptığında kola yürüyen elektrik... Aşk acısını sadece sen unutturursun...

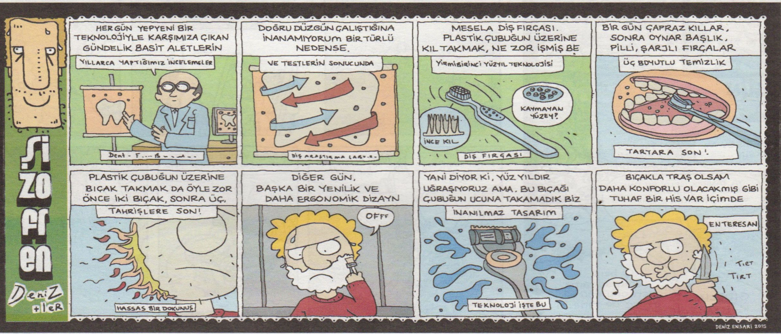
● Arada bi yazdığım 'Ayarlayın Bunları' lafını bu köşede son kez okuyosunuz. Çünkü okuyucum İsa Biçer, yazılarımı sevmekle beraber, bu lafı görünce "Beyaz gömlek üstüne siyah takım elbise yeleği giymiş eli tesbihli bıçkın bir yeni yetme delikanlının ağzına zorla limon sıkılmış hali gibi" oluyormuş!.. Seni mi kıracam mail adresinden gassaraylı olduğu net anlaşılan sevgili İsa Biçer, bak ayarladım bunu...

vedatozdemiro@gmail.com

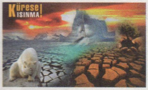

YİĞİT ÖZGÜR
HAYROLA, NİYE YAVAŞLADIK?..
K- KASİS VAR...
SEN KAY!!!
ULAN BOŞLUĞUMA GELDİ...
İSKENDERE TEREYAĞI İSTER MİSİNİZ?
HANFENDİ...
TEREYAĞI İSTER MİYDİNİZ İSKENDERE?
HABERİM OLMADAN DÖKSENE GERİZEKALI...
PARDON, SİZ İNSTAGRAMDAKİ KİRPİ MİSİNİZ?
İNSEGREEER...
DOST DEDİĞİM, ABİ DEDİĞİM, AİLEM GİBİ GÖRDÜĞÜM İNSANLAR VANTİLATÖRÜMÜ ALDI...
AMAN AL!!!
YÜZ KIRK ALTI KİŞİYİ SOPAYLA DÖVÜP HASTANELİK ETMİŞSİNİZ...
SUS SUS...
ÜNLÜ ŞARKICI DENİZSU, BODRUM'UN ALTINI ÜSTÜNE GETİRDİ, ÇEŞME'Yİ BİRBİRİNE KATTI, DATÇA'YI KOPARIP ALANYA'YA SIÇTI!!! EVİNİN KAPILARINI SADECE EKİBİMİZE AÇAN ÜNLÜ ŞARKICI, SUSKUNLUĞUNU BOZDU, KIZGINLIĞINI YIRTTI, TABAĞINI SIYIRDI VE KUSTU. İÇİNİ ŞAHANE MAGAZİN'E DÖKTÜ, G.TÜNÜ HABER BÜLTENİNE SİLDİ... DAHA DA SUNMAM BEN BU PROGRAMI...
Şahane Magazin
31
GİDECEĞİNİZ YERE KADAR SEVİŞELİM Mİ BAYAN...
POLİS!!
GELDİM!!

Şİ ZO FR EN
DeniZ +leR
HERGÜN YEPYENİ BİR TEKNOLOJİYLE KARŞIMIZA ÇIKAN GÜNDELİK BASİT ALETLERİN
YILLARCA YAPTIĞIMIZ İNCELEMELER
DOĞRU DÜZGÜN ÇALIŞTIĞINA İNANAMIYORUM BİR TÜRLÜ NEDENSE.
VE TESTLERİN SONUCUNDA
MESELA DİŞ FIRÇASI. PLASTİK ÇUBUĞUN ÜZERİNE KIL TAKMAK, NE ZOR İŞMİŞ BE
Yirmibirinci yüzyıl teknolojisi
KAYMAYAN YÜZEY?
İNCE KIL
DİŞ FIRÇASI
BİR GÜN ÇAPRAZ KILLAR, SONRA OYNAR BAŞLIK, PİLLİ, ŞARJLI FIRÇALAR
ÜÇ BOYUTLU TEMİZLİK
TARTARA SON!
PLASTİK ÇUBUĞUN ÜZERİNE BIÇAK TAKMAK DA ÖYLE ZOR ÖNCE İKİ BIÇAK, SONRA ÜÇ.
TAHRİŞLERE SON!
HASSAS BİR DOKUNUŞ
DİĞER GÜN, BAŞKA BİR YENİLİK VE DAHA ERGONOMİK DİZAYN
OFFF
YANİ DİYOR Kİ, YÜZ YILDIR UĞRAŞIYORUZ AMA, BU BIÇAĞI ÇUBUĞUN UCUNA TAKAMADIK BİZ
İNANILMAZ TASARIM
TEKNOLOJİ İŞTE BU
BIÇAKLA TRAŞ OLSAM DAHA KONFORLU OLACAKMIŞ GİBİ TUHAF BİR HİS VAR İÇİMDE
ENTERESAN
TİRT TİRT
DENİZ ENSARİ 2015

O SIRADA — ERMAN ÇAĞLAR

Dünyamız Yok Oluyor, Bu Akşam Benimle Gel - Ferhan Serisi -

Ferhan dünyanın yok olmasına, küresel ısınmaya, yağmur ormanlarına en fazla, "We are the world" şarkısını Michael Jackson'la birlikte söyleyen yancı popçuların Afrika'ya üzüldüğü kadar üzülebiliyordu. Herkes üzülüyor diye, konu oradan açıldı diye üzülüyordu. "Ya, yeni sizden duydum, su yokmuş galiba Afrika'da... Hangi çağda yaşıyoruz ya? Yemek de yokmuş galiba, bisküvi yiyorlarmış? Yani, inşallah düzelir, eğer başka bir şey lazım olursa mutlaka söyleyin" dercesine üzülüyordu. Gerçekten bir şey oluyormuş gibi hissetmiyordu. Gerçek neydi Ferhan? Mesela apartmanlarının altındaki market, yandaki batık çiğ köftecinin dükkanını da almıştı, şimdi iki dükkanı birleştiriyorlardı, dev tadilat vardı, duvarlar kırılıyor, kalebodur döşeniyordu. Tadilat gerçekti. Marketin sahibi İhsan Abi süregelen tadilata rağmen satışa ara vermemişti. Göztepe'nin bir yerinde içine girip ayran, sucuk, tost ekmeği ve gazete alabileceğiniz bir inşaat vardı. Göztepe gerçekti. Dünya gerçekten yok oluyor olsa herkesin sgk'sı bu kadar muntazam yatmaz diye düşünüp kafasında kapatmıştı konuyu Ferhan.

Gerçek neydi Ferhan? Güzel kız gerçekti. "Seni mekan mekan gezen arkadaş ortamına katıp bana kadar getiren kader, masanıza oturup muhabbete katılmamı sağlayan ortak arkadaşları bize lütfeden tanrılar..." diye düşündü kızın yüzüne bakarak. Kıza "bazı şeylere inanır mısın?" diyerek doğrudan lafa girmeyi çok istiyordu, barda yeterince üç arkadaşıyla adam adama oturmuştu, yeterince sıkıntı çekmişti, ancak masada vuravur küresel ısınma konuşuluyordu. Kız küresel ısınmadan çok korkuyordu. Küresel ısınma bir gün aniden gelecek "hadi bakalım artık bundan sonra internet yok, indie müzik de yok, festival de yok. Artık evinizde oturup kanal d'de akasya durağı izleyeceksiniz" diyecekmiş gibi korkuyordu. Güzel olan her şey aniden elinden alınacakmış gibi korkuyordu. Belki de hayatındaki güzel şeyler giderse kendinden geriye bir şey kalmaz, akasya durağı izlemeye çok hızlı alışabilir diye korkuyordu güvercin. Ne olursa olsun, kıza yanaşmanın yolu küresel ısınmadan, insanlığın yıkımından, medeniyetlerin yok oluşundan geçiyordu.

"Su savaşları da çıkacak, milyonlarca insan temiz suya ulaşabilmek için göç etmek zorunda kalacak" dedi Ferhan, kızın yüzünde oluşacak tepkiyi hevesle izleyerek. Başka bir çocuk "o dediğin şimdi bile var abi, sadece haberlerde çıkmıyor, yoksa Afrika'da falan var şu anda" diye destek çıkınca Ferhan'ın iddiası aniden gerçeğe dönüştü. Gerçeğin kudretli sopasıyla kuşanan Ferhan biraz daha vurmaya karar verdi.

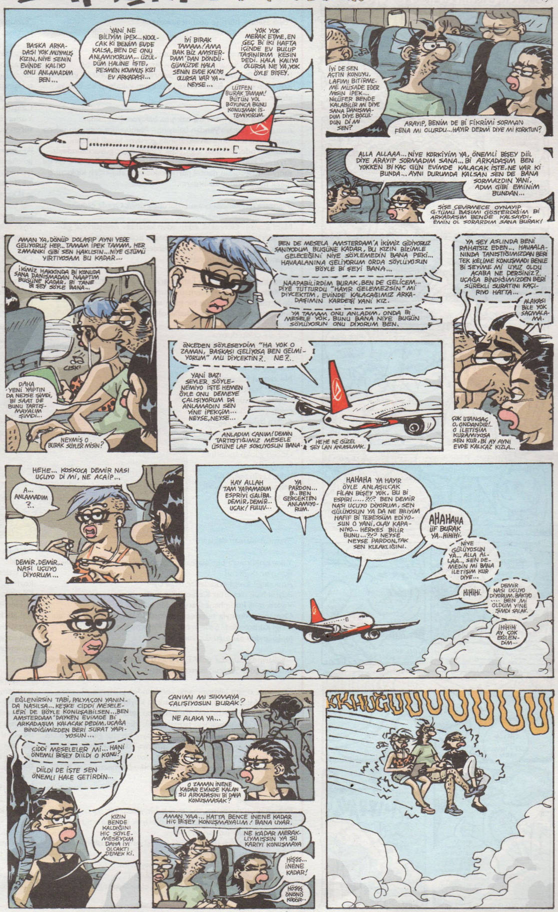
"Büyük şirketler de hükümetlere suyu doğal kaynak olarak değil, şahsa ait mal olarak kabul ettirmek için lobi yapıyorlar abi. Öyle olunca ne olacak, nehir yataklarına boru döşeyecekler çiftçiye kaynak suyunu parayla satacaklar, inanılmaz olaylar..."

"Keşke çiftçiye girmeseydim, çiftçi deyince felaket gibi olmadı" diye düşündü Ferhan. Belki biraz canlı öldürürsem tekrar coşar muhabbet diye düşünerek "nehir yataklarını kapatınca tabii etrafındaki doğal yaşam da ölecek, oraya has türler yok olacak, ama adamların umrunda değil" diye ekledi.

O zamana kadar sessizliğini koruyan kız, Ferhan'a dönüp "biz küçükken de musluktan su içiliyordu mesela, şişede su sadece dışarıda satılıyordu, şimdi hep damacanadan içiyoruz" dedi. Ormanları yaka yaka, doğal yaşamı yok ede ede, milyonlarca insanı mağdur etme pahasına kıza yanaşmanın buruk sevinci Ferhan'ı kollarından yakaladı, alnından öptü. Henüz erken olsa da "yatakta küresel ısınmayla ilgili yapılabilecek kötü şakalar" klasörünü beyninde kaldırdığı yerden aldı, neşeyle karıştırmaya başladı.

Çarpışma — İpek & burak

Yazan çizen OKY

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Ben âşıkam, hernişe sözüm âşıkanedir"

Fuzuli

"An'ı yakalayışını" yakalamaya çalışıyor.
--Kendisi, an'ı yakalarken-- Saçını düzeltti. Gülümsüyor.
İşte çekti. Bir daha çekiyor. Bir sonraki an'ı da. Onu da yakaladı işte. Hep çekiyor. Bütün an'ları yakalayıp yakalayıp bir kutuya atıyor.

Manzaraya değil, manzara bakışına bakıyor--kendisinin manzaraya yandan bakışına-- Alimünyum çubuğun ucuna tutturduğu telefonunun ekranında görüyor kendi bakışını. Eminönü'nde, Üsküdar'a gidecek vapurun üst güvertesindeyiz. Kıyamet kopuyor. Batan güneşin ışıkları. Minareler... Deniz ışıl ışıl yanıyor. Köprünün dantel parmaklıklarının eleğinden kıpkırmızı minik minik güneş kırıntıları.

'Manzara'nın kendisi onun umurunda değil. Orada olduğuna tam inanamıyor sanki.
Nasıl inansın. Gerçeklik adım adım karakter değiştiriyor gibi- -bunları yazarken ekrandaki bir başka açık sayfanın kenarında yandex soruyor: Oturduğunuz yerden Bursa'yı gezmek ister misiniz?-- Oturduğum yerden?

Kare'sine girmemek için hafifçe arkaya eğiliyorum. Anlayışlı bir ifade ile karşılıklı gülümsüyoruz. Sanki kendisine değil de beraberindeki küçük bir kızın sevimli yaramazlıklarına gülümsüyoruz. O da bir tuhaflık olduğunun farkında gibi.-- biteviye kendi kendinin resmini çekip durma faaliyetindeki tuhaflık-- Tebessümünün ucunda utangaç bir kıvrım var. Ne zaman bakacak ki onlara? Yazık. Bütün hallerini, bütün an'larını çekip çekip durursan onlara bakacak vaktin de kalmaz ki a güzel kız.

Geçen günkü hallerinin fotoğraflarına bakarkenki halini de çekmen gerekmeyecek mi bu gidişle?

"Sarptur alaman dağları"

Yukarıdaki mısra bir "alamancı" ozanın türküsünden alınmış gibi duruyor değil mi?
Ama değil. Değil arkadaşlar, değil öyle.
Büyük halk ozanımız Karacaoğlan'a ait.
Viyana milli kütüphanesi arşivinden alınmış.
Osmanlı ordusuyla seferlere katılmış. O sıra yazmış. *(ama, tabi hangi Karacaoğlan? Şiirlerin bir çok Karacaoğlan'ın yazdıklarının toplamından oluştuğu düşünülüyor.)*

--Yollarında bataklar çok/ Eğri büğrü sokaklar çok/ Issuz kalmış yataklar çok/ Sarptur alaman dağları--

Ozanımız o sıra bilmiyor ama kendisinden yüzlerce yıl sonra, yine kendisi gibi başka başka Anadolu köylüsü insanlar, yine o aynı aynı "sarp Alaman" dağlarına, bu sefer o ülkeye kaçak işçi olarak girebilmek için tırmanacaklardır. --kimileri o sarp dağlarda donarak ölecek-- Onlar da aynı kendisi gibi Türkçe ses uyumuna uydurulmuş haliyle "Alamanya" diyeceklerdir o ülkeye. *(Gerçi daha sonra "halva da, helva da" demesini bildiklerinden Fatih Akın'a falan da dönüşeceklerdir, o da başka bir mevzu. Sibel Kekilli mi? Evet o da var, noolmuş?*
Game of Thrones ta oynuyor biliyorum.)

Karacaoğlan demişken, "bir ayrılık, bir yoksulluk, bir ölüm" gibi muhteşem bir özet'e imza atmış o büyük bilge şarimizin bir kaç dizesini yazmak istiyorum buraya.
Karacaoğlan aşıktı.(bütün kızlara) Yaşlanma belirtileriyle ilk karşılaşmasını şöyle anlatmıştı:

> "Bir kız bana emmi dedi neyleyim
> Sakal seni makkabınan yolayım"
> *--Sanki bir Umut Sarıkaya espri anlayışının ön izleri?--*

"Kızlarım, /Oğullarım var gelecekte,/ Herbiri vazgeçilmez cihan parçası..." Ahmed Arif

Yurtdışında yaşadığım yıllarda,
Karacaoğlan'ın "sarptur" dediği o "alaman" dağlarını aşmış, kaçak işçi olarak Almanya'ya, oradan Fransa'ya geçmiş biriyle tanışmıştım.
Bana o yolculuğu anlatmıştı.
Çalıştığı sendikanın boş, yarı karanlık konferans salonundaydık. Yüzlerce sandalyeyi hizalayıp yerleştiriyordu. Dışarda günlerdir süren yağmurun gümbürtüleri...

İki kişiymiş bunlar.
İki ellerinde, tabut gibi ağır iki bavul. Eh fakirin bavulu tabi, kaçak işçi'nin...
İçinde herşey... Hem yazlıklar hem kışlıklar. Paltolar, kazaklar, ayakkabılar, terlikler
--al bunu da koy, giyersin-- Ne olacağı belli mi olur? Ya herşey ters giderse? Ordan alırım diyemez, para çok sınırlı. Dayanıklı yiyecekler de varmış içinde tabi --eh bu da bir "sefer" Sultan Süleyman yok tabi yanlarında ama, "sefer"e çıkıyorlar--

Ölü gibi ağır o bavullarla bir *sisifos* gibi dağlara tırmanmışlar. Tarlalardan, ovalardan geçmişler. Ülkelerden ülkelere geçmişler. (hernasıl yapıyorlarsa, akıl işi değil)
Bazen de trenlere biniyorlar tabi.
Derken, bir istasyonda uyumuşlar. Bir uyanmışlar. Bavullar yok! Bavullar çalınmış.

"Bi fena olduk abi" diye anlatmıştı. "Çöktük bi ağladık, bi ağladık." Herşeyleri içinde. "Çoluğumun çocuğumun resminden tut, özlersek bakıcaz..." Yeni doğmuş kızının patiği, koklarım diye koymuş. "...dedemin verdiği okunmuş şeker..."
"Yandık, bittik, yıkıldık! Öldür bizi daa iyi..."
"...Herneyse. Ağlamamız bitti. Bavulsuz devam ettik. Yürüyoruz. Aa! abi bi baktık, gözgöze geldik. Farkında olmadan ikimiz de, iki ayrı türkü söylüyoruz sevincimizden.
Abi sonra bi sevindik, bi sevindik... Bavullar çalındı diye seviniyoruz.
Tüy gibi hafifiz. Koşuyoruz, sıçrıyoruz...

Hikayenin burasında, içimde bir işkillenme, "ulan" dedim içimden, "bi şey anlar gibi oluyorum sanki, ama bu ne?
Çok büyük bir makaraya mı sarılıyoruz? Büyük bi salak mıyım?
Hayatımın en önemli, olmazsa olmazı sandığım bi şey, ağır bi yük mü, tabut gibi sırtımda da, derin bir aymazlıkla farketmiyor muyum?
Bir bağlantı, bir ilişki, bir mülk.. Bir statü ne bileyim artık herneyse o...
Biri çalsa onu, kaybetsek bi şekilde, tüy gibi hafifler miyiz?

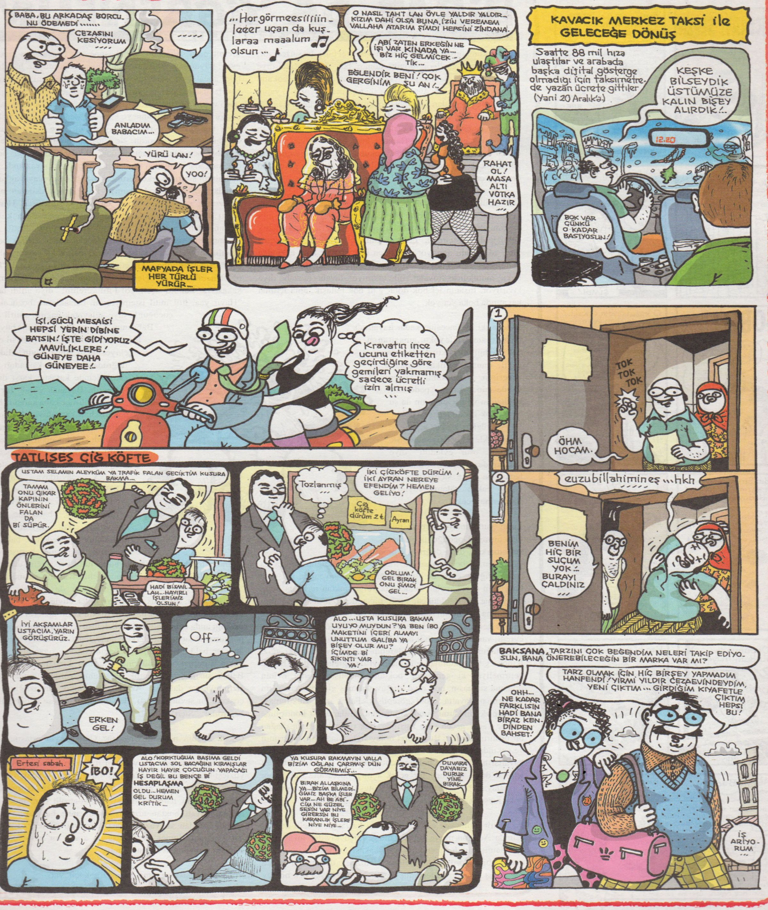
İşte böyle bir soru belirmişti o anda benim o sinekten yağ çıkartmaya teşne, işkil ve pimpiriklerle tıkabasa dolu yamuk yumuk kafamda, saygıdeğer okur.

Kardeşlerim... Arife günleri hala semt hamamına yıkanmaya giden mahalle sakinleri... İlk okulda öğretmenden izin alıp birlikte su içmeye gittiğim o iki kız...

Hepinize, dostluk, kardeşlik, muhabbet dolu günler diliyorum... Görüşmek üzere...

engin.ergonultas@gmail.com

Cihan Ceylan

BİRAZ DA YİĞRENELİM

Memo TEMBELÇİZER

Kedi bokunu örtüyor. Örtmek için de bayağı bir çaba sarfediyor; eliyle toprağı eşeliyor, dönüp dönüp bok örtüldü mü diye kokluyor, emin olamadıysa tekrar eşeliyor. Köpek de bokunu örtüyor, ama hesapta. Ayağıyla bir iki toprak attırıyor gibi yapıp ardına bile bakmadan hemen uzaklaşıyor oradan, çünkü o sıçtığı yer zaten kendi evi değil, kendi bölgesi değil. Gidip elalemin toprağına sıçıyor, sonra da elalem laf etmesin diye uyduruktan örtüyormuş gibi yapıyor. Halbuki kedi harbi hayvan. Harbi, çünkü antisosyal; köpek gibi bokunu örter gibi yapmasını gerektirecek bağlayıcı sosyal ilişkileri yok. Bokunu gerçekten örtmeye çalışıyor. Çünkü kendi evinin içine sıçıyor.

Her halükarda bokundan hoşnut olan yok, herkes bokundan kurtulma derdinde. Hele ki insan, bok hiç yokmuş gibi davranıyor. Gizli gizli sıçıp boku kimseye göstermeden karanlık dehlizlerden geçirerek denizin dibine yolladığı yetmezmiş gibi, adını dahi anmıyor. G.tünden bok çıkıyor ama ağzından "g.tümden bok çıkıyor" cümlesi çıkmıyor. Ağzından bırak boku, mümkünse "tuvalet" bile çıkmıyor, lavabo mavabo diye kıvırtıyor. İnsanın içi bok dolu, g.tü bok bulaşık, ama içtimai hayatında boka yer yok.

Sadece iki ay öncesine kadar hayatında bokun esamesi bile yoktu, ama şu an en çok istediği şey boktu. Sadece onun değil, onunla birlikte karısının, annesinin, babasının, kayın validesinin, kayın pederinin, baldızının ve bacanağının da şu an en çok istedikleri şey boktu. Hepsi, yüzleri korku, acıma ve çaresizlikle buruşmuş halde "Sıç evladım, osur evladım" diye yakarıp duruyorlardı. Çünkü bu bebek bu boku sıçmadıkça bu yürek yakan ağlama cayırtısı sona ermeyecekti.

İnsan yutkunmayı öğrenir mi? Öğrenirmiş. Doğduğu ilk günlerde süt emerken, daha doğrusu emmeye çalışırken, bebeğin nasıl da memeyi bulamadığına, bulsa da ememediğine, emse de yutamadığına, en nihayetinde yutsa da bu yoğun çabalamalar sonucunda yorgunluktan nasıl da bitap düştüğüne şahit oldukça, basit bir refleksten ibaret sandığı yutkunma işleminin bile sonradan öğrenildiğine şaşkınlıkla kanaat getirmişti. Bebek denen insan müsveddesinin dünyayı, evreni, varoluşu ve kendi benliğini kavrayışı, ilk evvela ağzını ve yutağını kontrol etmeyi öğrenmekle başlıyordu. İlki ağız, ikincisi g.t. Yutkunmak gibi sıçmayı da öğrenip refleks haline getirmeliydi ki gereğinde bokunu tutabilsin, kendi evinin ortasına sıçmasın, bok diye bir şey yokmuş gibi davranabilsin ve içtimai hayatta kabul görebilsin. Fakat işte, yutkunmayı öğrenip de dikkatini yutak kontrolünden alarak g.t kontrolüne verene kadar geçen süre zarfında, bok onun hayatının olağan bir unsuru olacaktı. Bu zaruret dolayısıyla annesinin, babasının ve yakındaki tüm akraba-i taallukatının normalde boktan azade hayatlarında da artık bok mevcuttu. Bebek, içinde bulunduğu içtimai doku üzerinde bir gedik açmış, adeta aile bireylerini sarmalayan bir osuruk kabarcığı oluşturmuş, ismilazımdağil boku meşrulaştırmıştı.

İki saattir dinmeyen cayırtının sebebi başlangıçta belli değildi aslında. Acıkmış mıydı, uykusu mu gelmişti, kıyafeti mi sıkıydı, sıcaklamış mıydı, gazı mı vardı, kakası mı vardı kimse tam olarak bilmiyordu. Hamilelikte delirmiş, doğumdan sonra cozutmuş annenin pelteleşmiş beyni sinirden başka pek bir şey üretmiyordu. Aneanne ve babaanne son çocuklarını kırk sene evvel büyütmüş olduklarından her şeyi unutmuşlar, hatırlasalar bile anca kırk sene evvelki kendi pelteleşmiş beyinlerini hatırlamışlar, fakat iş bilmez de gözükmek istemediklerinden 'gazı vardır, uykusu vardır' diye geveliyorlardı. Dedeler gak guk ediyor, baldız kızgın anneye kızıyor, bacanak uzaktan bakıyor, baba her birinin ayrı ayrı suyuna gitmeye çalışıp elindeki bebeği evirip çeviriyordu. Ne yapsalar cayırtıyı bitiremeyince hep beraber gazı olduğuna ikna oldular. Bebek bir on beş dakika kadar omuzdan omuza dolaşarak sırtı sıvazlandı. Artık kadınların siniri de erkeklerin çaresizliği de ayrı ayrı ağlamaklı suratlara dönüşmeye başlamıştı ki o sırada dedenin birinin omuzunda sıvazlanan bebek zart diye osuruverdi. Herkesin suratı umutla parladı, fakat maalesef bebeğin daha kuvvetli devam eden cayırtısıyla herkesin suratı tekrar düştü. Anne ve anneanne ağlamaya başladı, dedeler sustu. Bebek babaya uzatılırken bacanak konuştu: "Ne zaman kaka yapmıştı bu en son?" Anne burnunu çekip gözlerini sağa sola oynatarak "Eem.. öğlen heralde.. evet, öğlen almıştım altını.." dedi. "Tamam işte, kakası var bunun, sıçamıyo! Fitil verelim!" diye atıldı baldız. "Hayır yaa, fitil mitil istemiyorum, barsaklarını bozucaksınız çocuğun!" diye ağlayarak bağırdı sinirli anne. Babaanne "Canım, hepinizi fitille büyüttük biz, baksana minicik yavru nasıl eziyet çekiyor" dedi. Anne, kayın validesine doğrudan karşı çıkamadığı için sinir içinde kafasını karşı duvara çevirdi. Bacanak elinde bir adet fitille belirnce baba karısına baktı, karısı hala karşı duvara bakıyordu. Bağıran bebeği sırt üstü masaya yatırdı, bezini çıkarıp bir elinde fitili tutarken bir eliyle bebeğin ayaklarını tutup havaya kaldırdı. Bebek cayırdaya cayırdaya bağırıyor, anne ağlıyor, anneanne "ah evladım, vah evladım" diye mızıldanıyor, babaanne "hadi yavrum, ıkın yavrum" diye mırıldanıyor, dedeler bakışıyor, baba çatık kaşlarının buruşturduğu alnından ter damlata damlata bu işi nasıl yapacağını düşünerek elinde fitille bekliyordu. Bacanak elini babanın sırtına koydu, "hadi abi" dedi. Baba kaşlarını daha da çatarak kendini kararlılaştırdı, fitili sokmak üzere diğer eliyle tuttuğu ayakları bebeğin karnına doğru bastırdı. Şişkin karın dizlerin basıncıyla ezildiği anda bebek bir bağırsak dolusu sıvımsı boku 'pörç' diye püskürterek sıçıverdi. Herkes; anne, baba, anneanne, babaanne, dedeler, baldız ve bacanak, babanın göğsüne sıvanmış ve nokta nokta suratına ve kollarına bulaşmış boklara bakakaldılar. Bebek susmuş, iki saatlik ağlamanın yorgunluğuyla anında sızıp uykuya dalmıştı. Az önceki panikli çaresizliğin yerini coşkulu bir sevinç almıştı. Hep bir ağızdan neşe içinde gülerek bağırdılar: "Sıçtı!.. Sıçtı!.."

Çocuk ailenin neşesidir. Neden? Çünkü evin ortasına sıçar. O güne kadar ortalığa sıçılmasın diye gerilmiş ilişkileri gevşetir, bokun yokluğu yalanını ifşa edip herkesi gerçeklerle yüzleştirir. İlişkilerin köhnemiş duvarlarını sıçarak çökertir, sonra da bok harcıyla tuğlaları tekrar örüp sağlamlaştırır. Kendi bebekliklerinin hatırlamadıkları g.t kontrolü evresinden beri içtimai hayatı boktan arınmış sanan anne babalarına bokun gerçek, sıradan ve vazgeçilmez olduğunu gösterir. Ele güne karşı boku gizlemek kural olsa da arada bir harbi davranıp ortalığa sıçmak gerektiğini öğretir.

Boku kimse istemez, ama g.tümüz bok için var.

SON

Furkanözçoban

YAZLIK SITARBAKSI.

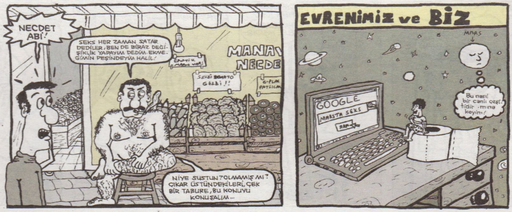

DHALSIM

Gelen Kutusu

Hakan KARADENİZ

Servet TURAN

Sezer KORAL

Şeref EFENDİLER

UYKUSUZ

YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd. : Nuri Açar
GENEL MÜDÜR: Orhan Açar
MÜESSESE MÜDÜRÜ: Cüneyt Aydın

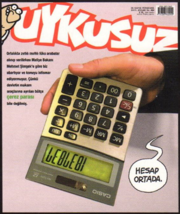
Grafik: Utku Coşkun, Kerem Pişkin, Murat Cengiz
Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler
Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş
Ofis Sorumlusu: Selami Yamak

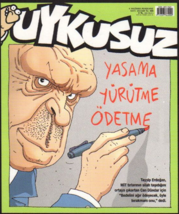
Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamson Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat.1 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: APA-Uniprint Hadımköy Asfaltı Ömerli Köyü mevkii Hadımköy-İstanbul Tel: 0212 798 28 40
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: **Yurtiçi:** 160 TL **Amerika:** 120$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120$
IBAN Numaralarımız:
TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 **USD:** TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 **EUR:** TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

Haftalık Mizah Dergisi | 20 Ağustos 2015 | Sayı: 416

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır

OTİSABİ®
YAZAN-ÇİZEN
Yılmaz Aslantürk
www.otisabi.com
Kindar
BİR CEVAPSIZ ARAMA
AYSUN ARAMIŞ ...
NİYE Kİ?
YANLIŞLIKLA ARAMIŞTIR
YA YANLIŞLIKLA DİİLSE? ARAMAZSAM AYIP OLUR ...
MİDYE KADAR HAFIZAN YOK!
HATIRLASANA NELER YAŞADIĞIMIZI!
HAYIR DEDİM... HAYIR... HAYIR ...
SADECE ÖPÜŞÜCEZ ...
ÇEKİL! LÜTFEN
LAFTAN ANLAMAZ MISIN SEN ?!
AAAH! AHHH
TAMAM AAGHHH ...
İKİ GÜN YÜRÜYEMEMİŞTİN
AMA TUTMUŞTU BENİMKİNİ
KOPARICAKTI LAN ...
SANKİ İSTEKLİYDİ EHE HE
SAKIN!
ÜÇ KERE ÇALDIRIRIM AÇMAZSA YANLIŞLIKLA ARAMIŞTIR, KONU KAPANIR
BİİİR... İKİ...
ALLOO
BENİ ARAMIŞSIN, DUYMAMIŞIM ACABA...
EVET EVET ARADIM
SESİ YUMUŞAK, KIZGINLIK YOK
NAABER NAAPIYOSUN?
SESİNDE DAVET VAR SANKİ
HİİÇ... EVE GELDİM ŞİMDİ
Bİ PROGRAMIN YOK YANİ?
HAHAHA BEN DE EVDEYİM
YOK... GELSENE BANA YANİ GELİR MİSİN?
BEYLİKDÜZÜ'NDE ?
...KÜÇÜK Bİ PARTİ YAPIYORUZ
...
ARABANLA GELME, ALKOLLÜ YAKALANIRSIN POLİSE
TAKSİ DE ORAYA NE ÇOK YAZAR ...
SEN ŞİMDİ TAKSİYİ DERT EDERSİN
?!
YOO
DÖNÜŞTE BURDAN BIRAKIR BİRİLERİ SENİ
EN GÜZELİ BU SAATTE EVE GİTMEK NE TRAFİK NE DE BİŞEY VAR
EVET
KANDİL'İ MENDİL GİBİ DÜMDÜZ YAPICAN Kİ KURTULUCAZ BUNLARDAN
BAŞLADI DERİN ANALİZCİ!
BOZUK TÜRKÇEYLE TURİST AYAĞINA YATSAM BU KURTULURUM GEYİKTEN
AMA DOLAŞTIRIP TAKSİMETREYİ KABARTIR
...BUNLARIN ELEBAŞI ELİMİZDE DEĞİL Mİ? ELİMİZDE, HEE
NAAPICAN ÇIKARICAN TRT'YE DAYIYACAN EMANETİ KAFAYA, DURDURUYO MUSUNUZ, DURDURMUYO MUSUNUZ ?
NİYE COŞTU BÖYLE? BENİ KÖŞE YAZARI FALAN MI SANDI?
KUSURA BAKMA ELİ BOŞ GELDİM ...
ELİ BOŞ GİTMEZSİN
GİRSENE
PARTİYE BAK! İKİ ADAM VAR, NERDE ÖTEKİ KIZLAR?
HERALDE ONLAR DA YOLDADIR
VOTKA GETİRİYORUM İÇERSİN Dİİ Mİ?
SELAM
MERABA
NAABER
Yarım saat sonra
SIKILDIN MI?
EHH
YATAK ODASINA GEÇ İSTERSEN
SOYUNMA HEMEN ...
YATAK ODASINA NİYE GÖNDERDİ BENİ?
TUVALETE GÖNDERSE SICACIK MIYDIN?
...
BU KEZ İLK O HAMLE YAPSIN
Yarım saat sonra
E HADİ ARTIK GEL... IŞIKLAR SÖNDÜ FİLM HAALA BAŞLAMADI
HGHHH HHGHH
AA? GİYİNİK UYUMUŞ BU
SOYMASINI DA SEVERİM
?!
LAN?! NOOLUYO?! LAN!
SSS
SKTİR GİT!
O DA OLUR, SIRAYLA YAPICAZ BEBEĞİM
DEFOL!
Bİ KERE ÖPİYİM O GÜZEL DUDAKLARINDAN
ESCİNSEL DİLİM BEN! NİYE LAFTAN ANLAMIYOSUN SEN YAA?!
TABİ HİÇBİRİMİZ DİİLİZ
BAKİRESİN? KORKUYOSUN?
TEDARİKLİ GELDİM, KORKMA
KES LAN SAÇMALAMAYI!
BIRAK KOLUMU BAK!
BEN BU SENARYOYU DAHA ÖNCE OKUDUM!
AAĞHH!
Kindar, hep kafasında hesaplaşacağı, dersini vereceği günü bekler, ince ince yaptığı planını devreye soktuğunda arenaya açılan tünele girmişsindir artık. Güçlü olan değil kurnaz olan sağ çıkar. Bir Moğol atasözü şöyle der; hasmının çüküne sarıl, kavgada tek dostun odur.
AAA!
NOOLUYOSUN BE?
HİÇ... ŞEY BEN ...
TAMAM ÇEKTİM ELİMİ
BANA BAK YOKSA SEN DAHA ÖNCE BİR KADINLA BİRLİKTE OLMADIN MI?
-SON-

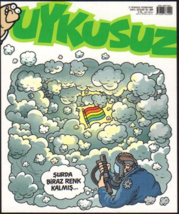

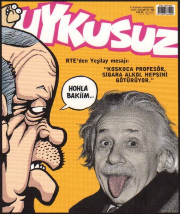

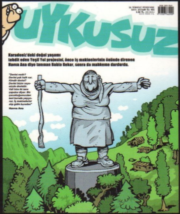

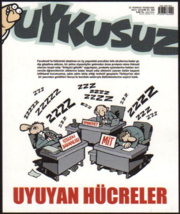

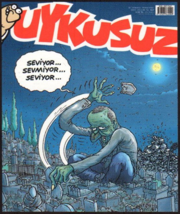

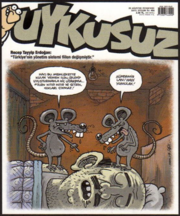

HAFTALIK MİZAH DERGİSİ

UYKUSUZ